JAN VAN HELSING,

celebrul autor al Organizațiilor secrete, REVINE:

Copiii MILENIULUI

Modul în care energia solară alterată, perturbațiile electromagnetice și planul ocult de dominare a lumii vor transforma iremediabil copiii mileniului III.

it!

Trăim într-o nouă epocă, un nou mileniu cu multe riscuri (bineînţeles), dar şi cu tot atâtea şanse! Până acum li s-a recomandat oamenilor ce să creadă şi mai ales

Dar astăzi trăim alte vremuri. Sunt vremurile în care moralitatea, tradiţia, cultura şi altele asemănătoare nu mai au valoare. Este un mare rău pe de o parte, pentru că nimic nu mai e în ordine, dar pe de altă parte este şi cea mai mare şansă ca 11 HI

După unii, ordinea s-a născut odinioară din haos. Atunci când se naşte noul, vechiul trebuie să dispară! Starea de destrămare a lumii vechi poate ti pe de o parte cea mai mare

şansă pe care a avut-o vreodată această planetă, dar pe de altă parte poate reprezenta şi o decădere absolută, I

la un moment dot, în vechime, s-o intervenit în evolutio Pământului, procticându-se monipuloreo genetică.

Jan van Heising COPIII MILENIULUI III

Traducere din limba gefrnanä Iulia Dobrovolschi

ANTET

Titlul original: Die Kinder des neuen Jahrtausends

Copyright e 2001AMA DEUS Verlag Copyright e 2003 Antet XX

Press

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin Editurii Antet XX Press, orice reproducere a unui fragment din această carte inclusiv prin fotocopiere sau microfilm este strict interzisă.

Redactor Andreea Năstase

Tehnoredactare computerizată: Cristina Antonescu

Coperta: Ion Năstase

ISBN 973 – 6360563

Tiparul a fost executat de tipografia ANTET XX PRESS Filipeştii de Târg, Prahova Str. Max Heberlin, nr. 677 tel.: 021/2234945,021/2221245 E-mail: anteţfx ro www antet ro

Dragi cititori şi cititoare, în general

fiecare dintre noi a auzit câte ceva despre oameni care au o „a doua faţă” sau de aceia care pot vedea aura unui om. În zilele noastre ei sunt denumiţi în mod obişnuit „clarvăză”, pentru că pot percepe câmpul de energie luminos al fiinţelor. Se numesc clarvăzători şi aceia care au viziuni asupra viitorului unei persoane sau chiar al întregii noastre planete, ei putând adesea şi să perceapă bolile altora.

Printre aceştia sunt şi unii care spun despre ei că pot vedea morţii sau că pot primi mesaje transmise din lumea cealaltă, de la îngeri, sau de la nepământeni. Aceştia sunt numiţi „mediumuri”, pentru că lasă materiile

subtile să vorbească prin ei, sunt deci nişte intermediari, într-un limbaj mai nou „channels „(canale). Aşa cum un radio sau un televizor reprezintă în termediari pentru undele electromagnetice şi le fac vizibile sau audibile pentru noi, tot aşa un /nedium spiritual” este mijlocitor între lumea imaterială şi om, între viaţa de apoi şi cea de acum, şi ne transmite mesaje.

Bine. Dar cărţi despre aceste teme şi domenii apropiate fiinţelor imateriale, despre adevăruri spirituale, există din plin. Librăriile sunt pline. Ce ar fi de adăugat în acest domeniu, amănunte noi şi valoroase încât să merite să scrii o carte despre asta?

Ei bine, ce aţi spune oare dacă aţi afla că în Filipine o fetiţă de 12 ani pune diagnosticul bolnavilor prin clarviziune şi apoi îi tratează prin simpla atingere cu mâna? Mai mult chiar, este însoţită şi susţinută de clasicii medici cu şcoală!

Sau că James, de 9 ani, are darul să găsească apă sau petrol şi prin asta a devenit deja multimilionar? Ce vă vine în minte când cineva vă povesteşte că Maria, care abia a împlinit 5 ani, se joacă în grădină cu zâne şi pitici în loc de copii de vârsta ei? Sau Nicole – fiica unor bancheri – n-are încă 14 ani, dar îi spune tatălui ei cu câteva zile înainte cine îl va vizita!

Angelique, o micuţă frumuseţe de la ţară, este o fetiţă tăcută, dar poate prevedea moartea apropiată pentru oameni care îi sunt perfect străini!

Nu sună captivant? Aţi înţeles desigur noutatea cărţii mele; este vorba despre copii!

Ce părere aveţi? Sunt numai copii de excepţie, copii lăsaţi de Dumnezeu ca adevărate minuni. Sau poate că am ajuns vremurile când se adeveresc profeţiile NouluiTeslainent:

„Iar în zilele din urmă, zice Domnul voi turna din Duhul Meu peste tot trupul şi fiii voştri şi fiicele voastre vor proroci şi cei mai tineri ai voştri vor vedea vedenii şi bătrânii voşti i vise vor

visa. Încă şi peste slugile Mele şi peste slujnicele Mele voi turna în acele zile, din Duhul Meu şi vor proroci. (Faptele Sfinţilor Apostoli, capitolul 2; 17 – 18).

Recunosc că exemplele enumerate nu sunt întâlnite la tot pasul, deşi în paginile care urmează veţi mai citi încă multe altele. Dar poate că pe dumneavoastră înşivă v-a frapat faptul că propriul copil este cumva „altfel” decât alţii? Altfel şi decât dumneavoastră la aceeaşi vârstă? Sau e posibil ca un copil care uneori stă în grădină şi pare că vorbeşte cu plantele, când şi când să-şi fixeze privirea într-un punct oarecare şi să susţină că are prieten invizibil. Sau v-a povestit

despre un om mare sau un înger cu un veşmânt alb, care iarăşi a stat noaptea la patul lui!

Nu aţi mustrat, desigur, astfel de exteriorizări de domeniul fiinteziei copilăreşti şi nu le-aţi considerat rezolvabile}

Nu vi s-a întâmplat niciodată ca fiica dumneavoastră să vă surprindă sugerându-vă să fiţi prevăzător şi să nu-i acordaţi prea multă încredere colegului de serviciu care tocmai şi-a anunţat vizita? Şi până la urmă nu s-a dovedit că avea dreptate? Sau fiul cel mare care a remarcat că doamna care v-a vizitat este foarte bolnavă, deşi ea însăşi încă nu ştia nimic despre asta?

Nu s-a adeverit mai târziu afirmaţia lui? Astfel de întâmplări sunt catalogate în mod obişnuit drept „simple coincidenţe dar dacă într-adevăr copiii au văzut ceva care scapă din câmpul dumneavoastră vizual? Ceva invizibil pentru un adult cumpănit şi serios?

În această carte ne-am propus să luăm astfel de relatări ale copiilor şi să le studiem, să ascultăm cu mare atenţie declaraţiile lor şi să vedem dacă nu cumva copiii noştri înţeleg mai multe decât noi despre viaţă, şi mai ales despre „înainte” şi „după”.

Sunt destui concetăţeni care cred că în astfel de situaţii e vorba despre

închipuiri sau desprelăudăroşenii, copiii ar vrea de fapt să fie în centrul atenţiei. Cât despre adulţii clarvăzători, mulţi vor spune că sunt nişte şarlatahi cave vor să ia banii din buzunarele naivilor. Asemenea concetăţeni cărora nu le pasă de nimic există, fără îndoială, şi este dreptul lor să-şi exprime piuvrea. Este dreptul oricui să fie materialist, ateu sau nihilist şi să-şi trăiască viaţa ca atare. Tocmai de aceea îmi va fi greu să demonstrez că există copii cu puteri de medium, şi imposibil să explic ştiinţific aceste fenomene. Dar nu face nimic! în definitiv, încă niciun om de ştiinţă, fie el chiar câştigător al premiului Nobel,

n-a reuşit să demonstreze ştiinţific ce e iubirea, şi totuşi orice om ştie că ea există. Majoritatea dintre noi o simţim zilnic. V-a trecut cumva prin cap să râdeţi de cineva care este îndrăgostit argumentându-i că iubirea nu poate fi explicată ştiinţific?

Ei bine, în paginile acestei cărţi, care tratează aspectul imaterial al vieţii, veţi întâlni fenomene exact la fel de reale şi la fel de vechi ca iubirea.

Bineînţeles că sunt printre sceptici şi oameni care dau din mână şi se strâmbă dar şi unii care, atunci când sunt foarte sinceri, recunosc că şi ei au trăit evenimente corelate cu asemenea fenomene. Cu toate astea, ei tind să

evite discuţii mai adânci, considerând aceste fenomene „excepţii”, eventual „o genetica specială”, sau, dacă discuţia începe să devină neplăcută, o îndreaptă spre „hazard”. Aceştia vor mai avea multe de îndreptat!

La urma urmei, pe cine miră asemenea atitudini? De unde să ştie omul obişnuit al unei societăţi de consum, care îşi formează o imagine a lumii din ceea ce află pe nerăsuflate din presa locală sau din ştirile politice gata fabricate despre cetăţeni ai lumii, de unde să ştie să gândească şi critic? Nu se poate nega faptul că apar des ştiri despre mediumuri, dar de cele mai multe ori oamenii cu astfel de

aptitudini nu sunt luaţi în serios, ba uneori chiar sunt prezentaţi ca escroci. Asemenea fenomene sunt ţinute la distanţă de mase cu un scop precis şi deliberat, pentru că este vorba despre o dezvoltare care nu mai poate fi frânată şi care va schimba lumea în profunzime.

Totuşi, cum să nu-ţi dea de gândit când afli că băieţelul neamţ de trei ani vorbeşte dintr-o dată greaca fără accent nemţesc, un alt pici se interesează de arheologie, sau, un băiat de 15 ani din apropierea oraşului Stuttgart îşi ia examenul de bacalaureat cu notă maximă ajungând astfel cel mai tânăr student al

Universităţii Baden-Württemberg? Un băieţel de 6 ani cântă la un instrument ca şi cum ani de zile nu ar fi Scut altceva, chiar dacă provine dintr-o familie fără preocupări muzicale.

Cine s-a îndeletnicit intens cu tematica profeţiei, la limita ştiinţa, cu spiritualul dar şi cu spiritismul sau ceva asemănător, sau cu religiile consacrate, a observat cu siguranţă că întotdeauna au existat copii care au venit pe lume cu aptitudini neobişnuite. Ei erau numiţi, în funcţie de zonă şi de cultură, copii cu „a doua faţă” sau „copiii lunii”, dar în puţine cazuri s-a ocupat cineva de ce relatau ei. Cel mai des au fost întâlniţi copii

care aveau viziuni din „al Treilea Război Mondial”, sau cărora li se arata Fecioara Mana (cele mai cunoscute sunt apariţiile Mariei de la Fatima sau Garabandal). Dar dacă aceşti copii aveau viziuni şi contacte cu fiinţe spirituale sau chiar cu fiinţe decedate sau cu nepământeni, faptul nu putea fi acceptat în sistemul învăţăturii creştine decât legat de „diavol”, ei practicau „magia neagră”, aveau „uitătura cea rea”, sau erau, în cazul persoanelor feminine, pur şi simplu „vrăjitoare”. De aceea, destăinuirile unor astfel de copii sunt rareori auzite, de obicei chiar combătute. Acest lucru este valabil, bineînţeles, şi pentru

adulţi, deoarece copiii clarvăzători vor deveni cândva adulţi.

Copii care comunicau cu viaţa de dincolo au existat, deci, dintotdeauna. Dar astăzi s-a schimbat ceva. După cum vom mai observa pe parcursul cărţii, pe oamenii de ştiinţă a început să-i preocupe de-abia de circa douăzeci de ani faptul că se nasc pe pământ asemenea copii. Dar în special în ultimii cinci ani, şi de atunci în fiecare an din nou, se nasc tot mai mulţi şi mai mulţi copii cu calităţi de medium. Deci fenomenul a primit o nouă conofaße.

În special în rândul tinerilor de astăzi apare faptul cărsunt „altfel”.

Aspectul negativ a fost remarcat de

toată lumea deja: agresivitatea, comportamentul răutăcios, consumul de droguri şi alcool, modul de exprimare vulgar, lipsa de respect faţă de cei în vârsta, faţă de părinţi şi profesori, dar şi faţă de natură, care chiar nu se poate apăra. Toate astea au luat proporţii imense. Gândiţi-vă doar la imaginea unei instalaţii stereo într-un mijloc de transport în care stau fiinţe îmbrăcate ciudat, care au cercei la buze şi la ochi, şi exact în momentul în care vă uitaţi la ei, aruncă resturile mâncării rapid făcute de la „Fast-Food” cu ambalaj cu tot pe fereastră în plină stradă. Astfel de tineri cunoaştem prea bine, şi rareori după un astfel de

spectacol poţi să te abţii să te gândeşti că i-ai lua o dată zdravăn de urechi.

Nu, nu despre asta voi scrie în această carte! ta astfel de comportamente şi la substratul lor voi reveni la momentul cuvenit pe parcursul acestei cărţi.

Eu mă adresez celeilalte extreme, celei pozitive! De exemplu cea din care face parte micuţa dumneavoastră nepoţică cu priviri uimitor de înţelepte; uneori nu poţi decât să te miri de răspunsurile neobişnuit de clare sau de concluziile la o anumită temă, care vin dintr-o gură atât de mică. Aici îmi vine în minte un exemplu propriu: în copilăria mea, în caz de neascultare,

ajungea amenințarea tatălui meu că nu am voie să mă uit la televizor, ca să-mi rezolv totul repede şi să mă uit la programul preferat. După ani de zile, am avut experienţe nu numai cu juniorul meu, ci şi cu copiii surorii mele (în total şase la număr), şi am putut să-mi dau seama cum unii copii îşi testează puterea. În general, dacă un copil nu vrea să mănânce sau să facă pe voia părinţilor, îl poţi păcăli spunându-i că albinuţa Maja sau moş Ene vor dispărea. Dar cu fiul meu nu ţine. Am încercat asta odată la masa de seară; când se juca în loc să-şi golească farfuria. L-am amenințat că, atunci când va merge în pat, moş Ene nu va

mai veni. Singura reacţie a băieţelului în vârstă de doi ani a fost. Astăzi nici nu voiam să-l văd!” Ce să mai zici la asta? (în general nu sunt de acord cu ameninţările de felul celei descrise mai sus, pentru că în opinia mea nu sunt un mijloc adecvat de educaţie. Dar uneori, şi practicanţii mă vor aproba cu siguranţă, îţi mai scapă aşa ceva.) în orice caz, acest singur exemplu m-a făcut să mă gândesc că micuţul meu nu se lasă „hrănit” aşa, pur şi simplu. Dar şi alte exprimări ale lui mi-au dat de gândit Cu puţin înainte de Paşti, juniorul meu care între timp făcuse patru ani, i-a zis mamei lui: „Mama, de ce nu te iubesc, când vin de la

grădiniţă? Pentru că cu atunci vreau să mă joc, dar tu mfai tăcut mâncare şi eu trebuie să mănânc. Şi atunci mă enervez! Mami, trebuie să schimbăm lucrul acesta!”

Cu siguranţă vi s-a întâmplat cu propriul copil sau nepot să rămâneţi cu gura căscată când aţi ascultat cu atenţie ce scot aceşti copii din ei, pe neaşteptate.

O mamă mi-a povestit ca, în timp ce fiica ei asculta povestea citită de tatăl său, a spus dintr-o dată, din senin, foarte convinsă: „Eu am fost acolo. O dată foarte mult timp, iar o dată foarte puţin.

Altă dată, când vecina lor era pe

moarte, şi ei discutau dacă aceasta, când va ajunge în cer, îşi va întâlni propria mamă, micuţa a zis: „Nu, doar pe soţul ei (care era deja decedat) îl va întâlni. Pe mama ei, nu. Aceasta va ß deja cu un cer mai sils. Exact atunci când vecina va ajunge în cer, mama ei va urca în următorul”.

Şi la urmă îi spuse mamei ei: „Când tu vei muri, nici noi nune vom vedea. Tu vei ß mereu cu un cer mai sus decât mine. De-abia când voi veni din noii pe lume ca bebeluş, ne putem întâlni.

Ce părere aveţi? Pălăvrăgeală de copii? Sau e mai mult în spatele cuvintelor? Ar putea fi explicate astfel

de exprimări prin faptul că în trupul micuţ se ascunde un spirit bătrân şi înţelept? Ei bine, vom vedea, pentru că în paginile următoare am relatat multe astfel de poveşti, care cu siguranţă ne vor face să ne gândim la ele serios.

Ce anume face diferenţa între exprimările unui copil-medium şi cele ale unui adult-medium? Majoritatea adultilor-medium, pe lângă educaţia şcolara, învăţarea şi studiul şi influenţele suferite de-a lungul anilor, au primit învăţătură din lumea spirituală, au fost la seminalii şi au purtat discuţii cu oameni interesaţi de aceleaşi lucruri şi au primit o puternică influenţă din exterior. Din această

cauză, au tendinţa accentuată de a da interpretări personale. Dar un medium este cu adevărat bun numai dacă e în stare să-şi închidă mintea, propriul subconştient, şi să constituie un „canal” pentru mar teria subtilă.

Dar un copil, care nu a fost influenţat de lumea exterioară, şi care nu ştie nimic despre societate sau spirit, despre reîncarnare, nimic despre Dumnezeu şi presupusul diavol, despre politicieni, despre Vatican, descrie altfel ceea ce vede în aura unui om decât un medium adult El nu ar interpreta mesajele primite din lumea cealaltă, pentru că el nu ştie cu ce le-ar putea compara. Eu susţin, din această

cauză, că experienţele unor astfel de copiimectium pot fi mult mai concludente decât ale adulţilor.

De aceea, vrem să ne ocupăm în paginile care urmează cu exprimări, declaraţii ale copiilor înzestraţi cu trăsături mediumice puternic întipărite. Vrem să observăm fără idei preconcepute, discursurile şi experienţele lumii copiilor-medium, să ne lăsăm purtaţi de aceştia şi să uităm pentru o clipă care ne este culoarea pielii, ce origine şi educaţie avem, cărei comunităţi creştine aparţinem, şi să uităm tot ce am învăţat până acum sau am gândit despre rostul vieţii. Să îl lăsăm pe copiii şi tinerii-medium să ne

relateze ce au trăit, ce „pricep” zilnic, ce le este transmis şi să ne lăsăm lămuriţi despre lumea materiei fine.

Pentru că ei ne informează despre faptul că, în afara lumii pe care o cunoaştem noi adulţii „chibzuiţi” şi „lămuriţi”, mai există una, o lume de care relatează vechile mituri, poveştile cu stafii, dar şi cărţile sfinte ale diferitelor culturi ale acestei planete.

Pe copiii noştri, pe toţi copiii acestei lumi, îi leagă un singur lucru: sunt curaţi la naştere, în primul an de viaţa nu ştiu nimic despre politică, rase, religii, graniţe, cer sau infern, despre război sau pace, stânga sau dreapta, bun sau rău şi despre toate

celelalte lucruri pe care lumea adulţilor le consideră extraordinar de importante.

Copiii aii o altfel de percepţie cu privire la moartea fizică, la bani şi putere, la plăcere sau durere, iar afirmaţiile lor pot fi din această cauză, uneori, dureros de directe. De multe Oȝri copiii nu se gândesc ce spun atunci când îşi spun oamenilor părerile.

Reacţiile acestora faţă de alte persoane seamănă adesea cu cea a unui animal, un câine sau o pisică de exemplu. Copiii se simt de multe ori inexplicabil atraşi de o persoană pe care abia au văzut-o, se aşază spontan

în braţele ei deşi părinţii tiu pot suferi sub nici b formă persoana respectivă, în alt caz, unui copil îi poate fi frică, la fel de inexplicabil, de o persoană străină văzută în oraş, în ciuda faptului că persoana respectivă se bucura de un renume bun, sau este chiar un prieten de familie.

Aşa că ne întrebăm: ce vede sau simte copilul? Poate el să vadă în inima acestui om? Poate el să pătrundă dincolo de învelişul exterior şi să recunoască adevăratul EU al unui om?

Sau pur şi simplu sunt nişte copii normali care îşi exteriorizează percepţiile nedeformaţe prin educaţie. Totuşi, majoritatea adulţilor au fost

educaţi să se comporte cu diplomaţie: nu se spune ce se gândeşte, şi cu atât mai puţin ceea ce se simte!

Dar copiii spun lucrurile aşa cum le percep, deci foarte direct; iar la copiiimedium, acest lucru este adesea de multe ori mai puternic.

Iată un exemplu simplu, tipic pentru mulţi copii clarvăzători. Familia micuţei Rita de 5 ani era îngrozitor de tristă, pentru că murise bunica. 1 s-a explicat fetiţei, care se interesase de motivul tristeţii, că morţii ajung, fie în rai, fie în iad. La înmormântare, micuţa Rita a traso de mânecă pe mama ei care plângea şi a întrebat-o foarte mirată, de ce oamenii tot mai sunt

trişti, când bunica ei stă lângă mormânt şi priveşte ceea ce se întâmplă. Mai spuse că bunica avea o lumină frumoasă, strălucitoare în jurul ei, pe care n-o avusese înainte.

Cum a reacţionat mama? „Ah, copile, tu cu fanteziile tale! Când oamenii mor, nu mai sunt cu noi. Pfobabil că te-ai gândit la vreun lm de-al tău de desene animate! Mai ai puţină răbdare că se termină imediat înmormântarea şi poţi să pleci la joacă”.

Păi nu e asta reacţia firească a unui cetăţean obişnuit? Numai că ceea ce văzuse copila fusese absolut real, dar o realitate pe care mama n-a putut

s-o înţeleagă. Altfel ar fi trebuit să accepte că trăise mai bine de treizeci de ani crezând ceva total invers! Nu, nu, mai bine rămânem la vechea imagine asupra lumii, nu vrem să mai schimbăm ceva în timpurile şi aşa foarte grele!

Exclamaţia micuţei Rita la cimitir arată că unii copii-medium pot percepe, pe lângă entităţi fizice materiale, şi prezenţe cu aripi malte. Se poate observa fără multe cunoştinţe speciale că unii copii care s-au născut fii ultimii ani, dar mai ales cei care se nasc acum, sunt „altfel” – chiar dacă nu se poate defini exact cum, sau ce anume îi deosebeşte de generaţiile

dinaintea lor. Şi aid este vorba de copil la modul general, nu numai de cei care au aptitudini de medium. Nu se poate trece cu vederea fenomenul puştanilor pasionaţi de computere, care nu numai că sunt mai independenţi şi prind totul foarte repede, dar adesea îşi depăşesc propriii părinţi. Vă puteţi aminti alte vremuri din istoria lumii când se întâmpla aşa ceva? Cu siguranţă că trebuie să ţinem cont de progresele ştiinţei şi tehnicii, de condiţiile sociale, de moştenirea genetică a experienţelor pe care le-au trăit strămoşi şi părinţii noştri. Despre acestea vom afla mai multe de la Rupert Sheldrake, care nea enunţat fenomenul „câmpurilor

morfogenetice” şi pur şi simplu ne explică acest fenomen al moştenirii şi preluării” Dar noi vom merge mai departe pentru a examina împreună ce au de declarat copiii şi pentru a descoperi ce anume se întâmplă chiar sub ochii noştri.

Înainte să începem, aş vrea să vă expun pe scurt structura cărţii mele, ca să ştiţi după ce-concept am mers şi cum am ales să vă împărtăşesc această temă.

Să aruncăm o privire pe ceea ce se numeşte în mod normal „aptitudine spirituală”, care se deosebeşte de „spiritism”, şi vă voi explica prin ce, în capitolele ce vor urma Foarte adesea

concepte ca sau „percep ţie”? amestecă în aceeaşi oală cu „ocultismul”, cu „cultul pentru diavol”, sau „privirea rea”. Pentru clarificare voi prezenta pe rând în paragrafe mai lungi sau mai scurte, aptitudini şi exerciţii luate din practică.

Vom urmări povestea vieţii unei clarvăzătoare şi cititoare de aulă, Susanne, care are aceste aptitudini de la naştere. Cu ea sunt prieten de doar câţiva ani, şi povestea ei s-a dovedit a fi şi a altor mediumuri clarvăzătoare pe care le-am cunoscut de-a lungul vieţii mele. La acest exemplu l-am adăugat pe cel al foarte versatului medium britanic Paul Meek, care lucrează şi

profesional în domeniu, pentru a vă arăta cât de asemănătoare sunt aptitudinile dar şi experienţele clarvăzătorilor, mai ales în copilăria lor. În primăvara anului 2001 am petrecut cu extraordinara britanică Elsie Poynton, care nu mă cunoaşte doar pe mine, ci şi pe mulţi membri ai familiei mele, câteva zile frumoase pe insula La Palma din Canare, unde trăiesc părinţii mei. Ea şi-a scris propria poveste într-o carte care urmează să fie publicată, dar nenumăratele discuţii, şedinţe la care am participat şi cele în care am tradus simultan mi-au demonstrat că fenomenul înzestrării naturale cu aptitudini de medium are la bază

experienţe din copilărie.

Acum poate vă veţi întreba de ce încep o carte despre copii clarvăzători cu două persoane adulte. Vă voi explica cu plăcere. Cea mai mare problemă cu care m-am confruntat, de când m-am hotărât să scriu o astfel de carte, a fost întrebarea cum voi reuşi să prezint afirmaţiile copiilor în aşa fel încât să le înţeleagă oricine şi să se poată transpune în locul unui astfel de copil.

Greutatea pe care am întâmpinat-o cu copiii a fost aceea că numai uşor nu mi-a fost să port o discuţie mai lungă, concentrată, cu puşti de trei până la doisprezece ani. Să-mi demonstreze

practic aptitudinile lor era foarte simplu, dar dacă era vorba de întrebări, cum se simte fetiţa sau băieţelul cu aceste aptitudini, cum a început totul, cum au devenit clarvăzători la grădiniţă, la şcoală sau printre prieteni, se întâmpla ca aceşti copii, cu cât erau mai mici, cu atât mai repede să-şi piardă interesul pentru discuţie. Într-un fel este logic. Nici noi nu eram interesaţi în copilărie de discuţii foarte spirituale. Am apelat atunci la părinţi rugându-i să-mi scrie toate datele şi întâmplările, atât cât şi le mai aminteau (parţial le aveau notate în jurnalele lor). Dar pentru a afla cum se simte un astfel de

copihnedium la şcoală, printre copii de aceeaşi vârstă fără aceste aptitudini, cu fraţii şi surorile, cum au învăţat să trăiască cu aceste aptitudini, şi aşa mai departe, numeroasele discuţii cu copiii înşişi nu m-au ajutat foarte mult să continuu. Să exprimi sentimente în cuvinte este aproape imposibil pentru majoritatea copiilor. Mulţi dintre aceştia sunt foarte închişi în ei, mai degrabă timizi, şi cumva dau tot timpul impresia că poartă un secret în ei.

De aceea mi-a rămas doar posibilitatea să intervievez cât mai mulţi adulţi, alegându-i pe aceia care au din copilărie acest dar, pentru a afla de la ei cum le-a mers până în alele

noastre, ce avantaje sau dezavantaje văd în talentul lor, cum se descurcă astăzi cu el, şi ce ar schimba astăzi dacă ar fi ei în înşişi părinţi.

Din treisprezece astfel de declaraţii am ales până la urmă două: a unui german şi a unui englez, pe care le-am considerat cele mai potrivite pentru ca dumneavoastră, iubiţi cititori şi cititoare, să vă puteţi transpune în situaţia unui copil-medium, să reuşiţi măcar pentru scurt timp să intraţi în pielea lui.

Şi o dată ce am prezentat aceste probleme de fond ne îndreptăm interesul spre următoarele grupe de copii:

copii-medium clarvăzători care sunt în contadt cu lumea spirituală – cu viaţa de dincolo copii care îşi pot aminti întâmplări din ultima lor viaţă copii-indigo care sunt parţial medium, dar se evidenţiază prin felul lor „altfel” de a fi, prin inteligenţă sclipitoare, dar şi inadaptabilitate copii super-medium chinezi, care pot citi cu urechile sau cu mâinile, pot materializa obiecte din neant copii care sunt rezistenţi la sângele infectat, ba chiar şi la cancer şi prezintă un nou tip de ADN

În partea a doua a cărţii vom explica amănunţit cum se creează imaginea lumii văzute de copiii clarvăzători, cum pot explica aceşti

copii viaţa şi sensul ei; îi vom lăsa pe aceştia să ne descrie ce se află în viaţa de apoi, prin ce se leagă aceasta de noi. Vom afla în final prin aceşti copii câte ceva despre cum putem să ne schimbăm viziunea asupra vieţii în favoarea noastră.

Bineînţeles că se naşte întrebarea cum putem noi, posibili părinţi ai unor asemenea copii, să învăţăm să fim mai responsabili cu ei, sau ce responsabilitate revine întregii societăţi de acum, sistemului deţ educaţie din şcolile actuale. Dar cea mai importantă întrebare rămâne următoarea: ce ar putea fi în spatele înzestrării unor copii cu asemenea

forţe, cine sunt aceşti copii, ce mesaj au ei pentru noi.

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Diferenţa dintre practicanţii spiritismului şi mediumurile naturale

Contactul cu yiaţa de dincolo, viaţa înainte şi după moarte, comunicarea cu spiritele, înseamnă pentru mulţi prostii, un fel de hocus-pocus din basme, sau pentru alţii chiar blasfemie.

Dar nu este aşa, pentru că aproape fiecare religie are la bază ştiinţa vieţii de după moarte, ideea că sufletul şi spiritul continuă să existe după moartea fizică şi se mută în viaţa de apoi. De ce atunci, cum apare cineva

care comunica cu aceste-spirite (cu morţii), este considerat nebun. Morţii sunt în viaţa de apoi, dar a lua legătura cu aceştia să fie oare „lucrătura diavolului”? Avem aici clar o contradicţie, nu este aşa?

Pe de o parte vor toţi să ştie de unde venim, ce a fost înainte de viaţă şi ce ne aşteaptă după, dar dacă cineva încearcă în mod practic să afle lucrul acesta, e considerat un aiurit care nu trăieşte cu picioarele pe pământ

Eu văd lucrurile astea exact invers. Cel care nu doreşte să afle un răspuns la întrebările despre viaţă şi moarte, despre ce era înainte de ase naşte şi ce continuă să fie după moarte, nu este

din punctul meu de vedere un om serios.

Exact de asta se temeau şi oamenii de ştiinţă, care parţial s-au ocupat cu studiul vieţii de apoi, dar îşi ţin rezultatele ascunse pentru a nu se considera că fac spiritism; ceea ce le-ar periclita renumele. Se ştie că s-a constatat, măsurându-se cu cântare speciale, că muribunzii au devenit cu câteva grame mai uşori după moartea fizică N-ar putea oare fi vorba despre suflet, care părăsind corpul determină această diferenţă de greutate?

Întrebarea dacă există viaţă după moarte i-a preocupat întotdeauna pe oameni. Dar cum îţi poţi imagina

această viaţă după moarte? Sfânta Scriptură a creştinilor descrie altfel cerul decât Coranul, iar Talmudul învăluie în tăcere viaţa de apoi…

Ce se întâmplă acolo? Se trăieşte în continuare la fel ca pe pământ, sau este cu totul altfel? Ce ne aşteaptă acolo?

Ei bine, exista cu siguranţă mulţi oameni care nu îşi pun niciodată, sau foarte rar, asemenea întrebări. Nu au timp de aşa ceva, pentru că sunt foarte ocupaţi cu afaceri, carieră, acumularea de bani, sau sport, bârfe, nimicuri.

Omul societăţii de consum râde dacă îi povesteşti că te ocupi cu viaţa de apoi. El este susţinut de atei şi de

numeroase secte pentru care omorârea unei vieţi nenăscute nu este ceva rău, şi care nu simt nevoia să spună „aşa să-mi ajute Dumnezeu”. Restul îl rezolvă mass-media, una din cele mai importante forţe ale oamenilor cu adevărat puternici ai aceste planete.

Nu ştiţi despre ce vorbesc? Ei bine, într-un ziar german am găsit următorul enunţ: „fiste acelaşi lucru dacă George W. Bush sau Al Gore ajunge preşedinte. Important este că Alan Greenspan este şeful Rezervei Federale. „Iar Oskar Lafontaine a lăsat să i se smulgă următoarea propoziţie: fiolitica lumii va ß condusă de un imperiu al finanţelor. „Acum ştiţi la ce mă refer?

Şi pentru că aceşti oameni mai vor să conducă lumea un timp, au interesul ca masele să rămână dezinformate şi să se ocupe cu orice altceva decât cu întrebări despre viaţă Este boicotat sau chiar numit şarlatan sau sectant cd care încearcă să găsească răspunsuri proprii la întrebările puse mai sus, în afara „marilor secte” (religiilor) consacrate. Iar tot ce nu se potriveşte cu raţiunea manipulată în prezent, este ironizat Dar masele au fost întotdeauna aşa, şi numai cuvintele lui Iisiis îl mai pot aduce pe om la o judecată dreaptă: „Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce”.

Când eşti pe moarte sau grav bolnav, lucrurile stau altfel Atunci sunt

chemaţi în ajutor cei cane fuseseră luaţi în râs (preotul, vindecătorii spiţituali, sau aceia care susţin că au avut experienţa und morţi clinice). În orice caz, dintr-o dată îţi apare întrebarea ce se va întâmpla după moartea fizică. Atunci vrei să afli cât mai repede posibil răspunsul cu care alţii sau ocupat o viaţă întreagă. Cd care sunt orientaţi spre materialism văd că singură ştiinţa nu îl poate ajuta, pentru că prin ştiinţă au reuşit eventual doar să-şi însuşească aceste fenomene, dar nu au puterea de a folosi cu adevărat cele descoperite la intrarea în viaţa de apoi.

Atunci de la cine putem primi un

răspuns condudent? De la conducătorii diferitilor religii care au avut acces la scrieri şi documente colective, despre care însă nimeni nu ştie cu adevărat dacă au fost inventaţe, culese de alte popoare şi adaptate propriului popor sau schimbate de tot? Nu sunt gândite majoritatea scrierilor sfinte în aşa fel încât să îi ajute pe conducătorii religiilor să-şi câştige faimă, să le întărească poziţia de putere, dar îl lasă pe omul de rând să stea în ploaie?

În contradicţie cu multe religii naturale, sistemele de biserici oficiale neaga legătura cu lumea spiritelor. De ce oare? Ar putea cumva să găsească cel care caută, ceva ce ar contrazice

aceste învăţături ortodoxe? Este o luptă pentru propria poziţie de putere. Din acest motiv şi Iisus a fost crucificat, şi ca să poată fi înlăturat un rebel al spiritului, mai întâi s-adeclarat război învăţăturii sale; o învăţătură a iubirii adevărate care se deosebea şi se deosebeşte de ceea ce am fost învăţaţi până în ziua de azi.

Dar exact aici este marea dilemă: marii profeţi nu şi-au creat oare operele lor prin contacte cu lumea spiritelor – cu fiinţe spirituale? Nu se bazează toate marile religii pe declaraţii care s-au născut din comunicarea cu lumea spirituală?

Mulţi credincioşi foarte inteligenţi

contrazic acest lucru aducând „argumentul” că atunci existau spirite bune, îngeri şi arhangheli, dar astăzi oamenii au de-a face numai cu spirite rele. La o astfel de logică nu-ţi mai vine în minte niciun răspuns. Deci, acum două mii de ani Dumnezeu a vorbit oamenilor, dar după aceea nu a mai vorbit deloc? Oare Dumnezeu a murit, sau s-a dus să se culce? Sau poate pur şi simplu nu mai face greşeala să comunice cu oamenii?

Dacă mai devreme Dumnezeu a vorbit oamenilor prin îngeri şi alţi reprezentanţi, atunci face şi astăzi la fel. Problema bisericilor, a sinagogilor, şi moscheilor constă în faptul că toate

au scrieri şi cărţi sfinte care de-a lungul mileniilor au fost schimbate, corectate, din care au fost scoase anumite părţi sau adăugate altele, pentru a fi adaptate la structurile puterii din fiecare perioadă. Numai în asta constă problema…

Şi astăzi este acelaşi Dumnezeu ca şi atunci, care îi învaţă pe oameni prin comunicare mediumică. Numai ca textele de astăzi sunt adaptate vremurilor noastre, sunt actuale şi nu învechite pe de-a întregul. Sunt exprimări care afectează şi religiile de astăzi. Mai clar, asemenea texte mediumice întâlnite sunt considerate, din punctul de vedere al religiilor

consacrate şi al celor care le conduc, ca texte rele, care zdruncină credinţa numeroaselor şi credincioaselor oiţe.

Şi astfel este de înţeles şi versetul Noului Testament, pe care l-am introdus în Cuvântul înainte: „Iar în zilele din urmă… voi turna din Duhul Meu peste tot trupul şi ßîi voştri şi Bicele voastre vor proroci…” şi aşa mai departe.

Ceea ce numim astăzi „religie” este un schelet care înghite automat tot ce se naşte nou. Aparţinătorii oricărei religii repetă fraze şi texte cu rugăciuni încredinţaţi că este corect ceea ce a fost scris demult Religiile de astăzi au devenit religii umane şi îi

orbesc pe cei care vor să afle adevărul. Aproape fiecare din ele susţine despre sine că deţine adevărul unic şi deplin şi condamnă alte căi de cunoaştere a divinităţii. Chiar şi în religia cu cei mai mulţi enoriaşi – creştinismul – credincioşii se înjură şi se boicotează zilnic; nu vor să înţeleagă cei care deţin puterea în toate religiile, că, pentru toţi, Creatorul este un Tată – Dumnezeu iubitor.

Şi nu mai pot să adaug decât că: Adevărul nu îl găsim numai în cărţi şi case de piatră, adevărul este în inimile noastre, şi prin el ni se deschide drumul spre lumea spirituală şi spre ceea ce denumim „Dumnezeu”.

Cu adevărat cel care caută, sau mai bine zis cel care găseşte adevărul, acela va afla singur că cel mai bim drum este legătura directă cu EL în locul descifrării literelor moarte din cărţi. A şti este un lucru care poate fi tălmăcit, transmis, dar înţelepciunea trebuie s-o descoperi singur.

Bisericile nu pot, prin urmare, să nege lumea spiritelor, cu asta şi-ar tăia creanga de sub picioare. Atunci îi învinuiesc pe adversarii lor incomozi, adică pe cei care susţin că ei înşişi au o legătură cu că sunt în slujba dracului, şi asta pe motivul că în Biblie scrie „Să nu întrebaţi morţii”.

Am auzit sau am citit de multe ori

aceste cuvinte, şi anume din condeiul pietiştilor, martorilor lui Iehova sau altor fanatici. Aceştia scriu că preocuparea cu viaţa de după moarte este „încurcătura dracului”, şi susţin că numai învăţătura lor este singura adevărată. Ce nelegiuire, ce aroganţă, ce mod urât de a-ţi arăta iubirea faţă de aproapele tău!

Dar Biblia se referă la morţi nu ca la cei care au murit fizic, ci la moartea spirituală, la cei care au căzut din dreapta credinţă; acestea sunt spiritele întunericului, cei care s-au îndepărtat de Dumnezeu prin pierderea credinţei. Este interzis de Biblie să îi întrebăm pe aceşti decăzuţi, pe „spiritele rele”, pe

demoni şi pe oamenii umbrelor (despre care vom mai vorbi în această carte), dar să te apropii de îngeri şi de iubirile moarte, cu siguranţă nu este interzis. Exorcizatorii, despre care este vorba în Biblie, erau cunoscuţi ca fiind aceia care luau contact cu fiinţele umbrelor, pentru a le sătura aviditatea de putere şi lăcomia. Asta este ceea ce denumea termenul de „magia neagră”, pentru că nu este în slujba binelui pentru oameni, a vindecărilor de boli, a înălţării spirituale, ci sunt făcute toate pentru mărirea propriei puteri, propriei averi, adică pentru atingerea propriului ţel.

Omului care îl caută pe Dumnezeu,

celui care caută adevărul şi iubirea, lumea spirituală îi stă deschisă şi nu este nimic greşit în asta. Şi de aceea Biblia ne îndrumă să mergem cu întrebările la Dumnezeu sau la oştirea Sa din cer, şi nu la oameni. Contrazicându-l, Papa a lansat o chemare:

Pentru izbăvirea păcatelor; nu mergeţi la Dumnezeu, ci veniţi la mine!" (Papa Ioan-Paul al II-lea, la 12 decembrie 1984 în ziarul „Los Angeles Times".)"

Pentru mine treaba e clară. Nici nu este nevoie să întreb un om care nu a fost niciodată în viaţa de apoi (în timpul vieţii lui de acum). Şi nu mă

conving nici ipotezele, cu atât mai puţin faptele aşa-zis ştiinţifice extrase din experienţe alese special. Nu, treaba e foarte clară: ca individ practic şi gânditor trebuie, pentru a afla ceva despre viaţa de apoi, să întrebăm viaţa de apoi! Dacă în viaţa de apoi exista spirite, inclusiv cei care au murit, este de la sine înţeles să-i întrebăm exact pe aceştia, nu este aşa? Cine ne-ar putea explica mai bine ce este viaţa de apoi, decât cei care trăiesc acolo?

Din această cauză, vrem să le acordăm atenţia noastră celor care şi-au expus dovezile: mijlocitorii între lumea spiritelor şi viaţa noastră materială, cei care se numesc

„medium”. Ei sunt uneltele create – fie prin educaţie, fie prin naştere – care au puterea să ne comunice mesaje şi să creeze o punte intre aceste două lumi.

Se deosebesc clar două feluri de comunicare cu lumea spiritelor:

a) Spiritismul, prin care un spirit intră în corpul unui medium şi se manifestă (scrie sau vorbeşte) prin acesta.

b) Aptitudinea medmmka. Naturală, prin care un om are din naştere capacitatea să citească gândurile, să fie clarvăzător sau să comunice cu spiritele.

(Notă: Acest capitol este cel mai dificil al cărţii. Dacă nu înţelegeţi

imediat ce voi scrie fii el, adică dacă nu aţi avut până acum niciun fel de cunoştinţe despre comunicarea cu lumea spiritelor, nu vă neliniştiţi. Punem doar bazele pentru a înţelege mai bine ce vom scrie mai târziu despre copii, şi aceste lucruri vă vor fi cu siguranţă clare până la jumătatea cărţii.)

Medhinanrüe spiritiste şi tehnicile lor

Au existat vremuri pe această planetă, în care oamenii – şi aid mă refer la toţi oamenii – erau dotaţi mediumic. Aşadar, încă nu exista separarea în lumea reală şi lumea de apoi aşa cum o gândim noi astăzi. Ceea

ce azi numim „calităţi mediumice” era normalitatea, şi nu era nevoie de mediutnuri sau alte lucruri asemănătoare – deci de un mijlocitor – pentru că fiecare om se afla chiar la izvor, adică ştia fără oprelişti că „Dumnezeu e în noi”.

Astăzi, deoarece puţini oameni mai au aceste puteri, mulţi folosesc spiritismul pentru a avea contact cu morţii sau alte spirite. Tehnicile mediumurilor spiritismului se împart în mai multe categorii.

1. Bătăile

Spiritele sau morţii se arată prin bătăi (ciocănituri) în masă sau prin ridicarea sau aşezarea mesei, aceste

semne fiind folosite – asemenea unor semnale Morse – pentru a transmite mesaje din lumea spiritelor. Aceasta este cea mai joasă formă de comunicare cu lumea spiritelor şi aparţine în mare măsură trecutului.

În această categorie intră şi medhimurile fizice. Spiritele care vin la aceste mediumuri fac să plutească scaunele, mesele şi vorbesc prin nişte obiecte asemănătoare trompetelor, care levitează Există şi altfel de obiecte care se deplasează de la un participant la altul în cursul şedinţei.

Aceste lucruri nu sunt foarte importante, sunt nişte fleacuri înaltele spirite nu au nevoie de astfel de trucuri

pentru a mulţumi dorinţa de întâmplări neobişnuite a oamenilor.

2. Planşeta „Ouija”, pendulul şi altele

Aici ne vom referi la mişcarea paharelor şi la planşeta „Ouija”. În cel de-al doilea caz este vorba despre o planşetă pe care sunt înscrise alfabetul, numerele şi diferite semne. O săgeată micuţă din lemn stă pe suprafaţa plană. Cel care vrea să întrebe se concentrează, legat la ochi, şi apoi atinge săgeata cu degetul. Aceasta va începe să se mişte uşor, formând cuvinte sau chiar propoziţii întregi.

La fel se întâmplă şi cu mişcarea

paharelor; un pahar atins cu degetul se mişcă spre literele şi numerele care au fost desenate pe o masă netedă şi formează cuvinte. Din aceste două variante se poate alege una, fiind, la urma urmei, vorba tot de o tehnică inferioară.

La fel se întâmplă şi cu pendularea. Procedeul se poate folosi, de pildă, când trebuie găsite esenţe homeopatice care se caută pentru a fi prescrise unui pacient, şi atunci spiritul care dirijează pendulul este de natură superioară, deoarece vindecarea unui bolnav este o cauză nobilă.

Cu toate acestea, lumea spiritelor

înalte nu foloseşte acest mod de comunicare. Foarte mulţi oameni folosesc pendulul pentru întrebări obişnuite, cum ar fi: „Să cumpăr acest iaurt sau celălalt?”, în astfel de cazuri, este de la sine înţeles că nu intervin spiritele înalte.

3. Mediumurile care scriu

Se numeşte medium care scrie acela care îi aduce omului prin scris o manifestare din lumea spiritelor. Aci se disting două forme:

unii primesc în deplinătatea gândirii lor, deci în mod conştient, cuvinte pe care le scriu altora li se conduce mâna şi ei ştiu că scriu, dar nu ştiu ce scriu.

La scrierea automata, cum mai este ea denumita, se întâmplă în felul următor: când eşti adâncit într-o discuţie spirituală cu un alt om şi pui diverse întrebări spirituale, simţi deodată un mare impuls să iei un creion în mână şi să notezi ceva. Dar o dată ce ai creionul şi hârtia în mână, începi involuntar să scrii ceva pe aceeaşi temă, lucruri de care tu însuţi nu ştiai.

Patrick*, un medium de 17 ani din München, pe care l-am intervievat anul trecut, şi care scrie automat, povesteşte cam aşa: „Simt dată impulsul să iau un creion în mână. Poate mijlocul nopţii, când mă tre zesc

şi o voce interioară îmi spune să merg la masă şi să scriu. Câteodată scriu atunci în câteva minute mai multe pagini. Cuvintele sunt toate ordonate pe un lând, dar scrisul arată dezlânat, cu totul altfel decât scriu eu de obicei. Apoi simt cum o putere irezistibilă pune stăpânire pe mine, de care nu mă pot împotrivi. Pe hârtie sunt scrise tot felul de lucruri pe teme spirituale, despre Dumnezeu şi despre faptul că noi, oamenii, ar trebui să ne comportăm mai frumos. Părinţii mei se minunează deßecare dată. Apoi defecare dată semnez textele cu numele Dorian. El este spiritul care scrie prin mine”.

Un exemplu celebru pentru scrierea automată ar fi Jakob Lorber (18001864), născut în Steiermark, profesor de muzică, muzician şi compozitor practicant din Graz. El singur s-a descris a fi „sluga lui Dumnezeu”; el a simţit când a împlinit cei 40 de ani ai săi o voce interioară care îi spunea:

„Ia-ţicondeiul şi scrie!”, voce pe care a auzit-o până la sfârşitul vieţii. De-a lungul a 24 de ani, s-a născut astfel o creaţie imensă, care astăzi cuprinde 25 de volume, Eră să socotim scrierile mai mărunte.

Scrieri mai actuale, care s-au născut prin scriitori-mediumuri ar fi

clasicul Curs despre minuni sau lucrarea Discuţii cu Dumnezeu, ambele aparţinând lui Neale Donald Walseh.

4. Mediumurile pictori sunt artiştii care pictează tablouri inspiraţi de un spirit, dar şi acei oameni care văd morţii sau îngerii ori poate chiar peisaje sau sfere ale spiritelor, şi le redau apoi artistic.

5. Medhimuri care vorbesc

Aici avem din nou două variante:

a) Mediumuri în semitransă b) Mediumuri în transă completă

Mai întâi voi spune câte ceva despre mediumurile în semitransă (sau mediumurile-inspiraţfi): astăzi ele sunt denumite mediumuricanal (din

engleză: channel), pentru că reprezintă un canal de transmisie pentru spiritele care doresc să comunice. Un medium-canal primeşte gânduri transmise de un spirit şi le exprimă. Ele sunt redate atât de puternic, încât propriile gânduri sunt reprimate în acel moment. Astfel, pentru o scurtă perioadă, spiritul preia corpul mediumului-canal, dar mediumul se păstrează pe deplin conştient şi după aceea îşi poate aminti totul.

Karl Schnelling scrie înrlucrarea sa Scenarii ale viitorului din ştiinţa spiritelor şi profeţilor.

Există chiar şi oameni de afaceri prosperi care, spre marea lor uimire,

se trezesc că aud o voce interioară care îi pune faţă în faţă cu subiectul schimbăâilor din viaţa lor sau din viaţă în astfel de om trebuie să-şi dea seama că a devenit un mediumân curând, el va da o informaţie cuiva sau va face un serviciu care are legătură cu ceea ce aude în interior.

În aproape Secare oraş se organizează „şedinţe” ale mediumurilor care se pot transpune în altă stare pe deplin conştient, în semitransă sau în transă completă, şi îi pot uimi pe clienţi cu relatări despre trecutul sau viitorul lor. Deosebitele căutaţi sunt senzitivii care îl pot pune pe vizitator în contact cu însoţitorul lor

spiritual (cu „îngerul păzitor” din religie) care îşi cunoaşte cât se poate de intim protejatul şi ti poate sfătui cel mai bine în chestiunile spirituale şi în alte probleme pământeşti. Mediumurile care se pricep să fie canale pentru alte conştiinţe primesc inspiraţii care le ajung pentru manuscrise întiegi, astfel încât s-ar putea crea o bibliotecă enormă cu cărţi care să redea informatiSe transmise prin „canale”. Calitatea miflodrii depinde de nivelul de la care vine mesiijul Pe de altă parte, nivelul la care poate miteun medium ţine de giadul claritătii şi Un medium centrat pe ego-ul său, deci condus de emoţiile sale, va

putea cu greu să preia mesaje clare şi curate”. (13, pag. 3).

Piaţa de cărţi de specialitate a fost inundată în ultimii zece ani cu literatură care prezintă comunicările transmise prin astfel de canale. Astfel, se pot enumera mesaje de la Iisus, Fecioara Maria sau maeştri indieni alături de cele de la civilizaţii nepământene fojţrte dezvoltate. Există un material foarte preţios (mesaje, lămuriri, apeluri, avertismente), pe lângă care sunt şi multe pălăvrăgeli triviale, totul depinzând de spiritul care stă în spatele mesajului. Dar întotdeauna găsim, atenţie, cel puţin o poziţie raţională şi un punct de vedere

obiectiv, încât să nu ne pierdem într-o dependenţă falsă.

„O altă problemă cu mediumurile-canal, care intră în semitransă, este tocmai faptul că sunt doar pe jumătate în transă, şi deci mediumul încă este conştient de sine şi îşi poate strecura şi propriile gânduri printre celelalte.

Atunci exista şi a doua variantă amintită, aşa-numitele mediumuri în transa completă. Această transă completă sau profundă se naşte când propriul suflet părăseşte corpul complet şi nu mai este legat de corpul fizic decât prin şnurul argintiu (va fi explicat mai târziu), şi un alt spirit intră în corpul mediumului. Atunci

spiritul străin vorbeşte prin corpul mediumului. Vocea şi comportamentul omului-medium nu mai sunt aceleaşi ca în starea normală, d aşa cum este comportamentul spiritului intrat în corpul său. Atunci când o astfel de şedinţă ia sfârşit, mediumul nu ştie nimic din ceea ce a transmis el. El află numai în cazul în care şedinţa a fost înregistrată pe casetă audio sau video.

Numai cu un medium în transă completă se poate şti cu siguranţă că niciuna din afirmaţiile personale ale mediumului nu s-a strecurat în informaţiile transmise. Dar aici mai trebuie adăugat faptul că astfel de mediumuri în transă completă sunt ca

şi inexistente în ziua de azi, pentru că spiritele nu mai vorbesc prin „radiouri umane”, ci colaborează cu bună ştiinţă cu mediumul.

Cu toate astea, nu vreau să trec cu vederea două cazuri clasice de mediumuri în transă completă, ca să ne putem face singuri o imagine despre ce este posibil în comunicarea cu spiritele şi să putem compara aceste lucruri cu ceea ce se întâmplă cu copiii noului mileniu.

Mai întâi să urmărim cazul dasic al preotului catolic Johannes Greber, descris în lucrarea sa de referinţă Relaţia cu spiritul lui Dumnezeu experienţele personale ale unui spirit

cato carte care a ajutat la formarea multor copii şi tineri ca mediumuri în transă completă şi care a consemnat toate mesajele transmise de spirite prin intermediul acestora.

Cel mai mult i-a plăcut să lucreze cu un băiat simplu, care muncea ca ucenic într-un atelier. La începutul şedinţei, acesta stătea pe un scaun; dintr-o dată a căzut în faţă, pentru ca apoi să se reaşeze cum trebuie în câteva seaside şi să înceapă să vorbească cu Greber cu o altă voce. Din descrierile lui Greber înţelegem că era vorba despre un spirit foarte înalt, care l-a anunţat prin intermediul băiatului că avea să ocrotească

şedinţele lor. Deoarece Greber e încă un-începător, i se vor arăta diferite spirite pe care le va lăsa să vorbească prin intermediul băiatului, pentru ca acesta să-şi poată face o părere despre diferitele grupe de spirite care există şi despre cum le merge înviaţi de apoi.

Iată cum a vorbit prin gura. Băiatului acest spirit, pe care Greber l-a denumit „înger”:

„Mediumul prin care vorbesc a fost, ce e drept, creat şi pentru mine, este Voinţa lui Dumnezeu ca el să găzduişi rele.

Înalte sau josnice. Prin asta ţi se va da ocazia sa cunoşti tot felul de spirite. Din ceea ce îţi spun sau fac, vei putea

să îţi dai seama de starea în care se găsesc ei în viaţa de dincolo de moarte. Mai ales, poţi să-ţi fad o idee despre drumul pe cărei are de parcurs un spirit josnic până când ajunge la desăvârşire. O astfel de trăire personală a lumii spiritelor prin colaborarea cu un medium este de mare importanţă pentru tine şi sporeşte cunoştinţele tale în acest domeniu într-un mod mult mai complex decât o poate face învăţătura orală. Cu toate acestea, spiritele care se coboară în acest medium nu vin şi pleacă după bunul lor plac. Ele se subordonează unui spirit care le controlează, şi care hotărăşte care spirit poate intra în

mediumul respectiv şi cât are voie să stea. Toate mediumurile care sunt un instrument al Binelui sunt astfel contactate, la fel ca în toate adunările în care spiritele circulă după voia lui Dumnezeu. Acolo unde lipseşte acest control, nu puteţi trăi cu adevărat ceva Frumos şi Bun. Pentru că acolo spiritele bune şi înalte lipsesc. Ele apar numai acolo unde totul se supune ordinii făcute de Dumnezeu şi spiritul se subordonează acestei ordini La majoritatea şedinţelor de spiritism de astăzi lipseşte acest control şi atunci ele sunt locul dejoacă al spiritelorjosnice. Daria început îţi vor da de înţeles ce fel de spirite sunt în

medium şi cum trebuie să te porţi cu ele. Mai târziu, vei şti singur să le diferenţieri şi vei şti ce trebuie să faci în fiecare caz”. (5, pag. 36 – 37)

După asta, diferite spirite au intrat în băiat şi au vorbit cu Johannes Greber. Au venit sprite foarte înalte care au intrat în medium cu cuvinte de laudă şi preamărire pentru Dumnezeu, care i-au împărtăşit învăţăminte importante şi care şi-au hiat rămas bun cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Au venit sprite grav suferinde, care prin cuvinte cutremurătoare au cerut ajutor şi l-au rugat pe Greber să se roage pentru ei.

Apoi au venit spiritele josnice, care

îşi blestemau destinul, care spuneau cele mai ruşinoase cuvinte de ocară pentru Greber şi batjocoreau ce era înalt şi sfânt. Când părintele Greber i-a invitat să se roage împreună cu el la Dumnezeu, au refuzat cu cuvinte de batjocură sau ură. Când Greber rostea numele lui Dumnezeu, ieşeau imediat din medium. Mai târziu a fost atenţionat că astfel de spirite inferioare vin acolo unde cei prezenţi la şedinţă au intenţii josnice – cu adevărat pământeşti, cum ar fi cele financiare, sexuale, de moşteniri şi aşa mai departe.

Apoi veneau unele spirite care nu ştiau deloc că muriseră. Ele credeau cu

tărie că încă trăiau pe pământ şi ca îşi continuau activitatea pe care o desfăşurau când erau oameni. Pe acestea Greber le numeşte „spiritele legate de pământ”.

Dar cel mai înfiorător lucru pe care l-a trăit preotul a fost apariţia spiritelor delincvenţilor. Ei se vedeau în continuare la locul faptelor şi trăiau încontinuu de la început scenele în care se derula crima lor – ca un film pus mereu de la capăt. Infractorul îşi vedea victima, care îl privea şi îl ducea la disperare prin asta. Asemănătoare au fost spiritele cămătarilor şi ale altora care în viaţă au provocat semenilor lor necaz şi nefericire. Peste

tot unde se duceau aceste spirite îşi vedeau victimele în faţa lor.

Sinucigaşii, pe de altă parte, simţeau continuu senzaţiile, decepţiile şi întâmplările care le-au însoţit sinuciderea. Spiritele zeflemitorilor se distrau copios se pare, străduindu-se să îl înveselească pe preot cu glumele şi minciunile lor.

Greber a învăţat prin aceste impresii nenumărate şi diferite lucruri despre viaţa de dincolo, despre situaţiile care domnesc acolo. Când înaltele spirite au vorbit prin medium, el, împreună cu cei care participau la şedinţe, au obţinut învăţăminte spirituale foarte importante, dar uneori

şi mustrări pentru cei care erau prezenţi Uneori au curs lacrimi pentru că spiritele ştiau şi cele mai ascunse detalii despre ei, ghicindu-le şi gândurile. Dar mustrarea era făcută în aşa fel încât niciunul dintre ei să nu fie Scut de râs în faţa celorlalţi. Este o caracteristică a bunei inimi a spiritelor, cuţii o numeşte părintele Greber, să îşi îmbrace tot timpul cuvintele de mustrare în astfel de forme încât să nu rănească; amintesc mereu că omul este supus greşelilor, spun cuvinte de alint şi îmbărbătare şi învăluie totul în iubire.

„Spiritele bune” nu repetă des cuvinte de ameninţare şi sfătuire. Dacă

nu se respectă ce zic ele, atunci poate mai atrag atenţia o dată sau de două ori, dar apoi nu o mai fac, sau poate numai în cazuri excepţionale. Dar cunoaşteţi că atunci când un om îşi dă cu adevărat silinţa să schimbe ceva în viaţa lui, în comportamentul sau în gândirea sa, atunci vă întoarceţi mereu şi îl ajutaţi prin învăţături şi îmbărbătări Scute cu drag, până când îşi atinge ţelul.

Un medium în transă compleS nu trebuie neapărat să stea jos; el poate să stea şi întins sau chiar să alerge de jur împrejur când e în transă. Într-o zi. Greber fi avea pe băiatuknedium în biserica sa, când acesta intră din nou

în transă şi spiritul înalt pătrunse în el. Atunci se ridică şi îi spuse preotului vă ar vrea să facă câţiva paşi prin biserică.

Ajuns în faţa altarului, indică faptul că dedesubtul acestuia se află un schelet; – ceea ce s-a şi adeverit mai târziu – şi apoi interpretă un cântec la orgă. Când Greber întrebă ce cântec fusese acela, spiritul răspunse prin băiat că era „cântecul vieţii” lui Greber. În continuare, l-a explicat că viaţa i îi lui om este ca o pictură. Ea poate fi pictată în culori sau în umbre. Fiecare t uloare poate reprezenta câte un sunet, după cum fiecare sunet poate reprezenta o culoare; există

clarvăzători care pot vedea toate sunetele corespunzătoare culorilor sau pot stabili aimonia ori lipsa ei nu prin auz, ci prin văz, privind timbrele sunetelor. Aşa ca „tabloul vieţii” poate fi şi cântat, ca şi cum ai avea notele muzicale în faţa ochilor.

Atât despre părintele Greber.

Celălalt, şi cel mai cunoscut medium care poate intra în transă deplină, pe care vreau să vi-l prezint aici, este terapeutul american EdgarCayce (1877 – 1945), cel care a fost numit „profetul care doarme”! Edgar Cayce s-a născut la o fermă în apropierea oraşului Hopkinsville, Kentucky. În timpul copilăriei, talentele

nu i-au fost remarcate în mod deosebit, s-a crezut doar că e înzestrat cu o imaginaţie foarte activă. El i-a impresionat totuşi pe părinţii lui cu un înalt grad de memorie fotografică. În copilărie, jucându-se odată în pădure, a avut o viziune: toată viaţa lui va trebui să-i ajute pe alţii. Temele şi le rezolva dormind pe cărţi, şi cu toate astea era un elev bun. TUturor fiinţelor le putea vedea aura, câmpul energetic; destul de des vorbea cu prietenii şi rudele sale despre moarte.

Scriitoarea americană Moira Timms povestea despre el:

„Mult mai târziu, când era vânzător de vocea sa a fost ameninţată

de o paralizie a rppşchilor laringelui care se agrava tot mai mult Medicii nu au reuşit să afle cauza problemei, iar tratarea plin hipnoză a adus doar o uşoară ameliorare temporară Edgar şi-a amintit de uşurinţa cu care învăţa în copilărie şiaprgatun prieten să-l instruiască în hipnoză, astfel încât să se poată adânci în propriile transe. Spre marea lui uimire, el a ştiut în clipa aceea exact ce medicamente şi ce terapie trebuie să urmeze, el însuşi prescriindu-şi aceste lucruri; în curând s-a vindecat

Un grup de medici din regiune a auzit de această neobişnuită capacitate şi la scurt timp după aceea Edgar

Cayce punea diagnostice pacienţilor. Capacitatea lui de a intra în transă sa dovedit atât de mare, încât putea să pună diagnostice şi să prescrie tratamente şi pacienţilor care nu erau de faţă, ajungându-idoar numele şi adresa lor. Vestea minunilor lui Cayce s-a răspândit repede, şi în urma unui reportaj despre el apărut în „New York a început să ţie căutat de oameni din întreaga ţară”. (27, pag. 146 – 147)

În ciuda succesului său, Cayce avea parte de respingere atunci când încerca să intre în contact cu unii medici. De-abia o critică pozitivă a doctorului homeopat Wesley Ketchun l-a făcut să răzbească. În 1931 a fost

înfiinţată „Asociaţia de cercetare şi Iluminare (clarviziune)”, care a adunat toate relatările lui Cayce despre modul în care vindeca. În decurs de 40 de ani, Cayce a pus mai mult de paisprezece mii de diagnostice oamenilor, fără a avea un singur diagnostic greşit. Dar nu numai atât! Cayce a făcut nenumărate profeţii despre evenimentele ce aveau să se petreacă în lume, despre dezvoltarea oamenilor şi alte descoperiri ale spiritelor.

Dar Cayce nu este important numai pentru viziunile avute cu privire la secolul XX în care a prevăzut cataclisme şi mari catastrofe; pentru această carte este important şi pentru

că a avut aptitudini de medium încă din copilărie. EL avea, pe de o parte, calităţi de medium spiritist, de clarvăzător, dar a devenit şi cel mai celebru medium în tranşă deplină din America. Acesta este un caz rar:

Din cauză că la majoritatea şedinţelor de spiritism de astăzi motivaţiile participanţilor sunt curiqzitatea, – puterea sau interesele financiare, spiritele prezente sunt de obicei inferioare, pentru că „cei care se aseamănă se adună”. (Se poate cunoaşte nivelul unui spirit după felul cum se simte me drumul după şedinţa. Mai slăbit sau mai puternic.) Există tot mai puţine medirjmuri care intra în

transa deplină, pentru că s-a schimbat modul în care comunică lumea spiritelor cu oameni (veri următoarele declaraţii ale copiilor). La acest punct de vedere ţin şa adaug şi părerea diverşilor critici care sfătuiesc oamenii să se ţină departe de şedinţele de spiritism, pentru că, aşa cum voi descrie pe larg, nu mai avem nevoie de ele.

6. Mediumuri care transportă obiecte

Acestea sunt de obicei mediâimurile care intră în transă deplină, şi pe care spiritul le foloseşte da să scoată în afara camerei, cu uşa închisă, anumite obiecte materiale, sau

invers, să le aducă înăuntru de afară. Alteori scoate ceva dintr-un recipient închis de pe o masă, fără a deschide recipientul. Pentru aceasta, spiritul foloseşte forţa vitala a mediumului, denumită „Od”. Obiectele transportate sunt dematerializate într-un punct şi apoi materializate din nou în ält punct, (pe firul etimologic latin, materializare = înveşmântarea în materie).

Există şi mediumuri cate simt în stare să facă lucrul acesta fiind conştiente. Întâlnim asemenea capacităţi la persoane precum Săi Baba, dar şi la copiii super-mediumici chinezi, pe care îi vom descrie mai târziu.

Într-un astfel de caz fenomenul constă în faptul că mediumurife pot plăsmui lucruri noi din substanţele subtile sau pot transforma materia noastră în substanţe subtile (parfumuri, înflorescenţe, pietre preţioase, cenuşă şi aşa mai departe). Pentru această „materie subtilă” care este transformată aici şi pe care eu o denumesc şi „foiţă vitală”, culturile de pe tot globul şi din luate timpurile au găsit diferite denumiri: Od, ectoplasmă, bioplasmă, Prana, Orenda, Mana, eter, Ki, Chi, Qrgon, fluid, Lumină astrală, Akasha, Răsuflarea vieţii. Vrii, biofotoni (după Popp), Inteligenţa vieţii ce ne înconjoară

(după Lorber), Materia prima şi altele. O dată ce un anumit lucru ales (în special un obiect al acestei „substanţe divine”), este „comprimat” datorită puterilor spirituale, fenomenul se numeşte „Präzipation”.

Cu siguranţă această substanţă cosmică este şi sursa înţelepciunii de viaţă a stigmatizatei Theresa Neumann von Konnersreuth, care s-a dovedit că a trăit 35 de ani iară să mănânce şi să bea. Comunicarea cotidiană cu spiritele a fost singura sa „hrană”. Ea a trăit şi stări de Mocaţie (apariţia fizică în două locuri diferite în acelaşi timp) şi de tevitaţife plutea fără greutate în timpul rugăciunii. În acest sens mai

sunt nenumărate exemple.

Ş în afara bisericii întâlnim acest fenomen, vedem oameni care trăiesc fără hrană fizica şi se „hrănesc” doar cu energia substanţei subtile. Australianca Jasmuheen susţine în cartea sa Hranirea din Lumină că la apariţia lucrării trecuseră doi ani de când nu mai mâncase nimic şi băuse numai ocazional. Mesajul ei era că, pentru a exista, oamenii nu trebuie să-şi ia energia din plante, şi cu atât mai puţin din animale. Cine a trecut de 21 de zile, se va putea hrăni cu energia din eter. Personal, am cunoscut patru credincioşi care susţin că n-au mai mâncat nimic de peste un an de zile şi

că se hrănesc din substanţa cosmică primordială – lumina.

Biofizicianul Peter Ferreira scrie despre un băiat german în vârstă de 4 ani că până în ziua de azi nu a mâncat încă nimic. (Din motivul lipsei de timp nu am reuşit să îl contactez pe băiat înaintea tipăririi cărţii.)

7. Mediumuri care materializează în cazul acestor mediumuri în transă deplină, energia vitală a mediumului este folosită de către spirit pentru a se face văzut în ochii persoanelor prezente. Uneori spiritul materializează numai anumite părţi ale corpului, cum ar fi ochii sau capul, alteori corpul întreg. Poate meige atât

de departe, încât corpul spiritualizat să fie cu adevărat palpabil pentru cei prezenţi, la fel ca şi oamenii normali.

În astfel de situaţii, greutatea corporală a mediumului poate ajunge în câteva minute la jumătate din greutatea normală, fapt care s-a demonstrat pe cântar, iar oamenii de ştiinţă care au participat la şedinţe au confirmat acest lucru.

Un exemplu ieşit din comun este mediumul brazilian Carlos Mirabelli (declaraţiile lui provin din anii 1925 – 1930), care a descris cele mai neobişnuite lucruri – şi asta în faţa a sute de martori. Mirabelli a fost urmărit de 557 de martori, dintre care

doi profesori universitari, 72 medici, 18 farmacişti, 12 ingineri, 36 avocaţi, 8 translatori, 3 fermieri, 22 dentişti, 5 chimişti.

20 literaţi, 25 ofiţeri, 52 funcţionari la bursă, 128 comercianţi, 9 industriaşi, 18 jurnalişti, 89 oameni de stat (printre care şi preşedintele de atunci al republicii, care a prezidat comitetul de evaluare a capacităţilor lui Mirabelli), şi mulţi, mulţi alţii.

Mirabelli a fost declarat medium universal, pentru că avea aptitudini în toate domeniile legate de spiritism. Era, de exemplu, medium vorbitor şi vorbea în transă, pe lângă limba maternă şi diferite dialecte locale, alte

24 de limbi cu accent corect Printre acestea se numără chineza, ebraica, unele dialecte africane şi arabe. În transă primea expuneri referitoare la lucruri despre care nu ştia nimic în stare normală: despre medicină, ştiinţa dreptului, sociologie, economie naţională, politică, filosofie, muzică. Mirabelli susţinea întotdeauna că informaţiile veneau de la spirite care vorbeau prin el, şi pe care le şi numea.

Dar el era şi medium care scrie. Fiind în transă, a scris în 38 de limbi diferite şi asta cu o rapiditate pe care nu o poate obţine niciun scriitor în stare normală. De exemplu, în 15 minute a scris cinci pagini în poloneză

pe tema „Renaşterea Poloniei” în 20 de minute, patru pagini despre „Germania Mare, distrugerea şi renaşterea sa”, în 40 de minute, 25 de pagini în persană despre fragilitatea marilor împărăţii”, în 12 minute cinci pagini în japoneză despre, Războiul rusojaponeZ”, în 15 minute opt pagini în chineză despre, Apologia budismului”, în 15 minute opt pagini în dialectul sirianoegiptean despre „Bazele legislaţiei” şi în 20 de minute a umplut trei pagini de hieroglife, care n-au putut fi descifrate până în ziua de azi.

Toate astea s-au întâmplat sub cele mai severe măsuri de siguranţă şi sub ochii multor martori. Iată cum l-au

descris oameni de ştiinţă care l-au urmărit

„Mediumul, în cel mai înalt extaz, implora ajutorul lui Dumnezeu şi apoi intra în starea de transă cântând un imn religios. Mâna îi apuca apoi un creion, care îi sărea de mai multe ori din mână, apoi îl strângea bine şi începea să scrie febril. Creionul alerga repede, fără întrerupere, mai repede decât în condiß normale. O dată, în timp ce scria, Mirabelli şi-a ridicat ochii şi a oftat, fără ca rapiditatea cu care scria să se diminueze. Apoi, şi-a îndreptat privirea, care avea o strălucire deosebită, spre tavan, unde susţinea că îl vede pe îndrumătoivi hü

spiritual care îi conducea mâna să scrie, care îi vorbea cu multă dragoste”. (5, pag. 236)

Dar Mirabelli este şi un medium fizic de exemplu, pe când se afla într-o farmacie s-a întâmplat ca geamurile de la vitrină să zboare; în acelaşi timp a apărut un cap de mort care a început să se mişte, a ieşit din laborator, a rămas suspendat în aer, a zburat de colo-colo şi în final a căzut pe pământ

Altă dată, Mirabelli a jucat biliard fără să atingă tacul.

Toate aceste întâmplări au fost verificate cu mulţi martori.

La o şedinţă în San Vicente, la care erau prezenţi un număr mai mare de

spectatori, Mirabelli s-a aşezat pe un sCaun care fusese verificat în prealabil; la un moment dat scaunul a început să se mişte, iar apoi, datorită lui Mirabelli care îşi întinsese ambele mâini în faţă, s-a ridicatân aer şi a început să zboare prin cămeră.

Ca medhim cate transportă obiecte, a dematerializat, după ce anunţase în prealabil, un revolver încuiat într-un cufăr, şi apoi l-a făcut să apară din nou într-o altă casă. Dar nu numai obiectele se dizolvau în aer şi apăreau apoi la kilometri distanţă, ci şi el însuşi a dispărut în faţa ochilor mai multor martori şi a apărut după câteva minute la 90 de kilometri depărtare şi

a sunat de acolo, la locul de unde dispăruse. Odată a fost legat de scaun de către participanţii la şedinţă şi intrând în transă a dispărut din faţa ochilor lor, fără să dezlege legăturile sau nodurile. Cei prezenţi au plecat săi caute şi l-au găsit într-un final într-o cameră alăturată, fiind încă în transă şi cântându-şi imnul religiös.

Dar este încă şi mai interesant cum a reacţionat ca medium care materializează. Materializările lui au fost considerate cele mai puternice până în zilele noastre, ele fiind atestate ştiinţific.

La o şedinţă în laboratorul comisiei care Ü studia, în Santos, la care erau

prezente numeroase personalităţi recunoscute, Mirabelli a intrat în transă în faţa lor. Dintr-o dată, ochii săi au ieşit puternic din orbite şi a început să se zbată ca şi cum l-ar fi gâtuit cineva. Atunci sau auzit trei bătăi dinspre o masă aflată în sală, şi o voce de copil a strigat „Taţi”.

Doctorul Ganymed de Souza, unul dintre cei prezenţi, a recunoscut, foarte adânc mişcat, că era vocea fiicei lui care murise cu puţin timp în urmă din cauza gripei. În timp ce toţi aşteptau cu sufletul la gură, s-a văzut lângă Mirabelli silueta unei fetiţe. Tatăl, care aproape că nu mai era în toate minţile, a ieşit din cerc, i-a vorbit

fiicei sale, s-a dus la ea şi a luat-o în braţe. Printre suspine de plâns, el îi asigura pe cei prezenţi că îşi îmbrăţişează fiică a că rochiţa pe care o purta apariţia era dea în care îşi îmbrăcase copilul la înmormântare.

Sau ridicat şi alţi participanţi, s-au apropiat şi s-aţi convins că fetiţa era palpabilă. Şi Coronei Vrana, unul dintre cei prezenţi, s-a apropiat, i-a luat pulsul şi i-a pus întrebări la care ea a răspuns cu o voce tristă, dar corect. Apoi au fotografiat apariţia.

După fotografiere, apariţia a început să plutească prin încăpere, se juca în aer ca un peşte în apă, iar participanţii o urmăreau şi puteau să o

şi atingă.

Mirabelli executa cu braţele mişcările copilului, în acelaşi timp cu el. Apoi copilul dispăru dintr-o dată. Apariţia s-a lăsat văzută 36 de minute, la lumina zilei şi în faţa unor spectatori care au atestat faptul că au avut în faţa lor o fiinţă despre care ştiau precis că e moartă.

Mai târziu a apărut, materializări du-se dintr-un nor auriu, răposatul-episcop doctor José de Camargo B & rros, care a salutat audienţa cu o voce puternică şi prietenoasă, ridicându-şi pălăria. Şi el s-a lăsat atins şi a fost consultat serios de doctorul Ganymed de Souza, care i-a văzut cerul gurii,

dinţii, i-a ascultat inima şi respiraţia. Apoi episcopul a întreţinut o conversaţie cu unul din cei prezenţi într-o portugheză pură, aleasă, înainte să se dizolve iarăşi în aer.

Probabil că mulţi dintre dumneavoastră vor gândi că aceste lucruri sunt nişte prostii inventate. Cu toate astea, raportul acestei comisii de cercetare conţine şi 34 de fotografii, dintre care optsprezece instantanee cu spiritele care apăruseră, printre care şi cu fetiţa. În unele fotografii lipsesc braţele lui Mirabelli, iar în altele apare o umbră lângă el sau în spatele hil (5, pag. 234) Unora dintre cititoare sau cititori nu le va părea credibilă această

relatare. Dar şi tatăl meu a fost o dată la un astfel de spirit care intră în transă deplină; el spune că i s-a înfăţişat acolo, dintr-un nor, o făptură care nu era materială. Dar a putut simţi, atunci când a vrut să o atingă, că aerul era asemănător apei, că era mai vâscos, acolo unde era spiritul.

După cum am văzut, în spiritism sunt posibile multe lucruri. Iar cei care au trăit o exorcizare vor vedea lumea cu alţi ochi. Cu toate astea, eu susţin în continuare că, oricât de fascinaţi am fi de spiritism – în oricare dintre formele sale – nu ar trebui să ne atingem de el. Să comunici cu lumea spy ritelor prin mediumuri este întotdeauna o

încercare exoterică, o cale exterioară. Depirtfci de medium! Dacă nu e un canal bun, nu obţii nicio informaţie. Aşa că, oricum, este doar o soluţie intermediari

Şi pentru că de obicei participanţii care-şi primesc informaţiile de la medium nu pot vedea spiritul care vorbeşte prin acesta, spiritul poate fi şi un „drăcuşor”, care şi-a schimbat vocea şi între timp transmite multă informaţie dar şi dezinformează în acelaşi timp.

Scopul altrebui să fie să ajungem singuri la capacităţile descrise, pentru a fi cu adevărat liberi. Marea deosebire dintre mediumurile spiritiste şi oamenii

cu calităţi mediumice înnăscute sau naturale este pur şi simplu aceea că la mediumurile spiritiste, spiritul este un străin, iar la mediumurile cu aptitudini înnăscute este vorba de propriul spirit şi la urma urmei, la om în general este vorba despre dezvoltarea propriului suflet.

Medhunurüe naturale

Să vorbim despre oamenii care mu născut cu capacităţi de medium naturale, respectiv cei care şi le-au format într-un anumit moment clarviziunea, auzirea şi pipăirea spiritelor sunt calităţi pe care persoanele respective le au fără a avea nevoie de altă fiinţă ca să primească

informaţii din lumea imaterială, spre deosebire de spiritism, la care informaţiile personale ale unor spirite nevăzute pot fi adevărate sau nu.

Înainte de toate, la mediumuri întâlnim o legătură cu propriul interior, chiar dacă denumim acest lucru spirit, eul nostru superior sau partea dumnezeiască din noi; capacităţile mediumului se îmbunătăţesc pe măsură ce acesta se perfecţionează.

Diferite fjehiri de aptitudini mediunrice

Nu orice copil care prezintă capacităţi mediumice considerabile trebuie să vadă obligatoriu aura sau morţii. Domeniile pe care le putem

discuta sunt aproape la fel de diferite cât sunt de diferiţi şi copiii. Forma de manifestare depinde întotdeauna de sarcina pe care o are sufletul în încarnarea respectivă.

1. Citirea aurei y rfawngiwwg

Forţa vitală, care ne ţine în viaţă, din care suntem Scuti şi care curge prin corpul nostru, hu se opreşte la graniţa pielii, se pare; în afăra pielii este ceea ce percepe clarvăzătorul, aura. Deja din vremuri străvechi ea a fost reprezentată ca strălucire sfântă (aureolă) deşi atunci apărea doar pe piele.

Se pot distinge două feluri de astfel de corpuri energetice, sau

suflete, care de-a lungul vremii au căpătat diferite denumiri. Oamenii de ştiinţă de astăzi vorbesc de corpul energetic emoţional (sau corp astral, pentru că vine din nivelul astral) şi de corpul energetic mental (corp mental sau eteric), care urcă la cer, în lumea mai înaltă a spiritelor, fiind nemuritor. Sufletele superioare mai au şi corpuri spirituale care vibrează pe o frecvenţă mult mai înaltă; acesta este spiritul pe care-l aduc cu ei la naştere majoritatea copiilor nou-născuţi. Totul, la un loc, formează aura, care conţine toate aceste corpuri energetice cu vibraţii de frecvenţă mare, care pot interacţiona.

Pentru a simplifica puţin subiectul,

voi vorbi în continuare numai despre suflet în general.

Ce vede un clarvăzător, respectiv ce percepe un medium, atunci când simte aura?

Un om care are capacitatea să vadă aura ştie că aura armonioasă înseamnă şi un suflet armonios. Dacă aura sa este armonioasă, atunci la fel este şi omul. Stările sufleteşti sunt exprimate în aură prin culori corespunzătoare. De exemplu, dacă un individ este furios, aura se colorează în roşu, dacă are gânduri religioase se colorează în violet

Clarvăzătorulciteşte în aură ceea ce să acumulat în câmpul de energie al

persoanei pe care o priveşte. Aura ar putea fi asemănată cu bardul unui computer. Cine ştie codul de acces la stocul de date, poate folosi informaţiile. Toate cauzele pe care le poate lua în considerare un om, gândurile sale, faptele sale, dorinţele şi speranţele sale, pot fi văzute în aură de către clarvăzător. Apoi, el mai poate cântări care vor fi efectele. Altfel spus, dacă clarvăzătorul vede sămânţa celui ales, el poate să-şi dea seama cum va fi recolta – dacă persoana respectivă nu schimbă ceva radical printr-o decizie. Este greu să faci declaraţii despre felul în care vor evolua lucrurile în timp. O dată cunoscute cauzele, Vor urma şi

efectele, dar clarvăzătorul nu vede decât o succesiune de imagini. El poate recunoaşte cu greu, sau nu poate deloc, distanţa temporară dintre imaginile singulare.

Pentru că vom mai aminti de asta când vom vorbi despre copii, vreau să explic pe scurt ce înseamnă termenul Chakra (plural: chakre). Clarvăzătorii vad în aura omului, pe lângă culorile aurei, şi structura ei (la marginea exterioara poate fi netedă sau dantelată), ca şi consistenţa ei (subţire, înceţoşată, culori dare sau întunecate), sau gradul de luminozitate al centrelor energetice. Acestea toate sunt numite chakre fin sanscrită înseamnă cercuri).

Pentru a putea trăi; corpul uman are nevoie de energie cosmică, şi aceasta intră prin chakre. Fiecare chakră este un aşa-zis centru de energie imaterială; există şapte chakre principale şi cinci secundare.

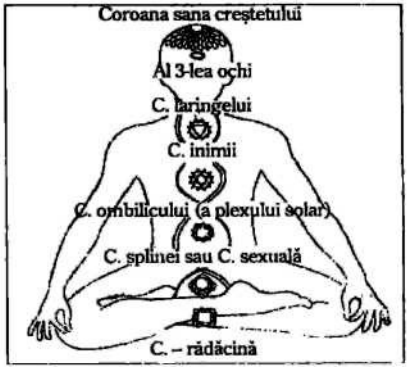

În ştiinţa modernă a spiritelor, chakrele sunt considerate ca fiind corpuri vibrante care preiau energia cosmică de la plante, animale, minerale, o transformă şi o distribuie.

Aceste corpuri vibrante sunt plivite ca nişte cercuri prin care curge energia. Cu cât mai rapid este fluxul de energie, cu atât mai mare e viteza de rotaţie a cercurilor. Se pot deosebi cele două sensuri, spre stânga şi spre dreapta. Atunci când chakrele energetice se mişcă în sensul acelor de ceasornic, este preluată energia cosmică, pentru a fi transmisă corpului. La mişcarea în sensul opus acelor de ceasornic, energiile sunt transmise conştientului. Fiecare dintre aceste corpuri energetice are, din cauza diferitelor frecvenţe de vibraţie, mai multe culori. Deoarece în permanenţă corpul primeşte energie, iar aceasta

străluceşte în aură, star rea fiecărei chakre în parte se poate verifica prin diferitele culori ale aurei sau prin schimbarea lor. Dacă una din chakre lucrează (străluceşte) mai puternic sau mai slab, aceasta duce la un dezechilibru în întregul sistem al chakrelor, şi se ajunge la un blocaj energetic.

Chakrele principale sunturmătoarele:

1. Chakra rădăcinii – între organele genitale şi anus, la perineu

2. Chakra sexuală – în zona organelor sexuale

3. Chakra buricului – în zona buricului

4. Chakra inimii – în zona inimii

5. Chakra laringelui – în mijlocul gâtului

6. Al Treilea ochi – în mijlocul frunţii între sprâncene

7. Chakra coroanei sau a creştetului – sus, peste jumătatea creştetului, deci deasupra corpului material

Pe lângă aceste chakre clasice, mai sunt şi cele secundare, care sunt deosebit de importante din punct de vedere ezoteric în zilele noastre: chakrele interiorului palmelor, chakra burţii, chakra splinei, chakra timusului. (28)

Se mai adaugă la clarviziune,

viziunea sau profeţia şi citirea în Cronica. Akasha.

O viziune „se întâmplă” cu persoana pe care o alegem. Ea vine fie din exterior, fie din interior. Un exemplu pentru o astfel de viziune „din afară” ar fi apariţia Fecioarei Maria (vom revedea acest subiect), transmiţând un mesaj unei fiinţe materiale, mesaj pe care aceasta îl transmite mai departe altor oameni.

Viziunea interioara vine câteodată prin vis, în-meditaţie adâncă, uneori în timpul unui accident sau în timp ce persoana este în deşert Pentru omul care are o viziune a unei întâmplări ce urmează să se petreacă este dificil să

spună când anume va avea. Loc, pentru că el vede în mod normal doar că sr succed nişte imagini. De exemplu, el vede în prima imagine un om care st – urcă într-o maşină roşie, în a doua, vede maşina pe o anumită stradă cu n biserică în fundal; iar în a treia imagine vede cum maşina zace în şanţ, şi o maşină de salvare alături.

Cel care are o astfel de viziune nu poate da vreo relaţie despre data când se va întâmpla ceea ce a văzut el. Cu toate astea el poate spune; „Ar grijă când te vei urca weodâtă într-o maşină roşie…”

Cu totul altfel stau lucrurile la citirea Cromdiăkasha, prin care

mediumurile au acces la informările altor oameni. Ei nu primesc, ca vizionaiii, imagini, ci caută ei înşişi în Cronica Akasha:

Cum este posibil acest lucru?

Cum am mai explicat, toate fiinţele au un câmp energetic în care se află toate gândurile, simţurile şi acţiunile lor, la fel ca pe bardul computerului – şi pe care clarvăzătorii îl numesc aura. Pe de altă parte, câtnpul magnetic al pământului are informaţii despre toate vieţuitoarele care trăiesc pe acest pământ, iar memoria lumească este o oglindă a trăirilor acestor făpturi. Această memorie lumească, în care găsim toate datele despre toate

vieţuitoarele acestei planete, se numeşte Cronica Akasha.

Modelul energetic al fiecărui gând este înmagazinat acolo ca într-o bancă de date. Este acelaşi lucru, indiferent dacă este vorba de o catastrofă a naturii sau de un animal sau un om. Deoarece toate sunt energie, este activată cantitatea de energie necesară, care apoi e înmagazinată. Asta înseamnă că, cu cât izbucnirea de sentimente în interiorul unui om este mai puternică, cu atât mai puternic este şi modelul său energetic înmagazinat în Cronica-Akasha.

Există oameni care pot citi nu numai aura unui om, adică câmpul său

[jerşonal de energie, d ei pot intra şi în Cronica-Akasha, pentru a avea acces la datele tuturor vieţuitoarelor acestei planete, pentţu a vedea care este starea (destinul) persoanei sau a lumii.

Dacă un spirit îi arată unui vizionar sfârşitul lumii, este vorba despre imagini din Cronica-Akasha În momentul în care ar fi percepută, ar fi vorba despre o imagine colectivă monumentală a datelor înmagazinate de întreg pământul. Astfel, vizionarul află cu ce fel de întâmplări se vor confrunta oamenii de pe acest pământ, după destinul pe care îl au de urmat, dacă nu îl schimbă alegând un alt curs vieţii lor.

Nouă, oamenilor, ni se arată prin spirite înalte, prin viziuni şi profeţii, ce am „realizat” până acum, pentru a deveni conştienţi de-efectul pe care îl au faptele noastre. Pământul poate fi asemănat cu un teren de joacă, pe care sufletele se pot dezvolta prin diferite experienţe, trăiri, un fel de şcoală a vieţii. Beneficiind de ajutorul şi susţinerea lumii spiritelor, adică a fiinţelor care există în afara spaţiului şi a timpului, şi având, din această cauză, spre deosebire de noi, o vedere de ansamblu asupra lucrurilor, vizionarii ne arată aceste imagini pentru a ne avertiza că am fost foarte distructivi şi egoişti în realizările noastre. Aşa se

explică şi dubla valenţă a profeţiei: este în acelaşi timp avertisment şi prezicere. Dacă are efect ca avertisment şi produce o schimbare oamenilor, atunci nu mai este nevoie să aibă efect şi ca prezicere. Dacă omul recunoaşte prin această profeţie modul în care a acţionat şi îşi schimbă din acel moment acest mod de acţionare, şi-a făcut o nouă soartă, iar datele din Cronica-Akasha se vor schimba. El va trăi noi efecte, şi înseamnă că prezicerea şi-a atins scopul ca avertisment şi nu va reveni.

Din acest punct de vedere, viitorul este un model veşnic schimbător; se schimbă prin gândirea, simţirea şi

acţiunea oamenilor. Viitorul nostru nu e un destin arbitrar, plăsmuit de Dumnezeu fără posibilitatea de a fi schimbat, ci este efectul cauzei pe care o urmăm acum.

După cum vom afla mai târziu din relatările unui tânăr medium care poate citi în Cronica-Akasha, fiecare om decedat care a intrat în viaţa de apoi, are ocazia să se uite în Cronica-Akasha, pentru a-şi urmări toate trăirile sale şi a vedea unde a fost constructiv şi care este starea generală, pentru ca apoi, după ce a aruncat o privire de ansamblu în urmă, să se decidă dacă mai vrea să coboare pe Pământ sau nu. Poate că îl cheamă

ceva înapoi pe planeta natală, sau poate îl aşteaptă o cu totul altfel de sarcină.

Din cauză că foarte adesea copiii sunt cei care au viziuni, nu vreau să trec pe lângă o variantă foarte des întâlnită a clarviziunii – aşa numita apariţie a Fecioarei Maria. În aşa-numitele apariţii ale Fecioarei Maria, care au avut loc în multe locuri ale lumii, (nu au apărut numai copiilor, ci şi unor adulţi stigmatizaţi – adică oameni care au semnele crucificării lui Iisus), au apărut de fapt spirite care s-au dat drept Fecioara Maria, Arhanghelul Mihail sau Iisus Christos. Nu ştim dacă în aceste apariţii este

vorba cu adevărat despre persoanele numite sau despre nepământeni care ne ocrotesc cu dragoste, sau pur şi amplu despre înalte spirite din sfere spirituale, care s-au dat drept cei amintiţi mai sus. Scopul apariţiilor a fost, de fiecare dată, să trezească oamenii şi sări atenţioneze, prin mesaje transmise de mediumuri, că acţiunea egoistă a majorităţii oamenilor va rămâne nepedepsită.

Este bătător la ochi faptul că, aşa cum am scris deja, apariţiile Fecioarei Maria au fost percepute mai ales de copii.

Cea mai cunoscută apariţie a Mariei în lume este cea de la Fatima.

La 13 mai 1917, Maria, mama lui Iisus, a apărut la Ceva de Iria, în apropierea satului portughez Fatima, în faţa a trei copii: Lucia, Francisco şi Jacinta; le-a transmis mesaje importante despre starea lumii şi efectele la care trebuie să se aştepte omenirea pentru „creaţiile” sale egoiste.

În micuţul sat de munte San Sebastian de Garabandal, din nordul Spaniei, au apărut în faţa a patru fetiţe de circa unsprezece ani două fiinţe, care s-au prezentat a fi Fecioara Maria şi Arhanghelul Mihail. Fetiţele avuseseră mai înainte şi alte viziuni, profeţii (până la 18 iunie 1963) despre cumpăna dintre veacuri, în care

Fecioara Maria avertiza omenirea că se va ajunge la o pedeapsă a lui Dumnezeu, dacă nu se va încerca o întoarcere din drumul pierzaniei, al distrugerii. Dacă nu va înceta desconsiderarea vieţii, osânda din ceruri va fi năprasnică. Iar în ce măsură aceasta va avea efect, depinde de strădaniile fiecăruia în parte.

În Heroldsbach, un sat francon în care a mai apărut Fecioara Maria, cinci fetiţe au auzit între anii 1949 şi 1952 aceleaşi îndemnuri.

Dar de ce spiritele le-au apărut copiilor şi mai ales fetiţelor? Motivul este foarte simplu şi clar. Dacă ar fi fost adtilţi, mulţi sceptici ar fi zis că

aceştia şi-au construit întreaga poveste, sau că au redat numai ce citiseră deja şi eventual totul era doar o reprezentare a dorinţelor lor ascunse de a li se arăta spiritele.

Şi de ce tocmai fetiţe şi nu băieţi? Pentru că băieţii sunt mai puşi pe şotii, joacă adesea feste la şcoală, în timp ce fetiţele sunt mai cuviincioase. Fetele micuţe – mai ales dintr-un sat izolat de munte – au ceva nevinovat, ceva curat în ele. Şi asta le face credibile în faţa credincioşilor.

Dar există şi posibEtatea dezvoltării aptitudinilor de clarviziune. Mediumul italian Giuseppe Jo9eph Cauigaris s-a ocupat şi el cu lucrurile

duhovniceşti şi a ajuns să facă o descoperire revoluţionară. În ziarul german Matrix 3000 a fost publicat un articol de Norbert Zierhut care ne comunica lucruri extraordinare despre acest profesor Cauigaris.

Cauigaris, născut în 1876 ca fiu al unei familii de medici foarte bine văzute, a lucrat în tinereţe ca profesor în neurologie la Universitatea din Roma. Un pacient i-a spus că el, atunci când atinge un anumit punct de pe pielea lui, primeşte calitatea de clarvăzător. Pornind de aici, Cauigaris a început un studiu materializat într-o lucrare care l-a făcut celebru. În treizeci de ani de muncă de cercetare,

el a descoperit un sistem de coordonate de puncte, pe care el l-a denumit „fereastra spre univers” O dată stimulat acel punct, se deschid uşile spre capacităţi paranormale ale oamenüor. El şi-a publicat lucrarea de şapte mii de pagini, în total cincisprezece volume, în care a tratat acest foarte limitat sistem de coordonate format din punctele de pe piele – numite de el placi. După cum am scris, Calligaris le numeşte ferestre ale Universului1, plăcile reprezentând un fel de oglindă magică pe care sunt proiectate întâmplări cosmice într-un număr foarte mare de reflexii, ceea ce Calligarâs a explicat ca fiind influenţa

întregului univers în viaţa pământeană.

Această teorie este susţinută imediat de fizica cuantică şi de teoria lui Rupert Sheldrakes* care explică acest fenomen prin câmpuri morfogenetice. Vom reveni mai încolo asupra acestui subiect i Calligaris a explicat că toată suprafaţa corpului uman are „ferestre – radar” spre Univers, care funcţionează atât ca receptor cât şi ca emiţător. Cu aparatură inventată de el, plăcile sunt stimulate şi, după cum spune Calligaris, „aprinse”. O dată ce placa respectivă este aprinsă, se poate vedea prin ea, de exemplu planeta Pământ aşa cum arăta ea înainte să fie creată,

sau oameni de pe alte planete sau partea nevăzută a lumii, centrul galaxiei, noastre şi multe altele.

Dar Calligaris a aflat şi că există o legătură între orgape şi sistemul organelor, bitre psihicul şi gândirea omului. Lucrările sale de cercetaretratează şi influenţa gândirii asupra funcţionării anumitor organe, şi anume descoperirea că meningele are o legătură directă cu un organ. Această teorie întăreşte aşa-numita medicină nouă a doctorului Rykp ueerd Hamer.

Dr. Hamer, teolog şi medic (examenul de stat luat la 26 de ani), posesor al multor brevete de invenţii în medicină, a ajuns la unele cunoştinţe

senzaţionale privind un nou tratament al cancerului când a ajuns să sufere de această boală cumplită după ce fiul său a fost ucis. El a numit aceasta terapie „regula de fier a cancerului” şi pe baza ei a reuşit să vindece pacienţi în proporţie de 80%. Deoarece ucigaşul fiului său nu era numai un nobil din înalta societate, ci şi Mare Maestru al lojei francmasonice P2 (Propaganda Due) din Italia, doctorul Hamer a fost numit duşmanul caselor regale şi a fost urmărit printr-o acţiune concentrată a autorităţilor, justiţiei şi presei. După ce a fost arestat în Germania, condamnat în alte ţări europene, dr. Hamer a mers abia după vârsta de şaizeci de ani pe

urmele profesorului Calligaris. De fapt şi acesta, după întreaga sa carieră de medic şi profesor universitar, a fost denumit „şarlatan” înainte să i se retragă dreptul de a profesa. De ce, este clar în ambele cazuri. (20, pag. 31S32)

V

2. A afla min ascultare

Există trei situaţii Când se poate afla ceva prin ascultare:

1. Perceperea vocii interioare, care poate fi, de exemplu, îngerul păzitor.

2. Ascultarea und voci străine-deci nu a propriilor gânduri – voci care povestesc ceva sau transmit un mesaj.

3. Ascultarea unor întâmplări sau

situaţii care se desfăşoară la mare distanţa. De exemplu, se poate asculta o discuţie între doi oameni (pot fi din familie sau dintr-un cerc de prieteni), care se află în alt oraş.

3. A afla arin miros

Fiecare dintre fiinţe are un miros, denumit şi Od. Acesta diferă de la o fiinţă la alta. Aşa cum nu exista doi oameni care au aceleaşi trăsături ale feţei, nu sunt doi oameni care au acelaşi miros. Boala sau apropierea morţii au un miros specific. După miros, un animal îşi poate recunoaşte stăpânul, şi îl poate găsi la mari distanţe, asta dacă stăpânul nu se îmbolnăveşte; pentru că atunci puterea

mirosului său scade. Se poate spune că şi aura are un miros. Astfel, câinii poliţişti pot mirosi urma infractorilor. Îngeneral, o fiinţă lasă în unina sa un fel de „marcare”, în fel de hartă a mirosului său, iar un medium poate reface, după decenii, traseul pe unde a trecut aceasta.

Exclamaţia „Nu pot să-l miros pe omul acesta!” nu se referă la efortul nereuşit de a-i mirosi corpul, ci la mirosul aurei sale. (Corpul este acoperit de mirosurile industriale: parfumuri, deodorants şi aşa mai departe.)

4. A afla ţn-jn pahare

Este vorba de capacitatea de a afla

ceva despre proprietarul unui anumit obiect, palpând obiectul respectiv. Pentru magia neagră asta e un fleac: de exemplu printr-o şuviţă de păr, un inel sau un obiect de îmbrăcăminte al cuiva, se stabileşte o legătură cu proprietarul său. Dar cum este posibil acest lucru? Deoarece fiecare obiect pe care l-a atins omul are această „amprentă” energetică, un medium care simte prin atingere, poate obţine informaţii prin acest obiect despre cel care l-a ţinut în mână.

Adesea astfel de oameni ajută poliţia atunci când caută pe cineva. Un obiect care i-a apaitinut este suficient pentru un medium ca să repereze

proprietarul. Sarcina unor mediumuri este şi mai grea, şi anume de a vedea prin ochii omului al cărui obiect îl ţin în mână. Ei se văd la locul accidentului, şi trăiesc împreună cu omul moartea cuiva sau plimbafea într-un oraş îndepărtat, sau trăiesc întâmplări care s-au petrecut cu secole în urma, atunci când ating un obiect aparţinător, de exemplu o vază sau o cărămidă a unui şantier vechi.

’J <V

R Vflinra mediumică

Prin aceasta înţelegem starea de transă în care intra oamenii, pentru a laşa un spirit să cânte prin ei. Dar acest fenomen ar fi din nou legat de

spiritism.

Există oameni care aud muzica în minte şi apoi o redau pur şi simplu. Johann Sebastian Bach, de exemplu, a explicat întotdeauna că el nu trebuie să-şi scrie notele, pentru că are muzica în cap. Când eu însumi am cântat într-o trupă muzicală, încercam să-mi compun singur melodiile; mă trezeam tot timpul noaptea ascultând o bucată muzicală – aveam notele în urechi – pe care o cântam repede la keyboard-ul de lângă pat, pentru a consemna apoi notele.

Aici ar trebui amintită şi arta mediumică. Unii artişti se trezesc dimineaţa şi-şi amintesc că au văzut în

vis o imagine, un peisaj, o figură geometrică, sfere, culori, pe care nu le mai văzuseră niciodată, şi încearcă apoi să le redea. Este posibil să fie şi vreun regizor care pune pe ecran vreun vis sau vreo viziune.

fi. Călătoria sufletului / călătoria astrală

Să ne întoarcem puţin la corpurile astrale, care împreună cu corpurile eterice, sunt denumite suflet Sufletul se poate despărţi de corpul fizic şi la timpul vieţii de pe Pământ, nu numai la moarte. El poate să părăsească corpul fizic în timpul somnului, sau prin starea de transă indusă în mod conştient Aceasta se poate întâmpla

fără sad cu pierderea memoriei şi a amintirii ulterioare. Multe impresii preluate în timpul unei astfel de călătorii a sufletului, cunoscută drept călătorie astrală, pot fi transformate în vise; de pildă, vise în care zbori. Există oameni, printre care şi copii pe care i-am interview vat şi care simt în stare să călătorească în acest mod nu doar în alte ţări ci şi pe alte planete.

Acest domeniu energetic, în care poate călători un suflet, se numeşte planul astral sau tărâmul dintre himL Acesta este tărâmul dintre planul fizic şi cel spiritual, „Cerul”. Aici se găsesc sufletele multor morţi care încă nu ştiu că au încetat din viaţă, dar şi cele ale

sinucigaşilor, precum şi alte suflete întunecate. În plus, aid se află câmpia în este sălăşluiesc spiritele elementare ale naturii (gnomi, elfi, zâne), ca şi alte fiinţe care vin să comunice cu oamenii în ştiinţele de spiritism. Nu e un loc prea luminos, nid nu are multă energie, de aceea se înşală cei care cred că prin spiritism pot intra în contact cu spiritele înalte.

Acest tărâm este descris de oameni care pot călători în el ca într-un peisaj dudat, cu forme geometrice nenaturale. Eu însumi am călătorit de multe ori acolo şi pot să vă relatez despre el.

7. Îndoirea lingurilor / puterea

minţii

Aţi auzit, desigur, de multe ori de Un Geller. El este omul care îndoaie lingurile ai puterea minţii. Dar nu îşi foloseşte puterea minţii doar pentru asta. El caută şi diamante, aur, cărbune şi petrol. A devenit astfel, un om foarte bogat El a fost testat în diferite universităţi şi instituţii de cercetare» şi capacităţile sale au fost demonstrate ştiinţific.

Dar nu numai Un Geller are această capacitate, d şi orice om Este doar o problemă de concentrare, de credinţă şi de exersare. Am remarcat, înr special la copii, că le vine foarte uşor să înfăptuiască astfel de minuni.

Probabil că motivul pentru care lor le vine uşor să mişte sau să îndoaie obiecte prin puterea minţii este că ei sunt convinşi că pot; iar mintea lor nu le spune, ca majorităţii adulţilor: „Aşa ceva nu se poate, nu pot cred aşa ceva!” Ei nu simt atât de plictisiţi şi nid nu au vederi unilaterale.

Totul este posibil! Numai că problema omului care trăieşte într-o societate de consum este aceea că el nu mai crede în niciun fel de minuni, că nu mai crede nici în el însuşi, nu are curaj. El are încredere în asigurări, bănci, politideni sau în Papă (vreunul dintre ei va repara cumva lucrurile!). Gândirea individuală nu este scopul

sistemului nostru politic de azi şi în orice caz, nu este preocuparea vreunei religii.

Oamenii care îndoaie prin puterea minţii linguri, care fac să plutească pahare prin cameră sau închid răni deschise sunt periculoşi pentru această lume! Lucrurile ar putea fi înţelese greşit Nu vrem să inducem omului gânduri prosteşti; să ne trezim că nu s-ar mai duce să muncească, dar căuta. Aur şi petrol ca Un Geller şi ar deveni bogaţi.

„Ceea ce fac eu este real! Probabil acesta este şi motivul pentru care unu oameni vor neapărat să mă reducă la tăcere!” (Un Geller)

Îmi vine în cap un exemplu interesant pe tema puterii gândului. Drunvalo Melchizedek, un american care predă o tehnică foarte interesantă (printr-o combinaţie de meditaţie, ştiinţă şi senzaţii poate să îşi activeze propriul corp luminos şi apoi să se facă invizibil, să se dematerializeze şi apoi să se materializeze în altă parte), povestea într-un seminar următoarea întâmplare: un băiat avusese un accident de maşină în care îşi pierduse un pirior. După câteva săptămâni, părinţii şi medidi au observat că piciorul a început să crească din nou. „Nu este posibil!” sau gândit cu toţii deodată. Nu s-a putut explica acest

fapt, şi aţi început să înregistreze pe video creşterea. Drunvalo susţinea la seminar că, atunci când a aflat el de întâmplare, tocmai începuseră să-i crească degetele de la picioare. Ce secret stă în spatele acestui fenomen?

Iată la ce s-au gândit părinţii lui: în copilărie băiatul se juca mereu cu şopârle, animale cărora le creşte coada ruptă. Atât părinţii cât şi medicii ezitau să-i spună băiatului că Ia oameni nu mai cresc membrele rupte. Şi pentru că nimeni nu i-a zis, băiatul care urmărea şopârlele a tras singur concluzia că aşa se întâmplă şi la om.

După cum vedem, puterea minţii şi închipuirea pot înfăptui adevărate

minuni. Sau poate că nu este o minune? Este cumva normal să ne crească membrele din nou, dar gândirea noastră să fie atât de îngustă încât să ne ţină departe de asemenea lucruri?

Acum zece ani, am întâlnit în Noua Zeelandă o învăţătoare care mi-a povestit o întâmplare asemănătoare. O fetiţă şi-a tăiat un deget de la juma täte la o oră de atelier. După ce copilul a fost la spital, după câteva zile a revenit la şcoală. Învăţătoarea a luat-o deoparte pe fetiţă şi i-a vorbit cu multă încredere, explicându-i că îi va creşte din nou degetul, dar numai dacă nu spune und alte persoane despre acest

lucru. Învăţătoarea a pus-o să jure că nu va spune nimănui acest secret Ce s-a întâmplat apoi? în decurs de doi ani, degetul i-a crescut la loc.

De ce i-a cerut învăţătoarea să nu spună nimănui? Pentru că reacţia unui alt om despre faptul că fetiţa a fost convinsă că degetul îi va creşte din nou, ar fi influenţat-o sau chiar ar fi oprit fenomenul. Adulţii sau alţi copii ar fi zis că degetul nu poate creşte, iar fetiţa însăşi nu s-ar mai fi gândit că este posibil

Cel mai important lucru în astfel de situaţii este să crezi că va funcţiona. Trebuie să fii convins de asta. Orice sentiment de îndoială poate avea

urmări grave.

Puterea minţii poate fi folosită la fel de bine şi într-o direcţie negativă. Mulţi oameni se îmbolnăvesc sau fac cancer din cauză că le e fiică mereu că ar putea să facă această boală; unii sunt chiar convinşi că vor face cancer, pentru că deja fratele sau mătuşa au avut cancer. Şi aici se arată a funcţiona principiul, lucru despre care, spre bucuria mea, vom mai vorbi, şi anume acela că, cu cât îţi este mai frică de ceva, cu atât mai repede acel lucru vine spre tine. Este vorba aid despre, intensitatea energiei pe care o transmitem bolii sau acddentului, atrăgându-le în viaţa noastră prin

aceasta.

Tefepatia, care este comunicarea normală între spirite, şi care va fi odată la fel şi pentru noi, oamenii, nu vreau să o discut acum, datorită gradului de cunoştinţe la care s-a ajuns până aid. Aş dori să închei lista succintă a acestor diverse moduri de comunicare cu nevăzutul.

Acesta a fost primul capitol ăl cărţii şi consider ea cu aceste cunoştinţe putem să havigăm mai departe prin antrenantele capitole ce urmează.

Recapitulare

După explicaţiile de până acum, este deja foarte clar dă pe lângă viaţa

de aid există şi viaţa de dincolo, în care vom exista mai departe, după moartea noastră fizică, şi că este posibil să comunicăm cu spiritele care se află acolo. Această comunicare poate fi şi ea împărţita în mai multecategorti;

1. Prin Spiritismul desfăşurat de-către oameni prin formarea de cuvinte pe tablele Ouija, ciocănituri în iriasă şi aşa mai departe, fenomene ce după părerea şi experienţa mea nu trebuie luate cu adevărat în serios, întrucât pentru noi, oamenii noului mileniu, nu este un mod de a avansa. Din curiozitate şi uneori din motive mai rele, se practică mai ales-in rândul celor tineri. Spiritele rele se prezintă şi

uneori rămân, după şedinţă cu cei care loau pus întrebări – îr posedă. Urmează boala, nervozitatea, gânduri, de sinucidere, după principiul Nu mai pot să scap de spiiibe”. Dar aceste spirite nu au venit singure, d ele au fost chemate de oameni prin şedinţele de spiritism. Aşa că mai bine lăsaţi-o baltă!

2. Spiritismul exercitat de himea spiritelor

Un om începe dintr-o dată. Să serie automat, şi primeşte mesaje din lumea de dincolo sau de la alte fiinţe. Aici putem vorbi şi despre auto-formarea transei complete, condusă de viaţa de dincolo. Spiritele creează mediumul şi

îl folosesc pentru a transmite informaţii. Doar că şi aid este o problemă, şi anume, mediumurile, dacă nu sunt clarvăzătoare, nu pot vedea cine anume este spiritul care vorbeşte prin ele. Şi în acest caz se poate întâmpla ca spirite rele să se dea drept spirite înalte rşi să spună lucruri neadevărate.

Pe cât de ademenitor este gândul că ai putea să afli informaţii secrete printr-un medium în transă deplină, din punctul meu de vedere nu vă sfătuiesc să o faceţi, în afara cazului în care vi se întâmplă şi dumneavoastră să scrieţi automat sau să trăiţi alte astfel de fenomene. În acest caz există locuri şi

şcoli speciale, în cadrul cărora poţi fi instruit atât de oameni cât şi de spirite. Oamenii te vor însoţi, căci ei au o practică veche de zed de ani, cu încercări şi rezultate ale muncii în calitate de medium.

Ceea ce este de reţinut sunt lucrurile pe care le-am enumerat în ultimul capitol, şi pe care le vom detalia în paginile care urmează: capadtăţfle mediumice naturals prin văz, auz, palpare... Deoarece acestea sunt în majoritate înnăscute, fără influenţe din afară, cum s-ar zice i-au fost ursite copilului din leagăn, aş vrea să le denumesc ca fiind „dăruite de Dumnezeu”.

Un om cu asemenea calităţi nu are nevoie de niciun ajutor pentru a afla ceva despre un alt om, sau pentru a intra în contact cu un alt spirit înainte de toate, clarvăzătorii văd cu cine comunică. Deşi, cum vom mai afla pe parcurs, e bine să impunem aici o distanţare, pentru că interpretările mediumurilor nu se potrivesc întotdeauna cu realitatea.

Rămâne sarcina noastră să verificam dacă spiritele cu care vine în contact un copiknedium sau un adult-medium sunt acelea care aparţin luminii şi sunt plini de iubire pentru noi, sau sunt spirite rele. Şi mai este o problemă: nu este exclus, nici la copii

nici la adulţi, să aibă pur şi simplu o mare fantezie, o închipuire exagerată, şi doar atât

Observaţie (notă)

Corp, spirit şi süßet

O să discutăm pe scurt despre aceste trei aspecte ale vieţii. Corpul este partea muritoare a fiinţei vii. Sufletul nu este altceva decât un purtător de date. Sufletul înmagazinează tot ceea ce am trăit vreodată, gânduri, cuvinte şi fapte. Spiritul este substanţa din care sunt făcute sufletul, viaţa şi întreg universul. Este forţa vitală din care se naşte totul şi care sălăşluieşte în fiecare dintre noi. Sufletul este astfel

„vehiculul” spiritului, du această idee, sufletul este şi el muritor, dar va muri odată în lumea de dincolo, rămânând doar spiritul nemuritor în urma sa.)

Sar putea spune şi aşa: dacă am compara corpul cu un cub de gheaţă, sufletul ar fi apa, iar spiritul vaporii.

Dar pentru a nu complica prea mult această carte, şi pentru că acest lucru doar near abate de la ceea ce este esenţial, vrem să ne ocupăm în continuare numai de termenii corp (pentru partea materială) şi suflet (pentru ce rămâne după moarte).

O viaţă de medium: exemplul clarvăzătoarei Susanne

Susanne s-a născut în 1960 şi a

crescut într-un sat de trei mii de suflete din sudul landului Baden-Württemberg, fiind cea mai mare dintre trei fraţi Ambii ei părinţi lucrau în comerţ, dar proveneau din medii sociale diferite. Mama fusese crescută într-un internat al unei mănăstiri, era foarte credincioasă, aproape dogmatică, în timp ce tatăl ei era mai degrabă un spirit liber, care mergea, ce e drept, duminica la biserică, fapt destul de neobişnuit pentru un comerciant într-un sătuc; odată, la întrebarea Susannei dacă există Dumnezeu, acesta i-a răspuns fetiţei de 12 ani: „Ştii, în cazul în care există, nu e rău să ne vadă duminica la biserică,

iar dacă nu există, atunci nu strică oricum”.

Susanne a fost primul copil venit pe lume în familia ei, fiind dorită cu ardoare de părinţi Mama ei trăise clipe grele, pentru că se măritase cu un om dintr-o cu fotul altă pătură socială, sub nivelul ei, şi din această cauză era şicanata destul de des de soacră. În aceste condiţii, a fost foarte stresată în perioada sarcinii. Născuse deja un fiu mort, ceea ce a înrăutăţit situaţia.

Naşterea în sine a fost foarte dificilă, durând foarte mult până când copilul a fost scos din pântecele mamei, mai ales că sarcina fusese pelviană. De parcă n-ar fi fost de ajuns,

Susanne a intrat imediat în moarte clinică. Mama ei povesteşte că au trecut 40 – 50 de minute până când a putut s-o vadă. Pielea Susannei se albăstrise, astfel că bebeluşul a trebuit să fie vârât în apă rece, apoi caldă, pălmuit şi scuturat; în plus, i s-a făcut şi respiraţie artificială. În mod normal, ar fi trebuit să fie moartă demult

Datorită puterii sale de medium, Susanne a putut să-şi revadă naşterea peste ani şi iată cum a descris situaţia: primirea pe Pământ a fost atât de groaznică şi ea se simţea atât de străină şi părăsită, încât s-a gândit că dacă aşa începe, atunci mai bine să se întoarcă. Dar pe urmă i-au venit

gânduri mai bune şi s-a hotărât totuşi şa rămână la această mamă.

i.

Perioada cât a fost bebeluş nu a fost impresionantă în niciun fel. Ea îşi poate aminti totuşi de frigul din jurul ei, pentru că familia locuia într-o casă veche, neîncălzită. În primul an dormise în pat cu părinţii, tot din cauza frigului. Această răceală a marcat-o mult: pe de o parte, răceala umană a mamei, care din cauza şocului de 1? naştere nu a putut avea un contact adevărat cu ea, pe de altă partş frigul din casă. Din acest motiv, ea are probleme şi astăzi cu răceala omenească şi cea climaterică. Acum

ştie de unde vine, dar în continuare reacţionează la ea.

Susanne a devenit deosebită de-abia la vârsta de cincisprezece luni. Era întotdeauna curată, nu avea nevoie de scutece şi vorbea în propoziţii legate. Mama îşi aminteşte exadrâmprejurarea în care-Susanne a intrat dimineaţa în dormitorul părinţilor şi a spus: „În momentul în care intru la voi, va tne27 ti: „Probabil această propoziţie a fost atât de marcantă, încât maţna nu a reuşit să o uite niciodată. Bună remarcă pentaţi vârsta de un an şi jumătate! Şi foarte neobişnuită! La această vârstă, majoritatea celorlalţi copii abia spun

propoziţii ca: „Mama, vreau pipi!”

Deoarece Susanne vorbea deja la cincisprezece luni, lucru ce se întâmpla la alţi copii cam între doi ani şi jumătate şi ţpi ani, a fost tratată de părinţi ca un copil de trei ani. Era luată de părinţi peşte tot; era uşor de îngrijit şi, în general, fetiţa le putea explica foarte bine ce doreşte.

Ceea ce găsesc amuzant este faptul că părinţii aveau impresia despre următorii lor copii, care erau absolut normali, că sunt înapoiaţi şi nu se dezvoltă normal, pentru că nu puţeau vorbi cursjy la un an şijupiătate. De-abia atunci au devenit conştienţi de progresele deosebite ale

Süsannei, care a învăţat să scrie înainte de a merge la şcoală, iară a se ocupa nimeni de ea în acest sens!

Pe motivul, dezvoltării ei foarte rapide, fetiţa a primit destul de repede responsabilitatea de ai îngriji pe fraţii ei, lucru pe care îl înăptuia cu 6 foarte mare corectitudine pentru vârsta respectivă. Ea vede azi ca pe un dar acest talent de a vorbi, care. I-a fost dat din leagăn; mai târziu a învăţat foarte repede şi Uşor limbi străine, putând să vorbească tara probleme şi în faţa unui public rrâai numeros, şi în general putându-se exprima foarte uşor în orice împrejurări.

Dintotdeauna Susanne a putut

vedea aura oamenilor – energia din jurul lor. Ea a descris-o ca fiind o lumină cu culori strălucitoare care se văd în jurul oamenilor. Vedea şi chakrele, pe care atunci le denumea pur şi simplu „cercuri de lumină”. În primii ani de viaţă credea că fiecare om poate vedea ceea ce vede ea. Că nu era aşa şi-a dat seama abia pe la cinci ani, când a început să întrebe ce înseamnă aceste culori din jurul oamenilor, întreba cum se cheamă aceşti nori coloraţi din jurul damenilor, voia să ştie cam ce văd ceilalţi oameni… dacă li se pare frumoasă culoarea roz din jurul vecinei îndrăgostite. Dar, în loc să primească

răspunsuri, primea remarci tic genul: „Tu, cu fantezia ta înfloritoareuneori a observat şi că exprimările sale despre ceea ce vede îi surprind pe oameni. Erau evitate, nu erau dorite astfel că, în unele cazuri, i-a adus pe cei cu care vorbea în situaţia de: \ reacţiona fie respingători fie agtesiv.

Cu timpul şi-a dat seama că ceilalţi oameni nu erau în stare să vadă ce vedea ea. Dacă oamenii obişnuiţi, care nu erau clarvăzători, vedeau albii egru, ea vedea în culori. Din cauza atitudinii de respingere a altor oameni faţă de exteriorizările ei, Susanne a învăţat, mai bine zis şi-a impus şa nu mai exteriorizeze aceste lucruri cărei se

întâmplau. Poate de aceea, în întreaga ei tinereţe nu a întâlnit un singur om care să fi avut un dar asemănător cu al ei. Nu a avuţia îndemână nici cărţi care să-i explice ce se întâmplă mea.

Un alt mod prin care Susanne se deosebea de copiii de aceeaşiivârstă cu ea era că se juca mai mult singură. Era cel mai liniştit copil dintre toţi, dar cu toate astea nu se juca niciodată în casă, eimereu fii grădină, în chioşcul din grădină sau fii pădure; dar întotdeauna singură Vă puteţi imagina?!

Dar Susanne nu era singură, Puteam vedea copii care muriseră", mi-a explicat ea. „Aveam foarte mulţi copii

care muriseră jurul meu, cu care puteam vorbi. Comunicarea era în felul Următor, eu gândeam cu creierul meu şi copiii îmi răspundeau cu gândurile lor. Primeam răspunsuri atât de clare, ca şi cum aş discuta astăzi cu cineva”.

Dar de unde ştia Susanne că acei copii care S vorbiseră erau morţi? Ea nu-i cunoscuse pe copiii din sat care muriseră probabil cu puţin timp înainte de a se naşte ea. Ea mi-a explicat că copiii se prezentau în felul următor: „Eu sunt Peter, şi am murit”.

Susanne îmi spunea mai departe: „Pentru pune nu era, nimic deosebit şi nu era nicio problemă „deoarece moartea în sensul obişnuit nu exista

jocntrwmine; era doar un altfel de apariţie. Eu cu vedeam pe morţi, ei vorbeau cu mine, deci nu exista moartea cum o consideră ceilalţi oameni, care nu-i văd pe cei decedaţi. La un băiat care muri aură, trebuie să ayut un accident în zona capului, pentru că îi lipsea o bucată din aură Atunci acesta, Bob îi chema, mia confirmat ce gândeam eu spunându-mi că asta a apărut în momentul decesului, datorat unui accident Nu mi-a explicat ce accident a avut şi nici nu m-a interesat Nu mi-a fost niciodată teamă; cu toate astea am ştiut întotdeauna ce e moartea, că există o trecere. Această trecere nu era ceva

tijst doar îi vedeam pe oamenii care muriseră, erau doar ceva mai înceţoşaţi. Asta mă şi fascinat toarte puternic.

Odată eram toarte tristă pentru că se stinsese din viaţă bunicul meu mult iubit, în vârsta de optzeci de ani. De fapt, pentru mine el nu murise Am fost de faţă când au luat trupul neînsufleţit din casa bunicii mele, toţi miau explicat că a murit, dar eu le-am spus: „Nu, doar

Oricum, au venit să ia sicriul, dar eu l-am văzut pe bunicul stând alături.

Ia un metru şi jumătate de cadavru. Era înconjurat de o lumină alb-aurie şi l-am putut recunoaşte, era

bunicul Rudi”.

După descrierea ei, ni-i putem imagina pe Cei care au murit stând după o perdea subţire, care este luminată din spate. Se pot recunoaşte statura, braţele, picioarele şi-capul persoanei, iar Susanne a văzut dar şi faţa bunicului. Putea sări simtă-şi energia cad fiecare om are o energie proprie, pe care o poartă cu a ne mereu. Faptul că a şi vorbit cu Susanne demonstrează clar că era bunicul, care i se mai adresează şi astăzi.

În orice caz, toţi erau trişti şi plânseseră. Dar bunicul i-a spus Susannei:

„Nu sunt mort, doar trupul meu e

mort şi asta nu este nicio problemă, voi fi în continuare aici pentru tine. Oricând ai nevoie poţi vorbi cu mine, poţi să mă chemi şi voi veni. Este chiar mai bine decât înainte, pentru că acum pot veni peste tot acolo unde eşti şi tu”.

Susanne a descris şi mai exact „Pentru mine trupul murise şi eram foarte supărată că n-au vrut să mă ia cu ei la înmonnân tare. Voiam să ştiu neapărat ce vor face cu corpul bunicului, cum îl vor înmormânta. Este adevărat că după aceea am avut voie să merg la cimitir cu bunica mea, care tot timpul sădea flori, câteodată plângea şi eu fi spuneam mereu că

bunicul nu a murit, numai corpul lui. E3 stătea întotdeauna în Uneori bu nicul îi punea mâna pe umăr când ea plângea la mormânt, dar bunica nu-l vedea.

Când am fost odată să mâncăm la ea acasă, am păstra locul de la masă. Eu ştiam ca nimeni nu se aşază pe scaunul lui Rudi, pentru că el însuşi stă acolo. Şi chiar era acolo! Desigur, bunica nu putea înţelege acest lucru, dar de dragul meu a acceptat să pună masa pentru trei persoanei în loc de două. Odată însă a refuzat să mai facă acest lucru şi mi-a explicat că el acum ieste în cer, astfel că nu mai trebuie săi punem tacâm la masă. Pe mine nu m-a

impresionat pitea tare ac pentru că la acelmoment îmi dădusem deja întâlnire cu bunicul Rudi în chioşcul din grădină, unde am stat apoi de vorbă ore în şir”.

În aceste discuţii cu bunicul Rudi care murise, Susanne l-a întrebat şi dată există cu adevărat cerul şi cum trebuie să ţi-l imaginea copil fiind. El i-a răspuns pe înţelesul vârstei sale: este altfel decât li se povesteşte oamenilor. Există Sinţe luminate, există îngeri, aşa cum explicat eu şi bunica, dar este puţin altfel. Acum şi eu sunt un înger, doar că nu mai am corp. Pot să te văd, să te sărut, şi atâta timp cât mă poţi auzi, pot vorbi cu line. Pot să te ajut,

atunci când ai nevoie de mine, şi voi ß tot timpul aici pentru tine”. Odată l-a şi îmbrăţişat pe bunicul ei şi a simţit o energie plăcută, caldă. T

Susannei nu i-a fost niciodată frică să stea singură, în pădure sau în grădină, pentru că putea să-i spună: bunicule, vino!” şi imediat apărea lângă ea; uneori se ivea şi seara la patul ei. Dar atunci veneau şi alte spirite, despre care vom vorbi mai amănunţit

Când se juca in-casa din grădină-o casă veche cu acoperiş – era întotdeauna singură (din punctul de vedere al celorlalţi oameni). Dar de fapt pe lângă bunicul Rudi, mai erau

prezenţi şi copiii care muriseră, cu care se juca Faţă de ce discuta cu bunicul Rudi, cu aceştia nu avea o mare comunicare despre lucruri spirituale, ci pur şi simplu se jucau aşa cum se joacă toţi copiii. Dar au apărut şi alţi tovarăşi dejoacă: de exemplu, Susanne putea chema şi alte fiinţe ale naturii. Este vorba de făpturi pe care cei ce nu au darul clarviziunfi le întâlnesc doar în poveşti: elfi, zâne şi pitici.

La vârsta de trei ani, fetiţa primise un strat în grădina bunicii, care era o grădinăreasa deosebit de pricepută. Susanne avea voie să planteze ce voia pe stratul ei; a sădit ridichi şi morcovi.

Acolo a avut şi prima întâlnire cu elfii. Aceştia stăteau de obicei în spatele unui tufiş, loc pe care Susanne La recunoscut mai târziu ca fiind „locuit”. În descrierea sa, arătau ca nişte copii de şaseopt ani, cu înălţimi de 60 – 80 de centimetri, supli, bine proporţionaţi, cu feţe foarte frumoase şi cu aripi de libelulă mari, foarte mari. Aceste făpturi aveau întotdeauna o energie de culoare roz-lila, care pulsa în jurul lor. După asta îşi putea de seama dacă era vorba despre un spirit al naturii său un copil care murise. Uneori fiinţele descrise erau înalte de peste un metru. Acestea erau întotdeauna vesele, putea dansa cu ele, se învârtea cu ele prin

grădină, şi ele ştiau să cânte extraordinar de frumos, un fel de a cânta pe care Susanne nu l-a mai întâlnit pe Pământ Era greu să le pui întrebări; ele voiau doar să danseze, să cânte şi să stea în grădină. Iama era mai greu, pentru că nu voiau să intre în casă, povesteşte Susanne. „Afünfte ale naturii nu intră în casă decât atunci când au neapărat nevoie de ceva. Qhiai şi copiii care muriseră au intrat cu foarte mare neplăcere în casă”.

Când era vorba de masă, bunica învăţase să se comporte cu Susanne fără să se complice. Dacă tocmai se juca cu ielele şi cu copiii care muriseră şi din această cauză nu voia să intre în

casă să mănânce, bunica îi spunea, pur şi simplu, să le explice prietenilor ei să vină în ziua următoare. Asta funcţiona. Jmi luasem la revedere de la prietenii mei, şi aceştia au plecat. Dar nu au mers departe; s-au îndepărtat poate câţiva metri şi au dispărut dintr-o dată, ca baloanele de săpun când se sparg”.

Pentru Susanne era ceva normal. Nici nu-şi imagina că ar putea fi altfel. „Pentru că mai târziu bunica mi-a spus poveşti despre pitici, le-am găsit atunci şi câte un nume. Spiritele arătau de fapt ca pitică care erau desenaţi în cartea cu poveşti”.

Dar ea a văzut şi spirite pe care atunci le-a crezut „pitici”, dar nu erau

pitici. Astăzi Susanne le numeşte „fiinţele pământului” asemănătoare cu figurile spiriduşilor; au o piele colorată ca pământul, sunt păroşi şi au un comportament foarte grosolan. Aceştia îi deranjaseră de multe ori de la joacă p Susanne şi pe”. prietenii” ei; voiau să danseze uneori atât de mult până când cădeau cu toţii. Ei aveau între 40 şi 50 de centimetri. Pe aceşti spiriduşi i-a văzut numai în copilărie, mai târziu nu i-a mai zărit, spre/leosebire de zâne şi elfi.

Dar spiriduşii făceau şi rutilte rele, şi spre deosebire de zâne, veneau şi în casă. Intrau ca să o cheme pe Susanne la joacă. Odată, au îmbrâncit-o pe

bunica, încât aceasta a vărsat ceaiul, altă dată au îmbţândţo pe Susanne Msaşi, în timp ce tocmai încerca să îşi mănânce supa cu lingura, astfel că a avut parte de dojană. Fusese ceva în genul: „Mănâncă odată, vrem să ne jucăm!” Spre deosebire de zâne, aşadar, spiriduşii se făceau remarcaţi şi printr-o purtare nedelicată.

În timpul şcolii era groaznic. Fetiţa nu mai avea timp să se întâlnească cu prietenii ei care muriseră şi cu zânele. Prieteni umani Susanne nu avea. Se înţelegea foarte bine cu cei de vârsta ei, avea în general funcţii de conducere, cum ar fi reprezentanta clasei sau a şcolii, dar nu avea parte de

prietenii adevărate. Ceea ce îi uşura de fapt relaţiile cu ceilalţi copii era faptul că le putea citi gândurile: putea percepe întrtin mod foarte natural ce voiau aceştia sau de ce aveau nevoie, şi asta înainte ca ci să deschidă gura. Putea vedea când cineva avea nevoie de ajutor; Dar putea şi să recunoască o tristeţe, înainte chiar ca persoana în cauză să o ştie. Acest simţ deosebit de dezvoltat i-a rămas până astăzi.

Ştia şi când era mai bine pentru ea să plece sau să vină. În acea vreme nu mai dădea atâta importanţă aurei oamenilor, pentru că începuse să i se dezvolte capalitatea de „transpunere” în alţi oameni. Din această cauză,

citirea aurei nu mai era atât de importantă. Această aptitudine i-a revenit mai intens după zece ani, când Susanne a ajuns la pubertate.

Afund s-a încheiat faza din viaţa ei, pe care şi-o aminteşte ca fiind îngrozitoare, în care nu-şi putea înlătura „viziunile” Până atunci stătuse doar împreună cu familia ei şi cu prietenii de la şcoală, dar de la un anumit moment a fost nevoită să meargă la şcoală cu autobuzul public, iar în acesta nu erau numai elevi, d pasageri din rândul sătenilor.

În aceste călătorii putea, de exemplu, să vadă că în burta unei femei era ceva negru, mucilaginos, şi

că era foarte bolnavă. Despre un bărbat a ştiut că îi înşela pe alţi oameni pentru bani. Dar nu afla aceste lucruri doar dtind aura, ci avea această „ştiinţă” în ea, aşadar nu o „putea înlătura. Susanne a putut vedea tot timpul aura persoanelor, dar nu ajunsese departe cu interpretarea. Nu era atunci nimenrân jurul ei, care ar fi putut să o înveţe. Ca şi copil, nid nu fusese interesată în mod deosebit de ceea ce se ascunde într-o astfel de aură. Pentru ea erau pur şi simplu nişte culori frumoase în jurul oamenilor, care se schimbau uneori, atunci când se modifica Starea de spirit a persoanei.

Cu toate astea, ea îşi cultiva puterea „de a vedea înăuntrul” oamenilor, şi de asemenea, clarviziunea, /n Gecare dimineaţă vedeam oamenii din autobuz, eu Sind de obicei într-o stare de semi-pboseală. Doar nu mă trezisem de mult Dar puteam vedea cele difeiite lucruri la oameni. Odată, am întrebato acasă pe mama dacă femeia pe care o văzusem în autobuz era bolnavă, dacă ştia ceva de ea, dar nu ştia. Câteva luni mai târziu, femeia a fost înmormântată – murise de cancer. Celălalt bărbat pe care l-am recunoscut că e hota fost închis peste ani, pentru delapidare; fusese angajat la secţia Gnanciară.

Eu realizam, la acel timp, că puteam vedea bolile oamenilor şi îmi cam tăcusem o idee despre asta.

Îmi mai vine în minte uh exemplu tot din acea perioadă: într-o după-amiază cu vreme splendidă, i-am spus bunicii că ar trebui să mutăm înăuntru, întrucât va veni o furtună groaznică. Am ştiut dintr-o dată, tară să ti aflat prognoza meteo, sau sări ti auzit pe aM vorbind despre asta. A fost ca o rază care a ţâşnit prin mine. Întotdeauna, ca şi în cazul furtunii, informaţiile erau corecte. Aid trebuie să recunosc că uneori nu puteam distinge dacă era vorba de o nouă viziune său. Erau propriile mele gânduri. Este foarte

greu să le deosebeşti.

Capacitatea de a „prevedea” a ajuns atât de departe, încât mergeam împreună cu fraţii mei într-un anume loc, die exemplu pe o anumită alee care pornea din strada principală, pentru că ştiam că acolo se va întâmpla ceva.

ÎncănU ştiamcevati, dar îmi era clar că va avea loc Şiaşase şi întâmpla. Noi, copiii, stăteam deja cu câteva minute înainte într-un loc în caieavea să se producă un accident de circulaţie. De obicei nu se întâmplau lucruri foarte grave, dsum noi voiam întotdeauna să fim prezenţi la locul faptei.

Pentru mine era ca şi cum aş ß ascultat convorbirea telefonică altor persoane şi aş ßreuşif să prind din disc câteva fragmente din ţie într-un mod asemănător, primeam informaţii de la ßimpe eterice din cosmos în timpul pubertăţii, darul presimţirii s-a combinat cu acela al clarviziunii. Pentru că Susanne se hotărâse să nu-i mai enerveze pe cei din jur cu afirmaţiile ei, şi-a şi respectat decizia – cel puţin în parte. Doar uneori, când presimţea ceva important, vorbea cu cineva despre previziunea ei. Cu toate astea, au existat cazuri când nu a spus tot ce ştia. Pentru că majoritatea oamenilor tot nu o credeau.

„Dar mulţi oameni simţeau că sunt altfel; de exemplu şoferul autobuzului, cu care nu vorbisem de fapt niciodată. De ßecare dată când întârziam prea mult ca să mai ajung în staţia de autobuz, oprea în dreptul casei noastre, care era în drumul lui. Şi lucrul acesta a devenit normal, la un moment dat El nu făcea lucrul acesta cu nimeni altcineva. Odată, m-a aşteptat chiar zece minute întregi, pentru că eram bolnavă, iar fraţii mei uitaseră să-i spună că în ziua respectivă nu trebuia să mă aştepte. Cu siguranţă, ceva din mine U determinase să acţioneze astfel. Şi mai sunt multe astfel de situaţii. De pildă,

un profesor m-a luat deşi nu avea – şina lui. În toată perioada şcolii, nu am avut niciodată vreo problemă cu vreun profesor, deoarece pentru unii dintre ei jucam un fel de rol de terapeut Atunci când intra în clasă, puteam deja să văd cum îi mergea. Şi ori o întrebam pe profesor de ce este atât de trist; lucru pe care îl preluam dinauralui…

Bineînţeles că nu eram terapeut, nici nu spuneam multe pe tema asta, dar, într-un mod natural şi Copilăresc, îi lăsam pe profesori să simtă că-i înţelegeam. O privire putea spune multe într-o astfel de situaţie.

Iar profesorii simţeau că eu sunt altfel şi se şi purtau altfel cu mine – nu

ca şi cu un copil obişnuit de aceeaşi vârstă, ci, mai mult, ca şi cu un adult în plus, se întâmpla şi să pun întrebări mai neobişnuite în timpul orelor”.

Mai ales la şcoală i-a fost cu adevărat clar că ceilalţi copii nu ştiau ce ştia ea şi că nu aveau nicio idee despre lumea imaterială. De exemplu, la volei, la ora de educaţie fizică, Susanne ştia dinainte cine îi va arunca mingea, pentru a o pasa la rândul ei. Asta a ajutat-o să ia note mai bune. Astfel, ea îşi folosea talentul natural şi pentru a afla dacă şi când profesorul avea de gând să le dea lucrare, ceea ce o făcea să se aşeze şi să înveţe din timp. După aceea putea să mai ia o

pauză.

O altă capalitate pe care şi-a dezvoltat-o atunri şi pe care o mai posedă şi astăzi constă în aceea că era pe de o parte cu gândurile în sala de clasă şi, pe de altă parte, într-un alt loc, de exemplu la prietenii ei din pădure. Dacă profesorul o punea să răspundă în momentul acela, ştia, cu toate că fusese absentă, ceea ce tocmşt se discutase în clasă.

Cu toate astea, perioada şcolii a fost grea pentru ea. Pe de o parte era conştientă de faptul că era altfel şi îşi asuma darul cu naturaleţe, dar pe de altă parte încerca şi să fie foarte „normală”, la fel ca ceilalţi colegi. A

încercat să îşi reprime capacităţile deosebite atunci când era împreună cu colegii ei, dar acestea nu puteau fi înlăturate. Îi mai apăruse şi o altă problemă: nu prea ştia ce să vorbească cu ceilalţi copii. Timpul îi părea mult prea preţios pentru mici discuţii superficiale. Dar, în ciuda felului ei „altfel” de a fi, a avut un rol de conducătoare în timpul şcolii şi, în acelaşi timp, a fost tot timpul acolo pentru oamenii cu probleme, indiferent dacă erau profesori, elevi sau persoane străine pe care le întâlnea în decursul zilei.

În general, era privită ca o elevă bună, nu era tocilară, însă învăţa

suficient de bine ca să vină acasă cu laude. Dar, aşa cum mi l-a descris ea, în subconştient şi în gândurile ei cele mai ascunse acest lucru însemna: „Dacă sunt bună, îmi aduc contribuţia şa le ofer ceea ce vor, profesorii şi părinţii mă vor lăsa în pace. Atunci ei vor mulţumiţi, şa în timpul rămas eu voi putea face tot ce vreau”.

Pe lângă şcoală şi joc mai era şi biserica. Pe aceasta, Susanne o resimţea ca fiind foarte plăcută, în special din cauza numeroşilor îngeri care stăteau acolo în timpul slujbei. Fetiţa fi povestise de mai multe ori bunicii sale că picturile în care îngerii sunt reprezentaţi ca nişte copii mid nu

corespund cu realitatea, ei fiind de fapt mult mai mari, mai degrabă aşa cum este reprezentat Arhanghelul Mihail; dar bunica scutura din cap, ca la o remarcă impertinentă. Cel mai frumos a descris Susanne clipele în care se cânta în timpul slujbei. În acest caz erau prezenţi foarte mulţi îngeri şi fiinţe ale luminii. Cei mai midţi apăreau când se rostea rugăciunea Fecioarei Maria, la care în loc de imnurile obişnuite se intonau imnurile închinate Maicii Domnului. Acestea erau în mare parte străvechi, iar pentru Susanne constituiau o experienţă deosebită. De fapt, recunoaşte ea astăzi, mergea la

biserică doar pentru îngeri şi muzică. După părerea ei, acest lucru era şi mai frumos decât să danseze cu ielele.

Susanne mai găseşte şi o altă trăire demnă de a fi amintită aici: pe când avea cam unsprezece ani, murise un consătean, şi fiecare familie a trimis câte un reprezentant ca să se roage pentru el. Pentru că părinţii ei nu au putut să meargă, a fost trimisă ea, lucru pe care fetiţa l-a resimţit ca respingător, pentru că nu-i plăcea ce făceau oamenii în biserică. A rămas foarte mirată văzând că toţi oamenii, care după terminarea mătăniilor au ieşit din biserică, aveau aceeaşi Calitate a aurei şi a energiei. Cei care

înainte de a intra avuseseră energie mai puţină, acum aveau mai multă, iar cei care înainte avuseseră mai multă decât ceilalţi, acum aveau ceva mai puţină.

Mătăniile îi fac pe credincioşi egali – pe cei trişti ceva mai veseli, iar pe cei veseli ceva mai umili –, asemenea celor care intonează mantre în spa: ţiul cultural indian.

„M-am mirat atunci la biserică şi de faptul că preotul nu stătea la altar, care era un loc ce strălucea foarte puternic (puteam vedea acolo cum energia urca din pământ), ci la un alt altar, construit ulterior, în care nu vamnici un fel de chergie.

Într-o altă biserică, un mic loc de pelerinaj, nu mă simţeam deloc bine, de fapt nici nu am vrut să intru. Acolo erau multe spirite întunecate, spirite rele, unele proveneau de la oameni care muriseră, dar nu intraseră în lumină. Aceste spirite se plimbau între două lumi, rămăseseră, ca să sic aşa, suspendate între două lumi. H văzusem pe bunicul Rudi la puţine ore după ce a murit, înconjurat de o lumină alb-aurie. Mai târziu; lumina sa a devenit încă şi mai deschisă. În contrast, spiritele din acea bisferică bizară aveau o energie înceţoşată, gri-verzuie, erau rele; la un moment dat, au început să râdă într-un fel grotesc, da, într-un mod de-a

dreptul demonic, cum văzusem în line de groază. Nu ştiam încă exact ce erau demonii, dar mi se povestise despre „dracul”. În orice caz erau absolut rele şi nu îmi dădeau pace.

Spre deosebire de spiritele morţilor care rămăseseră prinse între două lumi, aceşti demoni aveau chipuri schimonosite. Uneori vedeam numai feţe pocite, alteori amestecături de animale şi oameni cu cozi şi aripi, deşi nu sunt sigură dacă nu erau cumva rodul propriei mele fantezii. În orice caz, ceva era acolo! Uneori se arătau şi ca nişte oameni normali, care dispăreau brusc, deveneau neclari şi apoi grimasele acelea teribile apăreau

din nou. Printre ei erau bărbaţi, femei, dar şi e 1 I-am văzut pe aceşti demoni rămânând la unii oameni, şi anume la cei răi. De exemplu, la alcoolici am putut să-mi dau seama e Iernai acoperă corpul ßzic, ci prezintă rupturi, găuri, ßsuri; la alcoolici aura cade, iar ei o cară ca pe un sac zdrenţăros. Pe demonii descrişi mai înainte îi vedeam stând mai ales la oamenii răi, la cei care căutau ceartă, la alcoolici şi dependenţii de droguri care în patima lor erau agăţau de asemenea tiinţe, de chakrele lor”.

Bineînţeles că Susanne nu avea atunci noţiunea de chakril. Ea vorbea de „cercuri de lumină” sau „puncte de

lumină” care apăreau la toţi oamenii, dar cu intensităţi diferite. În aura oamenilor, ea vedea încă de atunci linii pe care astăzi le cunoaşterii ca fiind meridiane. Ea vedea şi legătura dintre fiecare chakră şi meridiane, vedea punctele pe care le ştim din acupunci ură. De asemenea vedea şi talente şi diferite capacităţi pe care oamenii nici măcar nu şi le descoperiseră. De exemplu, putea vedea când un om avea un dar deosebit de a cânta la un instrument muzical, şi atunci îl îndemna să şi-l folosească. „Pluteam vedea şi când cineva se arăta vesel şi râdea, chiar dacă nu fi venea, pentru că de & murise tatăl. „Susanne putea

simţi şi când învăţătorul ar fi mers mai degrabă acasă decât să stea la şcoală* Ştia că nu-i făcea plăcere să predea, ci îşi ţinea orele numai din datorie. E adevărat că de multe ori nu ştia ce fel de supărare avea, ce anume îl apăsa, dar pentru ea era dar că îl apăsa ceva.

Dar să ne întoarcem ta fiinţele întunecate din biserică. Iată ce spune

Susanne: „Aceste fiinte arătau în parte ca nişte umbre, auzeam râsete rătoare şi simţeam că mă strânge ceva la gât încercau să mă manipuleze, să mă prindă, şi ştiam că ar & vrutsămă stăpânească şi să mă folosească ţxintru scopurile lor.

Vreau să le compar cu fiinţele

luminii, pentru a vă face să înţelegeţi mai bine ce se întâmplă cu & ceste spirite. Atunci când se afla în cameră îngeri şi fiinţe ale luminii, este frumos, ai un sentiment de fericire. Este ca o vizită toarte plăcută. Se simte iubirea, iar prezenţa acestor făpturi nu este nicio rifirmare acului, ci mai degrabă un fel de afecţiune penhu mine, pentru top.

În schimb, fiinţele întunecate vor neapărat să aibă ceva; eşti încoltit iar în cazul bisericii de care vorbeam voiau să-mi mănânce energia; aşa aş numi astăzi ce s-a întâmplat Era, cu siguranţă periculos. Ştiam, ce e drept, că im mi se putea întâmpla nimic-doar

fi chemasem pe bunicul Rudi ripe îngerul meu păzitor, iar aceştia stăteau lângă mine, dar cu toate astea mi se făcuse frică.

Ce este un înger păzitor, ştiam de la orele de religie catolică. Pe îngerul meu păzitor 3 vedeam atunci, ca ri acum, cu o energie albastră, deşi nu avea aripi, aşa cum nu aveau cefialti îngeri pe care i-am văzut vreodată. De fiecare dată când am văzut un înger, l-am rugat pe acesta să se întoarcă, pentiu că voiam să văd dacă are aripi. Dar nu avea. Poate şi numai pentru friptul că nu voiam să mi-i înfătişez astfel. Îngerul meu păzitor era întotdeauna cu mine, încă de când

eram bebeluş, cu toate că, spre deosebire de bunicul Rudi, el nu mă îndruma ca un învăţător, ci era ţnaidegrabă un fel de „bodyguard” al meu.

De exemplu, când să intru în biserica de care povestesc, pur şi simplu l-am chemat pe îngerul meu păzitor, pe atunci nu ştiam încă numele lui, apoi pe Rudi, dar şi pe copiii care muriseră, care aşezat apoi cu toţii în jurul meu. Astfel, ei au construit un fel de zid de protectie, iar dintele întunecate nu mai puteau să mă ajungă.

După mulţi ani, am auzit că în această biserică ard avut loc liturghii

negre (slujbe satanice), ceea ce-mi puteam imagina cu uşurinţă datorită trăirilor pe care le avusesem acolo”.

Bunica, la care locuise foartfe multă vreme, a murit după câţiva ani, ceea ce a impresionat-o adânc pe Susanne şi i-a schimbat viaţa, pentru că bunica era singura care o lăsa să fie cum era ea, cu toate capacităţile ei, deşi considera că povestirile Susannei despre prietenii ei nevăzuţi erau rodul imaginaţiei. A urmat o fază de o încredibilă singurătate, din care a ieşit refugiindu-se în sport Aşa a ajuns să facă sport de performanţă, lucru ce a ajutat-o „să coboare” un pic cu picioarele pe pământ în acest context i

s-a întâmplat următorul lucru:

„JDupăcâtivaani, când eram deja majoră, participam la un concurs fusesem cooptată în echipa germană de atletism – şi, cu două rile înainte, mi s-a comunicat că voi avea un accident Cu toate astea mam aşezat la start, iar lucrurile sau petrecut aşa cum fusesem avertizată Poate că am vrut, pur şi simplu, să ştiu dacă puteam împiedica”.

În duda legăturii ei cu îngerul păzitor şi cu bunicul Rudi, Susanne avea adesea crize existenţiale, pentru că nu se simţea cu adevărat fericită cu felul ei de a fi. Uneori se întreba ce are ea, de ce ştie dinainte că un om va

muri în curând, că este îndrăgostit că îl aşteaptă un câştig la Loto sau că-l va părăsi soţia. Ce rost avea să vadă că un om este rău intenţionat şi îi înşală pe alţii? Nu era nimeni lângă ea, care să fi explice lucrurile astea. Nu era nimeni care să o fi putut învăţa să-şi folosească aceste capacităţi, astfel încât relele să nu mai apară în jurul ei. Cu mare plăcere ar fi folosit aceste calităţi pentru prosperitate, dar nu avea nicio idee cum să facă asta. Nu îi trecuse prin gând, la vremea respectivă, să-l întrebe pe bunicul ei.

În legătură cu acest fapt, Susanne îşi aminteşte că la vârsta de aproximativ opt ani i-a spus odată

mameică mai târziu avea să-i ajute pe oameni, cumva ca un psihoterapeut Mama ei a considerat acest lucru ca fiind curios, pentru că nimeni din familia lor, dintre rudele lor sau din sat nu avusese niciodată d & a face cu o asemenea profesie.

Aceste gânduri i-au mai trecut prin minte când părinţii au început s-o preseze să devină vânzătoare. Cu cât creştea, constrângerile deveneau tot mai puternice. A şi absolvit o şcoală în domeniul respectiv, dar numai de dragul părinţilor.

A devenit cu adevărat conştientă de ceea ce era, de capacităţile ei şi de faptul că aura se cheamă de fapt

„aură” şi că era „clarvăzătoare” şi nu nebună, de-abia la şaptesprezece ani, pe o altă cale: prin bătăile inimii. Astăzi, ea vede acest lucru ca fiind un semnal al sufletului faţă de neştiinţa ei de a-şi exprima sentimentele. Pentru că în acele timpuri nu a ştiut ce altceva să facă, s-a lăsat consultată de un medic alopat care a îndopat-o sistematic cu medicamente, timp de trei ani, tratament în urma căruia a avut probleme cu ficatul, în vreme ce tahicardia n-a, făcut decât să se înrăutăţească. Din cauza sistemului imunitar slăbit – datorită medicamentelor – i-au mai apămt şi diferite alergii… Asta a Scut-o să

suporte tot mai puţine alimente şi, în cele din urmă, să devină vegetariană. Din cauza funcţionării defectuoase a ficatului produse prin tratamentul prescris de medic a mai avut şi o dereglare hormonală, pe care medicul ei a tratat-o cu injecţii cu hormoni, ceea ce i-a agravat starea. Aceste lucruri au mers atât de departe, încât au însemnat încheierea carierei sale ca sportivă de performanţă (pe atunci se pregătea pentru echipa naţională germană).

Aşadar, Susanne depindea de şcoala de medicină care îl distrugea sistematic corpul şi o făcea să devină tot mai bolnavă. Între timp se şi

căsătorise, la vârsta de douăzeci de ani, dar nu putea să-i spună nid soţului despre capacităţile ei. Cel puţin, el manifesta o atitudine calmă faţă de aceste daruri, atitudine asemănătoare cu cea a bunicii, care o lăsa să se exprime, iară a avea prejudecăţi. Aşa că, cel puţin, putea face ce voia în această direcţie.

Din cauza tratamentului puternic cu hormoni, medicii i-au spus că nu va putea avea niciodată copii În ciuda tuturor asigurărilor, Susanne a rămas totuşi însărcinată, acum punându-se problema şanselor de supravieţuire a copilului. Potrivit celor doi medici care o consultaseră, era foarte probabil ca

bebeluşul să fie handicapat Soţul ei a lăsat-o să decidă singură. Ea ar fi dorit cu adevărat să aibă copilul, dar părerea medidlor a primat astfel că Susanne a ajuns acasă cu programarea pentru avort în mână. Era foarte deprimată – pe de o parte îşi iubea soţul şi îşi dorea ce era mai bine, dar pe de altă parte îşi dorea şi copilul – şi nu mai ştia ce era bine şi ce era rău.

În această situaţie grea, i-a apărut dintr-o dată bunica defunctă, care să materializat în faţa ochilor ei. Susanne a descris cum bunica a apărut în exact aceleaşi haine şi cu aceeaşi pieptănătură cu care şi-o amintea ea, ia zâmbit şi s-a aşezat într-un

balansoar în faţa ei, rostind cuvintele: „Ai nevoie de ajutor, aşa că am venit” Cu o voce liniştită şi cu cuvinte blânde, a asigurat-o pe Susanne că pruncul va fi cu certitudine sănătos, şi că sufletul lui vrea neapărat să vină la ea. Ea însăşi avea să rămână cu nepoata sa, indiferent ce avea să se întâmple în următorii doi-trei ani. Mai mult nu putea să rămână, pentru că trebuia să plece, să mai îndeplinească şi alte sarcini în viaţa de apoi. Astăzi, Susanne ştie că bunica ei s-a reîncarnat, deci trăieşte din nou pe Pământ

Această împrejurare a făcut-o pe Susanne să formuleze nenumărate

întrebări, care se strânseseră dea lungul anilor şi la care bunica ei îl răspunsese mulţumitor într-o oarecare măsură. Acum i-a explicat Susannei darul ei, însemnătatea lui şi i-a indicat căi prin care să-şi folosească acest dar de a face bine oamenilor folosind „viziunile”.

Susanne a întrebat-o pe bunica ei şi dacă îi dădea voie să o atingă, la care aceasta a încuviinţat, iar Susanne a putut să treacă cu mâna prin ea. Dar pentru Susanne aerul era altfel decât cel Obişnuit A simţit un fior şi un sentiment de căldură sufletească şi nemărginita iubire. Apoi a întrebat-o pe bunica ei, cum de a apărut în

vechea sa înfăţişare, la care aceasta i-a răspuns: „Ca să nu te sperii7”.

Devenind şi mai curioasă după acest răspuns, Susanne s-a interesat cum arăta bunica în realitate, deci nu aşa transpusă. După o clipă s-a născut dintr-o dată un nor de energie care se făcea tot mai mare, care nu mai încăpea în cameră, în diferite culori, foarte deschise şi luminoase, şi bunica i-a spus: „Arăt carii ca un îngei–, doar o formă puţin diferită. Multe dintre lucrurile pe care îi le-am povestit în – copilărie despre cer corespund, dar totuşi este cu totul altfel.

Moartea, aşa cum o văd oamenii, nu există de fapt Noi ne părăsim doai’

corpul şi ne întoarcem înapoi la origine. Acolo vedem din nou cine suntem cu adevărat Noi suntem fiinţe ale luminii care vrem să avem o experienţă în dimensiunea materiei, în dualitate şi în corpurile umane. De la origini, noi suntem tiinţe ale luminii şi ne întoarcem la origini din nou, şi acolo este „lumină”. Numai corpului îi este frică, numai corpul intră în panică în faţa morţii. Sufletul nostru, respectiv spiritul nostru ştie întotdeauna cine suntem, de unde venim şi încotro mergem. În Secare seară te duci în pat şi te gândeşti că te vei trezi din nou dimineaţă. Iar moaitea nu înseamnă altceva decât că părăsim corpul pentru

a ne trezi în altă

La sfârşitul acestei întâlniri, Susanne şi bunica ei au mai discutat despre felul în care vor comunica pe viitor. Bunica i-a spus Susannei că nu se va putea materializa întotdeauna* ca acum, că în viitor va rămâne deci „invizibilă”, dar că va fi tot timpul în legătură cu ea şi va fi mereu cu ca, când Susanne va avea nevoie.

Bunica a sfătuit-o apoi să înveţe diferite moduri de meditare, să exerseze din nou ceea ce făcea „fără voia ei” atunci când era copil şi să îşi dezvolte aceste calităţi; în tot cazul, va mai avea parte şi de alte spirite din viaţa de dincolo, care s-o îndrume şi să

o susţină în dezvoltarea ei spirituală.

Copilul din pântecele ei era foarte important şi avea să fie pentru ea un foarte bun învăţător în domeniul pământesc – el avea să o transforme pe Susanne ca mamă şi ca femeie, s-o înrădăcineze mai mult în materie, dar în acelaşi timp avea s-o ajute să-şi dezvolte mai departe simţurile.

Simţindu-se în siguranţă după întâmplarea cu bunica ei, copilul a venit pe lume opt luni mai târziu. Dar ceva a mers prost la naştere. Ca şi atunci când ea a venit pe lume, Susanne a intrat în moarte clinică. Iată cum a descris ea acest lucru; „Am avut sentimentul că atârnam într-o clăpătwă

făcută în gheaţă, că puteam aluneca în oiice moment Mă cuprinsese un sentiment de panică şi încercam să fac tot posibilul să mă ţin bine. Aveam încă acest sentiment; daria un moment datajunsesemsă nu mă mai pot ţine şi mi-am dat drumul. În acea clipă am ieşit din corpul meu. Mă aşteptam să cad în gol, dar în loc de asta, întâi am plutit pe opaiţe iar apoi mi-am văzut corpul de sus, din tavanul camerei. Aşadar, mă uitam în jos şi ştiam că sunt moartă Am mai urmărit un timp această situaţie şi pe urmă am plecat Am resimţit plecarea ca un zbor într-o paite şi pe urmă, imediat am mare tunel. Tunelul acesta era rotund,

construit din arcuri de ploaie care se prelungeau în spate, formând spirale. Am fost înghiţită de acest tunel, stând în picioare, ca pe o scară rulantă invizibilă, cam la jumătate de metru deasupra pământului. În timpul acesta, cât eram trasa înăuntru, mi-a apărut dinaintea ochilor întreaga mea viaţă. Prima scenă mă arăta pe nune stând ca o tiinţă a luminii şi alegându-mi părinţii prin care am fost născută; am văzut şi motivele pentiv care am ales aceşti părinţi. Pe mama mea am alese pentru că era plină de iubire, şi pentru că purta cu ea foarte multe luciiui la nivel pământean (obiceiuri, tradiţii, cultulă, etică). Pe tatăl meu, în schimb, fam

ales pentru că sa opus în permanenţă tuturor normelor, şi asta dintr-o încredibilă intuiţie şi un foarte dezvoltat simţ al dieptăţii. El a fost, spre exemplu, primul om din Germania care a studenţi de culoare în casa lui. L-am ales pentru că întotdeauna şi peste tot, datorită eticii sale, i-a luat pe oameni aşa cum sunt, şi prin asta a fost un exemplu bun pentru mine.

În timp ce uni alegeam aceşti păiinti, lângă mine stăteau multe tiinţe ale luminii. Erau nişte tiinţe de un albastru strălucitor despre care ştiam că emu familia mea de suflete, adică grupul de suflete căruia îi aparţineam, adevărata mea fomilie. Aşa cum avem

aici, pe Pământ, o familie, la fel o avem şi pe cea din viaţa de dincolo, chiar una mai mare. În viaţa de acum, un süßet din familia noastră de suüete poate ß tatăl nostru, în ultima viaţă poate să ß fost nepotul nostru, şi în cea dinainte, soţia noastră – depinde cum am ales noi. Dar mai sunt şi alte variante. De exemplu, dacă moare bunicul nostru, el se poate decide să nu se nască imediat pe Pământ, ci să ne însoţească pe noi pe drumul vieţii. Uneori, un süßet din familia de sußete se hotărăşte să nu se încarneze deloc şi să ne însoţească toată viaţa noastră. Sau putem noi deveni însoţitori spirituaß ai altui süßet Tot cu ajutorul

fanvliei mele de sußete mi-am găsit singură părinţii potriviţi care să constituie punctul de plecare pentru lucrurile pe care voiam să le fac în viaţă. Şi tot cu ajutorul acestor sußete am putut să concep un model de viaţă, şi anume să-mi creez un plan referitor la desfăşurarea vieţii mele pe Pământ, ce greutăţi voi avea de întâmpinat şi ce etape voi parcurge pe rând pentru a-mi realiza scopul vieţii. Erau prezente şi alte diferite sußete, cu care am stabilit că ne vom întâlni pe Pământ Unul va ß prietenul meu altul soţul meu, altul duşmanul meu. Toate sußetele au ales aceste combinaţii, pentru a face posibile aceste experienţe speciale.

Apoi am mai văzut încă o dată această secvenţă, am simţit ce sentimente aveau părinţii mei, după care am fost înghiţită de tunel. Ştiam deja de atunci că va ß foarte dißdl, dar ştiam şi că părinţii mei mă vor iubi. Intrarea în corpul mamei mele s-a produs în momentul în care ambele aure, a mea şi a ei, şi ambele câmpuri energetice sau contopit

Apoi mi-am văzut naşterea, anii copilăriei, anii de şcoală şi întreaga mea viaţă până în momentul în care tocmai îmi părăsisem corpul. Am mai văzut o dată cele mai frumoase realizări ale mde, dar şi momentele când nu m-am purtat cum trebuia, Dn

ce situaţii fusesem laşă, când nu am spus adevărul, şi când egoul meu a fost atât de puternic, încât voiam bunăstare şi nu am optat pentru iubire şi dreptate. Greşelile făcute, datorită temperamentului meu sau bucuriei mele de a trăi, erau ca nişte fundături, în care pur şi simplu mă blocam şi nu puteam merge mai depaite, şi trebuia să mă întorc. Dar astfel de situaţu asemănătoare unor răscruci de drumuri, în care nu mă decisesem, în care nu acţionasem în niciun fel, deşi fac, erau încredibil de dureros de privit Era foarte rău. Vedeam foarte dar că nu era nimeni care să mă condamne sau să mă judece, ci am văzut că

întotdeauna doar eu însămi voi face acest lucru. Îmi era permis să mă văd cum eram eu cu adevărat, cât din Susanne era egoul meu şi cât erau sentimentele mele, cât era instinctul meu, ce învăţasem deja pe Pământ şi ce urma. A fost o întoarcere în trecut o percepere a trecutului, a conştiinţei de sine.

În timp ce vedeam toate astea, auzeam o muzică extraordinar de frumoasă, foarte încet dar care mă mişca profund, într-o tonalitate foarte înaltă.

Iar la capătul tunelului vedeam o lumină foarte deschisă la culoare tunelul era foarte lung, după estimările

mele cam de o şută de metri – şi cu cât mă apropiam mai mult de acest capăt, cu atât mai mult deveneam conştientă că acolo mă aşteaptă bunica mea iubită, bunicul meu şi copiii care muriseră şi cu care mă jucam când eram mică, şi puteam simţi deja iubirea cu care aveau să mă întâmpine. Era încredibil! Voiam neapărat să merg acolo.

Şi atunci am auzittrecusem deja de mijlocul tunelului – o voce, care mi-a spus că trebuie să decid în clipa aceea: „Ce vrei să foci? Vrei să mergi la capătul tunelului, acolo unde te aşteaptă dragostea neţărmurită şi unde noi toţi te vom primi cu braţele

deschise, sau vrei să te întorci?” înment n-am mai putut gândi nimic, ci am spus în mod spontan că vreau să văd o singură dată copilul acesta din burta mea. În aceeaşi secundă care am gândit acest lucru, am fost pălmuită groaznic-şi doctoriţa mare m-a luat înapoi”

După această întâmplare care a trezit-o la viaţa, Susanne a început să citească foarte multe cărţi care se ocupau cu subiectul spiritelor, a învăţat să deosebească ce anume din aceste cărţi era bun pentru ea şi ce nu, ce anume corespundea realităţii şi ce nu, şi îşi putea folosi acum şi capacităţile de medium, prin care îşi întreba

îngerul păzitor sau însoţitorul spiritual despre procentul de adevăr din cartea respectivă.

Însufleţită de multitudinea de informaţii primite, încerca acum să găsească mentori pe Pământ, adică oameni care să o poată ajuta în dezvoltarea ei spirituală. A încercat să participe la seminalii cu teme spirituale, dar nu a reuşit Fie că se amâna seminarul, fie că se anula chiar, fie că se îmbolnăvea tocmai când trebuia să participe la întrunire. În orice caz, a primit semn după semn că instruirea ei nu seva împlini luând acest drum. Atunci a cerut din nou ajutorul spiritelor. Acest lucru a

funcţionat imediat; i-a apărut o fiinţă necunoscută a luminii care şi-a spus numele şi s-a prezentat drept un vindecător spiritual, care va fi mereu lângă ea.

Pentru a face lucrurile mai simple pentru Susanne, spiritul s-a prezentat sub forma uhfei vindecătoare indiene – de fapt, această fiinţă a luminii nu avusese altfel de forme pământene. Aceasta i-a explicat Susannei cum se citeşte aura: „Uită-te aici, această pată în acest loc anunţă o disfunctie a Scaiului, iar aceşti zimţi la marginea superioară arată că se apropie o suferinţă nervoasă. Probabil că acest om bea foarte mult alcool, din cauză că

are o problemă emoţională, lucru care poate S recunoscut în aura sa, după aceste umbre şi impurităţi în zona inimii. Uită-te înăuntru! Şi acum trimite acolo nişte energie, în acest caz, violetă. Aşa, acum uită-te din nou înăuntru, în corp, care este efectul intervenţiei tale cu energie. Fii atentă ce simte el, ia energia de acolo şi încearcă altceva...

Apoi a mai venit un alt învăţător din lumea spiritelor, care fusese însărcinat să o obişnuiască pe Susannd cu meditarea. A urmat şi un curs pământesc de meditare, dar nu a putut face nimic cu aceste învăţături. E drept că a văzut şi acolo fiinţe ale luminii,

care fi împrejmuiau pe cei care meditau, dar felul în care fusese iniţiată de acel învăţător nu îi era de folos – tuturor participanţilor li se întâmplase ceva, numai ei nu. Atunci una dintre fiinţele luminii, care era prezentă la această grupă de meditare, a venit la ea şi i-a spus: „Eşti pe drumul cel bun, continuă, propriul mod de a medita! 1

Modul de a medita a fost cel pe care îl practica întotdeauna, încă de când era copil, când ieşea în natură, se aşeza pe o piatră sau lângă apă şi găsea o cale de a deveni una cu natura. Aşa a putut să s6 proiecteze într-o moleculă de apă şi să urmeze drumul

ei prin râu până la mare.

Reactivându-şi astfel capacităţile pe care le avea din copilărie, Susanne a reuşit să se proiecteze în alţi oameni. De exemplu, se putea gândi la tatăl ei şi dintr-o dată îl vedea pe jicesta cu barbă lunga şi îmbrăcat în blană, pe tărâmuri scoţiene. Altă dată l-a văzut pe un câmp de luptă, căiând rănit Sau se proiecta într-un cunoscut de-al ei, pe care dintr-o dată îl vedea la Roma, îmbrăcat în episcop. Susanne explică însă că nu ai voie să-ţi imaginezi cum ar puteş arăta o persoană în altă viaţă. Ea vede cum se transformă persoşna care stă în faţa ei în aceşti alţi oameni. Descriş acest lucru cape un film, la

care te uili şi dintr-o dată se schimbă protagonistul şi apoi joci tu. Însuti în film”.

Ea putea recunoaşte vieţile anterioare – încarnările oamenilor –, putea vedea şi cauzele care-eyistaseră într-o altă viaţă şi înţelegea şi efectele acestor cauze în viaţa de acum. De exemplu a văzut că, într-o viaţă anterioară, o prietenă fusese escroacă sentimentală şi a recunoscut în această latură a caracterului ei motivyl pentru care, în această viaţă, nu putea fi fericită cu niciunul dintre soţii ei (fusese căsătorită de trei ori şi părăsită de tot atâtea ori).

Putea, de asemenea* a îşi mai vadă

şi propria viaţă şi să-şi dea seama care dintre persoanele pe care le cunoştea acum fuseseră cu ea în altă viaţă A realizat că vremurile de care se interesase în mod deosebit la şcoală erau vremurile în care trăise în altă viaţă. De pildă, s-a văzutintr-o altă viaţă ca bonă împreună cu mama ei actuală. Deja avusese în acea viaţă conflicte cu mama ei despre dogmatism, religie, etică… şi din această cauză Susanne şi mama ei se reîntâlniseră acum, pe de-o parte ca mama să-i mijlocească din nou contactul cu aceste probleme, dar pe de altă parte şi pentru ca

Susanne să înveţe să deosebească

binele de rău; datorită capacităţilor ei putea acum şi să o ajute pe mama ei şi să-i corecteze» punctul de vedere acolo unde era greşit.

Cu tatăl ei fusese măritată în altă viaţă, De aceea se şi înţelegea acum atât de bine cu el Mai târziu şi-a cercetat fraţii, cunoscuţii şi pe ceilalţi membri ai familiei pentru a afla de unde îi cunoştea deja şi ce o lega de ei.

Odată a cunoscut un bătrân bolnav de Parkinson şi a privit această boală din tărâmul eteric: Atunci la văzut ca pe un cămătar întiK) viaţă anterioară. Susanne însăşi era atunci bărbat, avea soţie şi copii şi împrumutase bani de la individul respectiv. Iar acesta i-a dus

familia la faliment, ceea ce s-a soldat cu sinuciderea tatălui ei. Susanne şi-a putut rezolva ea însăşi situaţia de atunci şi l-a iertat pe omul acela Acum însă, omul de azi venise la ea ca paciente dar ea nu a putut săi dea vindecarea pe care i-o cerea Toate tehnicile de vindecare pe care le-a încercat au fost zadarnice, deşi s-a străduit din luată inima Pur şi simplu, nu se putea. Omul chinuit de Parkinson trebuia să afle pe această cale cum trebuie să le fi mers celor pe care el însuşi i-a împins în mizerie. A trebuit să cunoască ce înseamnă suferinţa.

Aşadar, Susannei i s-a arătat limpede că noi revenim mereu pe

Pământ sau pe alte planete pentru a avea diferite experienţe; în felul acesta ni se o fără posibilitatea să ne purificăm mereu pentru vieţile următoare, totul fiind o urmare logică a legilor naturii, ştiind că unei cauze fi urmează efectul, că mereu culegi ceea ce ai semănat

După ce a fost condusă mereu în această directie de către însoţitorii ei spirituali, s-a decis în sfârşit să renunţe la activitatea în domeniul comerţului şi să se formeze ca vindecătoare practicantă. După trei ani şi-a deschis un cabinet şi a început să primească pacienţi.

Iată cum proceda: dacă venea

cineva la cabinet cu o anumită suferinţă, se uita la aură şi, dacă erau găuri sau pete întunecate, putea, cu mâna sau ru puterea gândului, să închidă găurile, să proiecteze alte culori înăuntru şi astfel, în multe cazuri, se producea vindecarea. Vindecătoii ei spirituali i-au arătat Susannei cum prin transmiterea energiei spirituale se pot reface vechea structură, culoarea şi consistenţa aurei. Ea a combinat această me–, lodă cu homeopatia şi cu o tehnică pe care astăzi o numim terapie de reincarnare; rezultatele au fost bune. Mulţi oameni şi-au rezolvat problemele care îi blocau şi care proveneau din vieţi anterioare.

Adesea lucra şi cu animale, deoarece încă de când era copil putea intra foarte uşor în contact cu ele. I s-a întâmplat odată să vină la ea un medic veterinar cu un câine bolnav pe care nu-l putea diagnostica. Tânăra a intrat în telepatie cu câinele şi şi-a dat seama că acesta fusese otrăvit de muşcătura unui şobolan. Veterinarul l-a putut trata atunci corespunzător şi l-a salvat Ea comunica telepatic foarte bine cu propriul câine. Când acesta venea din grădină şi era însetat, îşi imagina un castron cu apă şi atunci Susanne primea semnalul.

Aşa cum vedea aura la oameni, o vedea şi la animale, uneori cu găuri

sau pete, şi putea să o refecă. Ea păstrează vie în memorie întâlnirea cu un medic veterinar care era şi proprietarul calului pe care voia să-l trateze. Neştiind ce are calul său, veterinarul se străduia să-l adoarmă. Calul tuşea, strănuta... se vedea dar că era bolnav. Susanne nu ştia nimic despre cai, din punct de vedere anatomic, dar a-a dus totuşi până la grajd. Marea surpriză pe care au trăit-o veterinarul şi îngrijitorul a fost aceea că Susanne a putut intra liniştită în boxa calului; era recunoscut ca fiind un cal furios, puternic, sălbatic chiar atunci când intra cineva-străin în boxa lui. Cei doi priveau scena şi nu-şi

puteau crede ochilor. Veterinarul a povestit atunci că el cumpărase calul deja bolnav şi că până atunci, în afară de el şi de îngrijitor, nu se încumetase nimeni să se apropie de animal. Că el însuşi se pricepea foarte bine la caii bolnavi, motiv pentru care cumpăra chiar şi cai atât de bolnavi ca acesta, pentru a4 îngriji şi ai vinde apoi. Dar calului acestuia nu mai ştiuse ce Sări facă.

Susanne a mângâiat calul, pe urmă l-a condus afară şi i-a privit aura. I-a explicat apoi proprietarului: „Dacă om, atunci aş spune că s-a otrăvit cu un metal greu, şi anume cu plumb”. Ea a văzut o pată întunecată în aura calului

şi i-a arătat medicului veterinar locul unde se afla această pată, cu indicaţia că acolo ar fi problema. Acesta se arătă suiprins, deoarece Susanne îi arăta rinichii.

Ea i-a propus apoi veterinarului nişte remedii homeopatice, pe care acesta le-a administrat animalului, şi după câteva săptămâni, calul era din nou, cu adevărat sănătos.

Ca orice om cu picioarele pe pământ pus în faţa unui astfel de „diagnostic” şi a efectelor tratamentului, veterinarul voia să ştie exact ce se întâmplase, astfel că s-a dus la fostul proprietar, pe care l-a întrebat unde fusese ţinut calul înainte.

Fostul proprietar i-a explicat atunci veterinarului că animaulul stătuse numai pe pajiştea pe care îl văzuse şi el. Nefiind mulţumit de răspuns, veterinarul i-a întrebat şi pe alţii, iar aceştia i-au povestit că, din cauza agresivităţii lui, calul nu mai stătuse demult pe pajişte, şi în ultima jumătate de an, înainte să fi fost vândut, a stat pe o parcelă, exact lângă autostradă; Deci, de-acolo venea otrăvirea cu plumb!

Susanne ajutase şi pacienţi din spitale, colaborând cu medicii care aveau încredere în munca ei, dar în spital era extraordinar de obositor, pentru că pur şi simplu era multă

durere, erau multe griji, suferinţe şi boli: „Este ca n adevărată absorbţie de energie, pentru că toţi au prea puţină. Bolnavii îşi trag de la mine, fără să ştie, energia vitală. Din această cauză pare atât de epuizat un om sănătos care meige la spital în vizită. Spitalele sunt un loc de transfer al eneigiei De acolo de unde se găseşte în cantitate mare, energia ivrge într-acolo unde este puţină”.

Din acest motiv, Susanne evita şi astăzi să locuiască lângă spitale şi cămine de bătrâni, atât de puternic este efectul pe care îl resimte. În spitale, explică ea, apare o mulţime de spirite chiar şi mai numeroasă decât în

biserici, alcătuită din îngeri păzitori şi fiinţe ale luminii şi, de asemenea, din fiinţe „negative” şi demoni, dar şi din oameni care muriseră şi nu ştiau că muriseră deja, astfel că nu-şi găsiseră încă drumul spre lumină. Era o adevărată junglă de diferite energii, prin care clarvăzătorul trebuia să se lupte. Kra atâta emotivitate, perceptibilă în cele mai diverse moduri, încât pentru Susanne era cu adevărat greu să mai rămână mult timp în spital.

„La cimitir este mai bine”, mi-a explicat ea. Spre deosebire de spital, cimitirul este un loc foarte „paşnic”, de obicei protejat de energia din biserici

şi de rugăciunile care aü fost rostite acolo. Foarte rar a văzut la un cimitir suflete rătăcitoare.

De exemplu, lângă un mormânt proaspăt săpat i s-a întâmplat, să vadă suflete care încă nu ştiau că au murit, dar faptul acesta n-a înfricoşat-o în nici un fel. Altfel au decurs lucrurile acolo unde se desfăşurau ritualuri de magie neagră. În asemenea locuri se află fiinţe care aşteaptă ca oamenii să vină acolo şi să ţină astfel de ritualuri şi ceremonii, urmărind să se fixeze asupra lor şi le absoarbă toată energia vitală. Dar făpturile întunecate ar putea înerge atât de departe, încât să încerce să-i manipuleze, să preia

controlul şi să-i domine pe oamenii care practică magia neagră.

Susanne a văzut astfel de relaţii de dominare şi acolo unde erau în joc droguri, atât uşoare cât şi tari, alcool sau medicamente. „Substanţele acestea sfâşie aura, produc crăpături şi fisuri înăuntrul ei şi prin aceasta, deschid calea de intrare pentru spiritele josnice. Aproape toţi „dependenţii" au lipită de ei o energie străină care se hrăneşte din emoţiile găsite în „beţie" Cel mai rău este la oamenii agresivi şi supărăcioşi, de ei se ataşează cele mai groamice spirite, care uneori îi domină deja. Pot să spun, din experienţă, că mare parte a celor

care par „rătăciţi” sunt posedaţi de spirite străine. În cazul schizofreniei clasice, al dedublării, cealaltă fiinţă, uneori chiar mai multe guvernează un anumit timp corpul, şi atunci persoana face lucruri pe care nu le-ar face în mod normal”

Susanne a mai sublimat odată faptul că există şi oameni care au mai multe spirite, ataşate succesiv de ei. „Dac mergi, de exemplu, într-o discotecă în care se folosesc mult stupetiante, deci nu numai că se consumă, dar se şi distribuie, acolo pot sute de astfel de spirite care bântuie şi, acelaşi timp, trag mai multe de un singur om”.

Cu dracul ori Satana nu a avut însă de-a face. După părerea ei, există doar fiinţe negative mai slabe sau mai puternice, care au fost şi ele odinioară făpturi ale luminii. Din cauza emoţiilor negative şi a agresivităţii acumulate, au părăsit drumul spre iubire şi au apucat pe cel al întunericului. Susanne îi vedea în stadiul final, ca suflete pierdute, dar şi foarte singure. Ar fi posibil, crede ea, ca pacienţii care atrag aceste fiinţe asupra lor prin consumarea alcoolului, a drogurilor sau medicamentelor să se debaraseze de ele., Acestea atârnă în aura lor şi sunt hrănite de energia vitală a celui pe care şi l-au ales. De aceea, indivizii

respectivi nu sunt obsedaţi, ci „ocupaţi”. Asta înseamnă că părţi ale personalitäß lor, gândir ea, sentimentele şi acţiunile lor sunt manipulate de aceste spirite. Dar este clar că un om nu poate trăi aşa mult timp, şi atunci posedările trebuie şa dispară. Este posibil să vorbeşti cu aceste spirite, să te rogi pentru de şi să le trimiţi în Lumină, atunci pleacă cu plăcere. Pentru că, aşa cum oamenii de pe planeta noastră îşi caută calea, şi în viaţa de dincolo există fiinţe, în limbajul folosit de noi „demonii” care desfăşoară o asemenea căutare, numai că se află pe un alt drum.

Din cauză că prea puţini oameni

ştiu cum să procedeze, în cele mai multe cazuri oamenii rămân posedaţi. Spitalde de nebuni ar putea foarte bine golite. Mulţi dintre bolnavi nu sunt nid măcar posedaţi, d solicitaţi să devină mediumuri, dar nu ştiu ce să facă cu această capalitate, deoarece nu au parte de îndrumare.

Pentru că din ei se hrănesc spiritele întunecate, astfel de oameni ku o forţă vitală extrem de scăzută şi se simt mereu slăbiti”.

Un alt feiiomen întâlnit foarte des de Susanne este acela al apariţiei staßilor. Vizitând diverse case a văzut frecvent spirite străine. Majoritatea aparţineau unor decedaţi care

locuiseră înainte acolo.

Odată i, povestea ea, într-o casă zburau tot felul de obiecte, de pildă castroanele din plastic şi altele. Dar nu Gra vorba de o” fiinţă a întunericului, care trebuia înlăturată, ci de un băiat care murise, care ieşise din viaţa fizică printr-un accident. Susanne a putut constata că mama defunctului amenajase un fel de mausoleu, lăsând camera lui exact aşa cum era atunci când a murit băiatul ei. Pantofii de sport stăteau încă aruncaţi; patul era în starea ţie atunci… Şi asta de un an şi jumătate.

Substratul situaţiei era faptul că mama nu voia să lase să plece sufletul

băiatului. Femeia care a venit Ja Susanne să-i povestească despre „stafie” n a nora mamei băiatului, persoana cu senzitivitatea cea mai mare dintre i ude, care voia să-i atragă atenţia băiatului asupra ei. După cum s-a stabilit mai târziu, o altă persoană din familie îl văzuse stând în biserică, laaltar, de unde îi făcuse cu mâna. Se afla în locul în care stătuse întotdeauna în timpul vieţii. Sufletul voia să meargă în sfârşit în lumină, dar nu se putea deşi» rinde de mamă, care se agăţase atât de mult de el. În fiecare zi, mergea în camera băiatului, aprindea lumânări, pusese o poză de-a lui pe care o împodobea mereii cu trandafiri,

şi, pur şi simplu nu voia să accepte ca el nu mai era acolo.

Susanne a mers atunci în acea casă şi a vorbit cu mama îndurerată, dar, pe de altă parte, şi cu sufletul fiului. Acesta a rugat-o pe clarvăzătoare să-l ajute să ajungă în sfârşit în Lumină. Asta a şi făcut Susanne, iar „stafia” a dispărut”

Dar altă dată eroina noastră a vizitat odată un loc în care se bomisese o sinucidere în grup. Ea spune că acölo încă erau prezente toate sufletele, ba fel ca şi cu băiatul, a discutat cu sufletele şi, în colkborare cu îngerii” lor păzitori pe care i-a chemat, a reuşit să le dizolve din materie ca să se poată

duce în Lumină.

Atât despre capacităţile Susannei. 1

Astăzi, privind în urmă la copilăria sa, ea povesteşte1 că şi-ar fi-dorit ca mediul ei înconjurător să flemai deschis pentru ceea ce avea de spus. Fiica1 sa cea mai mare este de asemenea medium, însă capacităţile ei se fac simţite mai curând în cazul „viselor adevărate” decât în cazul clarviziunii.

Dar; abia de vreo doi-trei ani încoace Susanne şi-a dat seama că se nasc un „nou” fel de copii „Aura copiilor s-a câţiva ani se putea spune că atât aura oamenilor, cât şi chakrele

lor erau mai mult sau mai puţin la fel, astăzi nu mai este aşa. Mulţi au o altă aură şi o mai maie conştiinţă de sine. De exemplu, aceşti copii răspundă întrebarea „ce e Dumnezeu?”: — „Dumnezeu este numărul tuturor sufletelor, care se află în iubire”. Sau altceva, asemănător. Aceştia sunt copiii pe care îi cunoaştem din ultimele generaţii. Adesea, ei ştiu cine au fost în viaţa şi îşi amintesc şi de perioada din viaţa de dincolo. Ei simt foarte clar şi ştiu perfect ce mâncare le face cel mai birje, ce haine vor să poarte, ce culori… Se hotărăsc singuri unde şicând vor să se joace, îi resping pe, oamenii care pu le plac – şi total mai

direct şi mai conştient decât o făceau copiii din mileniul trecut în cazul multora dintre ei este vorba detiinţe spirituale înalte, care acum s-au reîncarnat pentru a ß prezente pe planetă, pentru arşi aduce contribuţia la aceste vremuri aparte, vremuri de mari transformări revoluţionare”.

Susanne încearcă să explice această schimbare a conştiinţei de sine prin următorul exemplu: înainte, în reprezentările indiene vechi se vorbea de cinci chakre, deci de cinci puncte de intrare a energiei; cu câteva secole mai târziu, de şapte. Clarvăzătorii puteau să vadă dintr-o dată, în loc de cinci, şapte chakre. Dar acum se vorbeşte de

un total de douăsprezece chakre (ne referim doar la chakrele principale), dintre care Susanne poate vedea zece. Altfel spus: „ceva se întâmplă pe planeta noastră. Celelalte chakre sunt acum activate – pe de o parte prin procese interioare, pe de altă parte, prin schimbări energetice mari în sistemul nostru solar. Din cauza creşterii frecvenţei, ne-a informat Susanne, acum mediumurilor le este tot mai uşor să se desfăşoare şi să perceapă celelalte chakre. Cu siguranţă, au fost dintotdeauna douăsprezece chakre, dar mai demult au putut fi percepute numai cinci, apoi şapte şi acum tot mai multe… (Vom

trata aceste creşteri ale frecvenţei în partea a treia a cărţii.)

Acest mod de a fi altfel al copiilor de azi este vizibil în aura lor. Asta pentru că aura trebuie să fie structurată cu totul aparte atunci când este vorba de un suflet înalt care vine cu un plan deosebit pe Pământ, cu misiunea de a schimba ceva, de a crea o nouă conştiinţă de a ne, şi mai ales de a crea legături în cosmos, între toate creaturile universului. Aceşti copii au o protecţie mult mai bine pusă la punct, pentru că vor avea neplăceri. În societate, la şcoală, la serviciu şi în viaţă în general. Ei au o conştiinţă de sine mult mai puternică, tocmai pentru

că au un scop în viaţă mult mai înalt decât copiii de până acum. Susanne a mai înţeles un lucru, şi anume faptul că aici, pe Pământ, se pot reîncarna suflete care nu sunt de pe această planetă, cu alte cuvinte, care nu au mai fost pe Pământ până acum.

Atât despre Susanne şi trăirile din copilăria sa. Astăzi, ea are trei copii şi un mariaj fericit Având un bebeluş de-abia un an şi jumătate, momentan nu se ocupă cu vindecări folosindu-se de capacităţile clarvăzătoare. Probabil că în câţiva ani va reîncepe să lucreze.

Aşa cum veţi mai afla în capitolele care urmează, mulţi copii au avut experienţe asemănătoare – cu spirite

ale naturii, îngeri sau fiinţe ale întuii cricului. Vrem să încercăm să înţelegem mai profund ceea ce se întâmplă în faţa ochilor majorităţii oamenilor, fără ca aceştia să poată pricepe.

Înainte de asta doresc să vă mai prezint povestea mediumului britanic Paul Meek, a cărui copilărie nu este deloc mai puţin captivantă.

Medhimul britanic Paul Meek

Unul dintre cele mai cunoscute mediumuri engleze, Paul Meek povesteşte în cartea sa, Cerul este la doar un pas de, că s-a născut medium, ca fiul cel mai mare dintre eşi când copii ai unei faniilii simple de

muncitori din sudul Ţării Galilor, şi a trăit ca medium toată viaţa.

Foarte curând, el a simţit o mare iubire pentru muzică şi a trăit şi, încă din copilărie, a văzut ce înseamnă literal expresia „să ai muzica în cap”. Crescut într-un mediu catolic sever, mersese la biserică în fiecare duminică până la majorat, iar acolo ascultase cântece bisericeşti care îi rămâneau în minte şi pe care apoi le fredona acasă. La slujba scurtă, de dimineaţă, de la şcoală, vedea mereu îngeri mari, care stăteau în încăpere fără a rosti vreun cuvânt, dar pe care el, din cauză că erau întotdeauna prezenţi, îi privea ca făcând parte, natural, (fin ceremonia

închinată Domnului. Deoarece i se părea firesc să fie clarvăzător, credea că şi ceilalţi copii vedeau îngerii. Aceştia erau pur şi simplu de faţă, nu spuneau nimic, nu deranjau pe nimeni, şi nimeni nu spunea nid măcar un cuvânt despre ei – logic, de fapt nici nu-i vedea nimeni, în afară de el.

Muzica era cea care îl fascinase pe Paul, el dorin du-şi dintotdeauna să cânte la un instrument Din cauză că erau sărad – tatăl lui era miner într-o mină de cărbune – acest lucru nu a fost, însă, posibil. Ascultându-l pe organistul de la biserică, a început să-şi dorească să cânte şi el într-o zi la pian. Dar şi canto-ul îi făcea plăcere,

mai ales că avea talent De-abia la vârsta de nouă ani a avut voie să participe la ore de vioară, dar nu chiar de la început întâi, părinţii l-au refuzat, pentru că nu îşi puteau permite să plătească orele, pe urmă Paul a fugit în camera fratelui său şi a început să plângă amarnic, în acele momente, în faţa ochilor i-a apărut o femeie îmbrăcată în alb care i-a spus: „Linişteşte-te, Paul; vei primi în dar instrumentul drag ţie! Ai răbdare micuţul meu, căci calea ta nu va fi deloc uşoară”.

Aşadar, drumul lui în muzică i-a fost predestinat Mai întâi, a început să cânte în corul şcolii de duminică, mai

târziu a fost repartizat ca voce solo şi a devenit un solist tot mai cunoscut Atunci când cânta în spectacole în faţa publicului, simţea prezenţa unui spirit bun alături sau în spatele lui, ceea ce îi dădea un sentiment de siguranţă, iubire şi căldură.

Cu puţin timp înainte de apariţia femeii în alb, fusese grav bolnav şi era să moară din cauza unei aprinderi de plămâni. Când au venit asistenţii, se afla deja într-un stadiu între viaţa şi moarte; îşi aminteşte şi acum sentimentul da-şi părăsea întruna corpul, după care se întorcea în el. Paul îşi aminteşte foarte bine şi cum a fost dus la spital.

Dintr-o dată, şi-a dat seama că nu mai era în corpul său, ci se distanţase de acesta, şi îşi vedea corpul dedesubt După aceea, s-a mişcat înainte printr-un tunel, spre ieşire, unde simţea o lumină deosebit de puternică. Pe urmă a recunoscut în jurul lui multe feţe strălurâtdare, care zâmbeau pline de iubire, şi a pus stăpânire pe el un sentiment nesfârşit de fericire, de libertate şi pace. Timpul părea că se oprise în loc. Atunci, a auzit dintr-o dată o voce. El nu poate spune dacă vocea venea de sus sau era în capul lui; în orice caz, aceasta i-a spus: „Du-te înapoi, mai ai de îndeplinit o sarcină,”.

Totul s-a întâmplat foarte repede,

căci imediat după aceea s-a regăsit în corpul său.

Săptămânile următoare a stat izolat, şi i-au apărut tot timpul copii eterici, care dansau şi râdeau, iar alte spirite fi vizitau şi îl vegheau. Printre, ei era şi femeia în alb, care îi apăruse mai devreme în camera în care dormea, şi care îi dădea un sentiment de siguranţa şi de ocrotire. Într-o zi, li s-a alăturat şi un indian înalt, care avea culori extraordinare, şi de care a aflat mai târziu că era îndrumătorul lui spiritual, care l-a însoţit până astăzi. De flecare dată, când venea acesta, Paul intra într-un somn adânc, asemănător stării de transă. Înainte să

adoarmă, vedea multe culori frumoase în jurul său, erau trimise de indian. Paul le numeşte astăzi „energie vindecătoare”.

I-a spus unei asistente despre indianul lui, dar aceasta a luat povestea ca pe o fantezie de copil. Astfel, Paul a devenit conştient pentru prima dată că ceilalţi oameni nu puteau vedea fiinţele eterice, motiv pentru care s-a hotărât să nu. Mai vorbească despre asta, sau să fie foarte prudent atunci când o face. V în timpul şederii la spital, a avut şi o viziune în care apărea el însuşi, ca, adolescent, cântând la pian. În afară de asta, a văzut mulţi oameni pe care nici nu-i

cunoştea. Când a apărut din nou indianul, prietenul său, Paul l-a întrebat despre semnificaţia acelor vise. Atunci, indianul i-a explicat că nu trebuia să-şi facă griji, că se afla în pregătiri penini un nou capitol din viaţa lui, şi că, atunci când va fi sănătos, îl aşteaptă o groază de treburi de făcut. Şi la mai spus lui Paul că va primi un pian, ceea ce îşi dorea deja de atât de mult timp.

Mai târziu, când Paul împlinise doisprezece ani, tatăl lui a avut o cădere nervoasă şi a trebuit să fie internat câteva luni în spital. În acest timp, Paul a simţit în unele seri, mai ales în bucătărie, prezenţa unei femei

mă A în vârstă, care răspândea o foarte mare iubire, şi a ştiut atunci că ea va sta alături de familie în momentele grele. Câteva zile mai târziu, când mama lui i-a arătat fotografii dintr-un album de familie, întrkina a recunoscut-o pe femeia în vârstă. A aflat că era străbunica lui, care avusese o relaţie foarte apropiată cu mama sa. În timp ce asculta poveştile mamei, Paul a văzut-o pe străbunica stând în spatele ei şi punându-i mâna pe umăr. Având şi ea unele capacităţi de medium, mama trebuie să fi simţit cumva, pentru că a început să plângă.

De multe ori, nu putem vedea iubirile noastre din lumea spiritelor,

dar ele sunt adesea cu noi şi lie putem simţi apropierea şi căldura.

La şcoală, Paul se simţea adesea foarte singur, deşi avea mulţi prieteni. Nu putea vorbi cu nimeni despre trăirile sale din lumea spiritelor, iar muzica clasică pe care o asculta se deosebea net de pop-ul preferat de colegii de clasă. Şi mai era ceva: el nu putea să se distreze cu adevărat şi să râdă, pentru că, din cauza darului de a vedea viaţa omului „dincolo” de culise, observa şi suferinţa oamenilor, iar aceste gânduri îl apăsau foarte tare.

Adesea, regreta decizia de a se întoarce, pe care o luase atunci când intrase în moarte clinică şi i se

deschisese posibilitatea de a rămâne în viaţa de dincolo. I-ar fi plăcut foarte mult acolo, cu atâta pace şi armonie. Viaţa de pe Pământ îi părea cumplit de grea, peste tot erau necazuri şi boli, şomaj şi sărăcie. Ia şcoală i se întâmpla adesea să viseze în timpul orelor. Atunci nu mai auzea vocea învăţătorului, ci se adâncea în lumea lui, în interiorul lui, unde putea comunica cu lumea spiritelor.

Atunci când tatăl său s-a întors de la spital, Paul a văzut imediat că ceva nu era în regulă cu el. Aura lui era acum întunecată, faţă de cum era de obicei, şi altfel decât o aveau alţi adulţi pe care îi cunoştea. Acest lucru se

întâmpla, după părerea lui Paul, din cauza medicamentelor care îi fuseseră prescrise.

În rest, nu se întâmpla mare lucru. Paul avea mult de lucru, tocmai pentru că tatăl său nu se refăcus e încă.

Câteva luni mai târziu, Paul a avut prima apariţie ca solist în faţa publicului larg. Deşi îi era foarte teamă, a fost suficient de curajos, a avut succes şi a primit aplauze furtunoase. Acolo i-a văzut şi pe prietenii lui din lumea spiritelor, ei se mişcau în jurul lui, îi zâmbeau şi-l susţineau, fiind înconjuraţi de fulgere în culori multe şi vii.

În acest timp îi apăreau mereu nu

numai străbunica, ci şi străbunicul, amândoi dându-i de înţeles că totul va fi bine. Uneori vedea şi fiinţe cu totul necunoscute, dar nu-i era teamă de ele. Erau foarte prietenoase cu el şi uneori îi dădeau sfaturi.

Tot în aceeaşi perioadă a început să primească multe mesaje pentru alţi oameni. Primea informaţii referitoare la sarcini – despre sexul viitorului copil, informaţii care erau corecte în proporţie de peste 95 la sută. Adulţii au început să-i ceară sfaturi, să-l întrebe dacă vreun mesaj pentru ei; majoritatea oamenilor luau foarte în serios ce le spunea. Dar în multe cazuri el nu înţelegea ce dăruieşte, la urma

urmei era doar un copil Totuşi, în mod evident îi ajuta pe adulţi, într-o noapte îi apăru în vis indianul, mentorul lui spiritual, şi îl anunţă că i se va deschide o cale de a studia muzica. Paul să bucurat foarte mult, chiar dacă atunci nu-şi putea imagina cum va decurge acest lucru. Lumea spiritelor pregătise un drum pentru el.

Paul a cântat mai departe în corul bisericii, a fost solist la diverse concerte şi a cântat la pian la şcoala de duminică. I-a plăcut în mod, deosebit în biserică, pentru că în jurul preotului, în timp ce slujea, putea percepe culori minunate, iar el îşi dorea sări poată ajuta pe oameni tot aşa cum făcea

preotul

Dorinţa lui s-a împlinit peste ani.

Aş dori să mai prezint o trăire deosebită a lui Paul. Într-o zi, cum organistul bisericii era bolnav, băiatul a fost chemat de preot de la şcoală şi rugat să-l ajute la o slujbă de înmormântare, care avea loc în acea după-amiază. Paul nu cântase niciodată până atunci singur la orgă; la început, totul suna ciudat pentru că nu prea se descurca cu registrele şi cu pedalele şi din această cauză muzica era prea tare, era însoţită de diverse zgomote şi fluierături, ceea ce i-a îngreunat preotului slujba. Cu toate astea, la sfârşit a sunat foarte bine, el primind

chiar felicitări de la preot Dar s-a întâmplat şi altceva, foarte interesant Când preotul şi-a rostit predica, iar Paul a trebuit să schimbe din nou registrul, a simţit deodată o bătaie pe umăr şi a aurit vocea unui bărbat care i-a spus râzând: aşteptam să-mi iau rămas bun în acest mod, dar ai reuşit să-i faci să nu A văzut lângă el spiritul defunctului căruia tocmai i se făcuse slujba. Imediat după aceea, spiritul să aşezat în spatele preotului care tocmai se adresa oamenilor. Mortul îl asculta cu mare atenţie. Pentru Paul era o imagine macabră: mortul era lângă preot în sicriu, şi în acelaşi timp stătea în spatele lui!

După înmormântare, când a fost invitat împreună cu preotul la văduva decedatului, după cum se obişnuieşte în Ţara Galilor, Paul l-a zărit din nou pe cel care murise, de data asta în casa văduvei, deci în propria locuinţă. Spiritul i-a zâmbit lui Paul din nou şi apoi a. Dispărut

Peste o săptămână, atunci când preotul i-a vizitat pe părinţii lui au mai discutat o dată despre această înmormântare neobişnuită şi au râs foarte mult în acea după-amiază, Paul a văzut stând în spatele preotului un bărbat care era îmbrăcat la fel ca pastorul. Paul şi-a amintit că îl mai văzuse stând tot aşa în spatele

preotului în timpul slujbei. Bărbatul va spus atunci lui Paul: „Eu sunt prietenul tău, Ralph; pe noi ne aşteaptă un drum lung pe care îl vom face împreună” După cum Paul a aflat mai târziu, Ralph era mentorul lui spiritual, care de abia peste ani s-a lăsat recunoscut ca atare. El a aşteptat răbdător, până când Paul a ajuns la vârsta la care putea înţelege toate aceste lucruri.

Printr-o prietenă, Paul a fost pentru prima dată, la vârsta de paisprezece ani, într-o Spiritualist Church, o biserică renumită în Anglia, la care veneau nurheroase mediumuri. Acolo a întâlnit pentru prima oară oameni cu daruri asemănătoare cu ale

lui, de data asta adulţi, şi a primit confirmarea pentru puterile sale. Aceşti oameni îl puteau vedea şi pe mentorul său spiritual indian şi pe rudele sale care muriseră, exact aşa cum vedea el însuşi lumea imaterială.

Slujba începea acolo cu o rugăciune, căreia îi urma un imn, şi apoi o lectură din Biblie. După aceea, fie că vorbea în fota lor un medium care era în strânsă legătură cu viaţa de dincolo şi le transmitea mesaje, fie că se făceau slujbe de vindecare prin care oameni bolnavi erau trataţi de către tămăduitori spirituali, Paul a putut vedea atunci cum din mâinile vindecătorilor, care se strânseseră în

formă de cerc în jurul bolnavului, ieşeau culori strălucitoare, iar în spatele vindecătorilor sau de ambele părţi apăreau lumini şi structuri de corpuri luminoase. Mai târziu, a putut recunoaşte îngeri şi mentori spirituali care aparţineau atât bolnavilor, cât şi vindecătorilor.

Diferite mediumuri din această Spiritualist Church i-au prezis viitorul, transmiţându-i şi mesaje precise despre mentorul său spiritual. Peste ani, Paul a intrat într-o dilemă: pe de o parte ştia clar multe lucruri despre viaţa de după moarte şi despre reîncarnare, dar pe de altă parte toate acestea erau respinse de biserica lui

catolică. Şi totuşi, în Spiritualist Church se învăţau tocmai aceste lucruri pe care Paul avea să le primească de la însoţitorii lui spirituali abia peste ani de rile, astfel că a hotărât să devină membru al acestei biserici în acest loc» a format ca medium şi a început, imediat ce a devenit adolescent, să reacţioneze el însuşi ca medium şi să transmită, persoanelor care cereau, mesaje de la cei care muriseră, de la îngeri sau mentori spirituali.

Motivul principal care l-a făcut pe Paul Meek să ia într-un final decizia de a părăsi Biserica catolică a fost faptul că această Biserică, deşi admite

existenţa „Cerurilor” şi a „vieţii de apoi”, spune nimic despre ele. Flata una dintre cele mai importante probleme pe care vreau să le ridic în această carte: ce religie de pe acest pământ, care carte sfântă a acestei lumi ne învaţă despre cum arata această viaţă de dincolo, acest loc din care am venit cu toţii şi în care vom pleca cu toţii? Să ne gândim la acest lucru!)

Între timp Paul voia să ştie, să afle cât mai multe lucruri despre lumea spiritelor, dar şi el trebuia să înveţe ce este răbdarea. Îndrumătorii lui spirituali îi transmiteau mereu că fiecare lucru vine la timpul său, iar el

trebuie să aibă răbdare şi să lucreze mult, în special cu sine însuşi.

Pe lângă asta, Paul îşi continua studiile la Conservatorul din Londra. El afirmă astăzi că puţine sunt prilejurile în care oamenii pot vedea părţile frumoase ale spiritelor, pentru că oamenii se blochează singuri din cauza viziunii înguste asupra vieţii, dar şi asupra lumii lui Dumnezeu. Puţinele daţi în care a fost înconjurat de astfel de fiinţe, care au apărut în culori extraordinare, au fost cele legate de muzică. După părerea lui, era vorba de sufletele unor oameni care fuseseră artişti pe când trăiseră pe Pământ. Printre acestea se numărau şi sufletele

unor artişti care îi erau cunoscuţi după nume, sau erau suflete a căror dorinţă supremă fusese aceea de a inspira, de a ajuta la îndeplinirea menirii de a crea o operă muzicală. Mujica este cea cărei atrage. Ea este cea care îi face să vibreze în ce au ei mai nobil şi care contopeşte spiritul cu inspiraţia. Scopul muzicii este să impresioneze oamenii şi să le atingă sufletele, pentru a trăi, pentru scurt timp, într-o stare spirituală mai înaltă.

Aid nu este vorba despre muzica pe care o ascultă frecvent tineretul din alele noastre; Paul se referă la spectacolele de la şcolile de muzică, spectacolele de operă sau

reprezentaţiile cu muzica lui Wagner, la care el însuşi a participat de mai multe ori.

Lui Paul i s-a explicat următorul lucru despre aură: fiecare om are un câmp magnetic, o aură care poate fi controlată chiar de el însuşi şi care poate fi încinsă sau deschisă; gândurile şi sentimentele noastre devin viabile şi au influenţă asupra aurei altora, determinând modificarea ei permanentă.

Paul a început să se concentreze pe citirea aurei şi să observe diferite categorii de oameni la şcoală, în parc, la cumpărături, în staţia de autobuz... El putea simţi starea de sănătate a

oamenilor şi le putea de cele mai ascunse gânduri. Până atunci, Paul privise aura ca pe ceva normal, firesc şi nu-i acordase o atenţie deosebită. Dar acum, prin activitatea desfăşurată la Spiritualist Church şi prin contactul şi schimburile de idei cu alţi clarvăzători, şi-a dat seama că el nu era deloc „normal” ca alţi oameni, ci că vedea şi simţea ca un clarvăzător.

Pentru a putea deosebi clar culorile aurei, persoana a cărei aura era cir tită trebuia să fie relaxată, iar mintea ei trebuia să se golească de probleme şi să fie ocupată cu lucruri frumoase ale vieţii. Doar atunci sunt vizibile adevărata spiritualitate, starea

înaltă a sufletului şi potenţialul spiritual, care uneori arată foarte frumos.

Mentorul său spiritual indian cu spusese odată lui Paul că fusese invitat într-un cerc închis al unor mediumuri alese, şi că lumea Spiritelor a fost nevoită să se străduiască mult pentru a face posibilă această invitaţiev Deci, fiinţele lumii Spirituale tiu stau degeaba, ttu sunţ leneşe, ci lucrează, sunt cu adevărat active, chiar dacă în alt mod”.

Uneori, afirmă Patil, pentru un medium poate fi chiar neplăcut să-şi exercite munca. Aturtci când este deschis să primească informatiî despre

o persoană caTe a cerut ajutor, este deschis pentru toate forţele. Asta înseamnă că simte şi depresiile şi întunecimile sufletului o dată cu bucuriile”, iubirea sau veselia acestuia. Tânărul a fost nevoit să înveţg să se protejeze de astfel de influenţe iieplăcute, pentru ca altfel nu ar fi putut să-şi dontinue munca în slujba lumii spiritelor. Printre mediumurile care l-au educat în acest scop la Spiritiialfffî Church, era şi o femeie care putea intra în transă deplină. Mentorul ei spiritual ce! mai important era un arab care o îndruma din lumea spiritelor. El le vorbtea prin această femeie lui şi altor elevi care fuseseră

formaţi în aceasta biserică. Uneori spiritul arab li se adresa pe rând, aducând dovezi uimitoare. El descria, de exemplu, cu lux de amănunte ce i se întâmplase vreunuia dintre ei în săptămâna care trecuse şi povestea corect lucruri pe care nid up alt om nu le putea şti. Dar niciodată n-ar fi pus pe cineva într-o situaţie stânjenitoare, ci spunea ceea ce dorea astfel încât numai cel vizat să poată înţelege. În acest mod putea câştiga încrederea elevilor săi, asigurându-i că era aproape de ei şi că pentru un spirit nimic nu este imposibil.

Când Paul ţine astăzi şedinţe, deci când transmite altor persoane mesaje

venite din lumea (je dincolo, temperatura camerei scade puţin de fiecare dată. Atunci când un spirit se apropie de un om şi aura lui se deschide, pen–, bu ca spiritul să poată intra, se produce o scădere de temperatură. Dai”, o dată ce au intrat în legătură cei doi, temperatura creşte la loc.

Ce imagine deque tone şira format Paul prin munca sa cu lumea spiritelor, în cadrul Spiritualist Church?

Membrii acestei biserici pornesc de la faptul că Dumnezeu este totul – el este fii tot ce există, este tatăl universului şi orice creaţie este copilul său, astfel că va avea întotdeauna o

legătură directă cu el.

Pentru că toţi oamenii sunt copiii lui Dumnezeu, asta înseamnă că relaţia dintre ei este de frăţietate; motivul pentru care aceştia se află pe Pământ, ţelul lor, este acela de a ajunge la progres spiritual.

Pentru sprijin, oamenii sunt însoţiţi de îngeri, îngeri păzitori, mentori spirituali şi alţi lucrători ai Luminii, care sunt consideraţi soli ai lui Dumnezeu, cei care le oferă fraţilor şi surorilor lor mai mici ajutor şi protecţie. Prin ei putem comunica cu lumea spiritelor. Ei ne educă, dacă dorim, învăţându-ne ce este înţelepciunea spirituală, ce e adevărul

şi ce sunt celelalte lucruri care ne fac să înaintăm pe acest drum spiritual – şi ele sunt nemărginite. La rândul lor, ei îşi obţin ştiinţa de la îndrumători mai înalţi, care şi ei o primesc mai de sus. Este un proces de evoluţie extraordinar, atât în lumea de aid cât şi în lumea de apoi. Şi noi toţi profităm unii de alţii, într-un mod sau altul. Sufletul este nemuritor şi în mod normal supravieţuieşte morţii fizice. Ce moare, este doar învelişul. Una dintre cele mai importante sarcini ale biserică este să-i consoleze pe credindoşi şi să le demonstreze că sufletul trăieşte în continuare într-o lume mai înaltă. Instrumentele prin care se realizează

acest lucru sunt mediumurile, a căror sarcină este să creeze o legătură cu spiritele.

Un alt principiu important este conştientizarea propriei răspunderi. Flecare este răspunzător pentru tot ceea ce face (gânduri, sentimente, fapte, greşeli, boli, accidente); deci, este răspunzător pentru întregul proces de însuşire a învăţăturilor aid pe Pământ Preotul sau oricine altcineva nu ne pot absolvi de păcate; numai noi înşine putem să o facem, pentru că hol singuri le-am comis; vom reuşi să ne spălăm de păcate prin capacitatea de a învăţa din propriile noastre greşeli sau din situaţiile

neplăcute la care am fost martori şi de a ne schimba comportamentul. Un om se poate mântui singur, dar apoi este chemat să-şi continue drumul vieţii mai înţelept, cu mai multă responsabilitate.

Asta înseamnă, de fapt, că nu Dumnezeu pedepseşte, ci conform legii cauzei şi efectului, vom aduna ceea ce am semănat. Nici Dumnezeu, nid diavolul nu sunt răspunzători de destinul nostru, aşa cum im producător de computere nu poate fi învinuit dacă o scrisoare scrisă pe computer are multe greşeli de ortografie. Cu cât înaintăm mai mult pe drumul nostru spiritual, cu atât mai mult conştientizăm gândurile, faptele şi

sentimentele noastre, şi datorită acestui lucru ne modificăm mereu modul de a proceda în drumul spre armonie.

Indiferent unde se află un om astăzi şi ce a comis el, într-o zi el a păşit pe drumul unei evoluţii spirituale, când a recunoscut că în afară de materie mai există şi altceva. Dar şi în lumea spiritelor, adică în lumea de apoi, evoluţia continuă, există progres. Noi suntem îndrumaţi şi acolo tot timpul de alţii, de spirite din ce în ce mai înalte.

Muzica şi lumea spiritelor în viziunea lui Paul, muzica şi lumea spiritelor merg mână în mână. Îngerii

sunt descrişi mereu având o harpă sau o trompetă. În lumea spiritelor există Regatul muzicii. Paul Meek vedea uneori, când cânta duminica în cor, cum întreaga încăpere se umplea de culori, fapt pe care mai târziu şi l-a explicat astfel: muzica înseamnă vibraţie, vibraţia este culoare, iar culoarea este vindecare. Concluzia firească este aceea că muzica potrivită poate avea un efect curativ.

Pentru a-şi aduna banii necesari pentru Conservatorul de la Londra, Paul cânta sâmbăta seara la pian în barul unui hotel Acolo avea şi posibilitatea să urmărească oamenii şi pe însoţitorii lor spirituali. Uneori

vedea aceste fiinţe plutind împrejur sau apropiindu-se mult de unii oaspeţi Făpturile se simţeau bine în atmosfera restaurantului, doreau să fie-pe Pământ de dragul oamenilor şi să ia parte la bucuriile lor. Melodiile vechi pe care le cânta Paul trezeau în clienţi simţăminte şi amintiri plăcute. Astfel, s-a născut o legătură între lumea fizică şi lumea spiritelor. Uneori se ridica un client care dorea să cânte şi el un anumit cântec; Paul ştia deja dinainte ce melodie voia să interpreteze şi o începea el mai înainte. Oaspeţii se mirau, bineînţeles. Sau, dacă un cântec pe care şi-l dorea cineva era piesa preferată a unui om care murise,

spiritul acestuia apărea în spatele celui care formulase solicitarea şi, în timp ce Paul cânta, începea să zâmbească şi să se bucure la fel de mult ca persoana care ceruse melodia. Faptul că muzica este un liant pentru cele două lumi a fost observat de Paul nu numai în cazul muzicii clasice, ci şi al altor piese pe care le cânta.

În timpul activităţii de pianist la barul hotelului, Paul a observat că alcoolul lăsa urme clare în aura suferinzilor de alcoolism. Uneori, la oamenii beţi morţi se ajungea chiar la o despărţire a sufletului de corpul fizic. Dar el îşi putea da seama şi care fuseseră motivele care îi împinseseră

pe aceşti oameni spre băutură (rănile, singurătatea, suferinţa); se străduia să înţeleagă mai bine aceste aspecte ale vieţii.

Motivele pot fi din această viaţă, dar şi din viaţă. Dacă este vorba despre motive dintr-o viaţă anterioară, atunci efectul poate fi schimbat foarte greu. Într-un astfel de caz, omului nu-i rămâne decât să afle cine şi ce este, ce trebuie să înveţe, şi să încerce, pe cât posibil, să se împace cu situaţia sa. Tot ce poate face este să accepte motivul şi să înveţe tot ce se poate învăţa mai bine din acesta.

După încheierea studiilor la conservator, Paul Meek a fost mulţi ani

de zile cântăreţ de operă, dar a rămas activ şi ca medium (până în ziua de azi, de altfel). Dintre nenumăratele exemple din lunga sa activitate de medium, aş vrea să vă povestesc unul semnificativ, deoarece conţine mai multe aspecte care ne pot ajuta în evoluţia noastră spirituală.

După cum am aflat deja din povestea vieţii lui Paul, pe lângă şedinţe individuale, el a realizat şi apariţii publice. Iată cum se desfăşurau acestea. Mediumul stă în faţa publicului, îi vede şi pe cei morţi stând în încăpere, şi încearcă să stabilească legăturile corecte, adică să trimită fiecare spirit la omul pe care trebuie

să-l viziteze, spiritul purtând anumite mesaje (de obicei scurte) pentru acesta. Decedaţii se lasă recunoscuţi după anumite indicii marcănte: un nume mai deosebit de alint, un obiect-moştenire de familie, o realizare deosebită a familiei)…

O astfel de apariţie a avut Paul la Spiritualist Church, când tocmai se instalase o orgă nouă Să făcut emane publicitate acestei reprezentaţii, astfel că biserica era foarte plină, fiind ocupate absolut toate locurile. Paul putea citi pe feţele celor prezenţi că se gândeau: „Oare va astăzi vreun mesaj şi pentru mine?”

Dar să-l lăsăm pe el să ne

povestească.

„M-am deschis pentru prima întâlnire, şi mesajul a putut ß primit de către omul respectiv fără ezitare, în proporţie maximă. Întreaga încăpere era plină de vibraţii deosebite, pozitive. Apoi am reuşit să transmit toate mesajele care au urmat, fără probleme. În tot acest timp, râsul cuprindea toată biserica, atunci când titinsmiteam ceva plin de umor, sau ochii se umpleau de lacrimi, atunci când transmiteam un când dădeam un răspuns mult aşteptat la o întrebare urgentă.

Eram aproape la sfârşitul demonstraţiei mele, venise timpul să închei, când am simţit o lumină

deasupra capului unei femei care s & aşezase destul de departe de mine, în ultimul rând. Îmi propusesem să se ultimul mesaj pe ziua aceea, şi m-atri îndreptat spre ea. L-am putut comunica faptul că tatăl ei era acolo, ram spus numele lui şi data naşterii şi i l-am descris. Ea a continuat corectitudinea acestor date. De asemenea, am putut săi transmit şi mesajul unei mătuşi decedate care locuise la mare, unde ea mergea adesea în vacanţe când era copil. Cuvintele mele păreau să-ifacă bine, şi pentru prima dată i-a apărut un zâmbet pe chip. „Da, am iubit-o mult pe mătuşa mea şi întotdeauna mă gândesc

cu multă plăcere tă zilele pe care le-am petrecut pe coastă…” spuse ea.

Deodată am auzit o voce: „Spune-i mamei mele că sunt aici şi că am găsit ajutorul pe care U căutam. „Era vocea unei fete tinere, iar eu am transmis mai departe cuvintele mamei ei, întrebând-o dacă pentru ea mesajul are vreun înţeles. Femeia a reacţionat dur şi mi s-a adresat cu: trNu am nicio fiică moâită!”

În acel moment, mi-a fost clar că ceva nu mergea bine. M-am adresat lui Ralph, mentorul meu spiritual, şi fam rugat să mă ajute în această situaţie dificilă. Făcusem vreo greşeală? Era vorba de o legătură încrucişată? (aşa

se numeşte un contact în care, Jâce atingem” mesajul unui decedat cu al altuia, era destinat unui alt primitor). Dintr-o dată îmi apăru în faß, necks, chipul unei femei tinere, l-am adresat, mintal, întrebarea: „Cine eşti?, şiam primit răspunsul: „Sunt fiica ei, Diane” M-am adresat din nou femeii din public şi i-am spus: „Îmi pare rău, dar văd o tânără femeie de aproximativ 21 de ani, pe nume Diane. Sunt convins că este Sica dumneavoastră, dar dacă nu este vorba de dumneavoastră, atunci trebuie să se vorba de cineva care stă lângă dumneavoastră, pentru că clar o mamăfiică”.

Atunci femeia se enervă şi mai tare

şi strigă „Tinere, nu numai că daţi dovadă de incapacitate, dar păreţi şa surd! V-am spus o dată că nu am avut nicio Sică. Lăsaţi-mă în pace cu asta!”

Eu simţeam că îmi füge pământul de sub picioare şi nu mai ştiam ce să fac. Oameniidin biserică deveniseră nesiguri, toţi erau îndreptaţi spie mine. Urm dintre prietenii mei, care erau de faß, au început să şuşotească şi mi-au spuş: „Încheie, Paul, probabil că ai făcut o legătură greşită, mai bine încheie!” Ştiam că îmi vor bineţe. Mulţimea celorlalţi participanţi părea să fie dată completpeste cap, dar a apărut din nou mea, cu o expresie de o adâncă tristeţe. A spus: „Ea nu m-a

iubit niciodată, iar acum nici măcar nu mă mai cunoaşte. Nu voi mai încerca niciodată să iau legătura cu ea. Vreau doar să ştie că regret tot ceea ce s-a întâmplat, şi că o iubesc”.

Eram copleşit, iar privirile publicului mă săgetau din ce în ce mai dureros. Cel mai bine ar fi fost să Sig de acolo… şi totuşi nu puteam să las baltă totul.

M-am adresat din nou, mintal, tinerei femei, cu o rugăminte: „Dacă este cu adevărat mama ta, atunci ajută-mă să-i mi-am chemat „echipa mea cerească de ajutor* foarte aproape de mine şi am rugat-o să mă sprijine într-o situaţie atât de grea.

Prin faß ochilor spirituali mi-au trecut, ca într-un film derulat rapid, diferite imagini. Imediat am primit informaţiile dorite şi am spus: „Dragă doamnă, vă rog să nu fiţi mânioasă pe mine, şipeimitep-mi doar câteva cuvinte. Dacă nu este posibil să acceptaţi sau să înţelegeţi, voi încheia imediat în faß mea sta o tânără femeie, care are vârsta de apmximativ21 de ani şi care a murit din cauza unei supradoze de droguri. Deduc de aici că era de ixyndentă de droguri. Regreß amarnic toată suferinţa pe care va provocate. O chema Diane, dar spune că de multe ori o numeaţi Bunny. Ea pome neşte ziua de 27 septembrie şi vă

aduce fiori.

Am vrut să spun mai departe, dar femeia a sărit în sus şi m-a întrerupt: „fiica mea m-a minţit, iar dependenţa asta a ei de droguri mi-a distrus căsnicia. După moartea ei am făcut o criză de nervi şi am fost internată într-un spital de psihiatrie. De doi ani fac tratament pentru a putea trece peste moartea fiicei mele. Nu mă mai poate întâlni nu îmi mai las viaţa stricată din cauza ei/”.

Era prea mult Pe mine mă luase ameţeala. Mulţi dintre oamenii care erau în biserică au început să plângă, din milă atât pentru mamă, cât şi pentru fiică. Apoi fiica m-a rugat săi

transmit mamei că ea nu furase carnetul de cecuri, deşi avusese de gând să o facă Mama fi va găsi între paginile unei cărţi aflate pe pervazul und ferestre din fosta ei cameră o din nou pe mama ei să o ierte şi o asigură de iubirea ei şi de bucuria pe care o simţise văzând că s-a apucat iarăşi de pictat

Am transmis acest mesaj, dar între timp familia amuţise. Mama dădea doar din cap aprobator ca şi când ar fi zis: „Jnţelegu. Apoi fost copleşită de emoţie.

Şi eu mă luptam cu lacrimile şi i-am făcut semn unui ajutor prezent acolo să o ia fii primire pe doamna

respectivă o pereche mai în vârstă s-a aşezat lângă ea şi femda aluat-o în braţe, Aiăsat-o să plângă, pentru că plânsul arc întotdeauna efect tămăduitor. Plânsul sufletul care arde.

Bărbatul stătea în spatele d şi îi pusese mâna, protector, pe umăr”. (4, pag. 222 – 228):

Cam peste o săptămână, femeia îl sună pe Paul Meek şi îi mulţumi pentru că a făcut posibilă împăcarea cu fiica ei. Ea găsise şi carnetul de cecuri, aşa cum îi spusese el, şi ca semn de mulţumire i l-a dat lui Paul Meek.

După părerea mea, acesta este un exemplu foarte bun pentru a arăta importanţa unui contact cu lumea de

dincolo. Înainte de toate, cea care murise a căutat ea însăşi legătura

Referitor la această idee, vom mai putea citi diferite relatări ale unor copii care îşi pot aminti evenimente dintr-o viaţă anterioară. Fiţi pregătiţi pentru asta, pentru că, fără niciun dubiu, aceste relatări vă vor da mult de gândit

Copiii fac dovada reîncarnării

„Acum nu vor mată

Necesare religiile.

Pentru că Secare Dumnezeu

Va S inlăuntrul nostru”.

Flavio M. Cabobianco (6 ani)

După cum am aflat deja din relatările Susannei şi ale lui Paul, viaţa

se desfăşoară pe două tărâmuri diferite: cel de aici, material, fizic, şi cel de dincolo, subtil. Dacă se schimbă sensul, direcţia, şi viaţa de dincolo trece în cea fizică, se poate vorbi de re-îpcamare redobândirea unui nou corp pentru suflet, sau re-naştere.

O explicaţie pe scurt a fenomenului de reîncarnare (termen luat din latină), ar fi, în general, că după moarte sufletul intră în lumea de dincolo, dar apoi se reîntoarce într-un corp fizic. De această idee se leagă adevărul că luăm cu noi toate faptele noastre dintr-o viaţă, atât bune cât şi rele, şi le ducem în noua încarnare, pentru a reuşi să le conştientizăm, pentru a învăţa din

greşeli ca să putem evolua spiritual. Este o aplicare a legii cauzei şi efectului, culegem ceea ce semănăm.

În învăţătura reîncarnării se vorbeşte despre roata reîncarnării. Unii cred că acest joc despre moarte, naştere şi renaştere continuă la nesfârşit, pentru că permanent apar cauze care vor duce la efecte. Dar nu se întâmplă aşa (sincer să fiu, aş zice că la un moment dat nici nu ai mai avea chef…), ci această revenire se încheie o dată cu atingerea unei anumite trepte de dezvoltare etică şi conştiinţă de sine; mai amplu spus, când ai devenit om „de treabă” nu mai trebuie să te întorci pe pământ.

De-abia atunci ne eliberăm din această roată a renaşterii, când îndeplinim toate sarcinile pe care ni le-am propus şi când trăim toate întâmplă rile pe care dorim să le trăim. Dacă ajungem vreodată la acest nivel, încă mai putem să ne decidem dacă vrem să ne mai reîncarnăm; este posibil să trăim lângă unul din prietenii făcuţi într-una din vieţi, devenind un camarad al acestuia sau soţ, soţie, dar şi ca medic sau călugăr. Daidacă această dorinţă nu se mai manifestă, atunci nu ne mai reîncarnăm, ci continuăm evoluţia în lumea spiritelor. Aici nu mai există graniţe (şi această lume este împărţită pe mai multe niveluri… dar

nu vreau să le mai descriu acum, pentru a nu complica tema în mod inutil).

Aceasta ultimă treaptă a conştiinţei de sine, a propriei înnobilări şi a propriei munci în spiritul învăţăturii lui Iisus, este posibil de atins într-o singură viaţă pământeană, sau ar trebui să fie posibil.

Tatăl meu explică mai dar acest lucru: „Pentru acest proces de maturizate a sufletului nostru există drumul reincare pentru mulţi este doar o teorie sau o ipoteză, dar dacă ne gândim bine este singura înţelegere logică a lumii şi a lui Dumnezeu. Despre acest luau relatează multe

cărţi, seminalii şi congrese internaţionale din ultimele decenii. Există dificultăţi şi în definirea fenomenului: re-in-came, deci, Jnapoi în came” (palingenează), sună traducerea din latină, vrând să însemne reîntoarcerea în mateiie, revenirea ca oameni pe pământ Cu totul altceva este migrarea sufletului (metempsihoză), conform căreia, după moarte, eul uman se poate întoarce pe pământ şi într-un animal sau o plantă. Această învăţătură hindusă difelă dar, se află chiar în opoziţie cu ideea de maturizarea susţinută de învăţătura reîncarnării”. (15, pag. 233)

Aid aş putea să mă opresc puţin la

diversele curente de gândire, la diversele religii, sau să vorbesc despre unii învăţători ai lumii care au dat lecţii despre reîncarnare ori îşi desfăşoară această activitate în prezent Aş putea să indic faptul ca şi Iisus a propovăduit această învăţătură, dar pasajele respective din Noul Testament (în anul 553 d. Ch. Învăţătura reîncarnării a fost interzisa). Indienii, dar mai devreme decât ei germanicii, deci strămoşii noştri, credeau, înainte de a fi creştinaţi, în reînnoirea vieţii pe pământ Chiar şi marile noastre spirite, Lessing, Herder, Goethe, Schiller, Morgenstern, Hesse şi mulţi alţii erau

convinşi de acest lucru.

Dar exact asta nu ne interesează acum. Nu vrem să aflăm acum ce trăncănesc pe această temă unii oameni cu mai multă sau mai puţină experienţă, bazându-se pe scrieri religioase ocazionale, şi nici nu ne vor interesa tradiţiile vechi de secole care sunt amintite aproape cu fanatism, ca o placă stricată de patefon.

În loc de asta, vrem să aflăm acum ce povestesc copiii care nu au dtit nici cărţi, nid alte lucrări pe această temă, care au o gândire liberă, vrem să ştim ce le povestesc ei părinţilor, ce îşi aduc ei aminte, ce îi mişcă.

Aceasta este adevărata dezvoltare

şi evoluţiO, aid se găseşte progresul!

În acest scop vreau să dau cuvântul, în capitolul de faţă, unui camarad plin de prietenie, de care mă leagă nu numai activitatea, d şi destinul (el a scris o carte care a fost interzisă în R.D.G.). Acest domn este Trutz Hardo, i mul dintre liderii experţilor în reîncarnare şi unul dintre cei mai cunoscuţi t crapeuţi ai Germaniei. Ca autor al mai multor căiţi pe tema reîncarnării, el a adus o contribuţie importantă în domeniu; în special, cu ultima sa carte, Reîncarnarea actuală – copiii îşi dovedesc a furnizat multe şi importante informaţii noi.

În-această lucrare sunt prezentate 33 de cazuri în care copiii povestesc ce-şi aduc aminte din vieţile anterioare. În cea mai mare parte, aceste amintiri ale copiilor ne sunt relatate de către oameni care erau deja pe lume atunci când sufletul copilului încă trăia în alt corp. (De. Exemplu, propriul tată moare şi este reîncarnat ca nepot) Adesea aceste experienţe de recunoaştere sunt foarte mişcătoare, şi în multe cazuri copiii sunt identificaţi datorită relatărilor amănunţite referitoare la Unii membri ai familiei decedaţi, la unele rude, vecini, prieteni. Este de asemenea important că majoritatea acestor cazuri de

întoarcere în timp se petrec în acele ţări sau la acele popoare la care reîncarnarea este recunoscută. De ce? Pentru că acolo părinţii sunt bineînţeles mapatenti cu ceea ce spune sau arată copilul lor. Adesea, aceşti părinţi îi ajută pe copii să-şi găsească rudele care trăiesc – cam în acelaşi fel în care tibetanii îl caută pe Dalai Lama după reîncarnare.

În cartea sa Reîncarnarea şi biologia, profesorul Stevenson, cercetător american în domeniul reîncarnării la care Trutz face adesea referiri în cărţile sale, şi cu care a colaborat, enumera 255 de cazuri de copii care îşi amintesc o întâmplare

sau mai multe dintr-o viaţă anterioară, iar lucrarea sa demonstrează că, de fapt, copiii ştiu multe din vieţile anterioare şi au dovezi puternice, care sunt considerate chiar şi de oamenii de ştiinţă ca „demonstrate ştiinţific”. El a cercetat cu ajutorul colaboratorilor săi declaraţiile copiilor, şi de cele mai multe ori a găsit persoanele sau locurile numite de copii, din viaţa lor anterioară.

Această cercetare nu ţine de domeniul meu, însă lumea spiritelor ne-a făcut să ne întâlnim, pe mine şi pe Trutz. Aş dori să îl lăs pe acesta să continue cu relatările sale. Cu încuviinţarea lui prietenească, să citim

acum câteva dintre cele mai interesante cazuri.

„Sunt sora ta, Silvia”.

De vindecătorul elveţian Peter Sânger mă leagă o prietenie lungă încă nu am întâlnit în Europa alt om care să citească aura oamenilor cu atâta precizie şi să poată recunoaşte cu ochiul liber focarul bolilor. În cadrul unor seminalii, el explică de mulţi ani participanţilor cum să procedeze cu energiile, spre binele lor şi al altora, şi demonstrează aceste lucruri. De pilda, poate să iasă din corpul lui, să ajungă într-o încăpere vecină, să apară apoi, invizibil, în sala în care sunt adunaţi participanţii la experienţă, şi să-şi focă

simţită prezenţa împingându-l pe fiecare în fotoliul în faţa căruia stă. El şi cântăreţul Roy Black erau prieteni. Ei stabiliseră că acela dintre ei care va muri primul, îl va da celui rămas pe Pământ un semn, pentru a demonstra prin asta că el există în continuare nevăzut După cinci ani de la moartea lui Roy Black, exact în ziua în care murise, Peter s-a trezit dimineaţa, să uitat la ceasul lui electronic de pe noptieră, la care se puteau vedea zilele săptămânii şi lunile, şi dintr-o dată şi-a dat seama: „Astăzi ziua în cate a murit Roy. Şi încă nu mi-a dat niciun sann de viaţă”. Dintr-o dată se auzi un zgomot pe hol. Peter a sărit din pat, s-a grăbit

să ajungă pe hol şi a descoperit că acolo căzuse pe jos un tablou înrămat, cu un peisaj de munte. Dar cuiul era încă în perete. Cum era posibil acest lucru?

Odată, când discutam cu Peter despre reîncarnare, el mi-a povestit următoarea întâmplare. În anul 1990 făcea încă practică la Goldach, în cantonul St Gallen. O clientă de-a lui îl povestea despre fiica ei clarvăzătoare şi îi relata cum aceasta poate de scrisori ţinute la mare distanţă, chiar şi cu partea nescrisă spre ea. Peter a vrut neapărat să o cunoască, astfel că la următoarea vizită femeia a venit cu fetiţa în vârstă de nouă ani. În timp ce

Peter discuta cu mama, Ines şi privea. Deodată, i s-a adresat lui Peter: „Eu te ştiu pe tine mai demult „Mama, îngrozită, începu se mustre: Nu poţi să Ü tutuieşti pur şi simplu pe domnul Sânger. Ce ţi-a venit?”

J) arâl cunosc. „Şi i se adresă lui Peter „Odată ai fost fratele meu. Eu eram sora ta, Silvia, În această viaţă, am fost sora ta, dar am murit de mică. Apoi am venit din nou, daria altă mamă”. Peter şi-o aminti pe sora lui, Silvia, care murise la patru ani şi jumătate, pe când el avea doar trei ani. El a rugato pe Ines să-i mai povestească şi alte lucruri din viaţa lor împreună. Fetiţa continuă: „Pe atunci

locuiam în cantonul Appenzell. Acolo am şi murit „Peter aduse un tablou din camera vecină şi îl ţinu cu spatele spre ea. „Tu poţi, după cum mi-a spus mama ta, să dteşti scrisori ţinute cu partea albă spre tine. Poţi să recunoşti cine este în această poză?” Fără să ezite deloc şi răspunse: „JVÂama şi tatăl meu de atunci sunt în poză.

„Ce altceva mai recunoşti?”

„Mama poartă o bluză albă Amândoi se ţin de mână. „Totul era exact aşa. „Ce mai poţi spune despre mama noastră?”

„Mama a venit şi ea la mine după moartea mea. „Mama lui Peter murise, într-adevăr, la douăzeci de ani după

moartea micuţei Silvia, în 1978. Ines continuă: JVoj am mai avut şi un frate mai mare” şi îi spuse numele. „Dar pe ceilalţi fraţi nu i-am cunoscut Ei au venit mult mai târziu”.

Mama lui Ines urmărise scena cu uimire. Rămăsese din nou fără grai în faţa fiicei sale. Peter o rugă acum pe fetiţa de nouă ani să descrie casa părinţilor. Tot ce a spus ea corespundea realităţii. Întrebată ce profesie avea tatăl ei, ea răspunse: „Avea o afacere cu textile. Dar avea şi un ştrand, amenajat între vale”. Şi acest lucru era adevăraţ, pentru că pe lângă magazin, tatăl lui Peter avea, pe atunci, şi un ştrand. Peter nu se mai

îndoia de veridicitatea spuselor acestei fetiţe. Cu toate acestea, a continuat sări pună întrebări şi ea ş răspuns mai departe, pe măsură ce îşi aduqea aminte. Ines a descris cu precizie şi ceea ce se întâmplase după moartea sa. Mama ei avusese o cădere nervoasă. După ce a murit, fetiţa a încercat să-şi aline mama, spunându-i: „Mama, îţi voi trimite mulţi oameni la magazin. Atunci îţi va merge bine. Nu trebuie să-ţiße frică. Voimereu cu tine”.

Ines a început sări viziteze mai des pe fratele ei „mai mare” şi din când în când participa şi la seminalii. Ea a reuşit între timp să stăpânească scrisul automat, iar în timpul şedinţelor putea

să transmită participanţilor mesaje din lumea nevăzută.

Peter a păstrat multe foi de hârtie scrise cu mesaje recepţionate de ea. De exemplu, odată s-a prezentat un meşteşugar care murise şi a rugat-o pe Ines să scrie ce îi dictează el pentru soţia sa, ceea ce, spre mirarea văduvei, s-a şi întâmplat Scrisul primit de Ines, ca medium, avea exact caracteristicile scrisului celui decedat Peter chiar a luat această scrisoare şi a dus-o unui grafolog cunoscut, care i-a spus că scrisul trebuie să aparţină unui bărbat cu mult spiţit practic, probabil un meşteşugar.

Atunci când Ines se afla undeva

într-o excursie cu colegii, sau în vacanţă cu părinţii, ea îi trimitea întotdeauna o vedere lui Peter, care de obicei începea cu: „Salut, fratele meu!”

Ines era foarte cunoscută în cercurile de specialitate şi era căutată de tot felul de oameni, care fie că doreau să ia legătura cu cei care muriseră, fie căutau răspunsuri pe cale mediu mică la diversele probleme pe care le aveau. Când a împlinit paisprezece ani, i-a spus mamei sale: „Mamă, în curând voi avea un accident grav. Întorcându-mă de la şcoală, voi ß lovită de o motocicletă. Voi ß grav rănită. Dar nu trebuie să-ţi se frică pentru mine. Nu voi muri, chiar dacă

medicul va zice că nu voi supravieţui”.

După câteva săptămâni se întâmplă cu adevărat accidentul. Ines a stat multă vreme în comă, şi medicii nu credeau că mai scapă. Şi într-adevăr s-a trezit şi şi-a revenit Dar ceva se schimbase la ea. Toate capacităţile ei de medium dispăruseră dintr-o dată.

Lam rugat pe Peter, care nu o mai întâlnise demult pe Ines, să-mi dea numărul ei de telefon, ca să pot afla mai multe despre experienţa ei de atunci. Dar Peter a vrut să o sune el primtd, pentru a o înştiinţa. A răspuns chiar ea la telefon, dar mi-a zis să renunţ la a o căuta, pentru că nu mai voia să intre în această poveste. A spus

că înainte s4t lăsat împinsă de la spate în tot felul de întruniri, dar că şi-ă făcut o faimă neplăcută pentru ea cu aceste capacităţi de medium. Acum dorea să se distanţeze de toate astea.

Peter îmi spusese despre Ines cea de atunci: să te îndoieşti de veridicitatea relatărilor ei. „Dar un spirit critic ar putea să adauge: „Poate că nici nu a fost sora mâi mică & lui Peter, ci pentru că era medium, aceste gânduri i-au fost induse”. Acestuia i s-ar putea răspunde că Peter, atunci când a întrebat-o de meseria tatălui său, nici măcar tiu se gândise la ştrand, şi că ea i-a spus de multe? ori lucruri de care nid el nu-şi mai aducea

aminte, dar pe care le-a verificat mai târziu (pentru unele l-a întrebat pe fratele său şi a aflat că erau corecte). (22, pag. 20)

„Mama mea locuieşte în Charles City”.

Romy este ffida ltd Barry şi Bonnie Crees, care locuiesc în Des Moines, în statul american Iowa, unde s-a şi născut Romy. Micuţa vorbea tot timpul despre faptul că înainte da fusese un băiat cu numele de Joe Williams. Cu timpul, părinţii fetiţei au aflat tot mai multe despre viaţa lui Joe. Bineînţeles, ei au considerat la început toate relatările fiicei lor ca fiind rezultatul unei fantezii înfloritoare, de copil. Ea

zicea că locuise în Charles City. Ei bine, poate că luase numele acestui oraş, care se afla la vreo 250 de kilometri de Des Moiries, de la televizor. Mai acea apoi că fusese însurat cu o femeie pe nume Sheila; împreună avuseseră trei copii. După scurt timp a dezvăluit şi numele mamei ei de atunci, o chema Louise Williams; iar Joe crescuse în casa ei care avea ţigle roşii. Odată, Jde provocase un incendiu, iaiîn timp ce se stingea focul, mama şi-ar fi ars mâna. De asemenea, mama ar fi avut, din acelaşi motiv, dureri mari la picior, şi Romy le arăta părinţilor exact locul durerii, la piciorul drept Tot timpul îi ruga pe părinţii ei să

o ducă în Charles City, deoarece voia să o viziteze pe mama ei de acolo casă-i spună că „totul era în ordine”. Dar părinţii ei tot nu ştiau ce să creadă despre toate astea. Într-o zi, când Romy era împreună cu părinţii ei pe stradă, pe lângă ei a trecut o motocicletă vuind. Micuţa s-a speriat foarte tare, având adevărate accese de panică. Părinţii şi-au amintit că fetiţa le povestea mereu cum, pe când era Joe, avusese o motocicletă, şi în urma unui accident îşi pierduse viaţa împreună cu soţia lui, Sheila, care stătea în spate. Şi cum Romy îi ruga în continuare să o duca în Charles City, ca să le poată arăta totul şi mai ales să le-o prezinte

pe mama Louise, toate aceste lucruri ciudate li s-au părut până la urmă părinţilor suficient de importante ca să cedeze. Dar ce să facă, unde să se ducă?

Auziseră de un profesor din California care urmarea astfel de cazuri, în care copiii îşi aminteau lucruri din vieţi anterioare. Au reuşit să ia legătura cu cercetătorul respectiv, de origine indiană, Hemendra Baneijee, care a venit în 1981 împreună cu soţia sa şi doi jurnalişti suedezi de la ziarul A/fers la Des Moines, pentru a cerceta cazul lui Romy Crees. Era vorba de un caz ideal din punctul de vedere al cercetătorului

reîncarnării, pentru că încă nu fusese dezlegat de cei implicaţi. De obicei, cercetătorul ajunge după ce cazul a fost elucidat de cei implicaţi direct, astfel că se poate baza doar pe relatările celorlalţi, cu speranţa că toate datele sunt corecte. După ce a mai ascultat o dată ce aveau de spus părinţii lui Romy, şi mai ales Romy însăşi, cu lux de amănunte, profesorul Baneijee i-a luat pe toţi în maşină şi au pornit

Cu cât se apropiau de Charles City, cu atât Romy era mai nerăbdătoare. S-a cocoţat pe scaunul din faţă şi când au intrat în oraş a spus: trebuie să dimparâm Hori pentru mama Williams.

Cel mai mult îi plac florile albastre. Şi nici nu putem intra pe uşa din faţă. Trebuie să ocolim după colţ şi să mergem la uşa din mijloc. „Au cumpărat, aşa cum îşi dorise Romy, un buchet cu flori albastre. Pe urmă au căutat în cartea de telefon şi au găsit, spre bucuria tuturor, numele de Louise Williams şi adresa el De altfel, Romy le-a putut arăta, ca şi când era un lucru obişnuit pentru ea, drumul spre casă.

În cele din urmă au ajuns la casa descrisă de fiica lor, într-o suburbie a oraşului. Era un bungalow alb, dar nu avea deloc ţigle roşii, aşa cum spusese Romy. Au găsit însă o tăbliţă pe care scria: „Vă rugăm să folosiţi intrarea din

spate. „Când au bătut la uşa laterală, mai în spate, a ieşit o femeie în vârstă care se sprijinea într-o cârjă, iar în jurul piciorului drept avea legat un bandaj. Au întrebat-o dacă era doamna Louise Williams. Bătrâna a încuviinţat v4tr avut un băiat pe numejoe

„Da”.

I-au spus că ar dori să stea de vorbă cu ea despre lucruri mai intime, dar doamna Williams le-a replicat că nu era posibil, pentru că trebuia să meargă la doctor, deoarece avea programare, dar că peste o oră le stătea cu plăcere la dispoziţie. Romy era foarte dezamăgită, pentru că îşi imaginase altfel întâlnirea cu fosta ei

mamă. Şi nu îi dăduseră nici florile albastre. Ochii i se umplură de lacrimi.

După o oră, grupul lor de şapte persoane reveni la uşa doamnei Williams. Lăsând impresia că-i aştepta, aceasta îi pofti înăuntru. Acum micuţa Romy îi putu da florile. Femeia păru foarte surprinsă şi bucuroasă, şi îi spuse că un buchet asemănător primise ultima oară de la fiul ei, Joc. Apoi i-au relatat cine era Romy, şi că îşi putea aduce aminte de o viaţă anlerioală în care fusese tocmai fiul ei, Joc. Doamna Williams îi ascultă, dar începu să-şi iasă din fire. Probabil se simţea ca şi când se afla în faţa unor extraterestri care povesteau lucruri din

trecutul său. Trebuind însă să confirme toate amănuntele povestite, întreba mereu: unde ştie ea toate astea?” Nu înţelegea cum o fetiţă ştia atâtea despre ea şi despre fiul ei decedat; era absolut sigură că nu cunoştea pe nimeni în Des Moines, care i-ar fi putut povesti lui Romy ceva despre ea. Când au întrebat-o de ce Romy descrisese casa având ţigle roşii, ea le-a explicat că fusese cu câţiva ani înainte o vijelie mare care stricase acoperişul în aşa măsură, încât a trebuit refăcut total şi nu mrifolosiseră ţiglă roşie. Ei iau povestit că Romy ştia că se intră în casă printr-o uşă laterală. Femeia le spuse că. Joe îi ajutase odată să repare

Casa şi îi sfătuise ca iama să tină uşa din faţă încuiată.

Deşi doamna Williams nu credea în reîncarnare şi multe din cele auzite trebuie săi fi părut de neconceput, ea se simţea atrasă de Romy. Amândouă au mers în camera alăturată. Când s-au întors, se ţineau de mână. Doamna Williams* care ţinea în mâna cealaltă o fotografie, a anunţat radiind de fericire: „I-a recunoscut pe toţi!” Le-a arătat şi celor prezenţi fotografia, care fusese făcută la ultimul Crăciun cu Joe şi Sheila, înainte de moartea lor. Şi doamna Williams a confirmat din nou că Romy ştiuse corect toate numele celor care apăreau în imagine.

În timpul conversaţiei, doamna Williams a putut confirma multe dintre lucrurile pe care Romy le spusese părinţilor di în Des Moines. Era adevărat că Joe şi Sheila muriseră într-un accident de motocicletă în 1975, şi că aveau trei copii. De asemenea, corespundeau numele rudelor pe care Romy le indicase încă de acasă. Ea a confirmat şi existenţa acelui incendiu de care vorbise Romy, în timpul căruia într-adevăr îşi arsese mâna.

Nid doamna Williams, nici părinţii, actuali ai fetiţei nu erau pregătiţi să creadă în reîncarnare. Erau mult prea împovăraţi de dogmele bisericeşti pentru a putea accepta posibilitatea

renaşterii lui Joe prin Romy. Pentru toţi trei, cele povestite rămân un fenomen inexplicabil. Cu toate acestea, doamna Crees exclude o minciună din partea fiicei ei: „u ştiu foarte sigur că ßca mea nu minte”.

Ne dăm seama din acest exemplu cât de greu se desprind oamenii de vechile tipare de gândire. Spre deosebire de aceşti trei oameni, mulţi poate că ar fi acceptat mai uşor ideea de reîncarnare. Dar poate că gândul la posibilitatea reîncarnării îi frământă azi şi pe doamna Williams şi pe părinţii lui Romy, şi poate că au doar nevoie de mai mult timp ca să accepte, (22, pag. 29)

Jmi e atât de dor de bunica Atice!”

Familia Pirosko din Louisiana are trei copii. Cel mijlociu este o fetiţă şi se numeşte Courtney. Când avea trei ani, aceasta stătea la masa din bucătărie şi mâzgălea ceva pe o hârtie, în timp ce mama ei pregătea ceva de mâncare. Deodată, mama o auzi pe micuţă zicând: JMi-e atât dor de bu nica Alice!”

„Cine e bunica Alice?”

„Bunica Alice este bunica mea”.

„Tu ai două bunici» dar pe niciuna ntf o cheamă Alice. „Fetiţa o privi acum cu foarte multă importanţă şi spuse: asta, bupica Alice a fost bunica mea înainte să ßu Courtney. „Doamnei

Pirosko i s-a făcut deodată pielea de găină, O întrebă ce are să-i povestească despre bunica Alice, şi micuţa îi spuse că ea locuise la bunica şi bunicul ei, după ce îl muriseră părinţii. Bunica o iubise întotdeauna; o lăsa să se joace cu ea pe un balansoar şi o lăsa să câştige întotdeauna când jucau ceva. În timp ce povestea toate astea, Courtney, micuţa de trei ani, chicotea de parcă îşi amintea exact fragmente din viaţa ei anterioară.

În tot acest timp, continua să mâzgălească pe hârtia din faţa ei.

Ceea ce a surprins-o pe doamna Pirosko era faptul că fetiţa era foarte liniştită; spre deosebire de starea ei

obişnuită, parcă stătea la taifas. Courtney continuă spunând că, atunci când a împlinit şaisprezece ani, bunica a murit şi oftă adăugând: „Mi-e tare dor de bunica Alice”. Mama ei îi spuse: „Dar eu sunt fericită că acum eşti cu mine”. La care Courtney răspunse, neliniştind-o şi mai mult pe doamna Pirosko: „Ştiu că mă iubeşti. De-aia te-am şi ales pe tine. Bunica Alice m-a îndemnat să te aleg pe tine ca noua mea mamă pe Pământ”.

Pe doamna Pirosko o trecu un fior puternic. Pur şi simplu nu ştia cum să reacţioneze în situaţia respectivă (e limpede faptul că un concept ca reîncarnarea era dincolo de puterea ei

de înţelegere). Atunci încercă să schimbe vorba imediat ce fetiţa vorbea de Spre viaţa ei de demult; îi spuse că o să povestească altă dată, nu atunci. Doi ani mai târziu îi căzu în mână cartea lui Carol Bowman, Am fost odată. Acolo, autoarea scria cum ea însăşi nu credea în reîncarnare, dar datorită relatărilor copiilor ei a început să se convingă că fenomenul respectiv există. După ce a înţeles mai multe despre aceste lucruri, după lectura cărţii pomenite, a putut să asculte mai relaxată ce îi povestea Courtney despre viaţa ei de atunci, la bunica Alice.

Fetiţa îi povestea multe lucruri din

viaţa ei anterioară. Acolo unde locuise ea erau dealuri şi copaci care îşi pierdeau frunzele înainte să vină iama friguroasă. Acolo era foarte frig iama, nu ca aici în Louisiana

Odată, când toţi copiii doamnei Pirosko făceau baie în cadă, Courtney a povestit că, mai demult, la bunica Alice nu aveau cadă şi în loc de toaletă trebuia să se folosească de closetul din curte. De-abia mai târziu bunicul a cumpărat din oraş un vas de toaletă şi l-a adus pentru a-l instala în casă. De unde putea şti aceste lucruri o fetiţă care între timp abia împlinise cinci ani? Cu un an înainte, fratele lor mai mic o întrebase pe sora lor mai mare,

privindu-i pozele de bebeluş, unde era el atunci când au fost făcute pozele. Aceasta îi explică frăţiorului că el pe atunci se afla în cer, aşteptând să vină la ei; micuţa Courtney se băgă şi ea în vorbă şi le spuse că nu e chiar aşa. O dată ce ajungi în cer, ai voie întâi să te odihneşti, dar după aceea trebuie să munceşti. Trebuie să te gândeşti ce vrei să înveţi în următoarea ta viaţă pe Pământ Apoi îţi cauţi o familie care să se potrivească cu ceea ce vrei să înveţi. Din ce în ce mai trimită, mama o întrebă-dacă acolo l-a văzut pe Dumnezeu; fetiţa îi răspunse că l-a văzut pe Dumnezeu numai cu sufletul ei.

Când Courtney a împlinit şase ani, într-o zi se uita împreună cu ceilalţi la televizor la o emisiune în care era vorba despre o mamă care îşi plângea fiul pentru că urma să fie executat deoarece comisese o crimă. Fetiţa fi explică mamei sale că mama aceea de la televizor nici măcar nu înţelege că moartea fiului ei nu este de fapt o pedeapsă pentru el, întrucât el îşi stricase viaţa în asemenea hal şi acum i se dădea o nouă şansă să înceapă o nouă viaţă pe Pământ, la o altă familie, pentru a învăţa, în sfârşit, ceea ce trebuia să înveţe. Aşa că doamna respectivă nu avea motive să fie tristă.

Micuţul de trei ani îşi găseşte

lidgaşul

Această poveste provine de la cunoscutul medium israelian, profesor de medicină* Eli Lasch:

Druizii, un popor de aproximativ două sute de mii de oameni, s-au aşezat cu foarte mulţi ani în urmă în Liban, în Siria, în Iordania şi pe tărâmul actualului Israel. Nu sunt nici musulmani, nid creştini, având o religie proprie. În Israel se găsesc mai ales pe înălţimile Golan. Unii dintre ei fee parte din armata israeliană, End încadraţi că ne-evrei. Reîncarnarea constituie centrul credinţei lor. Imediat cum apare pe lume un copil, ti sunt căutate pe cotp semne din naştere,

pentru că ei sunt convinşi că acestea provin de la rănile datorită cărora în viaţa anterioară a murit un soldat Dacă se găsesc la un copil astfel de semne, ei încearcă, imediat ce copilul începe să vorbească, să afle de la el ceva în legătură cu viaţa lui anterioară, pentru a obţine date referitoare la moartea lui de atunci. Se ştie că, de fapt, copiii mici nu pot deosebi exact întâmplări din viaţa de dinainte de cele din viaţa de acum, şi trăiesc, prin urmare, într-o singură viaţă. Dar, o dată ce un copil împlineşte vârsta de trei ani, se presupune că poate să deosebească trecutul din viaţa lui anterioară de prezent În cazul în care copilul

vorbeşte despre vreun loc în care susţine că a trăit, se pleacă împreună cu el în acel loc. Acesta este un eveniment deosebit, fapt pentru care se creează un fel de comisie de cercetare, plasată sub conducerea bătrânilor satului.

Odată, unui copil care tocmai împlinise trei ani i-a apărut pe fixinte un semn mare care mergea spre creştetul capului. Imediat s-a format un grup de cincisprezece oameni din care făceau parte tatăl şi rudele băiatului, câţiva bătrâni ai satului şi câţiva reprezentanţi ai celor trei sate vecine. În acest grup l-au invitat şi pe profesorul Eli Lasch, pentru că se ştia

că este interesât de fenomenul reîncarnării. Au mers cu băieţelul în primul sat vecin. Lau întrebat dacă îi este cunoscut, dar el le-a replicat că trăise în alt sat. Atunci au mers în satul următor. Băieţelul repetă răspunsul negativ. În sfârşit au ajuns în cel de-al treilea sat. Aici băiatul spuse că acesta este satul Dintr-o dată îi veni în minte numele pe care-l purtase în viaţa anterioară.

El spusese deja cu o lună mai înainte că fusese lovit de un om cu un lopof, dar nu-şi putuse aminti numele său şi nici pe acela al criminalului. Acum i se iviră în minte prenumele şi numele sale. Unul dintre bătrânii

satului, care făcea parte din grup, îi cunoştea pe toţi bărbaţii numiţi de copil. El şi-a amintit că unul dintre ei dispăruse în urmă cu patru ani; a fost dat dispărut, pentru că s-a crezut că a căzut în luptele din această regiune, unde erau frecvente ciocnirile între israelieni şi sirieni (oamenii prinşi în această zonă erau luaţi prizonieri sau împuşcaţi, fiind consideraţi spioni). Au mers prin sat Sub privirile multor locuitori curioşi, băiatul le-a arătat casa lui. Dintr-o dată, făcu un pas spre un bărbat şi îl strigă pe nume; bărbatul confirmă că acela e numele lui JAai demult am fost vecinul tău. Neam certat Tu m-ai omorât cu toporul”.

Omul, după cum povesteşte Eli, a devenit alb ca varul. Micuţul de trei ani continuă: „Ştiu şi unde mi-ai îngropat corpul”.

cunvântregul grup, însoţit de curioşi, a plecat spre câmpurile de dincolo de intrarea în sat Pe bărbatul pe care cel mic l-a recunoscut ca fiind ucigaşul său Lau obligat să vină cu ei. Băiatul i-a condus spre un câmp şi, oprindu-se în faţa unui morman de pietre, le-a spus: „Sub aceste pich e mi-a ascuns corpul. Iar acolo a îngropat toporul. „Ei au dat deoparte pietrele şi au descoperit dedesubt nişte haine ţărăneşti şi scheletul unui adult Craniul cracrăpat în faţă, lucru care se

observa foarte clar. Acum toţi se uitau la criminalul identificat de copil. Acesta şi-a recunoscut fapta în faţa tuturor. Au cercetat apoi locul în care băiatul spusese că este îngropat toporul. Nu a fost nevbie să sape prea mult pentru a găsi arma crimei.

Pentru aceşti oameni reîncarnarea este ceva obişnuit nu mai este nevoie de dovezi pentru a crede în asta. Şi totuşi, chiar şi ei sunt uimiţi să vadă cum reîncarnarea se adevereşte prin cazuri ca acesta.

Eli s-a interesat după o vreme ce s-a întâmplat cu ucigaşul acela. I s-a explicat că nu a fost dat pe mâna justiţiei, ci că îşi va primi pedeapsa din

partea comunităţii. (22, pag. 37)

A izbucnit în plâns în braţele mamei din viaţa anterioară

India, cu multele milioane de oameni care locuiesc în ea* este considerată un centru al reîncarnării. Aceasta pentru că cele trei mari religii originare, hinduismul, budismul şi jainismul, la care s-a adăugat mai târziu sikhismul, au fost constituite pe ideea reîncarnării. De-abia islamismul şi creştinismul au reuşit să schimbe concepţia multor persoane care credeau în reîncarnare. Acest lucru nu a fost prea dificil, pentru că oamenilor declasaţi şi desconsideraţi de ceilalţi le-a fost uşor să treacă la altă religie,

care îi elibera de degradare. În India, se pare că au existat din toate timpurile copii care îşi aminteau vieţi anterioare. Doctorul Pahricha a condus un studiu cu aplicaţii practice, în colaborare cu studenţii, a căror sarcină era să descopere în mai multe sate dacă există sau au existat copii care îşi aminteau de vieţile lor anterioare. Profesorul Banerjee conducea, înainte să fie chemat în America, secţia de parapsihologic a Universităţii din Rajahstan, în Jaipur, în cursul activităţii sale, el a putut cerceta sute de cazuri în care copiii îşi aminteau din vieţile lor anterioare. Ca om de ştiinţă, el a considerat că nu e esenţial să-i

facă pe oameni să creadă din nou în reîncarnare, ci mult mai important este ca fiecare caz să aibă o rezolvare; acest lucru însemna pentru el o realizare ştiinţifică. De multe ori, oamenii de ştiinţă le demonstrează celor care caută dovezi pentru reîncarnare că, dintr-un motiv sau altul, în mod sigur cercetarea nu se va opri aici. Cu siguranţă, pentru foarte mulţi dintre cei vizaţi procedeul lor ştiinţific este o dezamăgire, dar ştiinţa e ştiinţă. Accentele emoţionale trebuie controlate perfect atât în timpul cercetării, cât şi în momentul elaborării raportului final, aceasta fiind o condiţie obligatorie pentru

obiectivitatea metodei. Altfel, întreaga muncă de cercetare ar fi discreditată.

Următorul caz a fost cercetat şi în final descris într-o lucrare de specialitate de către profesorul Banerjee, în colaborare cu colegii lui de la Universitatea din Jaipur.

Pe malul Gangelui se află cătunul Chandgari, care are până în o mie de locuitori. În anul 1951, o pereche căsătorită a avut un fiu pe care l-a numit Munesh. Când acesta a împlinit patru ani şi se juca împreună cu alţi copii de vârsta lui, a început să le povestească despre un loc care se numea Athanni. Prietenii lui au râs de el, pentru că nu auziseră niciodată de

un astfel de loc. Într-o zi, când a fost neascultător, mama lui i-a dat o palmă. Munesh i-a spus: „Mamă, nu da în mine, altfel voi pleca de aid”.

„Şiunde vrei să pleci?”

„Mă întorc în Athanni. Acela este satul meu. Acolo locuiesc eu. Eu nu apaiţin acestui loc”.

Ea nu auzise de un astfel de sat, şi continuă să-l descoasă. Din povestirea copilului îşi dădu dintr-o dată seama că se referea la Itami, dar încă nu putea să pronunţe corect acest nume. Mama îi spuse: „Nu voie să mai vorbeşti despre astfel de prostii,”

Nu suj) t prostii” spuse micuţul „Pe mine nid nu mă cheamă Mă numesc

Bhajan Singh. Locuiesc în Itami. Acelui loc îi apartin eu, nu acestuia”.

„Dar aici locuieşte familia ta, nu în Itami

Nu”, spuse Munesh familia mea locuieşte în Itami, acolo avem o fântână, o grădină şi câmpuri. Eu am o soţie, un frate, o mamă şi o Sică.

Mama lui i-a interzis să mai susţină astfel de lucruri, dar copilul a continuat, cu îndărătnicie, să pretindă că acesta e adevărul gol-goluţ. În cele din urmă, exasperată, femeia i-a dat o palmă. După această întâmplare, băiatul nu a mai vorbit acasă despre trăirile lui dintr-o viaţă anterioară.

Când a mers la şcoală, le-a povestit

colegilor de clasă despre viaţa petrecută la Itami, relatându-le multe întâmplări de pe vremea când era Bhajan Singh. Colegii găseau aceste lucruri foarte amuzante şi glumeau pe seama lui. Nimeni nu-l credea, şi singurul care-l asculta era bunicul lui Acesta îşi spuse că cel mai simplu ar fi să urmărească firul povestirilor şi să constate că de fapt nimic nu este adevărat, pentru a-i putea scoate nepotului din cap pentru totdeauna fanteziile despre o altă viaţă. El cunoştea un om care locuise mai demult în apropierea satului Itami. Se duse la acesta şi îl întrebă dacă îşi aducea aminte că în Itami trăise un

anumit Bhajan Singh, care după spusele nepotului murise în 1951 de febră mare, lăsându-le în urma lui pe soţia şi fiica sa. Bărbatul şi răspunse, după ce se gândi puţin, că îşi aminteşte de un om cu acel nume, care murise, şi care avusese o soţie şi o fiică. După câte ştia el, cele două trebuie să locuiască şi acum în Itami. Bunicul îi scrise o scrisoare văduvei lui Bhajan Singh, fără a cunoaşte adresa exactă, în speranţa că poştaşul din sat va şti despre cine era vorba. El îi scrise despre nepotul său, despre credinţa acestuia referitoare la viaţa lui anterioară, şi îl dădu câteva date convingătoare pe care le aflase de la

Munesh.

După câteva zile, fratele şi cumnatul lui Bhajan Singh au venit la Chandgari, ca să afle adevărul. Când au apărut în casa familiei lui Munesh, băiatul tocmai era la şcoală. A fost luat imediat acasă. Vizitatorii erau doi bărbaţi care încă nu-şi dăduseră numele. Îndată ce i-a văzut pe cei doi bărbaţi, copilul s-a îndreptat spre celtnai tânăr, s-a oprit în faţa lui, a ridicat braţele şi a spus: „Tu eşti fratele meu, şi te cheamă Bhure Singh”. Pe celălalt bărbat nu-l cunoştea.

Domnul Singh nu avea încredere în toată această istorie, pentru că era

posibil ca vreo persoană să şefi interesat de el în Itami şi să i-l fi descris lui Munesh, astfel încât copilul să-l recunoască uşor. Aşa că domnul Singh îi puse micuţului mai multe întrebări din viaţa lui anterioară. Spre uimirea lui şi a cumnatului său, copilul a răspuns corect la toate aceste întrebări. L-au întrebat dacă avusese mai demult un prieten apropiat, iar Munesh răspunse că a avut un prieten bun pe numele de Bhagwati. Ambii bărbaţi erau mai mult decât surprinşi. Când au vrut să-şi ia rămas bun, Munesh se agăţă de fostul lui frate şi îl rugă să mai rămână. Pentru a linişti copilul, acesta îi zise: „Bine, în mai

puţin de o săptămână mă voi întoarce şi te voi lua cu mine laltami”.

După câteva zile, au apărut două femei, care au venit să viziteze familia lui Munesh. Era vorba despre Ayodhya Devi, văduva lui Bhajan Singh, şi cumnata ei. Amândouă deveniseră curioase, după relatările celor doi bărbaţi, şi voiau să se convingă dacă era vorba într-adevăr de o reîncarnare a lui Bhajan Singh. Niciuna nu şi-a spus numele şi au rămas cu faţa acoperită de voal tot timpul, pentru ca să evite orice încercare de înşelătorie. Vizita celor două ferne era aşteptată; în sat se auzise deja că cei doi bărbaţi care fuseseră acolo cu câteva zile în

urmă erau rude deale lui Munesh dintr-o viaţă anterioară. Cele două femei veniseră, deci, pentru a-l testa pe Munesh. La sosirea lor, în faţa casei se strânsese o mulţime de gură-cască. Când Munesh fu adus în faţa celor două femei, ale căror feţe ascunse de voaluri nu puteau fi văzute decât ca nişte umbre neclare, bunicul lui, vrând să-l testeze, îl întrebă: „O recunoşti întruna din aceste femei pe fosta ta Micuţul răspunse, luând mâna uneia dintre femei în mânuţa lui: „Aceasta este şotia mea. „Doamna Ayodhya Devi îşi trase mâna, pentru că era suspicioasă, gândindu-se că acolo se desfăşoară un joc foarte bine pus la

punct; prea uşor o recunoscuse Munesh pe soţia decedatului Bhajan Singh. Copilul se îndrepta către cealaltă femeie şi îi spuse: Jar tu eşti Bhabhi. „Băiatul începu să plângă de emoţie. Doamna Ayodhya Devi îl luă deoparte şi îi spuse, ceea ce a confirmat şi în scris mai târziu: „Dacă tu eşti, cu adevărat, soţul meu care a murit, atunci înseamnă că poţi să-mi spui ceva despre căsnicia noastră, un lucru pe care să nu-l ştie nimeni altcineva, Băiatul îl aminti că odată, când să întors de la Agra, unde dăduse un examen, a aflat de la mama lui că soţia să se certase cu ea; asta l-a înfuriat atât de tare, încât a bătut-o pe

soţia sa cu o lingură de făcut unt. Femeia îşi aminti de acel incident neplăcut, dar nu se mulţumi cu atât, ci îl mai întrebă şi de alte întâmplări. Munesh îi putu povesti multe despre căsnicia lor. Doamna Ayodhya Devi era din ce în ce mai convinsă că acest băiat fusese soţul ei. Îl invită la Itarai, iar bunicul se hotărî să-l însoţească acolo pe băiat.

Când băiatul ajunse în Itami împreună cu bunicul lui, în sat se ştia deja despre această înfăptuire a unei recunoaşteri dintr-o viaţă anterioară, astfel încât cei doi fură întâmpinaţi de o mare mulţime de oameni. Printre cei prezenţi, Munesh recunoscu deodată

pe cineva. Se apropie de el şi îl spuse: „Tii eşti prietenul meu, Bhagwati Prasad”. Acela recunoscu că aşa îl cheamă şi că fusese prietenul lui Bhajan Singh. În continuare, îi puse băiatului multe întrebări despre diversele întâmplări de demult, şi trebui să recunoască şi el că toate răspunsurile au fost corecte. Bhagwati era acum convins pe deplin că acest băiat era prietenul lui de odinioară. De acolo Munesh i-a condus pe cei care au vrut să-l urmeze la casa lui din trecut Când o văzu pe mama lui aşteptându-l pe un scaun, fugi la ea, se aşează în braţele sale şi o îmbrăţişa plângând în hohote. În timp ce era plimbat prin

casă, a putut indica toate schimbările care interveniseră între timp. Îşi recunoscu fostul palton, scaunul său deosebit şi cărţile. Adresându-se fostei sale soţii, o întrebă: „Unde este şartulpe care îi tamadus din 4gra?” Acum toţi erau convinşi că Munesh era decedatul Bhajan Singh.

Câţi copiii nu numat din India, ci din întreaga lume; nu-şi amintesc lucruri dintr-o viaţă anterioară şi sunt dornici să fie duşi acasă la fosta lor familie, dar nimeni nu-i crede, aşa că sunt nevoiţi să trăiască singuri cu această taină? De data asta, însă, bunicul i-a acordat nepotului său crezare, măcar pe jumătate, ceea ce a

dus până la urmă la dovedirea spuselor copilului. Chiar şi în India, unde oamenii mai cred în reîncarnare, este greu pentru copiii care îşi amintesc de o viaţă anterioară să fie convingători şi, ca urmare, să fie luaţi în serios. Eu cred că noi, adulţii, ar trebui să-i ascultăm cu mai mare atenţie pe copii atunci când vorbesc despre ceva neobişnuit, da, să-i învăţăm să ne spună tot ce li se pare interesant, chiar tot, decât să-i, privim de sus şi să le spunem să tacă (22, pag. 47)

„Eu am pictat mai demult acest tablou*

Autoarei Carol Bowman i să povestit următoarea întâmplare de

către o bunică (o femeie numită Hilda Swiger). Tatăl său era preot într-o biserică a Domnului, în Indiana; Datorită educaţiei primite, nici nu se punea problema să fi auzit vreodată de reîncarnare, dar, cu toate astea, ea credea în această posibilitate. În 1977 fiul ei „Richard, murise înţi-un accident de maşină. Ea îl rugă din toate puterile pe Dumnezeu să-l lase să vină din nou la ea. Odată l-a întâlnit în vis şi iia şoptit să se înapoieze. Dar el i-a răspuns: Nu, eu sunt de prea multă vreme de partea cealaltă. Nu vreau să mă întorc”.

Totuşi doamna Swiger îl asigură pe fiul ei: că la mine îţi va ß cel mai bine”.

După o vreme, fiica ei născu un băiat, căruia îi dădură numele Randy. După două săptămâni, doamna Swiger o vizită pe fiica ei, pentru a-l vedea pe micuţ. Când se apropie de acesta, el îşi întinse mânuţele spre ea, şi femeia îi äse fiicei sale: „Eu ştiu cine e sufletul acesta. Este Richard”.

Peste câţiva ani, doamna Swiger căută tabloul cu îngeri pe care îl pictase mai demult fiul ei, Richard, şi i-l dădu nepoţelului. Văzând tabloul, Randy îl luă în mână, fugi cu el la tatăl sau şi îi spuse: Ja uite, tata, ia uite! Lam pictat eu mai demult” Când a împlinit trei ani şi jumătate, ia povestit bunică: „Am fost în burta ta, înainte să

merg la mami. Dar apoi am murit şi am ajuns în cer, şi acolo l-am întâlnit pe bunicul John. Dar eu ştiam ca tu ai nevoie de mine, aşa că am coborât în burta mamei ca să potfl lângă tine. „John fusese întradevăr bunicul lui Richard.

Povestea nu se sfârşeşte aici. Când Randy a împlinit patru ani, părinţii săi au intrat cu el într-un restaurant în care ambii adulţi nu mai fuseseră de cinci ani. Randy le spuse că de data asta tatăl său a ales o altă masă decât în urmă cu când ani (şi indică masa la care stătuseră atunci). Tatălui îi fu clar că fiul lui spunea adevărul. Dar de unde putea şti aceste lucruri, când

atunci încă md nu se născuse? * Ghicindu-i parcă gândul, Randy răspunse în felul următor „O, eu team urmărit pe tine şi pe mami o zi întreagă, atunci când aţi venit aid, înainte ca eu să mă nasc. „Multiplele relatări despre viaţa lui Richard au convins până la urmă această familie de faptul că fiul lor le era în acelaşi timp şi frate şi cumnat iar doamna Hilda Swiger a putut spune uşurată: „Eu am ştiut lucrul acesta de la început (22,. Pag. 66)

Fobia bubuiturilor de tunuri dintr-o bătălie a unui război civil a fost adusă în viaţa deecum

Carol Bowman povesteşte în cartea

ei, Am fost odată, cum a ajuns să accepte reîncarnarea datorită spaimelor cumplite ale copiilor ei. Avea doi copii, fiica, Sarah şi un fiu pe nurrte Chase. În data de 4 iulie este sărbătorita ăua naţională a Statelor Unite. În fiecare an, în această ţară sunt parade, dansuri şi artificii, iar copiii ei participau cu mare plăcere. Şi în Ashville, Carolina de Nord, unde locuiau Carol şi soţul ei, Steve, împreună cu copiii lor, această sărbătoare naţională începea în fiecare an cu mare pompă. Ziua părea a fi obişnuită pentru copii: când a început să se întunece, tinerii au aprins artificii; iar apoi, în noapte, un foc

gigantic de artificii proiectat deasupra oraşului a captat atenţia tuturor. În timp ce corpurile luminoase au fost aruncate spre cer cu nişte sunete asemănătoare unor bubuituri de tunuri, iar mulţimea a scos strigăte de uimire, Chase începu să plângă, dintr-o dată, amarnic. La întrebarea mamei lui, ce se întâmplase, nu i-a dat niciun răspuns. Femeia îl strânse lângă ea, încercând să-l împace, însă plânsul nu se oprea, se înrăutăţea şi mai mult. Carol avu deodată sentimentul că trebuie să-l ducă imediat pe fiul ei acasă şi îi spuse soţului ei că ea va pleca înainte, împreună cu Chase. Băieţelul de cinci ani plângea cu

sughiţuri, atât de tare, încât se văzu nevoită să îl ia în braţe. Odată ajunşi acasă, se aşeză, într-un balansoar şi, ţinându-l în poala pe Chase îl întrebă, după ce se mai opri din plâns, ce îi lipsea, dacă îl durea ceva. Dar el scutură din cap. Când îl întrebă dacă zgomotul artificiilor îl speriase în halul acela, începu din nou să plângă violent. A durat mair mult timp, până când a reuşit să adoarmă. Mama lui crezu că această criză de plâns se datora unei ale foarte lungi şi istovitoare, pentru că până atunci, în anii trecuţi nu avusese un astfel de comportament

Dar peste câteva săptămâni criza se repeta. Din cauza căldurii foarte

mari, Carol îşi dusese odraslele la un bazin, unde sute de copii îşi arătau bucuria prin strigăte, urlete şi chiuituri. Dintr-o dată, Chase începu din nou să plângă neconsolat cu sughiţuri, şi îndată începu să ţipe aproape isteric, obligând-o pe mama lui să-lja imediat de acolo. În faţa bazinului, băieţelul de cinci ani se linişti încet dar nu putu să-i explice mamei de ce se pornise aşa pe plâns. La propunerea ei de a se întoarce în bazin, refuză cu înverşunare. Carol îşi aminti de criza lui de plâns de la 4 iulie şi-l întrebă dacă sunetele puternice făcute de cei care săreau de pe trambulină în apă, cu efecte de ecou în

sală, îl speriaseră atât de tare. Băiatul dădu din cap, confirmând că aşa stăteau lucrurile. Deci, asta era! Chase avea o fobie faţă de sunetele puternice. Cum se putuse mişte aceasta în el, dintr-o dată? Ce se putea întâmpla dacă avea să sufere un astfel de acces de plâns undeva unde mama lui nu era lângă el să-l poată linişti? Ce să facă pentru a rezolva cât mai repede această fobie faţă de zgomote?

Cu siguranţă, n-a fost o coincidenţă faptul că peste câteva săptămâni în locuinţa soţilor Bowman era invitat un hipnoterapeut, care se mutase de curând în oraş şi dădea consultaţii la domiciliu. El se ocupa şi de întoarceri

în vieţile anterioare. Carol era curioasă să afle mai multe despre asta Când. Stătea cu Norman, aşa fi chema pe acest om, şi cu copii, singuri la masa din bucătărie, îi relată despre comportamentul ciudat al fiului ei, în momentul în care auzea sunete puternice. Femeia îl întrebă dacă putea să-i dea vreun sfat ca să-l ajute pe fiul ei. În replică, Norman a întrebat-o pe ea şi pe fiul ei dacă erau de acord să facă un mic experiment, pe loc, cu Chase. Pentru că le inspira încredere, cei doi au fost de acord.

Norman i-a spus băiatului să se aşeze în poala mamei lui şi să-şi închidă ochii.

„Spune-mi ce vezi atunci când zgomotele puternice te sperie”. Chase începu, imediat, saşi descrie viaţa ca soldat Ţinea în mână o puşcă şi la capătul ei era un vârf ascuţit cum descria el, cu propriile lui cuvinte, baioneta… Ce haine porţi?”, îl întrebă Norman, mai departe. Chase povesti, cu ochii închişi, că avea haine închise la culoare şi cizme maro. Spuse ca se afla în mijlocul unei bătălii, că în acel moment se adăpostea în spatele unei stânci, că din când în când se uita cu atenţie înainte, de după stâncă, şi după aceea trăgea cu puşca sa într-un duşman.

Carol şi Sarah s-au privit uimite.

Până atunci, Chase nu spusese nimic despre un război sau o luptă, dar nici nu-i plăcuse să se joace, ca alţi băieţi de vârsta lui, cu puşti şi pistoale de jucărie cu care să bagă de jur împrejur. Copilul povesti mai departe ce i se întâmpla. Peste tot se auzeau pocnituri şi se vedeau fulgerările de la gura puştilor şi a ţevilor de tun. Zbigăte şi urlete se amestecau cu zgomotul armelor. În colbul ridicat şi în norii de praf de puşcă abia dacă mai putea să vadă cine era duşman şi cine era prieten, îi era frică şi trăgea în tot ce mişcă. Era sigur că nu ar fi vrut să participe Ia această bătălie în care trebuia să împuşte alţi oameni. Era

uimitor ce putea ieşi dintr-o dată din gura unui băieţel de cinci ani; el descria bătălia ca şi cum o trăia atunci. De unde putea să ştie aceste lucruri el, care nu văzuse îndă filme de război la televizor. În afară de asta, războiul era de obicei prezentat mult mai atractiv în filme, pe când Chase era cu totul înfricoşat de asprimea luptelor. Dintr-o dată s-a cuibărit speriat în poala maniei sale, căci a simţit cum un glonţ o nimerise în mână. Acum, ca acel soldat de demult, se ţinea de mâna rănită şi deâcria cum îi curgea sânge din ea. Apoi a povestit Cum un alt soldat l-a dus într-un loc special amenajat, un fel de punct sanitar, în

care cei răniţi erau aşezaţi pe nişte tărgi de lemn. Bandajat rapid, a fost trimis înapoi în bătălie, cu ordinul de a ajuta la manevrarea tunului. Acum simţea teamă şi îi era dor de familie. Dar dintr-o dată deveni neliniştit, deschise ochii şi se uită împrejur; ochii lui străluceau ca şi cum era fericit că a ieşit sănătos din acea bătălie. Atunci sări jos din braţele mamei sale şi, întrebat cum se simte, spuse „Cât se poate de bine!”, luă un biscuit şi fugi în camera lui. Tot ce trăise nu durase mai mult de douăzeci de minute.

Norman era convins că Chase retrăi se o parte dintr-o viaţă anterioară şi că, desigur, fobia lui faţă

de zgomotele puternice provenea din această viaţă. Nu intrase el spontan în asta atunci când a fost provocat să găsească motivul fricii sale? Norman era de părereşă mai aştepte pentru a vedea dacă se schimbă ceva în comportamentul băiatului. El nu mai lucrase până atunci cu copii atât de mici şi era surprinzător şi pentru el cât de uşor fusese să-l transpună pe băiat în alte vremuri, fără a folosi vreo metodă de inducere în hipnoză, tehnică pe care o folosea în mod normal cu ceilalţi clienţi, Cu care era absolut necesară. Carol observă că Chase avea, în locul în care fusese lovit de glonţ în viaţa lui anterioară, o eczemă

Atunci îşi aminti, minunându-se, că Chase avea pe mână, încă de la naştere o eczemă care îi dădea mâncarimi, făcându-l să se scaipine până la sângerare. Din această cauză, Carol era nevoită adesea să-i bandajeze mâna. Fusese la mai mulţi medici cu băiatul din cauza rănii provocate de scărpinat, dar niciun medicament nu-l ajutase. Testele de alergie nu reuşiseră să descopere cauza acelei răni neplăcute.

Atunci se petrecu un fapt uimitor. În câteva zile, eczema se vindecă şi nu se mai ivi niciodată. Dar minunea nu se opri aici; teama de zgomote puternice dispăru pentru totdeauna.

Carol le spuse răspicat copiilor ei să nu vorbească cu nimeni despre întoarcerea în trecut, de teamă ca nu cumva să încerce cineva să-i determine să mai facă acest lucru, ceea ce cu siguranţă le-ar fi cauzat durere, mai ales că oamenii din ţinutul lor nu erau pregătiţi să accepte reîncarnarea şi amintirile posibil de mijlocit prin ea.

Familia Bowman s-a mutat peste un an în Philadelphia, Pennsylvania. După ce şi-au aranjat noua locuinţă şi copiii s-au adaptat găsindu-şi prieteni de vârsta lor, Chase, care între timp împlinise vârsta de şase ani, îi spuse într-o zi mamei sale: „Mamă, îţi mai aduc aminte cum am văzut cu Norman.

Că am fostsoidat?” \L\ Carol i se făcu dintr-o dată pielea, de găină De când se întorsese în timp cu Norman, fiul ei nu mai vorbise de viaţa lui anterioară şi ea credea că reuşise să uite tot ce i s-a întâmplat Băiatul i-a explicat, că în timpul reîntoarcerii în viaţa anterioară, el îşi retrăi se acea viaţă în amănunt şi vorbise într-un anume dialect specific persoanelor de culoare. Şi apoi a adăugat,) a, eram negru”. Şocată, Carol îl întrebă dacă luptase împreună cu alţi soldaţi de culoare. Chase îi răspunse: „Da. Soldaţii negii au luptat împotriva celor albi” La insistenţele mamei sale de a-i povesti mai multe, el spuse că asta fiisese tot

După această relatare a fiului său, Carol a început să caute date pentru a afla în ce război luptaseră negrii împotriva albilor. După descrierile fiului său, trebuia să fie vorba despre războiul civil desfăşurat între anii 1861 – 1863. Dar fuseseră într-adevăr recrutaţi soldaţi de culoare? Cum destinul ne ajută de multe ori, în ziarul din ziua următoare apăru un reportaj în care erau relatate pe larg aspecte din războiul civil, articolul fiind însoţit şi de fotografiile unor soldaţi negri. Carol îi arătă fiului ei aceste poze şi îl întrebă dacă i se pare ceva cunoscut; răspunsul fu un laconic.

După un an, când tocmai începuse

ofensiva împotriva Irakului în războiul din Golf, Chaşe veţii acasă de la şcoală şi îi spuse mamei sale: „Nu mă voi mai lăsa niciodată obligai să fiu soldReplica venea în urma faptului că băieţii din clasa lui urmăriseră la televizor războiul cu tot entuziasmul şi discutau înflăcăraţi ultimele evenimente. Ei se identificau cu compatrioţii care luptau acolo, aceştia fiind eroii şi idolii lor. Toate aceste tulburări îl făcura pe Chase să o roage pe mama sa să se mai întoarcă o dată cu el în timp, pentru a afla mai multe despre acea viaţă. Carol învăţase între timp de la Norman şi de la Roger Woogler tehnicile de întoarcere în timp. Ea îşi dorise, în

secret sări mai provoace băiatului o asemenea revenire, dar voia să aştepte până când el însuşi avea să lanseze propunerea. Acum ştia că sosise momentul

Carol scrie despre toate acestea în cartea ei Am fost odată:

„Învăţasem că aceste întoarceri în timp nu sunt periculoase. Inconştientul, în care sunt depozitate amintirile reîncarnărilor, alege exact ce trebuie să reveleze conştientului şi ce nu; el lasă oamenii să meargă numai atât de departe cât este necesar”. Ea îl lăsă pe Chase să se întindă alături, să închidă ochii şi îi spuse: Jntoarce-te la acele imagini pe care le-ai văzut atunci

cu Norman, din vremurile când erai soldaDe data aceasta, Carol avea un carnet în poală, pentru aşi putea nota totul Fiul d era deja în miezul bătăliei, povestind cum se ascunsese în spatele stâncii şi doar din când în când avea curajul să se uite înainte; atunci când i se părea că vede un duşman mişcându-se, îndrepta puşca spre el şi trăgea. Îi era foarte frică. În final, glonţul acela îl nimeri în mână. Deodată, totul se întunecă în jurul lui. Până atunci dăduse scurte indicii despre toate lucrurile pe care le trăia. Dar acum amuţi.

„Cese întâmplă acumP” U întrebă Carol Fiul ei descrise cum fusese trimis

înapoi în bătălie, cu un bandaj în jurul mâinii. Trebuia să meargă la o unitate de tunuri. Pentru o clipă i s-a părut că lupta se sfârşise. Observă cum găinile zburătăceau pe stradă şi i se făcu din nou frică la gândul că trebuie să continue lupta. Ceilalţi din jurul lui se temeau la fel de mult ca şi el într-o inspiraţie de moment, după cum scrie doamna Bowman, l-a rugat pe fiul ei, respectiv pe soldatul de culoare, să se întoarcă acolo unde trăise înainte de război.

Soldatul negru începu să-şi depene viaţa. Se vedea în anul 1860 (deci îşi amintea chiar şi anul cu exactitate!), într-un oraş al cărui nume seamănă cu

„Colosso”. Acolo locuia într-o suburbie populată de negri. Era proprietarul unei căsuţe de lemn, cu o mică verandă pe care se găsea un balansoar. Avea în jur de treizeci de ani şi era fericit Avea o soţie şi doi copii. Meseria lui era cea de zugrav şi tâmplar, iar în timpul liber făcea vase din lut Apoi văzu oameni agitaţi, adunaţi în faţa unui afiş pe care scria cu litere mari: „Război”. Deşi nu ştia să citească, ştia ce însemna cuvântul acela, şi ştia despre ce era vorba. Textul de pe afiş îi chema să intre în armată şi să lupte. El era foarte tulburat În sfârşit începea acest război care avea să aducă libertatea sutelor de mii de negri din statele din

Sud. Să prezentat voluntar şi a semnat hârtia prin care se obliga să-şi îndeplinească îndatoririle în război, deşi nu ştia să citească documentul. Cel mai trist moment din viaţa lui a fost, după cum îşi dă seama acum, acela în care a trebuit să-şi ia rămas bun de la familie. Copiii plângeau. Apoi amintirile avansează şi el ajunge să vorbească din nou de semnele rămase din război; fusese lovit de un glonţ în spatele tunului, fiind omorât pe loc. Începe să povestească ce se întâmplă cu el după moarte, plutesc deasupra câmpului de luptă. Este un sentiment plăcut să las totul în urma mea. Văd bătălia şi praful sub”.

Chase continuă să descrie ce a trăit după moartea sa fizică, plutesc deasupra casei mele. Îi văd pe soţia şi pe copiii mei. Îmi iau rămas bun de la familia mea. Ei nu mă văd, pentru că am luat forma unui simit, dar cu toţii ştiu că sunt mort”.

Apoi, spre uimirea mamei sale, micuţul continuă: „Fiecare om trebuie să participe o dată la un război – asta înseamnă echilibru. Nu trebuie near parat să mori în război, ci doar să participi. În el înveţi despre sentimentele tale. Îţi dezvoltă capacitatea de a înţelege ce simtalti oameni Totuşi, războiul este ceva foarte rău”.

După o pauză, copilul urmă: „Am lăsat să treacă al Doilea Război Mondial. Atunci eram sus. Am aşteptat până au venit timpuri mai liniştite ca să mă pot întoarce aici. Între timp, am mai avut o viaţă scurtă”.

Dintr-o dată, Chase deschise ochii. Părea să se simtă foarte bine; în câteva clipe, a sărit de pe scaun şi a dispărut în camera lui, unde a început să se ocupe de noul său joc LEGO. Carol rămăsese încă nemişcată, foarte mirată. Oare ce voise să spună prin „sus”, unde aşteptase până când s-a întors în viaţa de azi?

Dacă i se va mai ivi o şansă de a se întoarce în timp prin calităţile fiului

său, ea ar putea conduce această întoarcere în aşa fel încât să afle ce este „sus”, între cele două lumi, şi să afle mai multe adevăruri de la el decât au transmis oamenilor spiritele bisericeşti pe Pământ Acest lucru s-a şi întâmplat şi ea a mai trecut prin multe întoarceri în timp cu copiii săi, câştigând multă experienţă în acest domeniu. Odată l-a întrebat pe Chase, după ce acesta trecuse prin moarte, ce se întâmplă de fapt atunci când murim. Copilul îi răspunse: „Când cineva moare, el poate hotărî singur ce vrea să facă. Poate revedea scene din viaţa trăită, pentru a găsi răspuns la întrebări, cai e se referă la aceasta

viaţă. Poate vedea ce se întâmplă cu oamenii pe care îi iasă în urmă. Se poate întoarce sub formă de ia rămas bun de la ei şi poate să urmărească ce se va întâmpla cu ei viitor. Dacă vezi că totul e în ordine cu ei eşti liber să părăseşti tăiămul pământesc”.

Carol subliniază că acestea sunt chiar cuvintele rostite de micuţul de numai şapte ani. Este greu de imaginat dar e adevărat! Carol Bowman l-a întrebat apoi pe Chase ce se întâmplă atunci când simţi că oamenii pe care îi iubeşti foarte multâu greutăţi. Cu ochii închişi, băiatul; care intrase într-o stare avansată de conştientizare, îi explică faptul că treci repede în alt

corp – el se referea la corpul astral – pentru a fi cu cei dragi. În acest corp te poţi mişca rapid, ajungând oriunde unde ai locuit înainte. Observi ce se întâmplă pe pământ, dar cu toate astea trăieşti într-un alt timp decât cel de aid. Mergi înapoi în cer, după care te hotărăşti să tă întorci într-un corp pământesc.

Copiii noştri pot fi o adevărată comoară de cunoştinţe ascunse, dacă ştim cum să citim în ei cu sufletele deschise. Iar Carol Bowman, care crescuse într-o familie de evrei ortodocşi, recunoaşte că întoarcerile în trecut trăite au devenit un punct de referinţă în viaţa ei. (22, pag. 111)

A murit în flăcările casei sale

Atunci când înicuful Chase, de cinci ahi, a fost întors în timp de către Norman, Carol, mama lui, şi Sarah, sora hii de nouă ani, erau de faţă şi se mirau de ce putea ieşi din gura micuţului. După ce copilul plecă în camera hii şi ceilalţi rămaseră să mai discute, Sarah îl întrebă pe hipnoterapeut dacă putea s-o întoarcă şi pe ea în timp, mărturisindu-i că simţise întotdeauna «frică imensă de tot.

Cu un an în urmă, ea conştientizase această frică în următoarea împrejurare. Rămăsese peste noapte la prietena ei, Amy.

Stătuseră treze până târziu, uitându-se la un film în care a apărut o secvenţă cu un foc ce cuprindea o casă; o persoană era învăluită de flăcări. Sarah a început să plângă cu sughiţuri şi nu şi-a mai putut controla criza de nervi, aşa că mama lui Amy a fost nevoită să sune în plină noapte la familia Bowman, anunţând că o aduce imediat pe Sarah acasă. Ajunsă în siguranţă în braţele mamei sale, fetiţa le pbvesti ce se întâmplase în film şile; spuse că ei îi fusese întotdeauna frică de incendii; de câtva timp îşi pusese sub pat păpuşa preferata şi o geantă ai toate cele necesare, pentru a le avea la îndemână în caz că trebuia să fugă. Abia atunci

află mama ei de ce aşeza ea în fiecare seară aceste lucruri sub pat. Sarah era altfel o pefăoană sigură pe ea, care nu părea să aibă vreo grijă sau teamă ascunsă. Mama o linişti, asigurând-o că la ei în casă nu va izbucni niciodată un incendiu, vor avea mereu grijă de asta şi vor fi lângă ea. Îi arătă şi toate ieşirile de serviciu din casă. Cu toate astea, în zilele următoare teama ei de foc crescu foarte mult, aşa încât se>speria şi atunci când părinţii ei voiati să aprindă o lumânare. Părinţii sperau că aceasta fricâ va dispărea de la sine, în timp. Acnm trebuia profitat de prezenţa lui Norman în casa lor, mai ales după ce au văzut modul lui uimitor

de a descoperi cauza fricii de tunete a lui Chase. Norman o rugă pe Sarah să închidă ochii şi să se gândească la spaima pe care o simţise la vederea incendiului.

„Ce vezi?” o întrebă Norman. Fetiţa începu să descrie o viaţă în care avea doisprezece ani şi locuia într-o casă din lemn cu etaj, împreună cu părinţii ei şi cu un frate mai micuţ care era handicapat Ea îi ajuta mamei la Ireburile gospodăreşti şi muncea şi în grajdul cu animale. Nu avea voie să meargă la şcoală, pentru că se considera că fetide nu au nevoie de educaţie. Norman o invită să le povestească întâmplarea din cauza

căreia îi era fiică ile foc. Dacă până atunci povestise ca o observatoare, acum era în mijlocul evenimentului pe care îl reda cu multă emoţie.

Se trezeşte în mijlocul nopţii şi simte că miroase a firm; îşi dă seama imediat că în casă arde ceva. Sare din pat şi fuge pe hol. În duda faptului că era un firm gros, poate vedea că flăcările sunt peste tot Din holul cuprins de flăcări fuge în cafherele celelalte, dar flăcările care pătrunseseră prin podea i-auaprins cămaşa de noapte. Totuşi, reuşeşte să ajungă în camera părinţilor, dar aceştia nu sunt acolo. Paturile lor nu sunt desfăcute. Unde sunt? Intră în panică,

se simte neputincioasă. Oriunde încearcă să scapd, vede venind noi flăcări spre ea. O grindă cade de sus şi face o gaură în podea. Ea îşi dă seama că nu mai poate scăpa cu viaţă din atei infern. Respiră tot mai greu. Nu mai vorbeşte. Se pare că a murit

Norman o întreabă din nou: „Ce ţi se întâmplă acum?” Fetiţa fi răspunde că acum zboară liber deasupra copacilor şi că se simte delicată ca un fulg. Nu mai simte nicio durere şi e uşurată să ştie că amurit Pluteşte deasupra casei care arde în continuare. Îşi vede familia-stând în Curte, pe fratele ei stând pe jos, tatăl o ţine pe soţia lui în braţe, întimp ce

aceasta ridică deznădăjduită braţele spre clădire Dintr-o dată, Sarah începu să plângă amarnic, începea să înţeleagă de unde venea ranchiuna ascunsă pe care o manifesta faţă de părinţii ei actuali.

Sarah vede că părinţii ei încearcă totul ca să o salveze, dar sunt împinşi înapoi de flăcări. Părinţii sunt disperaţi Sarah se simte mişcată de deznădejdea lor. Până acum, păstrase în subconştient, ca ultimă impresie de la moartea sa în incendiu, ideea că părintii se ocupaseră numai de ei şi o lăsaseră să moară lipsită de ajutor. Acum îşi dădea seama că făcuseră totul pentru a o salva. O uşurare profundă

se vedea pe faţa ei. Apoi deschise dintr-o dată ochii şi le văzu feţele încordate privind-o cu atenţie, în timp ce chipul ei strălucea de bucurie.

Discutară amănunţit despre aceste trăirv iar Sarah* care nu putuse relata decât o parte din cele întâmplate, completă cu ce mai ştia., îşi amintea că la început, când îşi căuta părinţii, se înfuriase pe ei, fiindcă o lăsaseră singură. Această furie o adusese cu sine şi în viaţa de acum.

Apoi spuse cu înţelepciune ca fiica de foc trebuia să-i amintească faptul că mai purta cu ea ceva nerezolvat. Se întâmplă un lucru uimitor. Câteva, zile mai târziu, Sarah îşi scoase de sub pat

păpuşa şi geanta pregătite de plecare; fobia ei de foc dispăru şi n-a mai apărut niciodată. (22, pag. 125)

Bandit fiind, s-a împuşcat singur

Istoria care urmează pare o poveste poliţistă, dar nu e inventată, d s-a întâmplat cu adevărat în sud-estul Turciei, în provincia Hatay. Cernii Hayik era fiul lui Mehmet Hayik şi se născuse în 1912, la Kahamub, făcând parte din minoritatea arabă din regiune. După instaurarea ocupaţiei franceze, mulţi localniţi nemulţumiţi au luat drumul munţilor de unde lansau adesea atacuri, intrând în conflict atât cu poliţia franceză, cât şi cu cea locală. Tatăl lui Cernii făcea parte dintr-o

asemenea grupare din munţi, era chiar conducător, aşa că fiul său şi-a început devreme viaţa de partizan. Ca să supravieţuiască, erau nevoiţi să fure, fiind asemuiţi mereu cu o bandă de hoţi. Cernii avea două surori. Tatăl lor îl refuzase pe unul din pretendenţii surorii sale. Pentru a se răzbuna şi a lovi în familia Hayik, acesta intră, împreună cu un prieten, cu forţa peste cele două fete, violându-le. Pentru o astfel de faptă nu exista decât un singur răspuns: răzbunarea. Sarcina de a o înfăptui îi reveni lui Cernii, care atunci avea douăzeci de ani Părea să fie priceput şi obişnuit cu astfel de lucruri, pentru că mai pedepsise cu

moartea doi trădători care divulgaseră poliţid locul unde era ascuns tatăl său. Pe cd doi i-a prins şi i-a omorât destul de repede. Acum, poliţia a început să-l caute. Sfătuindu-se cu prietenii, atunci când situaţia ajunsese fără speranţă, s-a predat poliţiei. Spera că, fiind vorba de legea răzbunării sângelui său, va avea circumstanţe atenuante şi i se va da o pedeapsă redusă, poate chiar va fi achitat Cu toate acestea, a fost condamnat la moarte. Sentinţa i-a provocat o durere atât de mare în tot corpul, încât a fost dus la spital, unde a primit vizita soţiei. Profitând de ocazie, a făcut schimb de haine şi a părăsit spitalul fără să fie recunoscut

Mulţi locuitori din Hatay, care îi urau pe francezi, sau bucurat de această izbândă, aşa încât Cernii a devenit foarte popular, şi mai târziu, după moarte, a fost chiar sărbătorit ca un erou naţional. Poliţia franceză a reuşit să-l prindă pe fratele lui Cernii, Ibrahim, şi să-l ţină în temniţă, astfel încât Cernii şi tatăl lui să ştie că trebuie să renunţe la banditism, în caz contrar arestatul un? mând să aibă necazuri. Dar şi Ibrahim a izbutit să evadeze şi să se ducă în munţi la Ceriul. Cei doi fraţi ajunseră să fie tot mai cunoscuţi; îi tâlhăreau adesea pe călătorii care aveau drum prin zonă, dar fără a le lua viaţa. Oricum, se

descurcau fără a fi prinşi de poliţie, şi în cele din urmă au ajuns să fie cei mai vânaţi bandiţi din regiune.

Dar într-o bună zi, un bărbat care acceptase să-i găzduiască a anunţat în secret poliţia, divulgând numele celor pe care-i primise în ospeţie. Poliţia a înconjurat casa şi, în schimbul de focuri care a urmat, au murit trei poliţişti şi şapte au fost răniţi (cei doi fraţi uăgeau de la fereastră, deci aveau suficient loc să se ascundă, şi erau buni ţintaşi, în timp ce poliţiştii erau prost acoperiţi). Poliţiştii recurseră la o metodă disperată şi dădură foc casei, turnând benzină pe acoperiş. Dându-şi seama că nu mai pot ieşi vii din casă,

fraţii se hotărâră să se sinucidă. Mai întâi, Cernii îl împuşcă pe fratele lui. Ape» îl trase prin balta de sânge într-un colţ, astfel încât capul să-i fie îndreptat spre Mekka, puse puşca sub partea dreaptă a bărbiei şi apăsă pe trăgaci. Se aşezase în aşa fel, încât corpul lui mort să cadă lângă al fratelui său, de asemenea cu capul spre Mekka.

Auzind cele două împuşcături, poliţiştii Srau apropiat cu grijă de clădire şi au găsit cele două cadavre pe care au reuşit să le scoată din casa în flăcări. Trupurile au fost legate pe cai şi purtate ca două trofee prin capitala provinciei, Antakya. Aid s-a ordonat ca

cele două cadavre să fie ţinute două zile în faţa clădirii tribunalului, pentru a-i speria pe ceilalţi bandiţi, după care membrii familiei puteau veni să-i ia şi să-i îngroape. Mii de oameni au venit să vadă leşurile. Toate acestea se întâmplau în decembrie 1935, cu patru ani înainte ca francezii să se retragă din provincie; din păcate, aceştia au luat cu vi sau au distrus şi documentele tribunalului şi pe cele ale autopsiilor.

Mikail Fahrici era un ţăran din acea provincie. Soţia lui era gravidă. La o zi după ce se aflase despre moartea celor doi fraţi Hayik, a căror rudă îndepărtată era, el a visat că cel mai mare dintre ei a venit în casa sa.

După încă o zi, soţia i-a dăruit un fiu care a primit numele de Dahham. Copilul nou-născut avea un semn din naştere sub partea dreaptă a bărbiei şi un altul pe cap. Când a împlinit doi ani, Dahham a refuzat numele pe care-l avea, spunând că îl cheamă Cernii. Deşi tatăl avusese înainte de naşterea lui visul acela în care se făcea că Cernii Hayik venise în casa lui, şi deşi crezuse şi el la început că fiul său este reîncarnarea celui împuşcat, nu-i plăcea faptul că veneau atât de mulţi oameni la ei pentru a-l cerceta pe băiat, întrebându-l de viaţa lui anterioară. Vestea că eroul popular renăscuse prin fiul său. Se răspândise

ca fulgerul. Prin urmare, îi interzise băiatului să mai spună că îl cheamă Cernii. Deoarece interdicţia nu era respectată, de fiecare dată când susţinea că se numeşte Cernii, părinţii îl obligau să înghită o substanţă amară sau îl scuipau pe gură. Dar toate aceste măsuri nu l-au putut face să renunţe. De aceea au căutat un „hoca”, un om religios, care Iv-a recomandat părinţilor să ţină seama de dorinţa fiului lor. Atunci, aceştia s-au dat bătuţi şi i-au permis fiului lor să-şi schimbe în mod oficial numele în Cernii. Micuţul care împlinise trei ani, începu să povestească tot mai multe lucruri din viaţa în care era banditul împuşcat,

Cernii Hayik, şi toate amănuntele corespundeau realităţii. Auzind povestea, membrii familiei lui Cernii Hayik au venit să afle dacă era într-adevăr vorba de reîncarnarea celebrului bandit Mai întâi au sosit trei femei care l-au întrebat cine erau ele. Copilul a răspuns că erau cele trei surori ale lui: întrebat care era numele soţiei lui Cernii, acesta a dat din nou răspunsul corect I-au arătat fotografii în care a identificat după nume toate personajele. Răspunsurile băiatului la numeroasele întrebări, printre care erau şi întrebări capcană, le-au impresionat atât de tare pe femei, încât au ajuns să-l privească într-adevăr că

pe reîncarnarea lui Cernii. El le putuse oferi şi amănunte despre moartea sa. Când îl prezentară pe Cernii mamei celui împuşcat, aceasta fii sceptică la început nevrând sări recunoască pe fiul său în acest copil. Dar răspunsurile concrete la nenumăratele ei întrebări au convins-o, în final, atât de puternic de veridicitatea fostei lui identităţi, încât ea şi soţul ei îl întrebară pe ţăranul Mikail dacă le dă voie să-l adopte pe fiul lor, ca să se poată întoarce la ei. Dar ţăranul nici n-a vrut să; audă aşa ceva. Când Cernii mai crescu, îşi viaţă fosta familie de multe ori şi întotdeauna se despărţea cu lacrimi de ei. În schimb, nu părea să le

placă prea mult pe fostele surori. După cum i-a spus surorii lui de acum, ele îl cauzaseră prea multe probleme în cealaltă viaţă. Toţi oamenii din regiune îi spuneau „Cernii Hayik”, unii chiar crezând că este reîncarnarea eroului popular, alţii doar din obişnuinţă Copilului îi era frică de poliţişti şi de oamenii în uniformă, dar în acelaşi timp îl apuca furia când îi vedea. De când era foarte mic, arunca cu pietre în ei de câte ori îi întâlnea. Adusese cu el în această viaţă şi o fobie faţă de sânge. Când avea zece ani, văzuse, zăcând într-o baltă de sânge, un bărbat care fusese împuşcat de poliţişti. Când vedea sânge îl apucau durerile de cap.

Până la vârsta de şapte ani, a avut mereu coşmaruri în care se vedea luptându-se cu jandarmii francezi.

Între timp a devenit brutar. Când a împlinit treizeci de ani, – a venit la el profesorul Stevenson, specialist în fenomenele de reîncarnare. Cernii îşi putea aminti multe amănunte din viaţa anterioară, dar nu mai ştia la ce vârstă începuseră aceste amintiri. Stevenson, cercetă atunci cu atenţie capul şi gâtul tânărului. Acesta îi povesti că, atunci când el şi fratele său fuseseră înconjuraţi de poliţişti şi acoperişul de deasupra lor începuse să ardă, ei nu mai vedeau nicio scăpare. De aceea i-a zis fratelui său să închidă ochii, şi l-a

împuşcat. Apoi şi-a pus ţeava puştii sub bărbie şi a apăsat pe trăgaci, în locul pe unde pătrunsese glonţul se vedea o crestătură lungă de doi centimetri şi lată de un milimetru. Rana sângerase destul de tare la naştere, după cum povestea mama lui, aşa încât a fost nevoie să i-o coasă. Prin această operaţie semnul se mărise. De multe ori simţea dureri în gură, în zona dinţilor, pentru că glonţul intrase prin maxilar în cap. Deşi rana de la gât fusese cusută la naştere, îi mai cursese sânge din ea şi după aceea.

Stevenson i-a văzut şi celălalt semn din naştere, de la cap, atunci când Cernii şi-a dat părul la o parte ai mâna.

Cicatricea care fusese cauzată de glonţ în viaţa anterioară avea doi centimetri lungime şi doi milimetri lăţime. Rana cauzată de ieşirea glonţului este de obicei mai mare decât cea prin care a pătruns glonţul, pentru că la ieşire glonţul poate rupe bucăţi de ţesut sau de os mărind plaga. (22, pag. 151)

Într-un accident şi-a pierdut piciorul, şi se născut din nou iară picior

Tatkon este un oraş mic din Myanmar, situat chiar lângă calea ferată. Majoritatea trenurilor opresc aici, prilej care este folosit de mulţi localnici, de obicei femei şi copii, pentru a le oferi pasagerilor prin geâmul deschis, în timpul staţionării

trenului, sticle cu apă, fructe şi alte produse. Aici se împrieteniseră două femei, 1 Daw Than Kyi şi Daw Ngwe Kyi. Amândouă vindeau călătorilor apă. Prima avea o fiică de şaisprezece ani, care vindea şi ea diverse lucruri, în acea zi de august, în 1966, fata vindea trandafiri roşii, dar nu stătea ca mama ei pe un peron, ci pe un spaţiu aflat între două linii pe care ştia că nu vine niciun tren. Pe fată o chema Mă Thein Nwe şi, din cauza pielii ei închise la culoare, fusese poreclită Kalamagyi.

În acea zi, se întâmplă că acarul nu putuse schimba macazul cu mâna, deoarece se înţepenise. Aşa că trenul nu apucă pe linia obişnuită, ci o luă pe

aceea din mijloc. Dar acolo se afla Kalamagyi, care nu îşi dădu seama de pericol, ştiind din experienţa celorlalte zile că trenul care venea în spatele ei o va lua pe cealaltă şină. Acarul o văzu pe linia din mijloc, îi strigă să se dea la o parte, dar era prea târziu. Trenul o lovi. Oamenii i-aii găsit mai târziu partea de jos a piciorului drept la câţiva metri de restul corpului, care era făcut bucăţele sub roţi. Părinţii i-au îngropat resturile în mormântul familiei.

La scurt timp după aceea, prietena mamei fetei accidentate a avut un vis, în care o vedea pe Kalamagyi stând în faţa ei, pe deplin sănătoasă; aceasta îi

zise: „Voi veni ca să fiu cu tine”. Cea care visa îi răspunse: „Cum putea să vii la mine, doar ai fost călcată de tren?”

La puţin timp după aceea, o visă din nou pe nefericită Aceasta o ruga s-o lase să vină pe Pământ, să se nască din nou ca fiica ei. Până la urmă femeia a fost de acord. Ea povtesti mai multor vecini acest vis. Cam după două luni a rămas însărcinata. Un alt lucru interesant a fost acela ca Kalamagyi i-a apărut şi mamei ei în vis, după ce a murit, spunând că datora nişte bani unei anumite femei, că avea de recuperat nişte bani de la o altă femeie, pe care o numi, şi că mama sa ar trebui să-i ceară. Când mama se

duse să întrebe de datorie, femeia respectivă îi spuse că şi ei îi apăruse Kalamagyi în vis şi îi reamintise de acele datorii.

La 26 iulie 1967, doamna Daw Ngwe Kyi născu o fetiţă căreia îi puse numele Mă Khin Mar Htoo. Micuţei îi lipsea partea de jos a piciorului drept Mama a ştiut imediat că această fetiţă era Kalamagyi, care o rugase în vis să o primească drept fiica el Nu după mult timp, când mai crescu, aceasta începu să-şi spună Kalamagyi. Când împlini trei ani, îl povesti unchiului ei că ea era Kalamagyi şi că fusese călcată de tren în gară. Unei alte rude îi spuse şi numele fostului ei tată din

viaţa anterioară. O mătuşă a vrut să o testeze şi îi spuse că ea îi adusese trandafirii roşii pe care îi vindea în ziua când a călcat-o trenul, din grădina ei. Dar micuţa o contrazise şi îl spuse de unde proveneau de fapt trandafirii, iar mătuşa recunoscu adevărul susţinut de fetiţă. Odată, când fetiţa o conduse pe mama ei la gară, o descoperi printre vânzătoare pe fosta ei mamă şi o strigă: „Mama/”.

Aceasta luă fetiţa în braţe, o duse la ea acasă şi îi arătă poze de familie. Micuţa numi persoanele din poze cu nume derivate de la numele lor adevărate, nume pe care ea îi le dăduse uneori, în joacă. Deoarece

ambele familii se cunoşteau, ea fu recunoscută şi de această familie ca fiind nefericita Kalamagyi şi o primiră în casa lor. Cele două case erau la o distanţă de doar 350 de metri una de alta. Când avea aproximativ patru ani, Kalamagyi avu dorinţa să-şi viziteze fostul tată, care atunci locuia în altă parte a oraşului. Când o duseră la el, îl recunoscu imediat; vru să stea în poala lui şi îl îmbrăţişă.

Mai târziu, fetiţa cu un picior îşi aminti şi starea ei de după moarte. Mai rămăsese un timp la locul accidentului şi apoi participase la înmormântare. A insistat asupra faptului că un picior nu fusese îngropat cu celelalte bucăţi din

corpul ei. Fund întrebată când se hotărâse să se nască la această mamă, spuse că o cunoştea deja bine pe aceasta şi o observa tot timpul când vindea apă. Într-o zi a urmărit-o până acasă în timpul copilăriei, Mă Khin Mar Htoo a avut o mare fobie faţă de trenuri, nesuportând niri măcar să se apropie de calea ferată. La fel ca şi Kalamagyi, nu-i plăcea deloc carnea de porc.

Când Stevenson a vizitat-o pe fată, care de acum împlinise treizeci de ani, ea mergea cu cârje. I-a mărturisit că încă mai avea dorinţa să trăiască mai degrabă cu fosta ei familie. La întrebarea cum îşi explica deformaţiile

ei şi lipsa degetului mare de la mână, a fost de părere că le pierduse atunci când roţile au trecut peste ea. Îşi putea amintidestul de bine de viaţa ei dinainte. Când Stevenson o vizită, peste patru ani, îşi mai amintea doar vag de viaţa ei anterioară. Între timp i se pusese o proteză, astfel încât se putea mişca cu uşurinţă. (26, pag. 132)

A fost împuşcat, fiind american, în războiul din Burma, şi să născut iarăşi acolo

Burma, Myanmar-ul de astăzi, a fost ocupată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial de către japonezi. La sfârşitul conflagraţiei, britanicii i-au alungat pe inamicii lor

japonezi, în timp ce americanii au sprijinit asaltul britanic lansând din India raiduri ale aviaţia militare. Mulţi britanici şi japonezi şi-au dat viaţa în aceste lupte, iar artileria japoneză a doborât numeroase avioane americane. În următorii ani, după terminarea luptelor, în Burma au apărut mai multe cazuri în care au fost născuţi copii cu pielea foarte albă, şi asta într-o perioadă în care nu mai erau deloc albi în această zonă. Mulţi dintre aceştia, când au mai crescut şi au putut să vorbească, susţineau că ei sunt englezi sau japonezi care fuseseră omorâţi în război. În parte le era greu să se adapteze noii culturi: nu voiau să

mănânce mâncărurile foarte condimentate, cum le plăceau celor din Burma, cereau linguri şi furculiţe, ca să nu fie nevoiţi să mănânce cu mâna ca ceilalţi, iubeau hainele şi pantofii moderni, aşa cum le purtau „albii”, refuzau să poarte Jungyi” (un batic petrecut peste şolduri, care cădea până la glezne), pe care a purtau oamenii din acest popor, preferau jucăriile cu care se joacă de obicei copiii albi, îşi puneau adesea numele pe care le avuseseră înainte sau îşi exprimau dorinţa să plece din nou acasă. Printre aceşti indivizi ciudaţi, cu pielea extrem de albă, Stevenson a găsit şi reîncarnarea unui copilot

american care fusese împuşcat în războiul din Burma.

La aproximativ 120 de kilometri la sud de oraşul birman Mandalay este situat oraşul de provincie Meiktila. Învăţătorului U Tin Aung, care mai târziu avea să devină directorul şcoE elementare, şi soţiei sale Daw Kjin Htwe li se naşte primul copil Ia 9 mai 1950. Mama sa speriat groaznic văzând că fiul ei are o piele foarte albă şi trăsături asemănătoare celor ale europenilor. Ce ar fi putut spune lumea despre aşa ceva? Noroc că de doi ani nu mai fuseseră europeni albi în oraş, altfel ar fi putut fi vorbită pe la spate şi acuzată că şi-a înşelat bărbatul Această

teamă i-a revenit în timp, pentru că, printre cei unsprezece copii pe care i-a avut, încă trei s-au mai născut cu pielea albă. Faptul era cu atât mai surprinzător, cu cât, niciodată până atunci, în familiile celor doi soţi nu se născuse vreun copil albinos (deci nu puteau da vina pe factorul genetic). Primul lor copil fu numit Maung Zaw Win Aung.

Băiatul a crescut în parte la părinţii săi, şi în parte la cele două mătuşi. De la vârsta de trei ani, micuţul Zaw începu să spună că pe el îl cheamă John Steven, că luptase în aviaţia militară americană şi că fusese doborât Deja dădea relaţii amănunţite

despre acest fapt Spunea, de exemplu, că nu el fusese pilotul, ci un prieten al lui. Înainte de a porni în cursă, aveau obiceiul să bea alcool. Japonezii le nimeriseră avionul în apropierea oraşului Meiktila. Când adulţii discutau, în prezent, despre bombele care fuseseră aruncate asupra localităţii în 1945, micuţul de trei ani spuse în mod spontan: „De ce să vă fi speriat? Doar eu eram cel cate a zburat peste”.

Zaw avea o atitudine cöntradictorie faţă de avioane. Pe de o parte era fascinat şi începuse deja să deseneze diverse tipuri de aparate, dar pe ţie altă parte îi era frică de ele.

Dacă se juca cu alţi copii şi zbura un avion deasupra lor, d striga intrând în panică: „Ascundeţi-vă!” sau: „La pământ1” Părinţii au cedat într-o bună zi rugăminţilor lui şi l-au dus la un aeroport, unde le-au povestit câtorva piloţi că Zaw fusese militar în aviaţia americană. Unul dintrepiloţi s-a oferit să-l ia cu el în avion, însă copilul a refuzat spunând: „Nu vreau, pentru că atunci când zbori cu avionul eşti Acasă primi cadou o tricicletă; odată, mergând cu ea în viteză, spuse brusc: „Veniţi cu mine! Acum merg în America!” Mătuşa lui vru să-i potolească dorinţa de a se întoarce în acea ţară, şi îi dădu ouă de raţă, care

erau considerate în regiune mijlocul cel mai bun pentru a-i face pe copii să uite, amintirile dintr-o viaţă anterioară. Dar asupra lui nu avură niciun efect

Uneori se arăta aji fost un soldat deosebit de bun, alteori regreta că bombele lui au uds oameni. Lucrul apesta nu-i dădea pace. Pe la patru-dnci ani a început să meargă la călugării budişti şi să-i roage să-l absolve de păcate. Unul dintre aceştia i-a explicat că d s-a reîncarnat în Bilrma şi nu în America, tocmai pentru că acum trefcuie să trăiască aid, din motive karmice, pentru a repara răul făcut Trebuia să se căiască de păcatele sale. Drept urmare, atitudinea lui

militaroasă, prin care se ţăuda că ar fi fost un mare luptător ăl aerului, s-a schimbat Totuşi, la şaisprezece ani a vrut să devină pilot, însă ai lui l-au convins să nu fiică acest pas. Odată văzuse, copil fiind încă, o machetă pe care erau construite o casă americană şi o biserică; d spuse spotitan că aceasta fi amintea de casa lui. Nostalgia pentru America i-a rămas, mulţi ani la rând exprimându-şi dorinţa de a zbura într-o zi acolo.

Încă de la o vârstă fragedă, Zaw îşi dorise să poarte pantofi, spre deosebire de ceilalţi copii, care fie mergeau desculţi, fie cu sandale. Apoi a cerut să primească o uniformă ca

acelea care se purtau înainte. În orice caz, el a obţinut aprobarea de a nu purta hingyi, aşa cum purtau toţi copiii şi adulţii, ci pantaloni. Lui Zaw nu îi plăcea mâncarea deosebit de condimentată din ţara unde se născuse. Cel mai mult îi plăcea să bea băuturi uşoare şi lapte, să mănânce biscuiţi, şi întotdeauna mânca cu lingura şi nu cu degetele cum făceau ceilalţi. Avea şi o slăbiciune pentru alcool. Deja de când era copil îi ura pe japonea, pentru că ei trăseseră în el. În vecinătate era un băieţd care susţinea că în viaţa anterioară fusese soldat japonez. De fiecare dată când Ü vedea pe Zaw, intra în panică şi începea să

ţipe;

Când era mic, ţinu odată o carte în limba engleză în mână şi spuse melancolic: „JDa, mai demult puteam să Când ajunse la şcoală, deveni un elev strălucit la limba engleză. Compunerile lui au fost premiate, unele chiar tipărite şi trimise ca modele la alte şcoli. Profesorii erau uimiţi de cunoştinţele sale de engleză. Mai târziu, Zaw a devenit un medic de Hucces.

Pe când băiatul era în vârstă de zece ani, mama lui avusese următorul vis: O femeie albă, în vârstă de 25 de ani, îmbrăcată în haine europene, cerea permisiunea să se nască din nou

ca fiind copilul ei. Doamna Daw Kyin Htwe îi răspunse: „Te rog, du veni la mine.

Dar femeia spuse: „Jmi este totuna. Importante să cu din nou împreună cu fratele meu”. La. 21 aprilie 1961, doamna Daw Kyin Htwe născu o fiică albinoasă, care în afară de faptul că avea o piele foarte deschisă la culoare, avea trăsături ale feţei caucaziene, deci total diferite de acelea specifice Orientului îndepărtat. Când o văzură prietenii, au comparat această fetiţă cu o păpuşă, care în engleză se numeşte „doll”. Din acest motiv, părinţii îi dădură numele Dolly. Această fetiţă nu se exprima în niciun fel care ar fi putut

să indice faptul că ar fi avut o viaţă aiiterioară. Dar avea multe trăsături aparte care nu se potriveau cu societatea birmană. Insista să mănânce cu lingura, şi când nu voiau să k> dea, începea să ţipe. Deseori vorbea singură într-o limbă pe care nimeni nu o înţelegea. Tatăl ei era de părere că ar fi fost limba engleză. Avea o afecţiune deosebită, chiar neobişnuită pentru fratele ei Zaw. Noaptea se aşeza lângă el pe saltea. Vorbea adesea cu el în limba aceea neînţeleasă. Când se plimbau, îl lua pe Zaw de mână, alt lucm neobişnuit pentru Burma. Când a trebuit odată să plece de la mătuşa ei, iar Zaw rămăsese la aceasta, a ţinut

neapărat ca şi el să-i însoţească sau ca ea să rămână cu el. A izbundt în hohote de plâns când au fost despărţiţi. De asemenea, îşi săruta părinţii pe gură, ceea ce nu era deloc un lucru firesc în Burma. Demult nu mai voia să mănânce orez, ci întreba de pâine, unt şi lapte. Ca şi fratele ei, voia să poarte haine occidentale.

Dolly îi povesti odată fratelui său că în familia lor se va mai naşte cineva, care va arătaea ei doi. Şi aşa a şi fost. În octombrie 1969 se născu al treilea copil albinos. După ce mama lor a născut al unsprezecelea copil, soţul ci hotărî ca ea să se sterilizeze. Dar la scurt timp înainte de operaţie, ea avu

un nou vis: un tânăr bărbat blond venea spre ea pe un elefant, spunându-i: „Te rog, nu te opera încă. Ingăd să vin şi eu la tine, pentru că cu aparţin celor care trebuie să se nască la tine. „Şi, în noiembrie 1974, doamna Daw Kyin Htwe a născut al treilea băiat albinos. (26, pag. 140)

Cam atât despre relatările lui Trutz Hardo. El a scris mai multe cărţi pe această temă, şi nu numai ca tine conferinţe şi seminalii cu acest subiect, dar înainte de toate este un foarte experimentat terapeut, care poate întoarce oamenii în timp, pentru a găsi vechi blocaje şi a le îndepărta, pe elt posibil, n cazul în care cineva dintre

dumneavoastră vrea să studieze mai adânc această problemă, găseşte adresa unde îl poate contacta la punctul 2 din indicele bibliografic:)

Nu-i aşa că aceste relatări documentate sunt impresionante? Putem ăă ne oprim un moment şi să lăsăm aceste povestiri saşi facă efectul asupra noastră, să cugetăm la ele.

Încă mai există oameni care cred că după moarte nu mai urmează nimic, şi anume că nu ne nastem (firi nou. Pot să spun un singur lucru: „Vina e a lor!”

Dar înainte de a trece la alte lucruri povestite de copiiimedium, doresc să vă maprezint un caz de reîncarnare, unul care mai înviorează

puţin acest subiect

XI i

Aşaaumiţă „Walk-Ins”.

Walk-Ins sunt numite sufletele care nu respectă „regulile spiritelor” şi nu intră în corpul mamei în momentul procreării, d pătrund într-un corp care deja a crescut

Aşa ceva este posibil, dar numai cu titlu excepţional, atunci când sufletul încarnat hotărăşte să se întoarcă în lumea de dincolo înainte de vreme.

Iată cum aş descrie eu acest schimb de suflete: Un suflet şi-a ales nişte sarcini pe care vrea să le îndeplinească pe Pământ, dar deja, pe la opt ani, şi lea îndeplinit Atunci,

corpul respectiv ar putea deja să moară, iar sufletul să se întoarcă în viaţa de dincolo, pentru că timpul care i-a mai rămas de trăit pe Pământ ar fi cumva risipit Dare posibil să apară un alt suflet care poate renunţa la faza de bebeluş, datorită experienţelor pe care deja le-a acumulat (se poate chiar să aibă de îndeplinit o sarcină specială), şi împreună cu îngerii lor păzitori şi cu însoţitorii spirituali, ambele suflete se decid să facă schimb. Sufletul iese din copil, acest lucru este posibil printr-un accident, şi când copilul îşi revine din starea de comă, părinţii se vor mira că fiul lor este dintr-o dată „altfel” decât înainte. Logic, pentru ca acum celălalt

suflet a intrat în corpul său.

Aşa ceva nu se întâmplă foarte des, dar există şi astfel de cazuri.

De un asemenea exemplu am aflat recent, şi pentru că este vorba de un caz petrecut în Germania, vreau să vi-l povestesc şi dumneavoastră.

Relatarea provine de la o prietenă care a cunoscut persoana în cauză la locul ei de muncă, şi care, datorită experienţei sale în domeniul spiritual, a fost foarte atentă la povestirea acesteia despre copilăria ei.

„Când am cunoscut-o pe Alexandra, în 1991, tocmai împlinise zece ani. În ciuda marii diferenţe de vârstă dintre noi, s-a o relaţie bazată

pe încredere reciprocă, şi puteam discuta amândouă despre multe lucruri fără să ne plictisim una pe alta.

Cine îi cunoştea personalitatea – felul ei receptiv, interesat şi ambiţios de a – nusară gândit că ea avusese copilărie îngrozitor de grea. Trupul vi micuţ lipsit de vigoare, vegeta de la naştere prin orfelinate, Sind neglijat, neprimind nimic de la viaţă, nid atenţie, nid afecţiune. Darin duda faptului că viaţa Alexandră se arăta aflai răvreo şansă, i-a surâs şi ei norocul; tocmai când credeau că nu mai pot salva trupul acela plăpând, s-a găsit o inimă care» o ajute. O bonă a luat copilul şa l-a îngrijită şa noapte. A

dus pătuţul micuţei în dormitorul d şi nu s-a despărţit de copil zile, săptămâni, luni, ani.

Când bona muri, Alexandra avea şase ani şi încă nu putea mânca singură, nu putea să se aşeze, să meargă. Din nou a fost plimbată de la cămin la cămin, pe la părinţi adoptivi, şi întotdeauna înapoi la cămin. Zi, după ce fetiţa împlinise nouă arii, încredibilul s-a produs. Fără o perioadă de tranziţie, viaţa Alexandrei a devenit dintr-o dată alta. Vor bească, să alerge, să se descurce singură, şi în cele din urma chiar să meargă la şcoală, aproape fără niciun ajutor.

La scurt timp după aceea, a

devenit liderul unui mic grup de copii, fiind chiar însârdnată cu supravegherea felului în care se respecta regulamentul de la cămin. Ca reprezentantă a cercului ei de prieteni, îi apăra cu curaj atiuid când erau acuzaţi pe nedrept de cătie conducerea căminului şa aveau necazuri. În scurt timp, ea ajuns să fie apărătoarea celor slabi. Era încredibil, şi nimeni nu-şi putea explica acest fenomen.

Era ca şa* cândnidodată n-arf fost altfel. Şi aşa a rămas până când, în al doisprezecelea an al viefiei, Alexandra a aflat cu suiprindere că nişte posibili părinţi adoptivi, care se interesau de ea, aveau s-o viziteze a doua zi. Aşa că

în ziua următoare, fetiţa stătea la uşă pregătită, cu valiza alături, când familia respectivă a venit s-o ia.

Această zi a reprezentat un punct de cotitură în viaţa Alexandrei. A rămas la aceşti părinţi, a fost adoptată şi a cunoscut; în ăfâişit, o viaţă de familie ordonată, cu tată, mamă, chiar şi o soră.

Să acomodat extrem de rapid în această familie bine situată, nelipsindu-i nimic. Dar ea îşi păstra felul ei de a ß. Datorită situaţiei bune a părinţilor, a fost posibil şi să meargă la o şcoală de calitate, iar de la tatăl ei a preluat pasiunea pentru limbi străme, primind şi un ajutor de început în

această direcţie. Astfel a reuşit, ca elevă vorbitoare de limba engleză, să viziteze diferite ţări. Când a ajuns să lucreze la ßrma noastră, a călătorit chiar şi în Noua Zeelandă. După ce s-a întors de acolo, am vorbit mult despre experienţele ei din această călătorie. La un moment dat; mi-a povestit următorul episod: „M-am gândit de multe ori la dumneavoastră pentru că spuneaţi că noi, oamenii, avem mai multe vieţi pe Pământ Eu nu credeam acest lucru pe de-a-ntregul dar când m-am întâlnit cu familia care m-a găzduit în Noua Zeelandă, am fost foarte surprinsă. Mei de acolo m-au primit ca pe copilul lor, cu cuvintele: sfârşit ai

revenit, hai în casă, ne bucurăm foarte tare să te revedem. Poţi să-ţi dud singură bagajele sus, doar ştii unde e camera ta.» Eu nu eram deloc pentru că ştiam cu adevărat unde era camera mea, cunoşteam casa pe dinăuntru şi pe din afară, ca şi cum ar fi fost a mea. Iar părinţilor de acolo le ziceam mama şi tata, pentru că mă simţeam ca şi cum aş fi fost copilul lor.

Tot în acea zi am aflat de la «părinţii» mei din Noua Zeelandă că avuseseră un fiu de şaptesprezece ani care într-o zi nu a mai venit acasă şi nu s-a mai întors niciodată.

Acum erau convinşi că tiul lor se întorsese, mai bine zis renăscuse prin

mine, şi în felul meu de a fi îl recunoşteau pe el. Când am plecat, miau spus, la despărţire, că au petrecut cu mine cele mai frumoase clipe de când a dispărut băiatul lor, cu doisprezece ani în urmă”.

Am calculat atunci împreună şi am aflat că momentul disparities băiatului era acelaşi cu cel al „trezirii la viaţă”, moment trăit de micuţa Alexandra. Păi ea, într-adevăr, că micuţul murise, iar sufletul lui intrase în micuţa Alexandra, care pe atunci se lupta să trăiască Ea devenea de la o zi la alta, pentru că trupul ei fusese preluat de un suflet nou; cel care dă viaţă corpului este sufletul din el!

Alexandra şi-a vizitat adesea «părinţii» din Noua Zeelandă în anii care au urmat” (14)

Şi acum ajungem la partea practitră a cărţii, care nu numai că pe mine m-a determinat să-mi privesc propriul corp cu mai multă atenţie, dar sunt sigur că vă va incita şi pe dumneavoastră.

Semnele din naştere şi petele hepatice

Dacă într-o viaţa anterioară cineva a fost omorât cu brutalitate, de pildă printr-un glonţ sau prin spârrzurare, se poate observa în locul respectiv un semn din naştere. Ne amintim, nu-i aşa, de povestea banditului turc care

avea aceste semne, indicând pe unde intrase şi pe unde ieşise glonţul cu care fusese împuşcat rân cazul paşilor hepatice este vorba, de obicei, tot de răniri din viaţa anterioară. Sar putea spune, deci, că semnele din naştere şi petele hepatice sunt foste răpi cauzate de agresiuni sau acţiuni traumatizante. Încă nu e clar de ce în anumite cazuri asemănătoare aceste semne apar la unii oameni, iar la alţii nu. Dacă încerci o întoarcere în timp cu ajutorul hipnozei, poţi găsi chiar şi locul sap, momentul în care victima a fost subiectul unei brutalizări, Dar dacă vrei să mergi mai departe şi să continui cercetăriţp pentru a afla cum de ai

ajuns victima unui astfel de fapt, trebuie să te întorci şi mai mult în timp, într-o viaţă de şi mai demult şi aştfel, de multe ori poţi afla că la un anumit moment tu însuţi ai fost autorul unei astfel de fapte, şi pţin asta ai creat un motiv ca mai târziu să fii victimă.

Prin reîntoarcere dobândeşti cunoştinţe despre cauza şi efectul unor lapte dintr-o viaţă anterioară, pe care le-ai luat cu tine într-ţi viaţă din prezent, pentru a le putea compara; acest proces duce de multe ori la o viiţţţecare – a eczemelor, a proastei vederi, a alergiâlor şi aşa mai departe.

În legătură cu acest subiect doresc

să introduc aid o altă poveste.

De curând, am fost cu nişte prieteni şi cu copiii lor în apropiere de Kitzbiihel, la o cabină unde am împărţit camera de zi cu cei doi băieţi. Până seara târziu am stat în faţa căminului conversând despre lucruri spirituale, un subiect „arzător” pentru copii. Era atât de captivant, încât puştii râu-şi puteau lua ochii de la mine, astfel că s-au schimbat în pijamale în timp ce continuau să mă asculte. În momentul acela am remarcat pie burtica lui Johannes, care avea unsprezece ani, două semne din naştere şi l-am întrebat spontan dacă visase vreodată că a fost împuşcat Acesta, foarte

surprins, m-a înttebat dacă citeam gândurile şi mi-a mărturisit că de mai multe ori visase că era împuşcat în timp ce povestea acest lucru, i-am şoptit scurt, cu mâna la gură, prietenului meu, în aşa fel încât Johannes să nu audă: „Împuşcătură în burtă” s

Pe urmă m-am adresat iarăşi lui Johannes şi am vrut să ştiu unde îl nimeriseră gloanţele în vis; el arătă spre burtă. L-am întrebat apoi dacă putea să-mi arate exact locul, şi ham ridicat bluziţa de Pijama. A indicat exact locul unde se afla semnul lui din naştere. Dar şi mai interesant era faptul vă Johannes avea semne şi pe

spate, acolo pe unde ar fi ieşit gloanţele.

Fobiile, indie şi coşmarurile dispar adesea imediat ce este găsită cauza lor. De exemplu o teamă nejustificată de şobolani, de înălţimi sau de apă provine de obicei dintr-o experienţă traumatizantă fie din copilărie, din perioada prenatală (deci din burta mamei), fie dintr-o viaţă anterioară. Poate că odată te-ai înecat sau ai fost muşcat de şobolani şi acum afli de unde vine această teamă. Dacă te întorci mai departe în timp, se poate întâmpla să descoperi că într-o viaţă anterioară mai îndepărtată ai băgat un alt om într-o cuşcă cu şobolani, şi

acesta a fost motivul pentru care ai fost atacat de şobolani într-o viaţă de mai târziu, pentru a afla cum i-a fost atunci celui căruia l-ai făcut rău.

Marea în care te-ai înecat sau un pod de pe care te-ai aruncat şi ai murit pot declanşa fobia. Uneori un simplu miros, alteori o anumită persoană, îţi pot aminti de o astfel de întâmplare.

Dacă într-o viaţă anterioară ai fost spânzurat, decapitat sau sugrumat, e posibil ca astăzi să ai o aversiune faţă de lucrurile purtate în jurul gâtului, cum ar fi un lanţ, un guler rulat sau un guler de cămaşă. Alţii, care într-o încarnare de demult au fost sclavi sau deţinuţi şi erau legaţi ori puşi bilanţuri,

pot avea astăzi greutăţi dacă vor să poarte ceva la înână… n

Pentru a înţelege astfel de aversiuni pentru ceva anume, trebuie neapărat să te întorci în timp. Prin intrarea în subconştient se poate ajunge la dispariţia fricilor, a fobiilor, aşa cum s-a întâmplat în cazul copiilor doamnei Bowman.

Important este să învăţăm din astfel de experienţe. Să învăţăm să ne iertăm pe noi înşine, dar şi pe alţii şi, mai ales, să ne comportăm altfel faţă de tot ce ţine de reîncarnare, pe viitor. Totdeauna să fim conştienţi că tot ce le facem altora se va întoarce spre noi la un moment dat, atât lucrurile plăcute,

cât şi cele neplăcute.

O nouă viaţa, alt sex?

în multe relatări este vorba despre copii care nu sunt mulţumiţi cu condiţia de fată sau cu cea de băiat De exemplu, vedem o fetiţă care nu vrea să îmbrace rochii, nu vrea să se joace cu păpuşi sau să stea la şcoală lângă altă fetiţă, cu atât mai puţin să se joace cu alte fetiţe. Care ar fi motivul unei astfel de atitudini? Ei bine, din când în când sufletul se decide să intre într-un corp de sex opus, pentru a avea anumite trăiri şi a învăţa lucruri noi posibile doar în cazul celuilalt sex (de exemplu, să fii mamă, respectiv tată).

Sufletul nu are sec, dar adesea

trăim multe vieţi, una după alta. Cu aceeaşi temă, pentru a înţelege cu adevărat lucrurile. În viaţa de dincolo, noi alegem, atunci când părăsim un corp, ce vrem să fim mai departe, ce vrem să învăţăm în continuare şi optăm pentru următoarea încarnare. Poate vrem să aprofundăm cunoaşterea asupra puterii politice, astfel că alegem să fim mai departe, pentru următoarele opt vieţi, politicieni, în diferite ţări, pentru a putea afla toate aspectele legate de acest subiect în acest caz vor fi alese incarnări bărbăteşti.

După aceea, vrem să experimentăm ce înseamnă să fii mamă

şi atunci schimbăm sexul şi se poate întâmpla, aşa cum am aflat din relatările copiilor, să se ajungă ca impresiile fostei încarnări, de exemplu într-un corp de femeie, să aibă efecte feminine asupra următorului corp, de bărbat Aşa se ajunge la tot felul de complicaţii.

De ce se simte un om atras de acelaşi sex, sau de ce poartă o femeie pantaloni şi arată ca un bărbat? Ştiinţa reîncarnării poate da cele mai bune răspunsuri, iar homosexualitatea îşi găseşte astfel o explicaţie logică. Amintirea unei vieţi trecute este încă atât de prezentă, încât persoanele respective vor să o trăiască în

continuare. Acum ei sunt siliţi să fie altfel decât sunt de fapt, şi uneori ei înşişi nu ştiu ce sunt de fapt, pentru că uneori primează certitudinea că sunt bărbaţi, alteori aceea că sunt femei.

Dar asta nu este întreaga problemă. Dacă un suflet şi-a ales celalalt sex în această viaţă, înseamnă că el vrea să trăiască aceste noi experienţe şi atunci nu ar trebui să repete ce a făcut în viaţa anterioară. Noua încarnare este o provocare care trebuie înfruntată. În astfel de situaţii, o întoarcere la condiţiile unei încarnări anterioare poate clarifica şi adesea rezolva problemele, dacă persoana în cauză îşi dă seama cine a fost înainte şi

ce şi-a propus pentru această viaţă.

Pentru problematica secului greşit” mai există o explicaţie, pe care am aflat-o în primul capitol despre spiritism: este vorba despre posedări. Se poate întâmpla ca de un bărbat să se ataşeze o femeie decedată al cărei potenţial energetic să fie atât de puternic, încât să-l influenţeze considerabil pe cel posedat de ea. O persoană clarvăzătoare poate să-şi dea seama, într-un astfel de caz, dacă este vorba de o influenţă străină şi, dacă răspunsul este afirmativ, cum poate fi ea înlăturată.

Ce se întâmplă când un copü vorbeşte dintr-o dată o limbă străină

Un alt fenomen interesant este existenţa unor copii care, dintr-o dată, încep să vorbească o limbă străină. Aşa se întâmplă cu o fetiţă americană care vorbeşte tot timpul franceza cursiv, în timp ce doarme, sau cu un băieţel din Thailanda; care pe nepusă masă a început să vorbească limba laoţiană.

Expertul Trutz Hardo oferă următoarea explicaţie:

„Există foarte multe cazuri în care unii copii sau adulţi au vorbit sau au scris în limbi care nu le erau cunoscute. Ştiinţa denumeşte aceste xenoglosie (vorbirea într-o limbă străină necunoscută) sau xenograße (scrierea într-o limbă străină

necunoscută). Criticii au încercat să discrediteze dovezile prezentate, zidind că ţin astfel de copil a putut auzi cândva pe cineva vorbind limba respectivă, subconştientul lui a înregistrat-o şi acum, în anumite momente când doarme, copilul repetă ce a Ca atare, spun ei, xenoglosia nu are nicio legătură cu viaţa anterioară. Alţi critici, care desigur şi-au făcut o idee despre aceste lucruri, care încă nu sunt foarte accesibile oamenilor, încearcă să explice xenoglosia prin posedare. În astfel de cazuri-şi bineînţeles că ele apar tot timpul-cel care vorbeşte e un om care a murit, dar al cărui suflet încă nu a ajuns în

lumea de apoi, ci mai stă încă printre oameni, fiind invizibil pentru cei mai mulţi chiar şi atunci când se exprimă Mai există şi fenomenul în cursul căruia persoana decedată, ba chiar şi unele spirite mai înalte, sălăşluindân sfere superioare, vorbesc prin dneva într-o cu totul altă limbă sau cu un accent puternic, sau într-o cu totul altă tonalitate şi articulare, sau cu un cu totul alt vocabular decât cel pe care-l foloseşte de obicei omul respectiv.

Din când în când se poate întâmpla ca la intervale de timp, oamenii să vorbească din nou în acea limbă pe care au vorbit-o în viaţa anterioară”. (22, pag. 131)

Trutz Hardo a formulat excelent problematica. Adevărul e că nu putem exclude întotdeauna existenţa unui spirit care vorbeşte printr-un copil într-o limbă străină.

Numai o persoană darvmonară poate vedea dacă este vorba despre un spirit care vorbeşte prin copil, sau dacă într-adevăr sübiectul îşi aminteşte de o viaţă anterioară.

Experienţe de dăşăvu

Un alt fenomen legat de reîncarnare este recunoaşterea unui loc. Aproape fiecare dintre noi l-am trăit măcar o dată. Eşti în concediu, într-un loc străin, dar brusc ai senzaţia că ai mai fost cândva acolo. Da, uneori

putem spune chiar că după colţ se află un pod sau un loc deosebit Sau stăm acasă, ascultăm o amttnita muzică, deodată ne repezim să luăm o carte de pe masă şi... ne dăm seama că am mai trăit o dată această situaţie, că ne-am mai întâlnit cu ea în trecut şi ştim, în acel moment că imediat va intra fiica noastră în cameră şi va zice, cu siguranţă, o anumită propoziţie. Exact aşa se întâmplă. Exact în momentul în care devenim conştienţi de faptul că deja cunoaştem această situaţie, ea a şi trecut.

Astfel de trăiri, care sunt denumite, în general, ddjăvu-uri (în franceza: văzut deja), pot avea diferite

cauze, şi anume:

1. Le cunoaştem dintr-o viaţă anterioară, în care am trăit în acelaşi loc sau acolo s-a întâmplat ceva care ne-a impresionat foarte tare;

2. Am visat despre acest eveniment, înainte să se fi întâmplat; sau

3. Se întâmplă uneori ceva sortit, ce este stabilit în planul vieţii noastre şi este vorba, în acest caz, de o sincronizare.

1. În cazul amintirilor dintr-o viaţă anterioară se potriveşte clasicul exemplu de mai sus, cel al vizitării unui oraş necunoscut Ceea ce se potriveşte la locuri se potriveşte, bineînţeles, şi la

oameni Putem întâlni un om pe care nu l-am cunoscut până atunci, de care să ne îndrăgostim în primul moment; în care să avem încredere, ca şi cum l-am cunoaşte de secole. Dar la fel se x>ale întâmpla şi fii sens invers, şi anume să întâlnim un om faţă de care să avem un sentiment de respingere de la început, deşi nu-l cunoaştem şi nici măcar nu a apucat să spună ceva.

Acest fenomen se bazează pe legea rezonanţei. Dacă se întâlnesc doi oameni care au aceeaşi frecvenţă, ei se atrag unul pe altul, se simt „atraşi”. Aşa-zisa „chimie” corespunde. Dar este mai mult un fenomen fizic, o rezonanţă a doua corpuri care vibrează la fel.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu locurile pe care le-am vizitat deja într-o altă viaţă. Bineînţeles că poţi ajunge şi într-un loc în care n-ai mai fost niciodată, şi totuşi să percepi într-un mod intuitiv că aici s-a întâmplat ceva (de exemplu o crimă), sau să simţi că undeva se manifestă o vibraţie foarte plăcută şi mai târziu să afli că acolo mulţi oameni merg să se roage sau că este un loc de întâlnire pentru perechile de îndrăgostiţi

Tot ce a dus într-o viaţă anterioară la o experienţă dureroasă sau chiar la moarte rămâne în câmpul nostru de energie, rămâne depozitat în aura noastră. Aceste depozite de energii pot

fi reactivate prin trăiri de acelaşi lei sau asemănătoare din prezent. Aşadar, în cazul respingerii pe care o simţi ţaţă de o persoană care de-abia a apărut în viaţa ta, se poate să nu fie de vină persoana respectivă sau vreo trăire care se leagă de ea şi care ne aminteşte de ceva negativ. Poate fi vorba despre energia pe care persoana o poartă cu ea; sau chiar şi expresia de pe faţa ei ori un anumit miros pot Trezi în noi depozitul cu amintiri dureroase care să se lege involuntar de persoana din faţa noastră.

Dacă o persoană pe care de-abia am întâlnit-o ne inspiră încredere, faptul acesta ne poate duce înapoi într-

o încarnare anterioară, caz în care trebuie să fim atenţi. Dacă avem sentimentul că am iubit odată acea persoană, nu înseamnă că trebuie s-o facem din nou. Unii nu ţin cont de asta, şi se leagă din nou de acea persoană, având o relaţie cu ea. Se poate ca într-o viaţă anterioară aceeaşi relaţie să nu fi fost atât de armonioasă, dar asta nu se mai ştie, simţi doar că îl cunoşti pe celălalt extraordinar de bine.

Ar trebui să fim foarte atenţi cu astfel de „reîntâlniri în care investim încredere” şi să observăm ce anume s-ar putea ascunde în spatele lor.

La astfel de reîntâlniri le putem adăuga şi pe cele problematice, adică

cele în care întâlnim din nou suflete vechi în corpuri noi „pentru a compara ceva, o greşeală din altă viaţă. Aceste întâlniri nu se anunţă, ci ne prind pe picior greşit, fără avertisment. (Dacă am şti dinainte, probabil, că am încerca să ne eschivăm de la o întâlnire sau alta.)

În loc să primim aceste întâlniri lăsându-ne dominaţi de emoţii, ar trebui să le considerăm o linie de intersectare şi Să le „prelucrăm” în intelectul (spiritul) nostru.

2. Dacă o situaţie de dăjă-vu e prevestită de un vis, – vom avea bine cunoscutul sentiment de surpriză atunci când evenimentul va avea loc.

Dar cum poţi să prevezi ceva în timpul somnului, care e fratele mai mic al morţii? Ce ne spun visele?

Când dormim ne deconectăm conştientul, gândurile încetează. Cu toate acestea, nu suntem nici pe departe inactivi. O dată ce adormim, sufletul părăseşte corpul şi se mişcă în zona imaterială. După ce sufletul să distanţat de corp, maieste legat de acesta doar prin şnurul de argint Şnurul de argint, o fâşie de energie luminoasă, este aşa-zisul cordon ombilical între suflet şi corp, care poate fi comparat cu un cablu electric ce leagă viaţa de apoi cu viaţa de acum. (Dacă un om moare, acest şnur

se dizolvă din corpul material, energia vieţii se retrage. Aşa cum tăierea cordonului ombilical de la mamă înseamnă naşterea unei vieţi fizice, tot aşa, „tăierea” şnurului de argint de la corpul fizic înseamnă naşterea în lumea de apoi.)

În luniea de dincolo ne întâlnim ajutoarele spirituale – îngerii păzitori sau mentorii spirituali, dar şi rude sau prieteni care au murit, care ne „şcolesc” sau dezbat împreună cu noi evenimentele alei. Uneori ni se arată şi episoade din viitor, pentru a ne pregăti pentru ce mai avem de înfruntat În mod normal, pe timp de zi nu ne putem aminti de astfel de discuţii purtate cu

ajutoarele noastre spirituale, dar uneori le prelucrăm în visele noastre. Noi credem atunci că am visat viitorul, dar de fapt ni s-a viitorul, un capitol care urmează, de exemplu, iar când acesta chiar se produce, Ü numim „o trăire dejă-vu”.

Putem spune că în timpul nopţii suntem şcoliţi spiritual. Se lucrează cu sufletul, uneori suntem eliberaţi de griji şi emoţii. În majoritatea cazurilor se întâmpla să te culci cu griji în suflet, dqr apoi, când te trezeşti, săconstaţi că au dispărut Uneori mergem în pat având o problemă la care ne chinuim să găsim o soluţie. Atunci când o discutăm fără să ştim cu îngerul npstru

păzitor, primim de obicei soluţia gata servită, numai că dimineaţa o uităm din nou. Uneori, o astfel de soluţie introdusă de către îngerul nostru păzitor într-un vis nu dispare a ne amintim de ea dimineaţa”.

Există şi o altă variantă, ca dimineaţa, când ne trezim după ce am visat foarte intens despre un membru decedat al familiei, de fapt lucrul acesta să se fi întâmplat cu adevărat, în tărâmul imaterial.

Există trei feluri de vise:

Visele adevărate, în care este vorba de vise vizionare, vise prevestitoare.

Visele de eliberare, prin care

subconştientul se eliberează de toate sentimentele cu care nu, s-a confruntat şi pe care nu şi le-a exprimat Stări cum ar fi: teama, ruşinea, timiditatea sau altele asemănătoare sunt indicii că ar trebui să fie discutate astfel de sentimente pe care le trăim în realitate.

Visele cu dorinţe sunt visele care, aşa cum arată şi denumirea lor, exprimă dorinţe, pe care le avem în timpul zilei, de exemplu dorinţe pentru anumite obiecte, dar şi referitoare la relaţia cu un bărbat sau o femeie anume, pe care i-am cunoscut Ştiţi şi dumneavoastră cum e.

Pentru a afla mai multe despre

visele noastre, pentru a pe da seama în ce categorie se înscriu, este bine să ne notăm visul imediat după ce ne trezim, şi din când în când să citim ce am scris, să ne dăm, seama care anume dintre ele» au adeverit Vom remarca în acest fel şi că visele se schimbă în timp. Dacă înainte să adormim spunem o rugăciune sau discutăm foarte lejer cu un prieten invizibil, dar totuşi prezent, din lumea spiritelor (aşa cum fac eu) şi apoi spunem şi o rugăciune, atunci aceasta vă îi ascultată. Se poate întâmpla ca ajutorul care ni se acordă să arate cu totul altfel decât ni l-am (lorit) Sau decât l-am sperat Poate că nid nu vedem acest ajutor, pentru că

noi ne-am fixat pe ceva anume. Dar j sunt căile „(ne mirăm iar şi iar), şi nicio rugăciune nu rămâne neascultată, însă trebuie tot timpul să luăm în considerare faptul că lucrul pentru care ne-am rugatpoate arăta altfel decât ne-am aşteptat Uneori. Se poate întâmpla şi să primim un răspuns care nu este corect sau pdcare pur şi simplu nu-l putem înţelege.

De multe ori vrem ca lucrurile să stea într-un; anume fel. Scopul vieţii noastre este evoluţia sufletului nostru, şi lumea spirituală face tot ce poate pentru a ne ajuta să realizăm această evoluţie. Doar că acest lucru poate să nu corespundă, de multe ori, cu ceea

ce îşi imaginează ego-ul nostru că ar fi important şi bine pentru noi. Şi de multe ori, din cauza problemelor dificile în care suntem implicaţi, nu suntem în stare să ne dăm seama de învăţămintele care se află în spatele acestei situaţii. Şi atunci, de cele mai multe ori ne doare. Puţină răbdare şi atenţie fac minuni în astfel de cazuri.

3. Cel deal treilea caz, şi anume faptul că uneori ni se întâmplă ceva sortit, care era scris să ni se întâmple în planul vieţii noastre, are nevoie de o scurtă introducere. După cum vom observa într-unul dintre capitolele următoare, noi ne căutăm, împreună cu îngerul nostru păzitor şi cu

mentorul nostru spiritual, o nouă încarnare. Viaţa de pe Pământ poate fi comparată cu un teren de sport sau cu un program de calculator care are la bază un tipar anume. În acest software al vieţii ne încarnării cu programul nostru personal, pentru a avea cât mai multe experienţe noi în noua încarnare. Schema programului nu e foarte strictă ci, dimpotrivă, lejeră: e drept, în noua încarnare nu mai avem „mână liberă” sută la sută (cum am avut libertate atunci când am ales, fără constrângere, programul), dar ne rămâne posibilitatea de a ne schimba cursul vieţii. (Vom reveni asupra faptului că, în cazul unui suflet care

îmbătrâneşte pe măsură ce evoluează, propria sa voinţă va fi redusă la spaţiul de desfăşurare a încarnării lui. Modelul este construit de un suflet mai evoluat, care preia din sarcini. Un suflet tânăr poate experimenta mai mult şi are mai multă libertate. Putem face o comparaţie între libertatea unui preşcolar sau a unui şcolar din clasa întâi şi stilul de viaţă al unui absolvent de liceu.)

În cadrul unor astfel de programe sau tipare de viaţă există porţiuni de drum marcate. Dacaajungem la un astfel de marcaj, avem de multe ori impresia că avem o trăire dâjârvu. Dar în acest caz, este un indiciu că suntem

pe drumul cel bun, pentru că mai putem înfige liniştiţi un steguleţcare să marcheze distanţa pe care am parcurs-o. Este un mod de a ne aminti de tiparul de viaţă pe care ni l-am stabilit singuri, odată. Este ca şi cum în acelaşi moment, atât conştientul cât şi subconştientul au primit confirmarea că sunt hi acord cu modelul de viaţă Sau altfel spus, este un indiciu că suntem

În momentul potrivit, la locul potrivit”deci un caz de sincronizare.

Vise de aşi viziuni

Visele sunt în general un mod bun de a veni în legătură cu lumea spiritelor. Când ne imaginăm lucruri,

de multe ori ne vin impulsuri şi gânduri care nu provin de la nöi, d de la un ajutor spiritual.

Mie însumi mi se întâmplă acest fapt, atunci când scriu o carte sau o scrisoare. În timp ce scriu observ dintr-o dată cum ţâşnesc propoziţii din mine, iar la redtire mă mir mereu că aceste lucruri le-am spus chiar eu.

Şi când scriu în jurnal mi se întâmplă, la notarea trăirilor de peste zi, la derularea alei în faţa ochilor minţii, să simt dacă o anumită situaţie a fost plăcută sau dacă m-am simţit rănit…

Aid se amestecă mereu impulsuri de la însoţitorii spirituali. Mă refer la

această stare mai ciudată, în care eşti pe jumătate prezent şi pe jumătate absent Mulţi cunosc acest lucru de la şofat Eşti la drum, pe autostradă şi ai o cursă monotonă. În timp ce pe de o parte eşti atent la trafic, pe de alta îţi trec tot felul d & gânduri prin cap. Este o stare asemănătoare celei între somn şi veghe. Sunt domenii în care graniţele dintre viaţa de acum şi viaţa de apoi devine transparentă, noi primind astfel impulsuri de la cea din urmă. (2,22,26)

CAPITOLUL 4

Fenomenul „Copiilor-indigo

Ajungem la copiii model cu care, probabil, unii dintre cititori au mai

avut de-a face până acum. Anume, este vorba despre copâitindigo, o denumire despre care puţini au înţeles cu adevărat ce înseamnă.

Această denumire a devenit cunoscută şi datorită lui Lee Carroll şi Jan Tober, autori ai cărţii omonime, Copm-Ind Autorii au auzit tot mai des, de la prieteni sau cunoscuţi, despre problemele relaţiei dintre părinţi şi copii. Până aid nimic nou. Orice părinte o ştie, nu-i aşa?

Dar autorii mai adaugă aid următoarea descriere:

J\uzim tot mâi des decerni nou fel de copii, despre un nou fel de probleme ale părinţilor Sunt diticukăti

foarte dudate, atipice pentru generaţia noastră.

Am ignorat aceste relatări până când am aflat acelaşi lucru de la oameni care prin meseria lor se ocupă de copii: Mulţi dintre ei erau disperaţi şi li se terminase toată răbdarea. Colaboratorii şi colaboratoarele unorinstituß de copii din toate regiunile ţării, unii dintre ei având peste 30 de ani de experienţă în muncă, ne-au povestit aceleaşi întâmplări în care întotdeauna era vorba despre faptul că acum copiii sunt altfel decât erau odată". (6, pag. 9)

A devenit tot mai dar faptul că în lume se nasc tot timpul copii care se

comportă altfel şi nu se mai încadrează în nişte tipare ca generaţiile dinaintea lor.

Cartea este structurată ştiinţific, teza copiilor-indigo fiind susţinută de relatări ale medicilor, psihologilor şi oamenilor de ştiinţă în general. Din acest motiv nu se poate de foarte fluent, însă după părerea mea are o funcţie de pionierat, de deschizătoare de drumuri.

O persoană care s-a dedicat cercetării copiilor-indigo este Caroline Hehenkamp, născută în Olanda, care explică acest fenomen pe internet Iată ce afirmă ea în cartea Copiii unor timpuri noi:

„De mult timp stă în centrul atenţiei următoarea întrebare: ce se întâmplă de fapt cu copiii noştri şi cu tineretul nostru?! Tot mai mulţi copii ne arată prin comportamentul lor că refuză normele date ale societăţii şi nu vor să le respecte. Ei îi duc atât pe părinţii lor, cât şi pe ceilalţi din mediul în care trăiesc într-o mare derută. Neatenţia, lipsa de concentrare şi hiperactivitatea au devenit concepte arhicunoscute. Nici percepţia supranaturală, înalta intuiţie sau talentul paranormal nu sunt rare. Mulţi dintre copiii nou-născuti au ajuns între timp la grădiniß sau la şcoală şi deja fac reguli noi în mediul lor. Înainte de

toate, pretind linii clare, sentimente şi graniţe dare, clare, iubire dară, disciplină clară şi multă libertate.

În modul de gândire tradiţional al societăţii există definiţiile conceptelor de normal” şi devia t”. Dar ce este de fapt normal? Este şocant să vezi câţi copii sunt consideraţi cu dereglări psihice când de fapt sunt talentaţi ca medium şi cât de repede se întinde moda, care vine din S.UA., de a-i linişti cu medicamente. Este ca şi cum ar exista un contract de ai educa pe copii conform regulilor rigide ale sodetăţii, evitând orice procedee noi. După părerea mea, comportamentul copiilor nu mai poate fi explicat prin

dezvoltarea noastră socială normală. Se află mult mai spatele acestui comportament”. (16)

Aşadar, un copU-indigo pare să fie un copil care manifestă noi caracteristici şi tipare de comportament diferite, în general, de cele din trecut Aceste tipare sunt unice, aşa încât cer de la părinţi şi de la învăţătorii copiilor să-şi schimbe întreg cursul vieţii pentru a se ocupa de aceşti copii şi de educarea lor. Cu toate acestea, transformarea copiilor nu a fost surprinsă de niciun om de ştiinţă şi nu a apărut în niciun dar, pentru a fi făcută publică. În loc de asta, li se dau copiilor medicamente –

mai ales în SUA pentru a-i linişti. Este clar, că nu mai ştim cum să ne ajutăm.

Dar ce este un copitindigo?

În întreaga istorie a psihologiei au existat sisteme după care a fost clasificat comportamentul uman. Cu ajutorul acestor clasificări se încearcă să se identifice tipurile de comportament, modurile de acţiune şi corelarea acestora (altfel spus, toate sunt categorisite în sistemul de sertăraşe).

Pe lângă aceste sisteme psihologice de clasificare există şi cele spiritual-metafizice, de exemplu astrologia, care foloseşte drept criteriu semnele zodiacale.

În anul 1982, cromoterapeuta americană Nancy Ann Tappe a publicat

O carte cu titlul Understanding your life through color (înţelegeţi viaţa voastră cu ajutorul culorilor), în care autoarea asociază diferite moduri de comportament cu anumite grupuri de culori. Bazându-se în primul rând pe în

1 uiţia sa, doamna Tappe a creat un sistem precis şi bogat în explicaţii prin care îţi poţi regăsi uşor trăsăturile de caracter proprii. Ea este de părere că fiecare om are o culoare aparte a vieţii lui, uneori chiar două sau mai multe culori.

În viziunea sa, aceste culori ale vieţii sunt ca nişte învelişuri care sunt

viabile şi în aura omului. Datorită acestui fapt, ea reuşeşte să indice trăsături de caracter prin grupuri de culori. Fiecărui grup de culori Ü corespunde şi un anumit model de comportament, care poate fi recunoscut la oameni dacă ştii pe ce să pui accentul. Peste ani, valabilitatea acestui sistem a fost dovedită de practică. Una dintre categoriile de culori despre care se vorbeşte în carte este albas tru-indigo. Această categorie dezvăluie foarte exact ce se întâmpla cu noul tip de copil despre care discutam anterior:.

Un copihndigo este, aşadar, un copil care are culoarea vieţii indigo şi

caracteristicile corespunzătoare acestei culori. În contradicţie cu culorile vieţii cunoscute până acum, cum ar fi galben, albastru, verde sau roşu şi combinaţii ale acestora, la copiii-indigo iese în evidenţă faptul că au trăsături caracteristice unor personalităţi foarte dificile, greu de asimilat în structurile clare şi normale impuse de societatea noastră. Din această cauză, educatorii şi părinţii lor au nevoie de mult mai mult tact şi sensibilitate.

Lee Carroll şi JanTober ne explică ceva mai detaliat ce fel de copii sunt desemnaţi ca fiind copii-indigo şi cum îi putem recunoaşte.

1. Ei ap sentimentul ca vin pe lume ca Sind alteţe regale, şi adesea se şi comporte cp atare.

2. Aii sentimentul cp pieritä şa existe pe acest pământ? * şi sunt surprinşi dacă alß au alte păreri.

3. Sentimentul propriei lor valori este un subiect important pentru ei. Le spun adesea părinţilor lor foarte clar „cine sunt”.

4. Au probleme cu autoritatea absolută (nu suportă autoritatea fără explicaţii sau fără posibilitatea de a alege din măi multe variante).

5. Sunt anumite lucruri pe care refuză să le facă (de exemplu, le vine foarte greu să stea la coadă).

6. Se simt frustraţi când sistemele sunt raţionalizate şt nu necesită o gândire creativă.

7. Ei văd adesea căi prin care pot fi abordate altfel anumite probleme de acasă sau de la şcoală, şi din acest motiv sunt adesea priviţi ca nişte rebeli care nu acceptă disciplina.

8. Se integrează foarte greu din punct de vedere social. Dacă în mediul în care trăiesc nu mai sunt şi alß care au aceeaşi structură cu ei, atunci se pot ascunde în ei înşişi, având sentimental că nu sunt înţeleşi de nimeni. Şcoala este privită de ei ca foarte difrcilă din punct de vedere social.

9. Nu reacţionează la actele de disciplinare în care se încearcă să li se creeze un sentiment de vinovăţie (de genul: „Aşteaptă tu, să veri ce păţeşti când o să vină tatăl tău acasă şi o să vadă ce ai făcut1”).

10. Nu manifestă reţineri atunci când trebuie să spună clar de ce au nevoie.

Caroline Hehenkamp a forat şi mai adânc şi a adăugat listei următoarele caracteristici:

Confirmare interioară despre adevărul

Viaţa trăită după principii înalte;

Înţelegerea faptului că omul trebuie să trăiască în cooperare cu

oamenii şi” cu mediul înconjurător;

Aceşti copii unesc de multe ori ambele aspecte în ei, cel feminin şi cel masculin (androgini);

Ştiu că există mai mult decât ceea ce vedem;

Cred că materia şi viaţa frică sunt ilurii; ştiu că viaţa se compune din energie şi din conştiinţă vie;

Ştiu că totul se leagă în acest univers; timpul şi spaţiul, distanţa şi forma nu sunt pentru ei lucruri separate, aşa cum le vedem noi;

Simt că orice viaß trebuie tratată cu atenţie, hi integritatea ei, cu iubire şi compasiune;

Înţeleg mai bine conceptele

spirituale decât cele frice;

Nu se lasă îngrădiţi prin idealuri învechite sau prin credinţă impusă;

Nupotf siliţi să facă ceva în care nu cred;

Nu acceptă să fie conduri de oameni care nu au aceleaşi vederi cu ei, din punct de vedere etic;

Nici măcar presiunile sociale nu-i silesc să se subordoneze;

Nu cred în conceptul de vinovăţie; se lasă foarte greu pedepriti;

Nu se lasă îngrădiţi în niciun fel de tipare;

Trebuie sărri poată trăi viaţa orientată după cele mai înalte principii, altfel devin depresivi, furioşi şi îşi fac

rău singuri;

Sunt foarte oneşti şi independenţi;

De multe ori nu-i simt cu adevărat corpul;

Au cele cinci simţuri foarte dezvoltate; din această cauză, sunt suprasolicitaţi şi pot ajunge la oboseală;

Sunt reticenţi în ce priveşte modul de hrănire; cea mai bună hrană pentru ei este cea naturistă şi cea organică;

Comunică uşor cu animalele, plantele, cu alţi copii şi eu în general;

Vorbesc adesea cu prieteni invizibili; din acest motiv sunt catalogaţi adesea ca având probleme psihice, sau, de către cei mai

înţelegători, ca fiind copii cu o fantezie prea mare.

Nancy Ann Tappe, care a definittermenul indigo, a fost şi cea dintâi care a urmărit cu atenţie copiii-indigo şi care a observat o înmulţire a acestora cam prin anii 80. Studiindu-i, a înţeles că la vârste fragede aceşti copii nu au niciun plan despre ce vor să facă în viaţă. Abia după vârsta de 26 – 27 de ani, aceştia vor suferi o transformare crucială şi vor simţi foarte pregnant care e scopul existenţei lor. Vor lua hotărâri clare cu privire la ceea ce vor cu adevărat să facă în viaţă.

Aproape toţi copiii-indigo au

coeficientul de inteligenţă QQ) de 130 şi 140. Dar sunt şi unii care îl au peste 160. (Un IQ de 69 este considerat semn al înapoierii mintale, cel de 70 – 79 este la limită, 80 – 89 este considerat media de jos, 90 – 109 reprezintă media de inteligenţă, 110 – 119 este media superioară, 120 – 129 peste medie, iar începând cu 130 este considerat peste normal). Cu zece ani în urmă, poate un copil la o mie avea unIQ de 130, dar astăzi, pentru că acest IQ este întâlnit tot mai des, tinde să fie considerat normal. Asta înseamnă că inteligenţa oamenilor creşte în mod spectaculos. Din această cauză nici nu ne mai miră că sunt

făcute tot mai multe descoperiri şi un program de calculator îl depăşeşte pe altul abia creat Rapiditatea cu care evoluează tehnica este impresionantă, dar această evoluţie este dictată de creierele umane (şi de suflete, bineînţeles). Acest lucru ne arată şi ce se întâmplă cu umanitatea, şi mai ales ne atenţionează că se întâmpla ceva cu ea.

Nancy Ann Tappe clasifică copiii-indigo în patru subgrupe, pe care le descrie astfel:

L Tipul umanist: sunt medicii, avocaţii, vindecătorii, profesorii şi politicienii de mâine. Ei vor deservi masele şi sunt hiperactivi. Simt

deosebit de sociabili, discută cu oricine şi oricând, sunt tot timpul prietenoşi. Au păreri foarte dare şi bine întipărite, dar de multe ori se arată neîndemânatici. Sunt copiii care nu se pot juca doar cu o singură jucărie, trebuie să scoată tot ce au, toate jucăriile şi apoi se vor juca, sau poate nu, cu ele. Sunt copiii cărora trebuie să le aminteşti mereu că trebuie să-şi facă ordine în cameră, ţientru că ei sunt absorbiţi de cu totul altceva.

2. Tipul orientat spre idee: sunt copiii care se simt mult mai atraşi de proiecţii decât de oameni. Ei sunt inginerii, designerii, arhitecţii de mâine. Ei au de obicei o alură sportivă

şi au o problemă în privinţa controlului, încearcă tot timpul să-şi manipuleze părinţii. Lai băieţi este vorba despre mamă, la fetiţele-indigo despre tată Dacă cedezi în faţa acestor copii se iveşte o mare problemă; când sunt tineri se pot îmbolnăvi de boli de dependenţă, uneori se poate ajunge la dependenţa de droguri.

3. Tiptil artistic: copilul încadrat aici este mult mai sensibil; de obicei mai mic de statură decât celelalte tipuri (dar nu întotdeauna). Aceşti copii se orientează mai ales spre arta şi sunt creativi. Indiferent ce meserie vor ajunge să aibă, se vor implica mai ales în partea creativă a acestei profesii,

între vârsta de patru şi zece ani, e. Posibil qa ei să fie atraşi de multe şi diferite arte, de care să se ocupe câte zece minute, după care să le lase baltă. Cu aceşti copii se recomandă să închiriezi instrumente, nu să cumperi, pentru că a doua zi se vor răzgândi şi vor cere altul. E posibil totuşi ca aceşti copii să lucreze în paralel la cinci-şase instrumente, şi apoi, când devin adolescenţi, să aleagă fără nicio greutate unul dintre ele şi să atingă virtuozitatea în domeniul respectiv.

4. Tipul mfrpufinrwnainiialT sunt copii mai mari din punct de vedere fizic decât ceilalţi copii-indigo; la vârsta de uiţu-doi ani, deja nu mai aveţi ce să le

spuneţi. Ei răspund întruna: „Dar ştiu aste, să fac asta singur. Lasă-mă!”

Sunt cei care în viitor vor elabora noi filosofii, vor fonda noi religii. Aspectul negativ al firii lor este acela că pot fi grosolani în comportare, nu prea sunt prietenoşi (fiind, mai voinici decât ceilalţi copii de vârsta lor, îi domină şi nu ăe pot împrieteni cu e0. Nancy Ann Tappe numeşte acest tip dimensional, pentru că e de părere că aceste fiinţe sunt venite de pe o altă planetă, deci nu au fost încarnaţi, înainte, pe pământ ca ceilalţi.

Bineînţeles că există şi copii-indigo clarvăzători sau cu proprietăţi de medium, dar aceştia nu formează o

categorie aparte. Călităţile marcante ale acestora sunt intelectul puternic dezvoltat şi sefitimenttil foarte intens al propriei valori.

Copiii-indigo „simt” la venirea lor pe Pământ cine sunt şi vor să fie recunoscuţi şi trataţi ca atare. Ei aii sentimentul propriei valori echivalent cu cel al unui om de treizeci de ani, şi acceptă foarte greu sau deloc să se abată de la o părere de-a lor. Aceşti copii impun o altfel de educaţie. Ei nu pot fi obligaţi (în genul: „Acum aşază-te, acum spalărte!”). Ei vor să li se explice totul, să fie consultaţi, nu acceptă ordine şi reacţionează cu încăpăţânare atunci când sunt

controlaţi, deşi ei înşişi controlează cu mare plăcere.

Autorii Tober şi Carroll amintesc în cartea lor de un băiat pe nume Travis. El aparţine, în viziunea lor, copiilor-indigo talentaţi în muzică. La vârsta de patra ani a susţinut primul său concert de mandolină cu public; la cinci ani avea o formaţie împreună cu nişte prieteni, iar la vârsta de nouă ani câştijgase deja concursuri naţionale, înregistrându-şi primul CD. La paisprezece ani şi-a scos primul album solo, cu cane 3 ajuns în „Top Ten”. Avea deja compoziţii şi aranjamente proprii şi nu mai avea nicio problemă să cânte în faţa a trei sute sau cinci

sute de oameni.

Pe pagina de internet a lui Caroline Hehenkamp există un formular cu întrebări pentru copii în general, pe care îl pot completa toţi copiii (inclusiv copiii-indigo), pentru a putea afla mai multe despre ei, despre ce Ö impresionează. O pagină interesantă este cea completată de un copil-indigo În vârstă de 21 de ani, Kiriako Nedelkos, prin care noi, adulţii, putem înţelege mai bine ce se întâmplă cu astfel de personalităţi. Iată răspunsurile lui:

1. Când ai ştiut că eşti un copil-indigo? Cum ai aflat acest lucru?

„Când am citit cartea «Copiii-

indigo» a lui j. Toberşil. Cârmii, am ştiut ce se întâmplă cu mine. De fapt, am tot timpul cine eram, dar prin această carte am primit continuarea.

2. Ce însuşiii ale tale sunt altfel decât ale celorlalţi copii?

„Când eram mic puteam să intru într-un fel de transă. Stăteam ca o statuie, fără a avea emoß, până când conştientul meu ieşea din corp şi plutea prin cameră. Ryan Maluski, unul dintre coautorii carpi, a descris bine acest lucru. Uneori stăteam te poziţii ciudate şi formam figuri cu degetele, şi numai aşa mă simţeam bine. Feste ani am aflat că acestea erau de yoga, şi ca aceste poziţii ale degetelor te ajută să

meditezi. Atunci încă nu ştiam nimic despre yoga sau ceva asemănător. Cu timpul, am început să observ că uneori sunt clarvăzător sau un bun medium. Gândurile mele sunt foarte rapide şi din această cauză uni este greu să comunic cu oamenii care nu sunt la fel de rapizi. Eu gândesc mai degrabă te imagini decât în cuvinte, iar limbajul uman nu este destul de complex pentru a-mi exprima ideile sau imaginaţia prin el. Copil fiind m-am ocupat cu plăcere de taoism, de diferite tilozotii, am reflectat la celelalte dimensiuni şi la Univers. Mi-a fost repede clar că nu puteam vorbi cu niciunul dintre prietenii de aceeaşi vârstă (pe atunci

10 – 12 ani), despre aşa ceva. Când priveam cerul înstelat, simţeam că sunt un copil al stelelor şi că mai existau copii ca mine pe planeta. Aproape că puteam vorbi deja cu ei (prin spirite). În afară de asta, tot timpul era o energie luminoasă albastru-techis şi aveam vise în care eram o fiinţă a Luminii din această energie. Îmi amintesc de viziuni te care fiinţe deosebit de frumoase din această Lumină erau lângă mine, iar ochii lor străluceau nebuneşte. E posibil ca aceasta să ţie energia de care aţi scris în cartea dumneavoastră

3. Cum este pentru tine să fii un copil-indigo?

foarte solicitant şi frustrând Pot să mă apropii de foarte puţini oameni, iar în mulţime mă simt straniu, ca şi când aş fi de pe altă planetă. Eu nu vreau, de fapt, să fiu altfel sau excepţional, ci numai să găsesc oameni care sunt la fel cu mine. M-a durut extraordinar de mult să fiu atât de diferit Ani la rând am suferit de o paranoia care mă făcuse să mă închid în mine şi să ßu foarte retras. Am avut mari probleme cu Aptul că, mi se părea mie, ceva nu era normal cu genele mele! Eram foarte precoce, ktât trupeşte cât şi spiritual. La doisprezece sau treisprezece ani eram deja aproape bărbat. Am început să mă rad, aveam

păr pe picioare şi arătam cu câţiva ani mai mare (din această cauză găseam şi numai fete mai mari decât mine). Conştientul meu exploda tiânghiţeam totul despre ßlozoße, energie (în sensul energiei spirituale, «Chi» sau Reiki»), sensul şi întrebările existenţiale. Ca pregătire, eram cu ani de zile înaintea colegilor de clasă şi din această cauză mă înstrăinasem de ceilalţi. Nu puteam discuta cu nimeni despre preocupările mele. Undeva, pe internet, am citit odată că aceşti copii-indigo au altfel de gene, că două dintre genele pe care le au majoritatea oamenilor la noi suntactivate, daria ei nu".

4. În ce privinţă semeni cu ceilalţi

copii-indigo?

„F ac cu Plăcere prostii, am puţin respect faţă de părinţii mei sau Aţă de alte persoane cu autoritete, în primul rând Aţă de profesori, ascult cu plăcere mutica dată tare şi port blugi înpţi. M-am îmbătat de multe ori doar ca să mă distrez împreună cu alţi tineri. Un timp am fumat şi am luat droguri. Chiar dacă nu sună a mare distracţie, măcar atitudinea asta m-a ajutat pentru scurt timp să aparţin unui grup, să mă întovărăşesc cu cei de vârsta mea. Îmi place la nebunie să merg cu viteză mare prin oraş, aşa cum Ac toţi cei de vârsta mea care au maşini, şi mi-am încercat norocul şi la fete. Im fiecare

sfârşit de săptămână aveam petreceri, vara mergeam la ştrand şi înotam. Nu am fost tot timpul exclus, ci, în perioada când făceam toate acestea, aveam prieteni şi uitam de problemele mele”.

5. Cunoşti alţi copii-indigo? Cum sunt aceştia?

„Ia cursurile de Reiki [formă de medicină tradiţională japoneză bazată pe o anumită tehnică a masajului, n.a.], am întâlnit o fetiţă de opt ani caie avea gradul al doilea M-am uitat o singură dată, scuit, în ochii ei şi am ştiut cine era şi ea m-a recunoscut în acelaşi moment în timpul cursului se uita tot timpul la mine. Părea foarte matură şi

înţeleaptă, ca un om mare, şi dă dea impresia că e foarte plină de tine. Când dintie noi i să dat câte un novice în Reiki pentru a avea grijă de el, ea mi-a fost repartizată mie de către vihdecătoarea practicantă care ţinea cursul. Aşa da coincidenţă! Alţi copii de vârste mea, care să se copii-indigo, nu cunosc; cred că există foarte, foarte puţini ca mine”.

6. Ce ştii despre scopul vieţii tale? De ce exişti pe Pământ?

„Sunt aid pentru a mă dezvolta spiritual, corporal, sufleteşte, de Apt în toate domeniile. Im aste se adaugă şi conectarea mea cu Universul, pe trebuie să o adâncesc şi să las energia

să mă străbată mai puternic. În afară de asta, vreau să-mi dezvolt şi să înţeleg iubirea pentru toţi şi şi să nu fac rău nimănui. Realizările pe plan social îmi sunt indiferente. Ce rămâne după moarte este sufletul, spiritul, şi de aceea contează cât de mult ai putut evolua în interiorul tău. Eu sunt muzician şi mă gândesc în această perioadă la o metodă prin care să pot aduce această energie universală în muzica mea şi să o transmit altor sute sau poate mii de oameni, în cazul în care voi avea suficient de mult succes. Aş vrea ca oamenii să sesimtă după un concert ca după un tratament Raid şi să meargă acasă cu o mai mare

conştientizare a propriei persoane De fapt vreau să ridic energia de pe întreaga planetă şi să creez împreună cu ceilalţi copiündigo o lume nouă şi fantastică, pe care majoritatea oamenilor încă nu şi-o pot imagina. Nu este o simplă vorbă ezoterică. Eu sunt pregătit să investesc întreaga mea putere în această sarcină şi, de fapt, sunt deja implicat în ea. Cred că voi deveni un fel de vindecător sau o persoană care ştie să manevreze energiile şi frecvenţele oamenilor, schimbându-le se binde lor. Este greu să exprimi clar aceste lucruri în cuvinte".

7. Ai greutăţi la şcoală? Dacă da,

descrie-le şi explică ce faci ca să le poţi depăşi.

„Ja şcoală nu se predă ce trebuie. Gândirea creativă nu este susţinută, este înlocuită cu învăţatul pe dinafară în afară de asta, accentul este pus pe partea raţională şi analitică a creierului – partea stângă a creierului – iarjumătatea dreaptă, cea creativă, este ignorată Chiar şi în domeniul muzicii, care este o materie artistică şi aparţine deci părţii drepte a creierului, sunt analizate tot timpul operele, sunt descrise teoretic, în loc să se dezvolte creativitatea. Mai mult, profesorii nu ştiu să se controleze, îşi revarsă de multe ori ticurile psihice asupra

copiilor. Eu m-am plictisit de MOARTE O) la şcoală Eram foarte neliniştit, nu puteam sta locului, îmi mişcăm în permanenţă mâinile pe sub bancă, ţie bâţâind ritmic, ţie cu cre Ioane sau alte obiecte. După aceea mă fâţâiam continuu pe scaunul meu sau deveneam extrem de nervos. Oricum nu sunt o persoană liniştită şi simt tot timpul sub presiune. Datorită plictiselii de la şcoală, toate acestea deveneau mai puternice. Cu ceilalţi copii nu mă înţelegeam foarte bine; cei mai mulţi mă sâcâiau şi mă împingeau, dar nu reuşeam să stabilim o comunicare. De multe ori eu înţelegeam deja următoarde două etape dintr-un

exerciţiu, în timp ce ei nu pricepeau ce li se spune. Pentru că era prea plictisitor pentru mine să stau după ei, ridicam mâna şi spuneam rezultatul. Urmarea a fost că profesorul m-a certat că sunt prea grăbit, deci misa dat de înţeles că nu este dorit acest luau. Majoritatea profesorilor ignorau compunerile cu adevărat originale dacă ieşeau puţin din planul lecţiei. Acest lucru mă dispera de Secare dată şi m-a determinat să nu mai fac nicio compunere pentru ore. De Secare dată când exprimam o idee personală, ceilalţi se holbau la mine de parcă ară fost de neconceput ca cineva să poatăgândi aşa ceva”.

8. Ce fel de sfaturi le-ai da oamenilor (părinţi, profesori), care au grijă de copiii-indigo? Cum te pot sprijini cel mai bine persoanele din jurul tău?

„Profesorii şi părinţii ar trebui să stimuleze mai mult interesele unui astfel de copil, şi asta cât mai repede Părinţii ar trebui poate să nu se poarte atât de tradiţional, orientaţi după ritualuri, cu copiii lor, să elimine modelele de comportament rigide care nu au niciun sens, dar sunt păstrate cu atâta încăpăţânare pentru că au devenit obişnuinţă. Nu pot vorbi în numele tuturor copiilor-indigo, pentru că în principiu am crescut lângă copii

normali. Copiii-indigo m-ar putea ajuta cel mai mult căci se dezvoltă mai creativ şi se deschid pentru sfere mai înalte, spirituale. Poate că aceşti copii ar trebui să înveţe în şcoli speciale, ai care să se predate în primul rând tehnici menite să intensiSce câmpul de energie din corpul nostru şi să ne ajute să-l controlăm”.

9. A Cum vezi tu lumea noastră? Ce-ţi doreşti?

Jmi doresc o schimbare a oamenilor înspre facerea de bine, dezvoltarea înţelepciunii, a iubirii şi a puterii, îmi doresc mai mult interes faţă de lumea imaterială, pentru a ajuta această planetă să se înnoiască,

aş vrea libertate totală şi conştiinţă de sine, o armonizare a tuturor contrastelor-de exemplu, tehnicile vestice să se armonizeze cu înţelepciunea profesorilor din Orient sau cu tehnicile de coborâre a energiei (hihi) – pescuit să vină Cerul pe Pământ A, şi" multă voie bună

Autorii americani Lee Carroll şi Jan Tober estimează că 80 până la 90 la sută dintre copiii născuţi în SUA sunt copii-indigo. Şi mai interesant este faptul că aceşti copii-indigo apar şi în alte ţări, şi anume în cele în care este foarte răspândit calculatorul. Ai senzaţia că astfel de suflete, oricine ar fi ele, ştiu unde pot trăi o încarnare

orientată spre tehnică şi unde nu pot

Cum trebuie să ne comportăm, în mod special, cu copiii-indigo?

Spre deosebire de copiii clarvăzători, respectiv copiii-medium, cu copiiindigo trebuie să ne comportăm altfel, aceştia fiind adesea consideraţi hiperactivI După lista dată în acest capitol vă puteţi da seama dacă aveţi un copii-indigo sau nu.

Copiü-indigo au un potenţial ridicat de energie, sunt mai plini de viaţă şi au mai multă putere. Ei se comportă deosebit faţă de copiii normat E, şi de multe ori ne transmit mesaje subtile de care nu putem decât să ne mirăm, cadă e încredibil ca un copil la o vârstă

fragedă să ştie asemenea lucruri. Cu toate astea, sunt foarte sensibili. Pentru că nu ştiu ce să facă cu toată energia pe care o au, se plictisesc uşor, se simt foarte repede frustraţi, nu pot sta liniştiţi, au multă compasiune, dar şi mai multe temeri decât ceilalţi copii. Ei dezvoltă metode proprii de învăţare şi învaţă cel mai repede prin cercetare, de unii singuri.

Ei caută adesea compania adulţilor, pentru că nu se simt înţeleşi pe deplin de către cei de vârsta lor. Au găsit repede şi ţm truc prin care îşi impun voinţa în faţa unei persoane, de exemplu în faţa bunicilor. Joacă jocuri inteligente. Asupra lor nu au efect

constrângerile, trebuie convinşi cu argumente yalabile, altfel nuacceptă nimic.

…De asemenea, nu se jţaşă implicaţi prea uşor în situaţii emoţionale. Prin asta se diferenţiază net de ceilalticopii, ei fiind mult mai lucm şi raţionali decât alţii de vârsta lor.

Nu e uşor să te descurci cu acest fel de copii. Mulţi părinţi se simt frusr traţi şi nu mai ştiu cum să reacţioneze la problemele ridicate de ei. Educatoarea de la grădiniţă dă telefon părinţilor plângându-se că fiul sau fiica lor a zăpăcit toată grupa, la şcoală profesorii se plâng că n-o mai scot la

capăt cu aceşti copii. Ce e de făcut?

Exceptând faptul că noi, părinţii, trebuie să învăţăm un nou mod de a ne purta cu astfel de copii, putem apela şi la grupe de întrajutorare, în care părinţii pot învăţa cum să reacţioneze mai bine în situaţiile create de copiii, lor. (Căutaţi: www indigokids com, sau www indigokinder de sau www pranalight de).

În cartea lui Lee Carroll şi Jan Tober găsim câteva modalităţi, câteva sfaturi despre cum să ne purtăm cu copm-indigo. Sunt date sugestii şi exemple practice pentru părinţi. Vremurile noi duc la probleme care te fac să ti inventiv. Suntem chemaţi să

mergem pe un drum nou, un drum care va schimba lumea.

La început, când a apărut fenomenul, profesorii şi psihologii au crezut că aceşti copii sunt înapoiaţi la învăţătură, până când s-a aflat, datorită testelor IQ, că mai degrabă este vina sistemului şcolar pentru faptul că sunt insuficient solicitaţi şi se plictisesc de modul clasic de predare. Le vine greu să urmărească ore întregi aceeaşi temă» pur şi simplu îi plictiseşte. Profesorii au crezut că aceşti copii nu se pot concentra asupra temei respective. Dar problema este sistemul şcolar, nu copiii. Media coeficientului de inteligenţă creşte în continuare,

astfel că, în mod logic, sistemul şcolar trebuie adaptat acestor schimbări, şi nu invers. Totul devine foarte clar atunci când unui copil-indigo, care nu se concentrează la şcoală, care deranjează orele şi nu este atent; i se dă de îndeplinit o sarcină care-i face plăcere sau i se pune în faţă o temă care îl interesează. Atunci el înfloreşte şi rezolvă totul în jumătate din timpul în care ar reuşi alţi copii.

Dar asta nu înseamnă că toţi copiii hiperactivi sunt copii-indigo, sau că toţi copiii-indigo trebuie să fie cei mai buni din clasă; nu este chiar aşa! Ei sunt înzestraţi cu o inteligenţă peste medie, dar de obicei, doar în anumite domenii

(spre exemplu la socotitul în gând, în muzica, creaţii poetice). Per total, realizările şcolare rămân de nivel mediu. Dar dacă găsim acest domeniu în care copilul este foarte dotat, el ar putea să fie ajutat se pomeaşcă cu dreptul în activitatea respectivă.

Ne putem da seama dacă un copil hiperactiv este un copitindigo doar bazându-ne pe experienţa noastră. Urmăriţi listele cu trăsăturile principale ale copiilor-indigo prezentate în acest capitol şi comparative cu cele ale copilului dumneavoastră. În general, se poate spune că un copil-indigo este considerat un copil problemă pentru că

mediul în care trăieşte, fie acasă fie Ia şcoală, nu este un mediu care-l acceptă.

Candice Creehnan, o fetiţă-indigo care între timp a devenit adultă, descrie anii de şcoală în modul următor:

„Şcoala a însemnat pentru mine o luptă. Nu doar pentru că am fost izolată şi considerată mereu altfel decât ceilalţi, ci şi pentru că ştiam că tot ce ne era predat în clasă erau numai porcarii şi nu aveau nicio legătură cu lumea reală Amştiut tot timpul că nimic din ce ne învăţau nu ne va trebui în viaţă. Şi chiar dacă mulţi încercau să mă convingă de contrariu,

ştiam că tot ce învăţăm la şcoală era inutil. În afară de câteva noţiuni de bază la citire, scriere şi socotit, ca şi o prezentare vagă a altor câteva lucruri, în rest erau numai informaţii inutile. Deşi atunci nu aveam o privire de ansamblu şi nu înţelegeam perfect acest luau, mi-am dat seama mai târziu de acest adevăr. Pe măsură ce se apropia examenul de absolvire, îmi devenea tot mai dar faptul că profesorii ne educaseră să gândim la comandă, fără să ne folosim intelectul, raţiunea. Cum ar putut să ne ajute acest lucru în lumea reală?” (6, pag. 224)

Când scriu aceste rânduri, îmi saltă inima de bucurie, pentru că am

urât întotdeauna şcoala. Din fericire am şi uitat o mare parte din ceea cernise impunea în timpul Şcolii; învăţam pe dinafară înaintea lucrărilor de control.

(Iar altfel mintea mea era preocupată de punerea la cale a următoarei farse.

Bine, recunosc, cunoştinţele de bază la germană, matematică şi mai ales Ia limbile străine ne sunt necesare, dar nu timp de zece sau treisprezece ani Aşa se pierde cea mai bună perioadă a vieţii noastre. Şi acest lucru este făcut cu riscul de a cauza cele mai multe pagube, de a le spăla Greierele copiilor, în această perioadă

în care ei se pot dezvolta cel mai bine Fiinţele lui Dumnezeu sunt chinuite cu atâtea lucruri inutile, le sunt anihilate gândurile, până când ajung să se potrivească cu sistemul nostru bolnav. Ce om cu o gândire clară ar putea să stea ca un robot opt ore pe zi în faţa unui ecran, sau să lucreze într-o hală a unei uzine murdare? Sau ce angajat într-un concern, al cărui şef este un adevărat mitocan, se poate supune orbeşte purtând mereu cravată pe care n-o poate suferi? Acest sistem verificat înţelege că ego-ul uman, care este mai puternic prin impulsul interior spre adevăr şi conştiinţă, trebuie constrâns pentru a fi uşor manipulat

Stimaţi oameni, aceste lucruri nu au nicio legătură cu viaţa în a ne, cu conştiinţa noastră, asemene oameni sunt marionete care se lasă conduse în orice fel de josnicii, chiar dacă deocamdată tiu în Germania, respectiv în vestul Europei. Partea proastă este că asemenea oameni se lasă conduşi de bunăvoie! Dar noii copii nu se. Yor mai lăsa manipulaţi.

— Prieteni, puteţi fi siguri de asta!

Există alternativă la sistemul şcolar obişnuit?

Da, există. Astfel de sisteme nu sunt chiar perfecte, dar sunt o alternativă la învăţătura schematică, orientată numai spre existenţa

materială, din şcolile de stat

Un exemplu îl reprezintă şcolile Waldorf. Acestea sunt cele mai cunoscute şcoli din Germania, care sunt puse la dispoziţia oamenilor ca o alternativă la sistemul şcolar de staţ. Fondatorul lor, dr. Rudolf Steiner, a avut ca scop educarea unor copii liberi, creativi, independenţi, integri din punct de vedere moral El a spus: „Poartă-te cu copiii cu respect, educai cu iubire şiâasă-i să plece în libertate”. (6, pag. 113)

O altă şcoală cunoscută în toată lumea este Şcoala MontessorL A fost creată în 1970 şi denumită după fondatoarea ei, dr. Maria MontessorL

Ea vede copiii ca fiind elevi independenţi”. De la fondatoare provine următorul citat „Scopul nostru nu este ca aceşti copii doar să înţeleagă ceva, şi cu atât mai puţin vrem să-i constrângem să înveţe ceva pe dinafară; noi vrem să le dezvoltăm fantezia, cea pe care o au deja în interiorul lor.

Spre deosebire de şcolile de stat, această şcoală încearcă să vadă copiii ca personalităţi complexe şi săi ajute să-şi folosească întregul potenţial în toate domeniile cu care se confruntă. Unui copil trebuie să-i facă plăcere să înveţe, iar în această şcoală disciplinele de învăţământ sunt

adaptate cerinţelor copiilor şi ţiu invers.

Cele două şcoli amintite sunt cele mai cunoscute şi cel mai bine structurate, şi de asemenea cele mai răspândite în lume. Dar mai există şi alte numeroase variante şcolare, cum ar fi internatele sau şcolile private destinate copiilor ai căror părinţi şi le pot permite. Unii părinţi recurg chiar la profesori particulari. Şcolile de la mănăstiri sau cele organizate de biserici sunt bune, dar aici sunt acceptaţi numai creştinii.

Cei care, nu sunt de acord cu aceste forme de învăţământ, poate datorită ideologiilor care se ascund în

ele (antropozofia, învăţătura bisericească), au posibilitatea să adune mai mulţi părinţi şi să angajeze profesori privaţi. Există şi ţări cu alte moduri de Şcolarizare; unele în care şcoala nu este obligatorie, lăsând educaţia copiilor doar în seama părinţilor. În SUA există şi şcoli ale diverselor organizaţii de credincioşi, cum ar fi Osho, Yogananda, instituţiile de pe lângă mănăstiri. La mormoni, şcoala este făcută să corespundă crezului lor.

Dar acestea sunt, în general, nişte organizaţii care le impun copiilor o anumită filosofie asupra lumii.

Cel mai important este ca aceşti

copii să se simtă în largul lor, să le facă plăcere să înveţe şi şase împace bine cu profesorii. La rândul lor, profesorii trebuie să vină în întâmpinarea copiilor, nu să le impună lucruri care nu-i interesează. Există destui profesori deosebiţi, care predau cu har şi care-şi dau silinţa să descopere şi să ţină seama de talentele copiilor. Dar din cauza numărului mare de elevi, a schimbării planurilor de predare şi a caracterului multicultural al claselor din şcoală, acest lucru nu prea este posibil. Există şi şcoli de stat în care profesorii şi-au unât forţele şi au schimbat câte ceva. Am auzit şi de astfel de cazuri, dar din păcate ele

reprezintă excepţiile.

Tipurile de şcoli pe care vi le-am prezentat sunt doar câteva exemple. Fiţi, dumneavoastră înşivă, creativi, vorbiţi cu alţi părinţi, căutaţi pe internet soluţii.

Autorii Lee Carroll şi Jan Tober au o pagină proprie pe internet, din care vă puteţi informa despre cele mai noi şcoli din SUA E posibil chiar să primiţi răspuns la vreo întrebare. Vă mai pot indica încă o adresă de internet la care sunt prezentate şi descrise amănunţit şcolile alternative din Germania: www paritaet org/bfas/adressen htm.

Vă invit să veniţi dumneavoastră cu o idee nouă, în cazul în care tot ce

v-a fost prezentat nu vă este pe plac. Trebuie să fiţi conştienţi că este vorba despre copiii noştri, de ei trebuie să ţineţi cont, nu de un sistem! Omul trebuie să stea pe primul loc. Sistemele se schimbă, aşa cum am văzut că s-a întâmplat cu RDG (Republica Democrată Germană) şi cum o să se întâmple şi cu RFG (Republica Federală a Germaniei), din această cauză nu ne putem baza pe ele.

Notaţi-vă diferitele tipuri de şcoli, comparaţi-le, mergeţi la faţa locului, luaţi-vă şi copilul cu dumneavoastră şi nu vă grăbiţi. Trebuie să facem orice efort, la urma urmei este vorba despre copiii noştri.

Cum ne putem purta altfel cu copiii noştri?

Să ne purtăm cu ei de la egal la egal, ca şi cum am fi buni prieteni, să păstrăm mereu un ton prietenos, să nu le dăm ordine. Decât să certăm copilul şi sări stârnim accese de furie, ar fi mult mai bine să privim situaţia tară supărare, chiar cu umor, dacă se poate, şi abia mai târziu să stăm de vorbă cu el şi să-i explicăm ce-a greşit.

Dacă nu vrea să mănânce, este preferabil să-l lăsăm să ne ajute la gătit ca să-l atragem, decât să forţăm copilul să mănânce, să-l ameninţăm că nu iese din casă sau că nu are voie să se uite la televizor. Dacă în continuare

refuză, să încercăm cu jocul: „O lingură pentru bunica, una pentru mama Barbie, una pentru pisică…”.

Atunci când am la mine doi sau mai mulţi copii, iar unul dintre ei nu vrea să mănânce deşi ştiu căi place mâncarea, în nouă din zece cazuri funcţionează jocul cu „îmbucătura cea mai mare”. „Cine poate să mestece şi să înghită îmbucătura cea mai mare? Eu nu cred că această îmbucătură încape în guri ia să vedem care reuşeşte se înghită cel mai repede”. Sau se începe cu îmbucătura cea mai mică „Cine reuşeşte să ia cea mai puţină mâncare pe furculiţă?”. Şi mai târziu urmează o îmbucătură pentru

monstru. (Altfel, copiii-indigo nu-şi iau porţia mai mare.)

La toate aceste jocuri trebuie să fim atenţi să nu mănânce ce nu le place. Nu ni s-a întâmplat şi nouă, atunci când eram copii, să mâncăm ceva ce nu ne plăcea? Am supravieţuit, ce-i drept, însă... De ce atunci săi obligăm să facă ceva, chiar dacă suntem de părere că este foarte important pentru oase, pentru sistemul imunitar... Părinţii şi bunicii noştri au avut motivele lor pentru care trebuia să mai acceptăm o îmbucătură groaznică Aşa că şi aid avem de învăţat din propria experienţă, întorcându-ne în copilăria noastră.

Dacă fiul dumneavoastră a făcut în pantaloni, vă rog să nu-l certaţi sau să-l pedepsiţi, pentru că înrăutăţiţi lucrurile; mai bine reacţionaţi cu umor, fără să-l stresaţi, căci tocmai acest stres se eliberează pe Jos”.

Dacă a minţit, vă rog să nu strigaţi la el sau să deveniţi furioşi, ci să-l faceţi să înţeleagă că întristează foarte tare pe cineva atunci când îl minte.

Apoi îi puteţi da un exemplu în care el ar fi cel minţit „Spune-mi, cum arß dacă prietenul tău calmai bunţi-ar povesti ceva, tu te-ai bucura, dar apoi ai afla că te-ă minţit? Cum te-ai simţi atunci? Aţi mai fi prieteni?”. Atunci ar putea urma întrebarea despre cum ar

putea să-şi repare greşeala. Trebuie învăţat că primul lucru pe care trebuie să-l facă este să se scuze la persoana respectivă, iar apoi să înveţe ceva din această întâmplare. În loc de afi pe(lepsit să nu iasă din casă, cel mai bine ar fi ca acest copil să fie lăsat să scrie o compunere despre cele întâmplate, cu argumente pro şi contra.

Dacă unui copil şi este frică de ceva, el nu trebuie silit să facă lucrul respectiv. O astfel de teamă sau fobie poate avea rădăcini într-o altă încarnare, deci să fie o amintire legată de teamă. Doar şi nouă, cânţi am fost copai, nea fost frică de ceva şi neam

dorit să nu fim siliţi să facem acel lucru. Şi aici putem depăşi situaţia fără grabă, cu chibzuiala, îndepărtând fiica prin joc şi umor. Este mai tine să-i trezeşti curiozitatea unui copil, decât să-l constrângi să facă ceva. Eu însumi nu doresc să fiu constrâns în niciun fel şi copiii noştri sunt oameni, chiar dacă încă foarte mici.

Puteţi găsi mai multe exemple în cartea lui Jan Tober şi Lee Carroll, care şi-au dat toată silipţa să înţeleagă aceşti copii hiperactivi şi să dea sfaturi practice…

Cât de des auzim de la părinţi propoziţia: putem face cu copilul nostru?” ha spatele acestei afirmaţii

stă, de obicei, ideea: „Vrem ca el să se schimbe. „Părinţii vor ca să-şi educe copalul aşa cum ar vrea ei să fie. Bine, dar atunci cine spune, că acest copil face ceva great? Poate că părinţii ar trebui să schimbe ceva. Sau amândouă părţile. Poate că într-adevăr am–, bele părţi ar trebui să găsească noi cai de afi împreună. Şi, după cum am aflat deja, copiii nu au ajuns întâmplător la părinţii lor, ti i-au ales pe aceştia pentru a învăţa ceva de la ei.

Din momentul în care încep să vorbească, copiii trebuie atraşi în discuţiile noastre, trebuie trataţi ca adulţii, trebuie ţinuţi la curent cu ce avem de gând să facem, la fel cum am

proceda cu un partener adult Nu trebuie să-i privim de sus, ca şi cum ar fi micuţi şi prdstuţi, ci să-i respectăm întotdeauna, şi în loc să le ordonăm ceva, mai bine să le explicăm. Copiii nu se pot exprima la fel de bine ca adulţii, dar de simţit simt cel puţin la fel de mult, dacă nu cumva chiar mai intens decât adulţii. Ei percep orice emoţie şi observă imediat dacă cineva a minţit sau nu.

Dacă fiu vrem să cedăm voinţei lor încredibil de puternice de a obţine ceva, atunci răspunsul „mă voi gândi la asta” poate să aibă un efect mult mai bun decât un refuz categoric.

Este foarte important să

reprezentăm un exemplu pentru ei, aplicând în practică concepte ca: morală, onoare, mândrie, adevăr şi corectitudine.

Dacă povestim despre pace, iubire şi fericire, atunci să şi practicăm ce spunem despre ele. Dar cine face aşa? I se spune copilului jiu te apuca de fumat, că îţi face rău!" dar persoana care dă sfatul filmează. Atunci copilul ce va gândi? Că tatăl lui e un prost9 Alţii le povestesc copiilor despre pruncul Iisus, despre iubire şi iertare, duc copilul la biserică unde toţi credincioşii par nişte sfinţi, iar după ce ies de acolo bârfesc pe cineva de nu mai pot. Ce să creadă copilul? Astfel de

întâmplări îl marchează pe viaţă. El nu va uita niciodată! Nu e de mirare că tot mai mulţi oameni părăsesc învăţăturile creştine în care au intrat prin botezul oficiat fără voia lor. Nu mai au încredere în aceste învăţături tocmai din cauza celor care povestesc copiilor lor despre iubire, respect etc. Fără a le şi practica.

Sinceritatea este, aşadar, un factor foarte important în educaţie. Bineînţeles că părinţii vor să ascundă unele lucruri de copiii lor. Pe lângă turnat şi băut, e posibil să-şi ascundă unele sentimente, să şi le reprime. Ei nu vor să-şi arate slăbiciunile. Dar copiii simt asta, simt că ceva nu e în

regulă, că tristeţea sau cearta plutesc în aer. Atunci fi întreabă pe părinţi ce s-a întâmplat, caută o confirmare pentru ce au simţit ei, iar dacă părinţii neaga că s-ar fi întâmplat ceva, se simt dezorientaţi Ajung la o contradicţie, simt ceva, dar părinţii neagă Ce va înţelege acum copilul despre propriile-i sentimente sau despre integritatea părinţilor? Cum se va comporta acest copil pe viitor? Va spune el adevărul? Sau va nega precum părinţii lui?

Este o mare greşeală să-i liniştim cu medicamente, ceea ce, din păcate, se întâmplă foarte frecvent, mai ales în America, unde toţi cei care au o problemă aleargă la psihanalist sau iau

pastile. Americanca Doreen Virtue, medic psiholog, relatează următoarele aspecte din experienţa ei:

„Nu este o coincidenţa ca în această eră, înaintea schimbării secolului, numărul celor atinşi de sindromul deficienţei de atenţie, legat de tivitate, a crescut exponenţial. Numărul tinerilor care iau Ritalin (Metilfenidat) împotriva acestui sindrom s-a dublat între 1995, după un studiu realizat în 1996 de Johns Hopkins University Medical School

Rapoartele elaborate de cercetători au arătat că numărul reţetelor ce prescriau acest medicament a crescut în proporţie de

60Ola sută. Ritalinul este atât de popular, încât în unele şcoli şi-l administrează 20% dintre elevi. Paradoxul constă în faptul că Ritalinul corectează purtarea şcolară, dar nu şi pe cea de acasă, după cum arată un studiu amplu. În afală de asta, medicamentul acesta este considerat atât de nociv, încât armata refuză potenţialii recruţi, dacă au luat Ritalin după ce au împlinit treisprezece ani Medicamentele nu reprezintă, deci, o rezolvare.

(în cazul în care aveţi un copil hiperactiv, vă sugerăm să citiţi cartea profesorului Karl J. Adams, Deficitul atentiei şi hiperactivitatea – alternative

la tratarea cu medicamente; www bluegreen de)

Bineînţeles că trebuie să le arătăm drumul cel drept copiilor, atunci când este nevoie, dar depinde de modul în care o facem. Contează foarte mult procedeul. Uneori este important să le arătam şi anumite graniţe. Dar eu, ca şi alţi autori, vrem să vă stimulăm spre un altfel de educaţie. Noi nu vrem să rămânem pe loc şi să acceptăm lucrurile aşa cum sunt Vreau să spun că nu trebuie să fim mulţumiţi cu ceea ce ştim, ci să căutăm drumuri noi. Şi eu sunt doar în faza de început Doar de când am devenit tată m-am confruntat cu tema şcolii, a autorităţii a a

învăţatului, care a însemnat un iad pentru mine în toată copilăria şi adolescenţa, sau cu ideea de a fi silit să faci ceva. Eu nu vreau ca fiul meu să fie nevoit să facă ceva, d aibă voie să facă ceva, să afle singur ce îşi doreşte a ce nu, ce îi face o bucurie şi ce nu.

Eu îl direcţionez în acest scop, îl trezesc curiozitatea, dar îl şi frânez atunci când ţelul lui e prea sus. Educaţia este o aventură nesfârşită. Faza de învăţare nu se încheie niciodată, dea unii cred contrariul. Există şi unii oameni care au convingerea că democraţia este cea mai bună formă de organizare statală. Aceştia vor avea ce învăţa în următorii

ani. Nu putem rămâne nid cu construcţii ridicate doar pe jumătate, nu-i aşa?

Sistemul nostru şcolar de stat este astfel creat, încât să selecteze în ideea adaptării la sistem şi nu ca să stimuleze, să promoveze. El se bazează pe presiune şi iar presiune. În cazul unei ratări, copiii sunt pedepsiţi, în loc să fie susţinuţi Cine nu învaţă cu succes şi nu se subordonează este exclus, trebuie să părăsească şcoala sau este pur şi simplu lăsat baltă. „Copilul trebuie să se adapteze sistemului, nu inver”, se argumentează tot timpul.

Copiii noştri nu merită doar foarte

mult timp din partea noastră, d şi să fie respectaţi, au dreptul la replică la fel ca adulţii.

În duda atitudinii lor adulte şi a reacţiilor mature, copiii-indigo rămân totuşi nişte copii. Ei aunevoie de ocrotire, de căldură şi mai ales de iubire.

Părerea mea este că nu trebuie să citim atâtea cărţi, să întrebăm terapeuţii sau să ne sfătuim cu alţi părinţi. Toţi am fost odată copii şi ne putem aminti multe situaţii din copilărie care ne-au fost neplăcute. De exemplu, că trebuia să mâncăm ce nu ne plăcea, că la şcoală trebuia să stăm lângă un prostănac şi să ascultării ce

zice un profesor antipatic de la care ne era neplăcut de-a dreptul să învăţăm… E drept că am supravieţuit, dar ce învăţăm din toate astea?

Am făcut multe compromisuri, când eram copii: o să mănânc numai ce-mi place; o să mă îmbrac doar cu hainele care îmi plac; o să-mi aleg singur prietenii; o să joc, în sfârşit, fotbal, în loc să stau la orele astea stupide de pian… Acum trebuie să fac asta pentru că sunt copil… dar când voi ß mare, atunci…

Nu ne recunoaştem în aceste cuvinte? Iâf-astăzi cum e, ce facem noi cu copiii noştri? Nu ne purtăm de multe ori cu ei exact aşa cum se purtau

cu noi părinţii noştri, care bineînţeles că nevoiau binele şi ştiau întotdeauna ce era bine pentru noi?

Sunt convins că unii dintre dumneavoastră nu trebuie neapărat să dea bani pentru un seminar despre educaţia copiilor obişnuiţi sau a copiilorindigo. Cheia acestei educaţii stain not întoarcerea în propria noastră copilărie şi cercetarea ei ne pot fi extraordinar de folositoare. Nu credeţi? Dar bineînţeles că sunteţi liberi să cereţi sfiituri, dacă dumneavoastră doriţi şi simţiţi nevoia. A fost doar o propunere din partea mea.

Caroline Hehenkamp, cate

lucrează de ani de zile cu copiii-indigo, ne prezintă punctul ei de vedere despre cine sunt aceşti copii şi de ce vin ei la noi:

JVoi trăim nişte vremuri în care viaţa de pe pământ este tot mai dezechilibrată. Trăim într-o lume care pune puterea şi banii înaintea dragostei şi păcii. Această lume a început să se fărâmiţeze în ultimii ani. Religia, narea şi alte instanţe îşi pierd credibilitatea şi prin asta, îşi pierd şi susţinătorii. Sistemele noastre de valori sunt găunoase. Puţini sunt cu adevărat fericiţi şi şi-au realizat visele, cei mai mulţi, nu. Omenirea a pierdut legătura cu natura şa respectul de sine

din cauza compromisurilor făcute şi a înlăturării altor oameni, în toate domeniile. Relaţiile noastre sunt de multe ori unele de suprafaţă, conduse de mândrie, gelozie, învinuiri şi nevoi în loc să domine iubirea, domină mai degrabă plăcerea şi egoismul. Mulţi nu mai îndrăznesc să-şi investească încrederea, îşi joacă rölurile şi îşi uita visele: „Cerul să coboare pe pământ!” Părinţii îşi până când copiii lor devin adulţi, dar atunci se văd în situaţia de a ß preä bäträni.

Contactul cu eul nostru superior, cu ceea ce dumnezeiesc în noi este atroßal, iar ajutorul lumii spirituale nu este luat în considerare, pentru calde

fept oamenii nu cred în spirite. Viaţa noastră comună nu tinde, de cele mai multe ori, spre calitatea vieţii. Obsedaţi d & câştig, în afacerile noastre vehiculăm adesea marfă de care nu avem nevoie cu adevărat, multe alimente sunt nesănătoase ßind denaturate de pesticide, conservanti sau iradieri. Mulţi simt un gol în viaţa lor, pe care încearcă să-l umple cu lucruri materiale. Încercam să refacem contactul cu propriul nostru corp, contact pe care l-am pierdut de mult Dar nu mai ştim ascultăm corect de el, nu Ie putem transmite acest lucru nid copiilor noştri.

Tlrăim într-o lume ireală, dar

dorinţa de pace şi iubire a continuat să se dezvolte în noi şi aceste sentimente ne fac să ne întoarcem la tărâmul ezoteric”. (166)

Doamna Hehenkamp are următoarea convingere:

„Copüirindigo au în faţa lor o mare Sarcină. Ei ne pot aduce pacea globală. Dar pentru a se putea dezvolta, au nevoie ca noi să ßm cu inima deschisă spre ei.

Ei vin într-o lume în care mulţi oameni sunt suferinzi, dar cu toate astea le e frică de schimbări. Omul a renunţat la visele lui şi de multe oii priveşte lumea doar prin ochii altora. El a uitat cum este să trăieşti viaţa în

esenţa ei şi din această cauză este adesea trist în astfel de cazuri este bine să ne amintim cine suntem şi că Secare dintre noi are drumul lui individual şi că e dreptul lui să-şi aleagă acel drum.

Copiii noului mileniu cer înapoi libertatea Ei simt cine sunt şi ce au de făcut ce este bine pentru ei şi ce nu. Ei ştiu de obicei foarte bine cum pot realiza ceea ce au de făcut Sunt plini de iubire necondiţionată, sunt talentaţi şi nu judecă pe nimeni. Dorinţa lor colectivă este săi susţinem, să folosim talentele care le-au fost date pentru aputea înfăptui scopul vieß lor. /ş/

mai doresc şi ca omenirea să foi

amintească de visele ei pentru le exprima înviaß.

Aş vrea să foc să dispară sentimentele de vină ale părinţilor care au copiiindigoşi să le spun că prin ei se desfăşoară un minunat proces de evoluţie, un proces de transformare pe care nid doream de foarte multă vreme. Haideţi să încercăm să trecem împreună prin greutăţile pe care le aduce cu ea această schimbare. Eu le foc cadou părinßor toată ştiinţa mea, pentru a le da curaj.

Acestor copii noi le este mai uşor, pentru că în timpurile noastre există oameni din toate straturile sociale care renasc din punct de vedere spiritual Iii

sunt capabili să-i ajute pe copiii-indigo, Sind ei înşişi un exemplu”. (16)

Pe de altă parte, în descrierea pe care o face Nancy Ann Tappe acestor copii se simte îngrijorarea. Potrivit cromoterapeutei americane, copiii-intligo sunt computerizaţi, adică decid mai mult cu capul decât cu sufletul.

De când au apărut pe pământ, şi-au stabilit propriile reguli pentru vizualizările spirituale. Sunt copii orientaţi spre tehnologie şi care se vor orienta lot mai mult spre tehnologie. La vârsta de tretpatru ani, aceşti copii lucrează la calculator, ceea ce mulţi adulţi nu reuşesc nici la cincizeci de ani.

Sunt copii ai tehnologiei, copii care s-au născut pentru a înţelege tehnica. Din acest motiv, ne putem imagina cum se vor dezvolta: vor aduce lumii tehnologii la care nici nu îndrăznim să visăm. Rămâne întrebarea: acest lucru este oare o binecuvântare pentru evoluţia noastră?

Un adevăr ameninţător despre categoria aceasta de copii este că toţi cei care au ucis elevi în şcolile americane erau copii-indigo. Nancy Ann Tappe îi descrie ca fiind neînfricaţi,; sunt copii care nu ştiu ce este teama. Dacă sunt blocaţi, dacă nu sunt lăsaţi să meargă pe drumul lor, atunci ei caută o altă cale de

supravieţuire gândindu-se la moartea altora.

Acesta este aspectul negativ.

CAPITOLUL 5

Masacrele comise de copil în şcoli

V-aţi pus, desigur, şi dumneavoastră întrebarea cum se face că în ultimul timp se ajunge tot mai des la masacre în şcoli, înfăptuite de copii, respectiv de tineri.

Doar în ultimii opt ani, SUA au fost zguduite de şaptesprezece mari vărsări de sânge în şcoli, aproape toate fiind declanşate de adolescenţi. După C.N.N., zece la sută din elevii americani au participat la câte o manifestare de violenţă în anul şcolar

1996/1997. Printre aceste manifestări se numără crime, sinucideri, abuzuri, furturi, folosirea annelor. Tot mai mulţi tineri, dar şi adulţi o iau razna. Motivele unor astfel de masacre iraţionale rămân misterioase. Ce credeţi că se află în spatele lor?

Ei bine, eu vă pot prezenta două posibilităţi; fiecărui făptaş i se poate aplica una dintre ele. Este vorba, aşa cum cititorii probabil că intuiesc deja, jocurile video şi cele pe computer, jocuri care sunt cerute cu mare interes de copiii noştri.

Editura Dr. Böttiger din Wiesbaden a publicat în mai 2000 o lucrare interesantă a locotenentului major

american David Grossman. Grossman nu este un oarecare, ci este profesor de psihologie, instructor de tir în armata SUA Are el însuşi un fiu la şcoala din Jonesboro, unde la începutul imului 2000, doi elevi au împuşcat patru colegi deal lor, alţi doi fiind grav răniţi. În raportul publicat în anul 2000, ofiţerul arată cum jocurile pe computer (care sunt folosite şi în antrenamentele armatei şi poliţiei), ca şi demonstraţiile de forţă prezente în mediul în care trăiesc copiii noştri, îi motivează pe aceştia şi chiar îi antrenează pentru înfăptuirea crimelor. Grossman este coautorul unei cărţi care a apărut în 1999 în SUA cu titlul,

învăţaţi pe copiii noştri să ucidă – apel împotriva scenelor de violenţă din filme, de la televizor, de pe video sau din jocurile pe

Grossman şi-a obţinut gradul militar în armata americană, a studiat la Academia militară din Westpoint şi la Universitatea din Arkansas. Astăzi el antrenează militari, poliţişti şi membri ai forţelor de securitate în folosirea annelor. El a condus ancheta care a investigat înfricoşătorul masacru şcolar de la liceul din Jonesboro. Arkansas.

În raportul său, Grossman începe cu demonstraţiile de forţa din mediul în care trăim. Explică faptul că ceea ce

s-a scris despre violenţa copiilor de până la opt ani nu a impresionat şi că totul este filtrat prin raţiunea celui care citeşte. Violenţa exprimată acustic nu este perceputa de copiii până în patru ani, pentru că discuţiile despre fapte violente trebuie prelucrate în minte, înainte să aibă efect emoţional. Dar altfel se întâmpla în cazul imaginilor. La optsprezece luni, intelectul unui copil este atât de dezvoltat; încât poate percepe mersul unei acţiuni şi poate să îl copieze. După optsprezece luni, imaginile faptelor de violenţă de la televizor, din filme sau din jocurile pe computer ajung, prin ochi, direct la centrul

emoţional.

Grossman aduce argumente pentru a dovedi că acţiunile violente din cultura noastră (din toată lumea), la care se adaugă barbariile războaielor, sunt copleşitoare; în acest scop, foloseşte date provenind de la instituţiile în activitatea cărora este implicat 3 colaborează cu Societatea Americană de Medicină, Societatea Americană de Psihologie, Ministerul Sănătăţii, Institutul de Sănătate Spirituală, UNESCO şi Crucea Roşie Internaţională.)

Un studiu al Naţiunilor Unite din anul 1998 vorbeşte despre această violenţă şi desemnează mass-media

americane ca principale responsabile pentru ceea ce se întâmplă. La fel cum unii columbieni exportă droguri, mijloacele americane de informare în masă exportă moartea şi oroarea pentru a se îmbogăţi. Adevărul acesta este atât de evident, încât oamenii care ar nega nocivitatea mass-media ar avea aceleaşi şanse de a fi crezuţi ca şi cei care ar susţine că fumatul nu are nicio legătură cu cancerul.

Grossman explică detaliat cum sunt instruiţi soldaţii de elită din armata SUA Pentru că este împotriva naturii omeneşti să-şi omoare semenii, soldatul american are nevoie de ani întregi de antrenamente dure pentru a

dobândi opacitatea şi voinţa de a ucide. Dar fiecare individ are pragul său biologic pe care trebuie să-l treacă pentru a putea omorî membri ai propriei specii.

Pentru exemplificare, autorul face referire la războiul civil american. Cu armele şi cu strategia de atunci, un regiment putea omorî cinci sute până la o mie de oameni pe minut. Dar de fapt n-au căzut decât unu sau doi oameni pe minut După lupta de la Gettysburg, au fost strânse de pe câmpul de luptă 27.000 de arme abandonate. Dintre ele, cam 20% erau încărcate. Faptul este greu de explicat, mai ales ştnndu-se că* din timpul

necesar pentru încărcare şi tragerea cu o armă, 95% se consumă pentru încărcat şi numai 5% pentru tras. Şi mai curios pare faptul că dintre armele încărcate, mai mult de jumătate fuseseră încărcate de mai multe ori. Lângă o armă, de pildă, s-au găsit 23 de gloanţe nefolosite. Cu alte cuvinte, oamenii erau pregătiţi să moară, dar nu să uddă. Să ucizi, spune Grossman, este un lucru care trebuie învăţat

El evocă şi al Doilea Război Mondial, amintind că şi de data asta majoritatea soldaţilor americani din infanterie nu au fost capabili să ucidă pe front. Se făcuse o greşeală capitală în pregătirea lor. După ce, la

antrenamente, au tras la ţintă, soldaţilor li s-au dat arme bune şi au fost trimişi pe front Dar majoritatea dintre ei au refuzat să tragă atunci când nu mai veneau plăcuţele spre ei. Nu facuşeră exerciţiile adecvate. Supuşi stresului, fiindu-lc foarte frică şi aflându-se în plin câmp de luptă, aceştia nu au putut să tragă.

S-a ajuns astfel la concluzia că e necesar un alt fel de exerciţiu – moartea simulată. La fel cum piloţii sunt lăsaţi mai întâi să zboare în simulatorul de zbor, uciderea trebuia învăţată prinţr-o simulare a morţii.

La astfel de simplari, pe ecran se mişcă imagini cu oameni în care

trebuie să tragi. În acest mod este construit un proces aşpmătrător cu cel de pe front Una este să fă up bun cetăţean (să aperi onoarea ţării!), şi alta să X) ţi omorî oameni Pentru a trece acest prag, instructorii trebuie să atingă un anumit nivel de complexitate; soldatul să nu înveţe numai cum să tragă, ci să i se creeze starea de pe front, să i se solicite atitudinea pe care trebuie să o aibă pe front

Grossman rdaţează în continuare că de atunci au primit aparatura corespunzătoare pe care o folosesc pentru pregătirea militarilor. Corpul mălinei foloseşte, de exemplu, jocul de

computer ca exerciţiu de tactică.

Armata foloseşte Super Nintendo. Unii dintre dumneavoastră cunosc cu siguranţa jocul Vânătoarea de raţe din sălifo de calculatoare. Militarii au înlocuit pistolul de plastic cu un M-16 şi în loc de raţe vin spre ei, pe ecran, imagini cu oameni. Armata americană dispune la ora asta de câteva mii de astfel de aparate pe care le instalează în toată lumea cu scopul de a se exersa pe ele. Sau dovediţ a fi foarte folositoare!

Grossman descrie cum se exersează la un astfel de simulator al morţii: „Soldatul stă în faţa unui simulator de tras cu arma şi ţine o

urmă to mână. Când trage, simte reculul. Dacă ocheşte ţinta de pe ecran, neeastacade. Dacă greşeşte ţinta, trage aceasta în el. Mergeţi de jocuri şi jucaţi jocul „Criza de timp”. În acel joc, veţi ţine un pistol îp mână, veţi trage şi veţi simţi cum sunteţi împins în spate. Dacă nimeriţi ţinta, aceasta cade. Dacă nu o nimeriti, atunci va trage ea în dumneavoastră. Acesta este un simulator al uciderii. Acesta este un aparat care stă la îndemâna copiilor, iar unicul său scop social este acela de ari induce copilului dorinţa de a ucide”. (10)

Spre deosebire de soldaţi şi poliţişti, care poate că exersează

trtagerea la ţintă de câteva ori pe an, copiii fac acest lucru uneori seară de seară. Ei trag în toate fiinţele care vin înaintea ţevii armei lor, până când se termină toate ţintele sau rămân fără muniţie.

Grossman explică mai departe:

„Suntem aproape siguri că în evenimentele care s-au soldat cu focuri de armă în Pearl, Mississippi, Paducah, Kentucky sau în Jonesboro, Arkansas şi în alte părţi, adolescenţii respectivi aveau de gând să omoare o singură persoană, de regulă prietena sau profesorul care i-a dezamăgit foarte tare. Dar apoi, când au început să tragă, nu se mai puteau opri. Au tras în

tot ce mişca înaintea lor, până când iau doborât toţi sau li s-a terminat muniţia, înţelegeţi ce vreau să spun? Când au arestat un adolescent; poliţia la întrebat «Bine, ai omorât persoana pe care end furios; dar de ce i-ai ucis pe toţi ceilalţi? Printre ei erau şi prieteni deai tăi!» Copiii nu puteau răspunde, nid ei nu ştiau.

Dar noi ştim. Este ca la simulatorul de zbor. Ce au îngurgitat în timpul jocurilor pe calculator iese la iveală autom situaţie similară, sub stres. Prin asemenea jocuri, îi lăsăm pe copiii noştri să exerseze reflexe de uds, iar ei omoară fără discernământ la întâmplare. În astfel de jocuri, când

reuşeşti să ucizi eşti recunoscut ca fiind valoros. Aşa, calculatoarele îi fac pe copii să se bucure şi să facă glume când pe ecran este uds sau rănit cineva. Rezultatul este pur şi amplu cutremurător. Lipsa de responsabilitate a celor care comercializează astfel de jocuri, pe care exersează militarii şi poliţiştii, este de neconceput Este ca şi când i-ai pune în mână unui copil o puşcă încărcată sau un pistol”. (10)

Dar în afara jocurilor pe computer ca simulatoare de uds, nu trebuie să trecem cu vederea nici televizorul, pentru că înaintea cazului din Flint şi a focurilor de armă din Michigan, a fost cazul de la Washington. Un adolescent

a scos gloanţe din dulap, şira încărcat arma şi a plecat Pe drum, a tras de două ori într-un grup de copii. Când poliţia l-a întrebat unde a învăţat să încarce pistolul şi să umble cu el (se bănuia că tatăl său, total iresponsabil, îi arătase acest lucru), băiatul a răspuns: „Am văzut la televizor cum se face. „Şeriful l-a arestat pe tatăl băiatului, şi din cauza faptei fiului său acesta e la închisoare. Tatăl a declarat următoarele: „Jmediat ce am văzut la televizor ştirea despre acest caz, mi-a trecut un for rece pe spate. Am ştiut imediat că era vorba de băiatul meu. Pentru că lui îi plăceau la nebunie filmele cu violenţă”.

Avem deci un copil căruia îi plăcea să se uite la filmele cu violenţă, cu un tata care îi permitea acest lucru, un copil care se uita la astfel de filmed se bucura, râdea, făcea poante când vedea suferinţă umană şi moarte. În mod normal, copiii miri sunt înspăimântaţi de asemenea scene. Dar dacă sunt încurajaţi să se uite la astfel de filme, pe la vârsta de şase ani începe să le placă. Iar acest lucru este oribil!

La fel şi-au pregătit japonezii soldaţii, explică Grossman, învăţându-i să simtă plăcere când vedeau imagini cu suferinţe umane sau moarte. Luau soldaţii tineri, care nu participaseră

fiica la nicio luptă, şi îi puneau să se uite la masacrele comise contra chinezilor nevinovaţi, a prizonierilor englezi sau americani îi făceau pe aceşti soldaţi să râdă de suferinţele prizonierilor, să aplaude, să facă glume. După aceea, seara li se dădea cea mai bună mâncare, primeau alcool şi feţe. În acest mod au fost aduşi în stadiul de a simţi plăcere în faţa suferinţei umane şi a morţii

Tragedia din Jonesboro, Arkansas, a avut loc într-o şcoală generală. Chiar lângă ea se afla liceul, frecventat de fraţii mai mari ai copiilor în care s-a tras. O profesoară de la liceu i-a povestit domnului Grossman că, fii ziua

respectivă, a intrat în clasă şi le-a povestit ce se întâmplase elevilor săi, care auriseră împuşcăturile şi zgomotul sirenelor de la maşinile poliţiei Cum credeţi că au reacţionat copiii? Au râs şi au început să aplaude. Noi suntem îngroziţi de aceasta crurime. Dar de unde vine ea? Noi înşine o lăsăm să se întâmple, deci suntem răspunzători pentru ea!

O fetiţă de la şcoala Chatham din Litdeton, Colorado (este o şcoală cunoscută de lângă un liceu), a relatat următoarele: când să aflat în şcoală ce se întâmplase lângă ei, şi anume că la liceul Columbine cineva împuşcase mai mulţi elevi, copiii de la Chatham au

început să aplaude. Aplauzele au fost atât de puternice, încât răsunau pe coridoare chiar până la cancelaria de la capătul coridorului.

Copiii noştri au învăţat să se amuze când văd suferinţă umană şi moarte. Este exact ceea ce s-a întâmplat cu acel copil de şase ani care a devenit criminal.

Grossman este convins că e numai vina jocurilor de pe computer.

Iată cum îşi argumentează el teoria:

„Persoana a tras numai o dată, şi a ţintit exact pe cine voia. Nu este deloc simplu să nimereşti cu pistolul, dai-jocurile de pe calculatorii învaţă să

facă acest lucru. În multe astfel de jocuri primeşti un bonus dacă nimereşti ornul chiar în cap. Cred că este evident că băiatul s-a antrenat la un simulator de ucidere. Tatăl său nu l-a lăsat doaisă se uite la ßline cu violenţă la televizor, ci l-a lăsat şi să se joace la calculator. Acum culege ce a semănat îngrijorător este faptul că media de vârstă a copiilor educaţi în acest fel este tot mai mică.

Un exemplu clasic este Paducah, în statul Kentucky. Acolo, un băiat de paisprezece ani a furat un pistol de calibru casă vecină. Înainte să fure pistolul, nu mai trăsese niciodată cu o armă adevărată. Noaptea, înainte să

ajungă să tragă, a încercat pistolul de câteva oti cu băieţii vecini cu el. Apoi a luat arma cu el la şcoală Acolo a tras de opt ori.

FBI-ul susţine că un agent antrenat de ei nimereşte, de regulă, într-un schimb de focuri în care trage de când ori, o singură dată. În cazul spectaculos al adolescentului Amadou Diallo, agenţii au tras în total 41 de focuri într-un om neînarmat Doar nouăsprezece gloanţe au nimerit victima. Omul care a intrat vara trecută într-un lăcaş de cult evreiesc din Los Angeles a tras de 70 de ori şi a nimerit doar cinci copii neajutoraţi.

Ei bine, acest copil a tras doar de

opt ori. De câte ori a nimerit? Din opt împuşcăttui a nimerit opt copii diferiţi, dintre care and au fost nimeriţi în cap. Celelalte trei gloanţe au nimerit în părţile superioare ale corpurilor. Ni se taie respiraţia! Eu am instruit poliţişti în Texas şi California, am antrenat un batalion întreg de Berete Verzi. Niciodată în istoria poliţiei, a armatei sau în analele criminalistice nu s-a întâmplat o asemenea performanţă Dar aici nu este vorba de un ofiţer, cum sunt eu, aid este vorba de un băiat de paisprezece ani care încă nu trăsese niciodată cu p astfel de armă înainte să tore pistolul. Unde a deprins această abilitate pe care nu am întâlnit-o până

afund? El trebuie să se pregătit pentru această crimă. Dar după mărturiile tuturor celor intervievaţi şi după declaraţiile martorilor, el nu se evidenţiase încât să atrpgă atenţia şi să ţie pedepsit pentru ceva. A ţinut arma cu amândouă mâinile. Nu a tras nici spre stânga, nici spre dreapta. A tras doar câte un glonţ în fiecare ţintă care apărea în câmpul spu vizual, ca pe ecranul calculatorului. În niciun cazau este un lucru normal ca la fiecare împuşcătură să nimerească altă ţintă. Mai normal ar fi fost să tragă într-o ţintă până când cade. Oricine a vânat vreodată cu o armă automată sau a tras pe câmpul de luptă poate confirma

că este foarte normal să tragi atât de mult într-o ţintă până când aceasta cade (nu moare imediat), şi de-abia atunci să te îndrepţi spre următoarea ţintă. Dar ce exersează copiii la jocurile pe calculator? O împuşcătură, o crimă şi un punct în plus dacă ai nimerit în cap. „(10)

Nici televizorul nu este cu nimic mai bun. Să discutam o problemă de foarte măre actualitate: Pokemon.

În Japonia a avut loc un eveniment care s-a mediatizat şi la noi. La emisiunea respectivă au fost folosite culori cu lungimi de undă care au dus la crize de epilepsie la mai mult de o sută de copii. Din acest motiv, Pokemon

a fost scos din program.

Industria televiziunii depune eforturi mari pentru a găsi noi frecvenţe de succedare a cadrelor şi culorile potrivite asociate Cu intervale cât mai scurte între două imagini. Aceste lucruri costă miliarde de dolari. De ce fac asta? Pentru că în acest mod îi fac pe copii dependenţi de calculator. În ce scop? Pentru că astfel ei pot fi manipulaţi de această industrie de consum.

Grossman atinge şi tema patimei mâncatului, care se extinde tot mai mult printre copiii din toată lumea. Cercetătorii americani au stabilit că există o legătură foarte strânsă între

televizor şi obezitate. Dar de unde provine această patimă pentru mâncat?

„Mai întâi este vorba de dependenţa de televizor. Mulţi oameni au devenit dependenţi. Imaginile care se succed foarte repede au efectul unui drog. Acest efect este sporit dacă imaginile sunt violente. Ele acţionează în primul rând asupra copiilor. Ei nu reuşesc să se dezlipească de televizor. Astfel de imagini le atrag atenţia din motive biologice. Cunoaşteţi fabula cu iepurele de casă şi şarpele. Din punct de vedere biologic, contactul cu violenţa este excitant De la vârsta de optsprezece luni, copiii îşi dezvoltă car pacitatea de a căuta în mediul lor

astfel de excitaţii. Imaginile despre care vorbim se transformă la copii într-o dependenţă psihică şi corporală Urmarea este pofta de mâncare exagerată.

În mod evidentz noi înşine le oferim copiilor noştri un fel de drog. Ei devin la fel de dependenţi de televizor şi de mâncare cum alţii sunt dependenţi de droguri. Dar mai este ceva. Cei mai creativi, inventivi, talentaţi oameni din America îşi sporesc enorm profiturile atunci când vă conving pe dumneavoastră sau pe copiii dumneavoastră să mâncaţi exagerat de mult Ei găsesc frecvenţele potrivite, tonuri potrivite de culori şi

succesiunea potrivită a imaginilor pentru a vă determina să vă ridicaţi şi să mergeţi la frigider sau să Daţi iama prin dulciuri. Vă va cuprinde o poftă de mâncare nestăvilită, care va duce la o proliferare explozivă a diabetului, chiar şi în rândul copiilor. Şi în toate astea, după cum aţi hiţeles, cauza principală este legătura cu televizorul. „(10)

Televiziunea dăunează sănătăţii şi pe alte căi. De exemplu, extrema cealaltă, abţinerea exagerată de la mâncare. Anorexia nu era cunoscută până când televiziunea nu a început să promoveze imaginea femeii slabe – idealul de frumuseţe american. Nu a durat mult şi fetiţele sau înfometat de

moarte pentru a ajunge la acest ideal.

Un alt exemplu este deficienţa atenţiei. Frecvenţele mari cu care se succed imaginile TV îi lovesc pe copii în moalele capului Schimbarea aceasta bruscă a imaginilor are efectul unor lovituri de ciocan asupra copilului. Se întâmplă următorul lucru: copilul se obişnuieşte să primească conţinuturi de imagini rapide, schimbătoare. Din acest motiv, el se dezvaţă cu totul de arşi exersa încordarea atenţiei.

Ce înţelegem prin deficienţă de concentrare? Ea se regăseşte la copiii care nu au avut când să îşi dezvolte o încordare de mai lungă durată a atenţiei. Televizorul distruge această

încordare. Copilul se lipeşte de televizor şi primeşte aceste schimbări rapide de imagini ca nişte lovituri de docan în creier. Pe la vârsta de dnci-şase ani, îl trimitem la şcoală. Acolo profesorul stă în faţa clasei şi vorbeşte fără intonaţie, încet şi plictisitor în comparaţie cu televizorul, şi mai ales despre lucruri care nu4 interesează, iar copilul priveşte şi încearcă zadarnic să schimbe canalul! înnebuneşte din cauza nerăbdării! (10)

Care este replica la atitudinea lui? Pastilele!

Ele par să fie cel mai bun remediu pentru două boli psihice: depresia şi hiperactivitatea. Dar adevărul din

spatele acestor reacţii este altul.

Citim de exemplu în zi are: „Băiatul de zece ani nu a avut niciun fel de emoţie la interogatoriu. Se pune întrebarea dacă făptaşul este „Dar de ce ar fi nebun?

În cazul masacrelor pe care le voi aminti în continuare, copiii făptaşi ai crimelor erau sub influenţa medicamentelor.

20 aprilie 1999; doi elevi comit un masacru printre elevii liceului Columbine din littleton, Colorado. Unul dintre ei se trata cu învox împotriva depresiei.

21 mai 1999; Kip Kinkel îi împuşcă la întâmplare pe colegii lui dintr-o

şcoală din Springfield, Oregon. El lua prozac, un antidepresiv foarte cunoscut

24 martie 1999; un băiat de nouă ani, împreună cu unul de cincisprezece ani, declanşează alarma de incendiu la şcoala lor din Jonesboro, Arkansas, şi apoi trag în mulţimea care ieşea din clădire. Un profesor şi patru elevi mor, alţi unsprezece sunt răniţi. Unul dintre cei doi băieţi era tratat cu mijloace farmaceutice pentru comportament violent

22 noiembrie 1996; Julie Meacle este omorâtă de cinci poliţişti cu cel puţin zece gloanţe. Ea avea în posesia ei o armă şi striga să fie împuşcată,

altfel se va omorî singură după ce va trage în ceilalţi. Julie Meacle era o fată normală, care tocmai se pregătea să intre la colegiu. Lua de peste patru ani prozac.

Deşi în mass-media s-au prezentat detaliat aceste vărsări de sânge. În mod curios, nu»-a spus niciun singur cuvânt despre medicamente. De ce?

Ce este prozacul?

Acest medicament schimbă conţinutul de serotonină din creier şi prin asta ar trebui să înlăture depresiile. În America este foarte răspândit, iar medicii îl prescriu cu uşurinţă, deşi a fost făcută în mod repetat legătura dintre acest

medicament şi sinucidere sau crimă.

Iată ce spune dn Joseph Tarantölo, psihiatru american, despre prozac şi alte medicamente pentru boli psihice:

„Toate aceste mijloace distrug sentimentele pacientului. El devine mai puţin empatic, are mai puţină încredere în oameni şi îşi dezvoltă atitudinea de tipul «mie indiferent». Asta poate să însemne şi: «pentru mine e simplu să fac rău». Dacă un medic tratează pe cineva căruia îi trebuie multă putere să gândească drept, atunci administrarea unui asemenea medicament îl poate împinge pe pacient spre un comportament violent”. (29)

Exemple sunt destule. Unii adolescenţi se află în penitenciare, fiind închişi pe viaţă pentru că şi-au omorât prieteni sau rude într-un acces de furie ucigătoare inexplicabilă. Aproape toţi fac tratamente cu antidepresive!

Pastfle împotriva hiperactivităţii

Părinţii şi profesorii au o nouă povară, care uneori îi duce pe adulţi în pragul disperării: copiii hiperactivi. Diagnosticul corect, în termeni medicali, este sindrom al deficienţei de atenţie, şi l-am mai întâlnit în legătură cu copiii-indigo.

Cum şi putem linişti pe aceşti micuţi care nu se pot concentra şi care

ne mănâncă nervii? Nicio problemă! Industria farmaceutică abia aşteaptă să rezolve problema.

Pastila miraculoasă se numeşte ritafin şi face dintr-un ştrengar obositor un elev-ascultător. Dar acest lucru are preţul săut În 1986 a apărut un studiu în Internaţional Journal of the Addicţionsdtând publicaţiile ştiinţifice care s-au ocupat cu reacţiile adverse ale ritalinului. Rezultatul este cutremulăton sunt înşirate peste o sută, toate demonstrate ştiinţific ca fiind foarte grave. Printre ele găsim:

psihoze paranoide şi deliruri simptom maniacal şi hipomaniacal halucinaţii vizuale şi auditive (mai

puternice decât în cazul drogurilor)

izolare extremă stări de anxietate insomnii pericol de dependenţă dependenţă psihică convulsii nervoase şi spasme agresivitate

Experienţele pe animale au mai arătat, în stfară de asta, că ritalinul este înrudit chimic cu drogul speed, la îngerarea căruia cantitatea de sânge din creier scade cu 20 până la 30%. Acest lucru este îngrijorător, pentru că provoacă mari probleme creierului.

Psihiatrul dr. Peter Breggin face următoarea afirmaţie: „Stimulentele felul ritalinului şi amfetaminelor au efecte nocive asupra creierului. Reduc circulaţia sângelui, dăunează

metabolismului glucozei şi cauzează o degenerare a creierului”.

În 1996, un reporter de televiziune a descoperit că cea mai mare organizaţie non-proßt americană, care s-a ocupat cu sindromul deficienţei de atenţie şi care a dus campanii de informare în şcoli, era sponsorizată în secret, cu milioane de dolari, de Ciba-Geigy (astăzi Novartis), concernul care producea ritalinul. Se înţelege de la sine că această organizaţie prezenta ritalinul ca pe cel mai bun tratament împotriva hiperactivifeăţii. (Cei interesaţi pot găsi informaţii despre ritalin în cartea Hiperactivitatea – de ce ritalf nulnu este o soluţie – strategii

sănătoase care ajută cu adevărat de Barbara Simonsohn, editura Goldmann).

Pastilele destinate bolilor psihice pentru copiii noştri, pentru micuţii noştri îngeraşi, împreună cu alte lucruri fără valoare care se vând în cutiuţe sclipitoare... iată tratamentele diabolice! (29)

Aş vrea să mă mai întorc puţin la televiziune.

Cazul Pokemon este, din păcate, doar cel mai cunoscut dintre metodele de manipulare apărute ca rezultat şi dezvoltării industriei. Cu ajutorul configurării imaginilor de pe ecran, folosindu-se anumite culori şi o

succesiune rapidă a imaginilor, se creează o dependenţă deosebit de puternică. Din această dependenţă apare violenţa pe care copiii noştri o preiau de la televizor. Violenţa este ca nicotină, un mijloc excitant care te face dependent

Faptul că această violenţă duce la crimă nu este de mirare. În Japonia, violenţa în rândurile adolescenţilor a crescut cu 30% numai în 1997. În India nu există categoria răniri corporale grave, statisticile cuprind doar crimele. Conform statisticilor Interpolului, în India rata crimelor s-a dublat în ultimii cincisprezece ani. De ce? Cu puţin timp în urmă, în fiecare sat au fost instalate

televizoare! Seară de seară, sătenii se adună în faţa aparatelor. Efectul imtemic avut asupra societăţii este evident (10)

Grossman susţine necesitatea luării unor măsuri prin legi mai dure împotriva producătorilor de programe agresive, care trebuie traşi la răspundere, dar înainte de toate, el consideră că este necesară o educaţie mai vigilentă.

Este ştiut faptul că Pokemon a fost scos din programele japoneze după cazurile de epilepsie apărute în rândul copiilor. Dacă serialul nu se mai dă I se post în Japonia pentru că este atât de dăunător, de ce este difuzat încă în

Germania? Unde sunt oamenii noştri de bine şi aşa-zisele organizaţii pentru drepturile omului, care altfel pentru orice fleac ies în stradă şi fac manifestaţii? Copilul german este mai puţin important decât cel japonez? Of!

Ce contradicţie în societatea noastră (ca să nu mai folosim termenul de popor)!

O aplicare mai severă a legilor noastre este, cu siguranţă, importantă. 1) ar jocurile pe calculator şi filmele cu violenţă sunt numai o parte a problemei. TYebuie să ne întrebăm şi ce se petrece cu aceşti oameni (cu producătorii), că vând aşa ceva, şi cu cei care cumpără şi dau pe post aceste

materiale. Aceşti oameni oare nu au conştiinţă, oare nu au propriii lor copii? Se pot face şi vinde şi jocuri foarte frumoase, fără violenţă, pentru computer (pentru că totuşi computerul nu poate fi eliminat din viaţa noastră, el rămâne un drog pentru omenire). Dar din păcate, doar 2% din jocurile pe computer pot fi considerate valoroase, restul sunt porcării, violenţă, crimă. La fel se întâmplă şi cu televizorul. Există cu siguranţă filme foarte frumoase despre natură, filme despre animale pentru copii, moş Ene, albinuţa Maja, sau Pan Tau – nicio problemă. Dar majoritatea emisiunilor sunt fără valoare. Numai de noi, părinţii,

depinde să le arătăm copiilor cum să selecteze programele la care privesc.

Desigur, motivul principal al apariţiei unor emisiuni şi jocuri nocive este profitul. Producătorul, normal, dă vina pe consumatori, motivează că atât copiii, cât şi părinţii lor cer astfel de distracţii. Bineînţeles, şi consumatorul de droguri îşi cere drogul.

Mulţi părinţi consideră că, dacă le cumpără calculatoare copiilor lor, aceştia vor avea mai multe şanse în meseria pe care şi-o vor alege. Dar copiii folosesc computerele ca să se joace, ca să navigheze pe internet, unde găsesc cu siguranţă pagini care depăşesc violenţa jocurilor prin

decadenţa întâlnită în ele.

E necesar să privim toate acestea din perspectiva unui copil Copilul nu ştie ce este bine şi ce este rău, el îi observa pe părinţi şi pe adulţi în general şi face ca ei. Pentru copal nu este nicio diferenţă între emisiunile de ştiri la care se uită tatăl lui, în care se prezintă fapte reale, şi un film de acţiune la care tatăl se uită după ce s-au terminat ştirile. De-abia de la o anumită vârstă un copil poate să facă diferenţa între poveste şi realitate. Dacă un copil de trei-patru ani reuşeşte să vadă emisiuni care ar trebui să-i fie interzise, el are impresia că adulţii umblă pe stradă fiecare cu

câte un pistol în mână şi, în cazul în care îi deranjează tonul unui om care li se adresează, îl împuşcă imediat şi fără remuşcări. Dacă un extraterestru sar putea uita Ia programele noastre de la televizor şi şi-ar face în urma acestui fapt o părere despre noi, probabil că ar fugi imediat de aid sau ar şterge cu totul această planetă din Univers, înainte ca brutalităţile să se extindă şi în Cosmos. Eventual, ar ajunge şi la concluzia că oamenii sunt mai degrabă la nivelul animalelor. Există şi posibilitatea ca acest extraterestru, care ar veni de departe la noi şi care e evoluat nu numai din punctul de vedere al tehnicii pe care o cunoaşte,

dar şi psihic, să se hotărască să fie de partea noastră. La urma urmei ceea ce ne lipseşte este iubirea, nu-i aşa? Poate că vizitatorul îşi aminteşte cum era odată pe propria lui planetă şi vede viaţa de pe Pământ ca o paralelă.

Dar să ne întoarcem la copii. Aceştia fac doar ce văd la noi. Este cunoscut prea bine faptul că producătorii sunt lipsiţi de scrupule, la fel de lipsiţi de scrupule ca şi fabricanţii de arme. Ceea ce mă miră însă este că părinţii tolerează aceste jocuri, ba chiar le cumpără De ce au voie copiii să se uite la filme cu violenţă şi la filme de groază? Am ajuns în situaţia în care lumea adulţilor de

ari nu mai ţine la valorile umane şi spirituale. Decadenţa e strigătoare la cer. Cine îşi petrece o după-amiază uitându-se la televizor la emisiuni de divertisment, sau la aşa zisele talk-shows, iar seara se uită la Big Brother şi după aceea la seriale cu crime şi eventual la un film porno, nu trebuie să se mai mire că propriii copii au un vocabular şi o ţinută care scandalizează; de fapt, copiii trădează modul de viaţă al părinţilor lor.

Ce s-a întâmplat cu gândirea sănătoasă, cu educaţia morală, cu compasiunea?

V-aţi gândit vreodată că în spatele acestei situaţii stă de fapt sistemul şi

că evoluţia în această direcţie greaţă este de fapt dorită? Cei care deţin cu adevărat puterea pe această planetă se folosesc de mass-media, mai ales de televizoare, pentru a produce confuzie în capul oamenilor. Televizorul este astăzi factorul numărul unu, factorul decisiv. Unde sunt create cele mai multe lucruri lipsite de valoare care otrăvesc minţile copiilor noştri? La Hollywood!

Articolele care ocupă locul doi în exporturile SUA, producţiile Hollywood-ului, sunt, la fel ca şi articolele de export de pe locul întâi, armele, concepute ca să distrugă.

Tatăl meu, care din fericire a fost

înzestrat cu o minte ascuţită şi cu un suflet mare, scrie în cartea lui, Esus2000, următoarele:

Filmele şi televiziunea stăpânesc întreaga noastră planeta, iar sistemul măßot de la Hollywood ţine în mână piaţa celor mai tari programe din toată lumea. Peste tot este propagată puterea, peste tot găsim manifestări ale violenţei şi hedonism, plăcerea de a câştiga cu orice preţ ocupând mereu locul întâi. Dr. Renate Möhrmann, specialistă în comunicare, explică: tele viziunea manipulează prin informaţii unilaterale, televiziunea ne lasă fără cuvinte şi, datorită faptului că ne bombardează cu imagini care se

succed foarte repede, ne face aproape incapabili să o criticăm. Mai mult decât atât, ea ne intră în casă fain teleshopping; multitudinea de produse de pe piaţă pătrunde, prin tehnica de transmitere prin satelit, în toată lumea. Spiritul

Hotiywooduhnfără întrerupere, all over the world: dimineaţa, la programul pentru copii, violenţa rezolvă conflictele, seara, la programele pentru adulţi, tot violenţa e vioara întâi, iar noaptea – şi porno.

tratează terra prostirii sistematice a oamenilor fa cartea sa «Germania prostită, televiziunea ca instrument al puterii», arătând clar strategia

puterilor «One World» care are ca unic scop nimicirea.

Prin intermediul televiziunii ne lăsăm informaţi pasiv, dar adevărata informare trebuie să ţie activă, fain lectură, prfa discuţii. Stilul de informare pe care-l oferă televiziunea îi va reda cu greu încrederea în sine unui om, mai degrabă va duce la plafonare.

Dr. Gebhard Müller (1900 – 1990), fost preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie, a declarat odată public că morala fa Germania de Vesta ajuns la un nivel foarte jos datorită tihnelor şi publicaţiilor. Din cauză că statul nuia nicio> măsură împotriva acestor lucruri, chiar şi părinţilor care tratează

cu simţ de răspundere educaţia odraslelor le este aproape imposibil să-şi ţină copiii departe de pericolele care apar din punct de vedere moral şi sexual.

Bancherul londonez Sir James Golefemith aduce alte critici. Societatea, spune el, începe să se despartă în mai multe categorii Generaţiile mai vârstnice încep să se retragă în adevărate oraşe de pensionari, iar copiii trăiesc departe de bătrâni, într-o societate depersonalizată în care sunt nişte anonimi. În cazurile dificile, familiile se despart, iar copiii caută un înlocuitor al familiei intrând în bande de

adolescenţi. (15, pag. 65)

Şi cuvintele lui Mihail Gorbadov (fost preşedinte al Rusiei şi câştigător al premiului Nobel pentru pace) ar trebui să ne dea de gândit

…Un pericol serios ameninţă cultura europeană. Pericolul vine de la cultura de masă, care vine de peste Atlantic. Nu poate decât să ne mire că o cultură ca aceea europeană, deosebit de inteligentă, de puternică, umanistă prin natura ei, cedează iii faţa animaţiilor primitive pline de violenţă şi pornografie, în faţa unei gândiri ieftine”.

Privind obiectiv aceste influenţe, nu mai trebuie să ne mirăm că nu iese

nimic din copiii noştri, dacă propriii lor părinţi nu-i mai pot călăuzi cum trebuie.

Îmi aduc aminte de exclamaţia unui prieten, Mario, şofer de autobuz din Chemnitz, care după ani întregi în care şi-a observat pasagerii a ajuns la concluzia: „Dacă Darwin ar fi ştiut că evoluţia meige şi înapoi…”.

Dacă deja nu mai există valori etice şi umaniste, dacă tradiţia este desconsiderată, dacă pentru unii părinţi basmele şi Crăciunul sunt nişte prostii care doar îi zăpăcesc pe copii, nu mă mai miră că adolescenţii caută droguri. Dacă micuţa lor lume curată este distrusă de părinţii lor, care pe de

o parte îi grăbesc spre o carieră profitabilă, iar pe de alta îi împing spre decadenţă, nu mă mai miră că noul lor prieten se numeşte computer.

Gândindu-mă la copiii-problemă, îmi amintesc de un mic episod urât trăjt de o prietenă, profesoară, care într-o dimineaţă s-a confruntat cu o scenă şocantă: cel mai popular băiat din clasă nu a avut altceva mai bun de făcut înaintea orelor, decât să iasă în faţa elevilor, să-şi dea pantalonii jos şi să se masturbeze. La întrebarea mea indignată, cum a reacţionat ca profesoară a lui, ea a spus că a aşteptat până „şi-a încheiat afacerea”, pentru a-l duce după aceea la rectorat

Când am aurit povestea, am întrebat-o imediat dacă nu i-a tras una pe loc. Ea a susţinut că şi-ar fi pierdut postul de profesoară.

După ce m-am mai gândit, am întrebat-o ce era cu părinţii lui; ea mi-a relatat că băiatul nu era localnic, ci venise împreună cu părinţii lui dintre

(ara din Est. Cu o vizibilă indispoziţie, a povestit că acest elev îl arunca de multe ori în faţa clasei expresii pe care nu le putea repeta, şi că nu mai ştia ce să facă. Când i-a chemat pe părinţi la şcoală, şi-a dat seama, dezamăgită, că părinţii erau şi mai răi decât copilul, că îl băteau în mod regulat acasă, ca ei înşişi vorbeau

foarte urât, vulgar, şi aşa mai departe.

Ştiind aceste lucruri, furia pe care o simţeam la adresa băiatului a dispărut repede, lăsând loc unui sentiment de compasiune. Da, îmi părea rău de băiat, pentru că el nu ar fi putut să fie altfel cu asemenea părinţi. Tot ce poţi să faci cu un astfel de copil este să încerci, în linişte şi cu tact, să te apropii de el, să-i câştigi încrederea, pentru a salva ce se mai poate salva şi pentru a-i arăta că în afară de lumea lui de acasă sau de lumea violenţei de la televizor mai există şi o altă formă de convieţuire.

Acest exemplu îmi aminteşte de discuţlă despre câinii de luptă. Aceşti

câini au fost formaţi, antrenaţi. Răufăcătorii sunt cel care i-au format astfel. Să transformi câinii, fiinţe vii, în arme – acest lucra ne lasă fără replică. Atunci cum îşi educă aceşti oameni copiii?

Aşa cum se spune: „Aşa tată, aşa fiu!” său. Aşchia nu sare departe de trunchi!”

Copiii nu prea au ce face în astfel de cazuri. Cine ştie câte-suflete talentate se află în aceşti micuţi neastâmpăraţi? Cu forţa sau cu constrângerea nu ajungem la niri un rezultat Copii au nevoie de iubire, nimic altceva decât iubire. De cele mai multe ori d nu cer mult; să jucăm fotbal

O: oră cu ei, să facem un puzzle împreună sau să mâzgălim alături de ei pe o foaie de hârtie… toate acestea reprezintă atitudinea de a fi prezenţi, bucuria de a fi împreună, prietenia, amuzamentul. Nu trebuie să existe discuţii foarte înalte pentru a face o bună educaţie – bineînţeles că şi aşa ceva ar fi binevenit, dar copiii se mulţumesc adesea cu mult mai puţin. Pentru ei este important să simtă sinceritate şi iubire. Copiii merg pe drumul lor, dar cum merg, numai noi Ü putem învăţa.

Vă mai amintiţi de propria dumneavoastră copilărie? în ce situaţii aţi fi dorit să-l aveţi aproape pe tatăl

dumneavoastră? Când v-au lipsit cel mai mult părinţii dumneavoastră? Pentru ce sunteţi supăraţi încă şi acum pe părinţii dumneavoastră, prin ce v-au dezamăgit? Nu au fost în fond situaţii simple, dar care au însemnat mult pentru copilul de atunci, de pildă o festivitate sportivă, un concert sau un spectacol la care aţi participat şi la care aţi aşteptat în zadar să apară părinţii?

Dar să revenim la tema acestei cărţi Este cunoscut faptul că se nasc tot mai mulţi copii care au capalitatea de a determina o schimbare profundă a familiei, educaţiei, societăţii şi aşa mai departe; atunci când nu sunt

împiedicaţi să o facă, ba, dimpotrivă, sunt încurajaţi pe deplin, ei pot să transmită şi altora aceste capacităţi. După relatările pe care le-am citit împreună în această carte, putem începe să visăm: „Ce aş face eu dacă aş putea vedea aura oamenilor, dacă aş putea să vindec cu mâinile mele, dacă aş putea vedea şi eu ielele şi zânele…?”

Nu-i aşa că sunt închipuiri minunate? Că este un lucru extraordinar de frumos, atât de plin de speranţă şi vindecare, de lumină, de armonie şi de bucurie? Nu asta este ceea ce ne dorim pe viitor? Credeţi că este un vis irealizabil? Mă îndoiesc categoric, şi dumneavoastră veţi face

probabil la fel, după ce veţi citi următorul capitol.

Copiii noştri trăiesc pur şi simplu fără să şifacă prea multe gânduri inutile. Dar ce facem noi, adulţii? Distrugem totul prin luciditatea, claritatea, seriozitatea, responsabilitatea noastră.

De ce ne plac oare poveştile, legendele cu eroi, întâmplările pline de aventuri? Pentru că ne imaginăm că noi înşine suntem în ele, nu-i aşa? Şi eu fac asta, bineînţeles, dar pe urmă începe o nouă zi lucidă…

Exact de asta le e frică celor care deţin puterea. Le e frică să nu li se strice jocul prin care controlează,

manipulează şi deţin puterea (monopolul)! Le e teamă că ne vom lăsa animaţi de copiii noştri să credem din nou în ceva, să dăm deoparte luciditatea asta blestemată, să ne trezim şi să aflăm că există ceva mai important decât ceea ce aflăm din presa zilnică şi de la televizor, mai mult decât ne spun marile secte despre Dumnezeu, Allah sau Manitu, mai mult decât ne-au povestit oamenii de ştiinţă despre apariţia omului şi a universului.

Mai gândiţi-vă şi la alte lucruri care îi deviază pe copii, le distrug Greierele, le ruinează sentimentele, le manipulează gândirea şi comportamentul. Deţinătorilor de

putere le este frică, în primul rând, că ceea ce relatează copiii-medium în această carte va deveni o ştiinţă pe înţelesul tuturor – şi asta pe bună dreptate!

Atunci, să continuăm cu noi fapte într-un nou capitol, care poate este un nou capitol pentru întreaga omenire!

Copiii chinezi super-mediumici

Despre ce este vorba?

În martie 1979, în China a devenit cunoscut cazul unui băieţel care putea „vedea” cu urechile. Ziarul Sichuan Daily a relatat atunci ca Tang Yu, în vârstă de doisprezece ani, vedea cu urechile aşa cum alţii vad cu ochii, chiar mai bine. Reporterul Zhang

Naiming a investigat acest caz şi a scris un articol mai amplu despre el A povestit cum i-a pus băiatului în mână o foaie de hârtie împăturită de şase ori, pe care scrisese cu cerneală albastră patru litere. Tang Yu ţinu puţin bileţelul la ureche şi spuse corect conţinutul. Mai târziu experienţa s-a complicat, au fost scrise poezii întregi pe foi împăturite, pe care el le-a citit fără greşeală.

Acesta era doar începutul unei poveşti neliniştitoare. Datorită articolului din ziar, care a uimit China întreagă, s-au prezentat părinţii altor copii cu aptitudini asemănătoare, care au fost la rândul lor testaţi. Mii de

copii din China pot de cu ochii legaţi, nu numai cu urechile, ci şi cu nasul, cu mâinile sau cu picioarele. Fiecare copil testat era dotat diferit.

De exemplu, două surori cu aptitudini asemănătoare au fost testate intensiv de mai mulţi jurnalişti şi oameni de ştiinţă sau media. Surorile spuneau că atunci când ţineau o bucată de hârtie scrisă la urechi, la nas sau la subraţ, în spiritul lor apăreau imaginile cuvintelor care erau scrise pe hârtie. Dar numai pentru o clipă, după care dispăreau. Ele nu ştiau precis când le apăreau aceste viziuni; uneori erau nevoile să aştepte câteva minute, alteori chiar şi o jumătate de

oră, alteori apăreau imediat

Stimulaţi de aceste articole, au venit mulţi doritori de a se ocupa de acest fenomen, şi a ieşit la iveală faptul că nu era vorba neapărat de un fenomen nou. În al Doilea Război Mondial s-a descoperit că unii bărbaţi care lucraseră în staţii radar erau în stare să audă semnalele microundelor. În anul 1964 a fost găsit un adolescent care vedea prin pereţi şi prin alte obiecte. (5)

Din revista Licht Forum aflăm următoarele lucruri despre copiii-medium chinezi:

„Bnin J984, guvernul chinez a găsit pentru prima dată un băiat cu lăţi

mediumice diferite de toate cele cunoscute până atunci. Când i-au fost testate aptitudinile de medium, acestea au corespuns sută la sută cu ceea ce se auzise despre el. Dar după aceea, au fost descoperiţi şi alţi copii cu aceleaşi caracteristici, şi tot căutându-se astfel de cazuri, s-au găsit atât de multe încât să ajuns la ordinul miilor. Revista americană «Omni» sa ocupat de acest fenomen la invitaţia ministerului chinez al Cetvetăiii. Jurnaliştii de la «Omni» au pornit de la premisa că ar fi putut ti vorba de o înşelătorie şi din acest motiv au tratat cazurile cu foarte multă atentie. Guvernul le-a trimis în jur de o sută de copii cu care să

lucreze. Grupul de cercetători, constituit pe lângă revistă, a creat teste pe baza cărora au fost examinaţi subiecţii. O foaie dintr-o carte a fost împăturită şi pusă la subsuoara persoana testate. Copilul a citit cu exactitate Secare cuvânt din pagină! Chiar după ce mulţi dintre copii au trecut testul fără probleme, ziariştilor tot li se părea imposibil să ţie adevărat, ei nu-şi puteau explica acest fenomen. Articolul lor poate ti citit în numărul din ianuarie 1985al revistei «Omni». De atunci au fost găsiţi astfel de copii în Rusia, Japonia, Canada, Europa şi în Statele Unite”. (19)

Articolele acestea au avut un ecou

puternic. Chiar şi revista de ştiinţă Nature a scris despre aceşti copii chinezi, afirmându-şi încrederea în autenticitatea celor povestite.

În cartea lui Paul Dong şi Thomas Raffill, intitulată „Şcolile-indigo, metodele de pregătire a copiilor-medium în apărută de curând, autorii dau o listă cu numele unor băieţi şi fete, însoţite de pozele lor, copii care la teste au: demonstrat următoarele capacităţi:

Cititul şi recunoaşterea culorilor cu urechile, mâinile, subsuoara, fruntea, palmele, picioarele, nasul.

Pot mişca obiecte şi pot rupe crengi ale copacilor cu puterea minţii.

Pot vedea pin corpul uman, prin cartoane şi pereţi (privire Königen).

Pot face calcule grele mintal mai repede decât un calculator de buzunar.

Pot mări obiectele uitându-se la ele şi le pot transporta prin puterea minţii.

Pot deschide lacăte prin puterea minţii.

Pot vedea cuvinte pe hârtia mototolită sau tăiată bucăţele.

Aceste fenomene nu există numai în China, ci în întreaga lume.

De exemplu în Mexic s-au descoperit în capitală peste o mie de copii cu capacităţi asemănătoare celor pe care le au copiii chinezi; sunt în stare să citească cu diferite părţi ale

corpului. Pare ca aceste capacităţi ale copiilor chinezi s-au transmis copiilor din Mexic şi din alte părţi. (în capitolul pul morfogenetic” vom mai discuta despre aceasta problemă.)

După ce guvernul chinez a început să cerceteze fenomenul copiilor, să ajuns la concluzia că cititul cu alte părţi ale corpului decât ochii nu este singurul fenomen deosebit Astfel, Paul Dong relatează că mii de vizitatori au participat la o manifestare în timpul căreia s-a dat fiecărei persoane câte un boboc de trandafir. După ce toţi sau aşezat pe scaune şi în sală să făcut linişte, o fetiţă chinezoaică de aproximativ şase ani a intrat singură

pe scenă şi să uitat în direcţia publicului. După aceea, după o mişcare a braţelor ei, iniile de boboci pe care oamenii îi ţineau în mână au început să se deschidă şi să se transforme sub ochii lor în nişte trandafiri minunaţi.

Paul Dong descrie încă o manifestare demonstrativă, la care au luat parte în jur de cinci mii de copii chinezi. Un copil stătea în faţa und sticluţe de medicamente în care erau nişte pilule mici. După ce această sticluţă a fost acoperită, în faţa publicului, cu un capac şi capacul a fost lipit cu scotch, aceasta a fost aşezată în faţa copilului. Lângă el a fost instalată o cameră video care a

înregistrat totul Copilul a anunţat că va începe, iar publicul şi-a concentrat privirea asupra lui. Dintr-o dată, pilulele din interiorul sticluţei au început să se mişte, trecând într-o altă sticlă care se afla pe masă, unde au şi rămas. Copilul făcuse acest lucru fără vreun gest, doar prin puterea minţii. Într-un alt caz, un alt copil a făcut o încercare asemănătoare cu o monedă, care a început să se mişte spre un redpient de stidă, a intrat în el şi pe urmă a rămas acolo.

După cum povesteşte Paul Dong, au mai existat multe alte fenomene în China, care filtre timp au fost recunoscute şi de guvernul chinez.

Bineînţeles că la început guvernul chinez era convins că este vorba de trucuri n la David Copperfield, dar numărul copiilor care vădeau aceste capacităţi a crescut Când a apărut cartea lui Paul Dong în 1997 în SUA, în China se înregistraseră dejapeste o sută de mii de cazuri cu astfel de copii.

După ce veridilitatea acestor cazuri nu a mai pututfi contestată şi a fost recunoscută importanţa lor pentru China, au început să apară şcoli speciale, în care copiii cu astfel de capalităţi puteau fi susţinuţi. Acum, imediat ce este descoperit un copil cu diverse aptitudini, acesta este dus la o astfel de şcoală şi este încredinţat

profesorilor.

Un efect interesant este acela că şi unii-copii care nu au astfel de aptitudini devin mediumuri.

Acest lucru îmi aminteşte de Un Geller, care era cunoscut în toată lumea ca Jndoitor de linguri” şi între timp a devenit un pm foarte bogat datorită capadtaţii sale de a găsi aur, diamante şi petrol. Un Geller, care în cartea lui Viaţa mea – plină de minuni afirmă că are o legătură cu nepământenii cane îl ajută să găsească aceste lucruri, a participat la o emisiune de radio şi mai târziu la una de televiziune în care îndoia linguri şi alte obiecte metalice cu puterea minţii.

El i-a rugat atunci pe ascultători şi pe telespectatori să aşeze şi ei, acasă, linguri sau cuţite pe masă pentru a vedea dacă efectul se transmite mai departe. Şi aşa s-a întâmplat că mii de linguri au fost îndoite acasă de oameni, fără ca aceştia să le fi atins. La fel şi furculiţe, chei, cuie, lanţuri, brăţări... Tacâmurile sau îndoit chiar şi în dulapurile cu tacâmuri. Oamenii se uitaseră o singură dată la ele.

Cel mai cunoscut copil chinez cu astfel de aptitudini a împlinit între timp 30 de ani şi se numeşte Zhang Haosheng. El a devenit o celebritate în China, a apărut de mai multe ori la televizor, îşi demonstrează uimitoarele

capacităţi dinaintea demnitarilor străini El a primit chiar, de la guvernul chinez, o maşină şi doi bodyguarzi care i-au fost puşi la dispoziţie.

Zhang poate face ca obiecte care se găsesc în sticle închise să se mişte înăuntrul recipientului; de asemenea, poate scoate obiecte din sticle închise şi să le vâre apoi la loc. Profesorul Song Kongzhi l-a supus pe Zhang mai multor texte şi a confirmat că acesta este în stare să treacă prin pereţi de lemn sau de piatră obiecte ca: sticle, chei, pantofi şi odată chiar un sac cu zahăr, în cursul unui test a fost încuiat într-o încăpere, iar examinatorul l-a găsit în scurt timp acasă la el. Mai

mult, el este în stare să se translateze în altă parte. Zhang a lucrat şi în Ministerul Apărării.

Spre deosebire de ce se întâmplă în Germania, în China astfel de oameni nu sunt luaţi în râs şi discreditaţi, ci sunt descoperiţi cu mândrie de propria lor ţară. Guvernul chinez dă atât de multă importanţă acestor aptitudini, încât oameni ca Zhang au fost integraţi în proiecte de cercetare militară şi ştiinţifică. Odată, fiind examinat de autoritatea astronautică (echivalentă cu NASA din SUA), a scos pilule dintr-o sticlă de medicamente închisă, în faţa oamenilor de ştiinţă care-l observau şi care l-au filmat cu o cameră video

foarte rapidă (400 de imagini/secundă). Filmele developate arătau o pilulă care se afla la jumătatea distanţa dintre fundul stidei şi gâtul acesteia.

Zhang nu numai că a făcut să „călătorească” monede din buzunarul bodyguard-ului în buzunarul şoferului sau a adus un măr de la un kilometru distanţă în mâna lui, ci a făcut chiar mai mult, a făcut să ia foc hainele de care se dezbrăca cineva, acestea fiind în flăcări în mâinile respectivei persoane.

Paul Dong relatează despre o fetiţă chinezoaică, Yao Dong, care, de asemenea, făcuse să se mişte pastilele dintr-o sticluţă de medicamente

închisă, îndoise linguri şi dăduse foc la obiecte vestimentare prin puterea minţii. Asemenea capacităţi pot fi folosite şi în scopuri practice. În 1994, fetiţa a descoperit petrol şi apă în prezenţa und echipe de la Bohai Oil Company.

Găsesc că este interesant să-i evocăm şi pe cei care fac calcule rapide. Pentru micuţul Shen Kegong, un băiat de treisprezece ani, nu reprezintă nicio dificultate calculele care duc la un rezultat cu 26 de cifre; astfel, a socotit cât face 625 la puterea a noua (14.551,915.228.366.851.806.640.625) în douăzeci de secunde. El a făcut

acest calcul la China Agricultural Bank (Banca Agricolă Chineză), în faţa funcţionarilor băncii.

În septembrie 1997 a avut loc un concurs al maeştrilor calculelor, la care au participat două mii de oameni din întreaga provincie Shanxi, categoriile competiţiei erau calcule cu numere formate din multe cifre, cifre zecimale, calcule cu fracţii, rădăcini pătrate şi pătratele numerelor. Sheng a câştigat acest concurs, rezolvând problema 639 x 33 + 3 – *884.736, cu rezultatul 21.183, mai repede decât orice calculator (el a avut nevoie de 3,4 secunde). La un alt concurs, a calculat 4.789.240 – *45 în 1,6 secunde

(106.427,555), sau 35 x 45 x 25 în 1,8 secunde (39.375).

După cum vedem, se întâmplă lucruri minunate în faţa ochilor noştri. Aceşti copii vor schimba lumea; ar trebui, de fapt, să spunem că dacă aceştia nu schimbă lumea, atunci nimeni n-o va mai face: Rin capacităţile lor fenomenale, ei vor obliga ştiinţa şi lumea să se schimbe.

Aşa cum în China există deja şcoliân care aceşti copii sunt susţinuţi saşi cultive aptitudinile, va trebui să apară odată astfel de şcoli şi în lumea occidentală, deci şi în Germania.

Dacă vă interesează să aflaţi mai multe despre copiii super-mediumici

chinezi, puteţi găsi aceste relatări şi multe altele în cartea lui Paul Dong. Tot acolo sunt şi informaţii despre acei copii care au capacitatea să oprească maşini din mers, care pot trece prin pereţi, pot schimba culori sau structuri moleculare. Apar şi copii cu capacităţi telekinetice şi alţii care sunt în stare să leviteze – adică să plutească.

Atât despre copiii chinezi.

IngeBardor

Drunvalo Melchizedefo organizator de seminalii şi întemeietor al cursului Flower of Life, s-a îndeletnicit cu această tematică, a cunoscut astfel de copii şi i-a prezentat în seminariue lui. În iulie 1999, la o astfel de şedinţa din

Denver, Colorado, Dnmvalo a prezentat o fetiţă din Mexic, pe nume Inge Bardor, care şi-a demonstrat aptitudinile. Ea putea vedea fotografii cu mâinile, având ochii legaţi. Spectatorii îi întindeau poze şi Inge descria cu detalii nu numai ce era în poză, ci şi lucruri care nu se vedeau, cum ar fi pantofii sau starea de spirit a persoanei din imagine. Mai mult chiar, putea descrie şi împrejurimile unei case sau locul în care se afla persoana. Putea spune cine a făcut poza, în ce era îmbrăcată persoana respectivă atunci când a fotografiat.

Dar să aflăm chiar de la Inge Bardor, care între timp a împlinit

nouăsprezece ani, cum este să fii copil-medium:

„Când înama mea era însărcinată cu mine, avea dureri foarte mari, atât de mari încât medicii i-au recomandat să facă o consultaţie cu ultrasunete pentru a afla de unde vin durerile. În încăperea în câne avea loc consultaţia, se a Aa o fetiţă indiană care s-a uitat Ia mama şi i-a spus: «Acesta nu este un bebeluş normal. Este mai curioasă decât este firesc să se. Dar nu vrea să se născută!». Din aceste cuvinte, mama a ştiut de la naşterea mea că va avea un copil care va S altfel decât cei obişnuiţi.

De când eram bebeluş şi stăteam

în pătuţul meu, făceam jucăriile din pluş să plutească până în partea cealaltă a camerei, prin puterea gândului. Luam jucăriile mele cu ochii şi le aruncam în altă parte. Mama când a văzut aceste lucruri, a ştiut clar că nu eram un bebeluş obişnuit Ea m-a protejat încă de la început îmi amintesc că tatăl meu fuma, iar mie îmi făcea mare plăcere să ridic cutia cu ţigări de pe masă şi să o las să stea în poziţie verticală Ne amuzam copios. 1

Când am mai crescut, mama îmi împletea părul în codiţe. Dar eu nu voiam codiţe. De aceea, în momentul în care ea termina de împletit, îmi făceam panii să sară înapoi în starea lui

iniţială, despletit Mamei nu-i venea să-şi creadă ochilor când vedea aşa ceva. Oricât de strâns împletea codiţele, în momentul următor erau despletite. Eu nu făceam acest lucru chiar intenţionat, cu toate astea, ştiam că o fac.

În unele momente în care mă simţeam singură sau deprimată, mă jucam folosind aceste capacităţi ale mele în cele mai diverse direcţii, pentru a mă binedispune. Acest lucru mă umplea de bucurie şi îmi dădea sentimentul de siguranţă. La şcoala eram, de obicei, într-o altă lume. Când eram adâncită în gânduri şi eram brusc privită de profesori, era ca şi când mă

trezeam dintr-un vis ar ochii deschişi, iar aceştia mă întrebau dacă totul e în ordine < v mine. Uneori mă luptam cu mici mdeşi profesorii mei susţineau ivi nit7 nu există. Dar atunci cum se fafca aveam vânătăi pe corp de la ei?

Profesorii au discutat de mai multe ori cu părinţii mei despre aceste stări de visare şi despre faptul că făceam lucruri pe care alţi copii nu le făceau, cu siguranţă.

Îmi plăcea să vorbesc cu pomii şi cu plantele sau cu mine însămi. Când mă întrebau adulţii cu cine vorbesc, eu le spuneam, dar ei nu înţelegeau, în anumite momente nu doream să tieoameni în preajma mea, pur şi

simplu mă simţeam mai bine atunci când eram singură. Din acest motiv nu prea aveam nici prieteni în copilărie, şi nu înţelegeam ce se întâmplă cu mine de puteam face anumite lucruri numai cu mintea, fapt ce era atât de neobişnuit pentru ceilalţi.

Că era greu pentru cei de lângă mine, ştiu, dar şi pentru mine era greu. Cel puţin îi mulţumesc lui Dumnezeu că am înţeles ce se întâmplă şi că am avut şi oameni care m-au sprijinit Bunicii mei m-au înţeles şa susţinut cu felul meu de a ß.

După ce a fost atât de greu pentru mine când eram în creştere, am început să mă tem un pic de situaţia în

care eram cu capacităţile mele spirituale, dar am început să acord mai multă atenţie aspectelor spirituale din jurul meu. Încercam să aflu ce înseamnă ele. Eu am ştiut tot timpul că există ceva dincolo de lumea materială. De exemplu, am ştiut întotdeauna ce se va întâmpla în viitor. Eram sigură că există şi alte lumi, alte dimensiuni alte fiinţe. Nu era posibil să existe doar o lume materială Când mama mea, Emma, a văzut tibnuJThe 13-th floor (Etajul 13), mi-a spus: «e este Sica mea, asta eşti tu».

Pentru mine este o povară, simt o enormă presiune când vreau să fiu normală şi să încetez să-mi mai

folosesc capacităţile spirituale. De fapt, nu am renunţat niciodată la ele. Au fost prea importante pentru mine.

În cele din urmă, am găsit un profesor care m-a ajutat să merg mai departe. Numele lui este Memo – Senor Guillermo Altamirano – şi trăieşte în Mexic. El însuşi a studiat cu un profesor indian de când a împlinit vârsta de treisprezece ani. Cu învăţătura lui m-a ajutat să înţeleg ce se petrece cu tnine. Memo a fost cel care m-a învăţat să văd cu mâinile şi cu picioarele. El a mai îăvăţatalţi o mie de copii să vadă în acelaşi fel.

Ne lega la ochi, astfel încât nu mai puteam vedea niciun fel de lumină, şi

ne spunea să ne imaginăm un ecran în faţa ochMor noştri spirituali. Acest teran ne lăsa să vedem ceea ce trebuia să percepem. Dacă un elev nu era e apabil să vadă acest ecran în faţa ochilor săi spirituali pe parcursul a doua săptămâni, era trimis acasă. După un timp, ne-a învăţat să ne imaginăm nişte ecrane mai mici înaintea ecranului mare, cam ne permiteau să obţinem nişte mformaţii şi mai detaliate. După mulţi ani în care am practicat neest hieru, mirăm dat seama că în majoritatea cazurilor nici nu mai am nevoie de aceste ecrane. Ştiu, pur şi şimpiu, tot ceea ce. Vreau să adu. Informaţia vine, pur şi simplu, spre

mine şi o simt în corpul meu, mă străbate un dor, mi se face pielea de găină, mi se zburleşte părul în sus, şi ştiu.

În momentul de faţă al vieß mele mă schimb în continuare. Când citesc o carte, nu mai citesc cum se obişnuieşte, ci decis să citesc interior.

De exemplu, dacă mă uit la numărul de înregistrare de pe tăbliţa unei maşini, închid ochii şi o văd în continuare. În acest mod mi se pare mult mai natural şi mai simplu să percep lucrurile. De exemplu, puteţi să mă legaţi la ochi şi să-mi daţi în mână o fotografie cu casa dumneavoastră, şi eu o pot vedea. Mai mult decât aţât, eu

pot vedea chiar înăuntrul casei dumneavoastră, şi vă pot povesti ce văd acolo.

Ştiu că se poate şi mai mult decât atât şi eu vreau să adu cât mai mult Vreau săfuân stare să cercetez ideea, să du în stare să pătrund cu adevărat în aceste spaß şi lumi şi să le fac să devină reale – de reale încât să fiu în ele cu corpul meu. Este posibil chiar şi mai mult decât atât şi mă pot feti de faptul că mă mişc în această directie.

Dintotdeauna am ptivitlucrurile din cel puţin două puncte de vedere: din cel normal şi din cel al lumii în care trăiesc eu. Între timpmi-am dat se & na că felul meu deaf (altfel!), de a vedea şi

de a percepe, m-a ajutat în întreaga mea viaţăsămă simt însiguranţă, să cred în nişte valori, să fiu mai naturală, să ammai multă experienţă şi să fiu mult mai fericită faţa de ceilalţi copii.

Există explicaß ale medicinei modeme şi ale „ştiinţelor, care ne fac să înţelegem cüm desunt posibile aceste capacităţi spirituale. Există modalităţi de a vedea şi de a şti care depăşesc tot ce cunoaşte frica modernă. Nu pot să explic acest lucru, dar îl ştiu.

Există mulţi, foarte mulţi copă ca mine, care se nasc aşa în zilele noastre. Dacă propriul dumneavoastră copil vă aduce la cunoştinţă că are

capacităţi asemănătoare cu cele pe care vi le-am descris şi pe care le-am trăit eu, vă mg să nu vă fe frică de ele şi nufti neliniştiţi. Ele sunt în ordine. Pur şi simplu, iubiţi-i pe copii şi susţineţi-i. Copiilor că sunt altfel, preţuiţi-le acest fel deaf şi fti mândri de ei.

Acest mod diferit deaf este de fapt motivul pentru care suntem aid. Este noutatea unei vieţi şi a und speranţe în această lume veche şi sită". (12)

Ei, ce mai spuneţi acum? îmi vine greu să-mi imaginez ce simte cineva care nu a mai auzit niciodată până acum o asemenea relatare, în faţa acestui caz. Pentru mine aceasta este

normalitatea. Nu mai este ceva extraordinar, pentru că există o mulţime de oameni care sunt capabili de asemenea fenomene. Sunt convins că şi dumneavoastră vă veţi obişnui cu ele.

Noii copii pot chiar mai mult decât atât; ei sunt în stare să-şi manifeste dorinţele, iar ce gândesc ei, devine realitate!

Copiii imuni

Să schimbăm din nou terenul şi să-vorbim despre un tip de copii pe care eu îi denumesc copii imini. Revista Licht Forum a relatat despre un caz în care, cu vreo zece ani în urmă, s-a născut un copil cu o deficienţă

imunitară care în vremurile noastre este diagnosticată drept SIDA

Când băiatul respectiv a fost testat după şase şi apoi după douăsprezece luni, deficienţa imuni tară era şi mai avansată. La un nou test, la vârsta de cinci ani, medicii au constatat cu uimire că deficienţa imunitară dispăruse.

[Se poate citi despre acest caz în New England Journal of Mediane, numărul din data de 30 martie 1996, documentarea fiind făcută de Yvonne J. Bryson; de asemenea într-un articol din Science News din aprilie 19951. Universitatea din I ns Angeles a început a se intereseze de acest caz.

Oamenii de ştiinţă voiau să descopere cum au dispărut toate indiciile unei deficienţe imunitare. Au început cu o serie de teste. Unul dintre teste se ocupa cu ADN-ul băiatului. Rezultatul a fost şocant copilul nu avea un ADN uman. El arăta ca un om, dar nu era. În ADN-ul uman sunt patru acizi nucleici, care se pot combina în şaizeci şi patru ţie feluri diferite, formând aşa numiţii codoni. ADN-ul uman conţine douăzeci de astfel de codoni. Modul de funcţionare al unui codon ar putea fi comparat cu un software de computer. Acest copil avai la dispoziţie cu patru în plus faţă de un om normal. Oamenii de ştiinţă de la Universitatea diti Los

Angeles au mers mai departecu cercetările şi au descoperit lucruri cu adevărat spectaculoase.

Ei au amestecat o doză letală de retrovirus, o doză de câteva ori mai mare decât este necesară pentru a infecte un om şi au introdus câteva celule ale băiatului Acestea nu au fost infectate. Atunci, cercetătorii au mărit din nou doza, şi iarăşi nu s-a întâmplat nimici.

Uimiţi, cercetătorii au testat celulele copilului şi cu alţi agenţi patogeni – dar au avut acelaşi rezultat: băiatul părea să fie imun la toate bolile. Ei au mai găsit un alt astfel de copil, pe-urmă sute şi în final mii. (19)

Revista Licht Forum explică în continuare:

„Datorită acestor rezultate şi testelor ADN făcute în toată lumea, cercetătorii Universităţii din Los Angeles bănuiesc procent din populaţia lumii are această formă ne-umană de ADN. Se pare că în jur de 60.000.000

de oameni (nu numai copii), şi-ap schimba cumva ADN-ul în această formă care nu este umană. Astăzi există atât de mulţi oameni cu acest nou ADN, încât oamenii de ştiinţă presupun că în prezent apare o nouă rasă umană pe Pământ” (19)

Priviţi din afară, aceşti copii nu sunt cu nimic deosebiţi faţă de ceilalţi

copii. Ei arată la fel ca şi taţii sau bunicii lor şi din punct de vedere al fizionomiei, dar pe plan molecular sunt diferiţi. Pentru că aceşti copii imuni la boli tiu au, din punct de vedere pur ştiinţific, un ADN „uman”, ei chiar nu sunt umani. ADN-ul uman este clar definit, iar ADN-ul acestor copii este atât de diferit, încât trebuie numit altfel.

Dar cum poate fi posibil acest lucru? ADN-ul se poate modifica? Ştiinţa modernă porneşte de la faptul că odată toţi oamenii – indiferent cărei rase aparţineau – aveau aceeaşi grupă de sânge, deci că la începuturi exista o singură grupă de sânge: grupa O. Se

presupune că acum cincisprezece mii de ani s-a produs o mare schimbare pe Pământ Drunvalo Melchizedek crede că o cometă a căzut şi a scufundat Atlantida. Alţii sunt de părere că extratereştrii – una sau mai multe rase – au vizitat Pământul şi s-au „amestecat” printre oameni.

În orice caz, se pleacă azi de la faptul că, indiferent ce anume a declanşat schimbarea, oamenii au început să se stabilească într-un loc, în loc să se tot mute, cum făceau nomazii cu secole în urmă. Aşa s-a născut nevoia de agricultură, iar modul de hranire s-a schimbat Consumul de legume, fructe şi cereale cultivate pe

terenuri proprii a dus la o schimbare a ADN-ului. Cum acest fel dehrană era nou, corpul s-a adaptat apărând o altă grupă, grupa A Este posibil ca, după aceea, prin combinarea hranei cu alte fructe şi noi feluri de cereale care au fost aduse pe mare, împreună cu schimbările climaterice, să se ajungă la apariţia grupelor de Sânge cunoscute azi, patru la număr. Acum s-a ajuns la un nou stadiu – în orice anotimp putem cumpăra alimente de peste tot din lume, fie din junglă, fie din ocean. Acest lucru poate din nou să aibă influenţă asupra corpului nostru, chiar şi în sânge.

Drunvalo afirmă că aceşti copii au

un alt fel de ficat, ceea ce indică din nou o schimbare a ADN-ului. Chiar dacă pare o glumă proastă, se pare că acest nou ficat e destinat junk-food”-ului, hranei consumate în fast-food-uri (hamburgeri, cartofi prăjiţi etc.), adică felurilor de mâncare americane. Ce fac acestea din oameni, puteţi vedea dacă vizitaţi SUA (nuhollywood-ul, în care puteţi vedea modele foarte bine plătite şi actori bine făcuţi). Omul se îmbolnăveşte în timp, dacă îngurgitează prea multă mâncare sintetică.

Care este adevărul referitor la noii copii care au un ficat rezistent la junk-food? Ei bine, Drunvalo dă ca exemplu

concludent gândacii de bucătărie, care, dacă sunt hrăniţi cu otravă, întâi ameţesc şi pe urmă mor. Dar nu toţi. După un scurt timp, ei încep să-şi schimbe ADN-ul şi nu numai că devin imuni la otrava respectivă, dar încep chiar să o iubească. Se pare că şi omul se comportă la fel, fără să fie conştient de acest lucru. Difl cauză că le dăm copiilor noştri – în SUA nu numai copiilor, ci întregului popor – această mâncare nesănătoasă, copiilor nu le rămâne altceva de făcut decât să fie rezistenţi la ea.

Şi mai interesant este faptul că ştiinţa a descoperit un fenomen, denumit mutaţie genetică spontană,

adică o modificare genetică petrecută în timpul vieţii, nefiind congenitală Dar voi reveni asupra atiestui lucru la sfârşitul cărţii.

Fiind ţinut sub observaţie strict ştiinţifică şi în faţa camerelor care filmau, unul dintre copiii chinezi a putut să schimbe o moleculă umană de ADN prin puterea minţii. Asta înseamnă că spiritul transformă materia şi că noi ne aflăm în faţa unor transformări fundamentale ale locuitorilor acestei planete. J[1]

1 Posibilitatea ca în viitorul apropiat să se ajungă la o schimbare dramatică a ADN-ului uman este tot mai mare. Exact acest lucru a putut fi observat în ultimii ani, anume că se nasc tot mai mulţi copii cu un alt ADN.. Iar dacă ADNul nostru se schimbă, atunci ne schimbăm şi noi. Aceste schimbări au loc în toată lumea. Mutaţiile de care vorbeşte ştiinţa sunt de fapt o recunoaştere mascată a unui proces de evoluţie, care poate să însemne apariţia unei noi rase pe această planetă. Drunvalo afirmă chiar că se vor naşte trei rase noi care vor fi reprezentate prin trei feluri de comportamente ale copiilor copitmdigo, copiknedium sau super-medium (care sunt şi subiectul principaljal acestei cărţi) şi copii imuni, rezistenţi la boli, (33>,,

FART EA a ii-a

CAPITOLUL 7

Viaţa din perspectiva copülor-medium

M-am gândit mult cum pot să prezint cel mai bine diferitele relatări ale copiilor pe care l-am vizitat, pe care i-am intervievat şi cărora le-am testat capacităţile. În final m-am decis să schiţez o imagine a lumii care să fie formată din multe relatări ale copiilor care se intersectează în punctele esenţiale. Începem cu naşterea şi tratăm în paragrafele următoare cele mai importante etape ale vieţii, printre care am introdus diferitele povestiri ale copiilor. Cred eu că am obţinut

astfel o formă a cărţii mai uşor de citit. Sper ca această alegere să fie şi pe gustul dumneavoastră

(Pentru că am promis părinţilor că nu voi face publice numele copiilormedium, le voi dezvălui doar prenumele. Vă puteţi imagina cu siguranţă că nu numai cititorii, dar şi reprezentanţii mass-media, reporterii ziarelor şi posturilor de televiziune ar da buzna la ei, pe de o parte din dorinţa de a trăi senzaţii deosebite, pe de altă parte pentru a fi trataţi de diferite boli; nici copiii, nid părinţii lor nu doresc aşa ceva. Aceşti copii au şi ei dreptul la copilărie, şi în afară de asta ei nu vor să apară un cult al persoanei

lor, ei vor să rămână anonimi. Sunt sigur că înţelegeţi această dorinţă justificată.)

Tămislirpa aj naatwpa

În cercurile de specialitate se presupune că aceşti copii cu capacităţi de medium se nasc în împrejurări neobişnuite. Aşa şi pare să fie. După cum am arătat deja în relatările mele despre copiii care îşi amintesc despre viaţa lor anterioară, aceste suflete ale copiilor sau anunţat în majoritatea cazurilor printr-un vis al mamei, adică au apărut în visul ei şi au întrebat-o dacă pol veni sau au anunţat-o pur şi simplu pe viitoarea mamă că vor veni.

Cu fiul nostru Amadeus s-a

întâmplat în mod asemănător: în ziua ză mislirii lui, soţia mea Victoria a văzut mai multe fiinţe ale Luminii. (Ea văzuse şi înainte de multe ori aceste făpturi pe care le numise îngeri”. I-a descris ca fiind strălucitori şi transparenţi, având un fel de mici nervuri care străluceau în culorile curcubeului. După părerea Victoriei, nu arătau ca îngerii clasici pe care îi cunoaştem din calendarele bisericeşti, nu arătau nici ca oamenii, d erau asemănători celor din serialul hollywoodian Abyss, doar e a aveau aripile pe spate şi, după cum spunea ea, fluturau din ele. Una dintre aceste fiinţe îi spuse Victoriei că va rămâne

însărcinată în acea noapte. Aşa s-a şi întâmplat, deşi cu o zi înainte încă avusese ciclu menstrual, ceea ce ai; fi trebuit să împiedice faptul de a rămâne însărcinată. În momentul în car e au apărut îngerii, Victoria a simţit cum sufletul fiului nostru a venit la ea. Exact această descriere – mama vede în timpul actului de a face dragoste „venirea „sufletului viitorului copil – am auzit-o deja de nenumărate ori. Multe mame mi-au povestit că în timpul unirii trupeşti, venirea sufletului a fost percepută ca o lumină care intră în burtă. Altele au văzut în ochii partenerului un înger sau o lumină deschisă la culoare.

Putem fi siguri că în cursul zămislirii îngerii păzitori „se află acolo” şi urmăresc minunatul eveniment

Dar nu toate sufletele vin în timpul zămislirii în burta mamei. Unele vin, dar apoi pleacă din nou şi se întorc în luna a treia sau a patra de şarcină. Deci nu se poate trasa o schemă precisă. Ceea ce se întâmplă foarte rar, dar este posibil, este ca acest fenomen să se producă de-abia în timpul naşterii, sau chiar după.

O explode de lumină a simţit în timpul zămislirii mama lui Flavio. Băiatul argentinian Flavio M. Cabobianco este un copil foarte special printre mediumuii El a tulburat

imaginea despre lume a părinţilor săi, nu numai prin exprimările lui despre Dumnezeu, despre viaţă, despre destin şi alte lucruri spirituale, d şi prin desenele lui, pe care le-a făcut la vârsta de trei ani. În cartea publicată de părinţii săi, intitulată Cu vin din soare, la care el a fost coautor la vârsta de cincisprezece ani, se găsesc desene despre crearea universului, interacţiunea dintre materie şi antimaterie, formarea spaţiului şi a timpului, existenţa sufletului şi efectele sale, energia planetelor din sistemul nostru solar, diferitele niveluri din lumea de apoi şi multe altele.

La întrebarea tatălui său, cum

poate fi posibil să-şi amintească toate aceste lucruri, Flavio explică faptul că sufletele ştiu totul înainte să se nască, pentru că ele sunt conştiente de adevărul lui Dumnezeu. Dar în momentul naşterii îi sărută pe buze îngerul uitării şi prin asta le fereacă gura.

Despre el însuşi, Flavio i-a povestit tatălui său că, atunci când a venit îngerul uitării, şi-a întors capul într-o parte, şi atunci îngerul l-a atins doar un pic. Din această cauză, îşi putea aminti aproape totul din lumea de dincolo. Şi fratele său Marcos, care e cu trei ani mai mare decât el, are înclinaţii asemănătoare.

La noua ani, Flavio povestea următoarele lucruri din timpul dinainte de a se naşte:

„Îmi amintesc mai bine de perioada dinaintea naşterii mele decât de primii trei ani din viaţa mea. Îmi pot vedea viaţa dinaintea naşterii din toate unghiurile. Privirea mea nu are graniţe, pentru că cu nu văd cu ochii mei fizid. Pe această planetă sunt pentru prima dată. Am fost pregătit pe täte planete, pe care am putut să exersez corporalitatea. Este ca şi cum ai scrie în aer iară creion. Dar aid efete cu totul altfel: am un corp ßzic. Regulile de bază pe care le aduc cu mirie pentru a putea exista aid, sunt

Dă şi Nu, Spaţiu şi Timp. Aceasta este lumea opusurilor…] îmi amintesc de sute de biluţe străludtoare; Secareoni sau vietate este o biluţă luminoasă. Unele dintre ele îmi pot fi folositoare, pentru a-mi găsi locul pe această dificilă.

Eu vedeam două mame, care ar putea să fie mamele mele, una cu un ego foarte puternic, cealaltă foarte fină, adică exact cea potrivită. Aceasta, a doua, era legată de o biluţă care strălucea foarte puternic. Sferele acestea mă atrăgeau pentru că erau legate prin iubire. Ele aveau să fie părinţii mei. Ştiam că trebuie să plec şi mă dinţeam tot mai mult atras de ele.

Atunci a apărut un tunel luminos, în jurul căruia era întuneric. Când am intrat în el, m-am simţit foarte strâmtorat, încuiat „(31)

Antoinette din Saarbrücken, care a împlinit şaisprezece ani, nu vede aura, ci aude o voce care îi vorbeşte; după povestirile ei, se pare că este mentorul ei spiritual. El se numeşte Abronsius şi îl explică următoarele, despre intrarea în corpul mamei:

„Odată ce un suflet şi-a ales o pereche poate merge la dinainte de a se naşte. Uneori este fixat pe tată, şi atunci stă la el, dar de obicd stă la mamă. Prin această prezenţă la părinţi, sufietul poate deja sad dea seama de

caracterele şi emoţiile lor, înainte să se nască. El îşi urmăreşte părinţii şi alege cd mai bun moment pentru a pătrunde în d. Dacă părinţii traversează o perioadă mai dificilă, sufletul aşteaptă câteodată până când situaţia devine mai bună Alteori, el vine tocmai în vremuri mai tulburi pentru a aduce pacea prin prezenţă lui, şi pentru a-i uni pe cei doi părihti”.

S-a întâmplat şi ca una din rude, de exemplu soacra sau bunicul, să perceapă sufletul. Două cupluri de părinţi mi-au povestit că, aşa cum s-a întâmplat şi la noi cu Amadeus, spiritele sau arătat cu două zile înainte la mamele respective şi au cercetat ca

totul să fie în ordine. Aceşti îngeri care anunţă, care uneori apar şi sub forma unor lumini misterioase, plutind prin cameră, indică faptul că există o relaţie specială de rudenie cu copilul care se va naşte.

Se întâmpla însă de multe ori ca şi copiii-medium să aibă parte de o naştere dificilă. De la cezariană la sarcini petviene – ca la Susanne – totul este posibil. Adesea sufletele vor să dispară din nou, imediat, pentru că nu le place viaţa de pe pământ Copiii-medium sunt adesea foarte bolnavi din cauza sensibilităţii lor. Se îmbolnăvesc în momentul în care intră în contact direct cu agresivitatea mediului în care

se nasc.

Începând cu cele două cazuri prezentate deja, al Susannei şi al lui Paul, toţi copiii pe care l-am vizitat au avut cel pttţin încă un caz de medium în familie, asta însemnând că bunica, mătuşa sau străbunicul au fost la rândul lor copiknedium. Sau, dacă nu a fost vorba chiar de aptitudini de medium, atunci cel puţin a fost cineva care să ocupat cu studierea unor aspecte asemănătoare, sau interesat de astfel de lucruri. (în general, oamenii obişnuiţi sunt reticenţi faţă de asemenea subiecte.)

De cele mai multe ori, părinţii sunt cei care observă că fiul lor e medium

(de exemplu, copiii se poartă într-un anumit fel atunci când stau la masă cu bunica lor moartă, sau când cineva din altă lume stă seara lângă patul lor).

Clarvăzătorul Michael din Detmold a avut până la vârsta de paisprezece ani tot felul de experienţe cu lumea spirituală El şi-a făcut cunoscute aptitudinile de medium când avea aproximativ trei ani. Se manifesta mai ales faţă de femeile însărcinate. Le spunea acestora că vor rămâne însărcinate înainte ca ele să ştie, atrăgându-şi astfel antipatia lor. El putea spune şi dacă pruncul va fi fată sau băiat Mi-a povestit că uneori vedea plutind pe umărul femeilor o lumină, în

spatele căreia câteodată era şi un mic suflet Prezenţa acestuia îi arăta că la mama respectivă venise deja un suflet pentru a se încarna în ea. Era numai o chestiune de timp ca această femeie să rămână însărcinată.

Dacă unui suflet nu-i place momentul în care trebuie să apară, sau nu-i place viitorul tată, e posibil să-şi schimbe dintr-o dată hotărârea; aşa se ajunge la o sarcină pierdută. Dacă împrejurările se schimbă, apare un alt bărbat în viaţa femeii respective sau momentul devine prielnic, atunci acea femeie poate să nască cu succes acelaşi suflet

Este posibil şi să aibă loc un

schimb de suflete. De exemplu, un suflet rare trebuia să devină bărbat hotărăşte dintr-o dată că o încarnare ca femeie ar fi mai propice pentru a-a îndeplini sarcina specială pe care şi-a ales-o, şi atunci părăseşte mama. Şi aşa se poate explica o sarcină pierdută.

Michael a avut şi altfel de experienţe cu sufletele femeilor. Uneori vede un suflet la o femeie care a făcut un avort Comunicând cu acel suflet acesta îl spune cum a fost omorât trupul său. Totuşi, sufletul rămâne la mamă, pentru că încă mai vrea să se încarneze în ea. Există şi situaţii în care sufletul pleacă de la mama respectivă şi îşi caută alta.

Multe femei au probleme de conştiinţă, complexe de vinovăţie şi cad în depresii După cum explică Michael, acest lucru apare din cauză că au simţit că au omorât o fiinţă umană, dar şi pentru că femeile percep că sufletul este în continuare cu ele. Michael spune că el poate vorbi cu sufletul respectiv şi apoi le transmite mamelor înesajul acestuia; de obicei, sufletul spune că nuee supărat, vrea doar să-şi ia rămas bun şi o roagă pe mamă să-l lase să intre data următoare.

Acestea sunt adesea momente foarte triste, când mamele conştientizează că micuţul fetus a avut

un suflet care acum poate lua legătura cu ele.

Este posibil ca uneori sufletul să aibă înţelegere pentru mamă, în situaţii mai speciale, de exemplu când a rămas gravidă în urma unui violsau datorită unei vieţi haotice. Michael spune că sufletul o aude dacă vrea să vorbească cu el.

În copilărie în momentul în care micuţii au ajuns la vârsta când încep să se exteriorizeze, poate apărea următoarea situaţie: copilul se întoarce din grădină şi, la întrebarea cu ce s-a jucat, el răspunde: „Cu”. Astfel de situaţii am întâlnit deja în povestea Susannei.

Am vizitat odată, în Pădurea Neagră, o fetiţă de unsprezece ani care din copilărie se juca cu astfel de fiinţe ale spiritelor şi le lua chiar şi la şcoală cu ea. Am vizitat-o pe Claudia de mai multe ori, am discutat mult cu părinţii ei, am şţat cu ea în pădure şi în acest timp, mi-a povestit că un pitic stătea pe umărul meu (ba chiar mi-a transmis ce zicea acesta).

Cu timpul, de la Claudia am adunat foarte multe relatări despre diversele aventuri pe care le-a avut cu piticii. Îmi tot amintesc de povestea maestrului Eder şi a Pumuckkilui său, pe care o ascult în maşină de fiecare dată când fiul nostru pune o casetă în casetofon.

Claudia este o fiinţă delicată, cu un fel de a fi vesel; sigură pe sine pentru o fetiţă de vârsta ei, mi-a vorbit şi mi-a răspuns cu îndrăzneală. Restul a căzut în sarcina mamei, care şi-a dat osteneala să-mi înregistreze pe casete mai multe episoade trăite împreună cu fiica sa. Doar despre aceasta fata s-ar putea scrie o carte întreagă. Dar după ce am aruncat o privire în lumea ielelor, prin Susanne, nu vreau să mai intru din nou atât de adânc în lumea zânelor.

Claudia mai are o capacitate: noaptea, îşi părăseşte trupul şi merge în călătorii cu îngerul ei păzitor (călătorii ale sufletului sau călătorii

astrale).

Cel mai des vizitează cu îngerul său păzitor regatul zânelor, unde trăieşte adesea aventuri amuzante. Interesant este că dimineaţa, când: se trezeşte, îşi poate aminti de toată călătoria.

Ziua sau noaptea, oricând se întâlneşte cu zânele, acestea îi povestesc despre natură, despre plante, ce se întâmplă cu ele, şi sunt foarte curioase. De exemplu există Molly, un [atic de vreo 40 de centimetri. Îl cheamă Moby pentru că e cam dolofan (mollig). Domeniul de activitate al lui Molţy este o pajişte specială, pe care cultivă intensiv

ierburi. El ajuta ierburilor să crească sănătoase şi puternice şi pentru asta trebuie să se asigure de fiertilitatea pământului. De asemenea, ajută reptilele, gândacii, insectele şi şoarecii care trăiesc pe pajişte. Se îngrijeşte de ele şi dacă un animal are probleme încearcă să-l ajute. Dacă tui gândac s-a pierdut şi nu mai ştie să se întoarcă la mama lui, el este acolo ca ăă-l îndrume.

Lui Molly nu-i plac câinii, pentru că aceştia îl confundă adesea cu oasele şi din cauza asta se teme de ei. El înţelege de glumă, dar nu când îl vânează un câine. Bineînţeles că nu i se întâmplă nimic, deoarece spiritele

naturii sunt create dintr-o energie subtilă, dar oricum îi este neplăcut

Molly îşi poate modifica şi mărimea, la fel ca toţi piticii, după cum mi-a explicat Claudia. Molly poartă de obicei o dpilică verde dar, potiivit fetiţei, mai are şi una roşie şi una maro.

Mai există şi alte fiinţe:

Serenzeno este un effminunat cu aripi mari de fluture. Sarcina lui este să ajute la dezvoltarea mirosurilor amintitor flori. Simbalso, pe de altă parte, este un pitic bătrân de 850 de ani a cărui sarcină este să aibă grijă de rădăcinile plantelor pădurii, la fel ca şi Sisilius, care tocmai şi-a sărbătorit al

500-lea an de viaţă şi datorită acestui fapt este un pic mai slăbit decât celălalt

Claudia a scris câte ceva despre mulţi pitid şi elfi pe care îi cunoaşte şi i-a şi desenat Dar cei mai importanţi reprezentanţi ai lor sunt Persei şi Kerbel, care sunt prezenţi de mulţi ani iar întâmplările lor sună chiar qa poveştile cu Pumuckl.

Şi anume, aventura cu aceşti doi pitid a început în felul următor: într-o seară de iunie 1998, Claudia împreună cu mama ei stăteau în pat; deodată, ea văzu-doua siluete sărind pe deasupra patului şi aşezându-se apoi pe cearşaf. După cum află Claudia chiar de la

acestea, era vorba de un pitic bătrân în vârstă de 180 de ani pe nume Persei, înzestrat cu o faţă zbârdtă, ochi veseli şi o burtă mică. Pe celălalt, care era mai tânăr; îl chema Kerbel. Avea doar 80 de ani, era slab şi purta o cipilică. Kerbel-era cel mai hazliu, avea multe gânduri comice, dar nu putea să vorbească limba oamenilor. Bătrânul Persei trebuia să traducă tot timpul ce zicea el. Ei i-au povestit

Claudiei că sunt pitici de casă şi de curte, iar locuinţa lor este ultima în care au ajuns. Totul era neobişnuit în mod normal ei ar ocoli oamenii, pentru că în zilele noastre aceştia nu mai vor să asculte de sfaturile piticilor.

Oamenii le îngreunează munca, distrug natura, aruncă gunoaie peste tot, ceea ce îi face foarte furioşi pe pitici.

De bunica ei, care tot timpul lucra grădina cu sapa, nu puteau decât să se minuneze. Pentru Persei era excelentă ideea de a planta trandafiri lângă pătrunjel. Combinaţia de mirosuri e atât de ciudată!

Spre deosebire de oameni, piticii nu dorm.

Într-o seară, Claudia îl întrebă pe mai vârstnicul Persei dacă Kerbel are voie să meargă cu ea în excursia şcolară. Acesta i-a dat voie, după ce Kerbel a promis sus şi tare că nu va produce neplăceri în noaptea excursiei

a stat într-unul din pantofii de sport al Claudiei, care, după cum a spus el, „erau călduroşi şi încă nu miroseau urât.

În timpul excursiei, Kerbel a stat pe umărul Claudiei, a ajutat-o să facă mâncare; în rest, se juca cu copiii, sărea printre ei, le zburlea părul celor care erau răi. Pentru mai mult decât atât se parecă nu i-a ajuns energia sa subtilă. Consuma foarte multă energie dacă voia să influenţeze ceva în lumea naturală, în autobuzul şcolii, şi-a schimbat de mai multe ori înfăţişarea – o dată era o floare, apoi un animal, iar pe urmă s-a făcut invizibil.

Kerbel îl spuse odată Claudiei că,

în mod normal, ei nu prea aveau de a face cu lumea oamenilor, nu înţelegeau multe lucruri pe care le făceau aceştia, majoritatea oamenilor nici măcar nu-i puteau vedea, şi cei câţiva care puteau s-o facă îi goneau şi îi certau.

Claudia îl întrebă de ce oamenii nu mai puteau să-i vadă. Piticul îi răspunse:

„Acest lucru are legătură cu iubirea dintre oameni; dar şi cu hrana. Un om care poate vedea piticii sau poate avea încredere în pitici are întotdeauna o aură luminoasă. Noi vedem asta şi ne putem da seama că de la acel om nu vine niciun pericol. Asemenea oameni ne pot vedea, dar nu

neapărat Unu nu pot pentru că nu au timp, nu au niciun interes să o Facă, sau pur şi simplu nu pot, aşa cum e mama ta. Piticii nu înţeleg multe lucruri din lumea oamenilor. Este o experienţă nouă şi plăcută, dar şi periculoasă să te apropii de oameni, cum neam apropiat noi de tine, Claudia. Este periculos mai ales pentru că tu ne poţi vedea”.

Într-o alta excursie, Claudia şi mama ei au ajuns într-un magazin de pietre preţioase, unde Persei şi Kerbel s-au împrietenit cu fiinţele care apărau bijuteriile. Acestea au explicat că lor li se datora energia vindecătoare a pietrelor preţioase.

Într-un raion cu plante pentru grădină, ei au văzut pentru prima dată pomi care stăteau în ghivece. Piticii au devenit furioşi, dar şi extrem de trişti pentru că oamenii puteau face aşa ceva pomilor şi plantelor. Ei au explicat că acolo unde „oamenii pun îngrăşăminte plantelor, piticii-nu se mai pot apropia, căci pentru ei mirosul este insuportabil.

Asemenea poveşti, şi încă multe altele, a trăit Claudia cu piticii.

Probabil că multor cititori le va fi greu să considere aceste povestiri realitate. Dar să ne amintim că foarte mulţi copii Spun asemenea poveşti. Dacă un copil din Kämten, un băieţel

din Lüneburger Heide, o fetiţă din Pădurea Neagră, alta din Hawaii şi una din Noua Zeelandă descriu asemănător zânele, atunci cu greu se poate accepta ideea că este vorba doar de fantezia lor. Cu toate astea, înţeleg dacă cineva nu poate să creadă. Dar noi, părinţii, trebuie să fim pregătiţi pentru faptul că tot mai des odraslele noastre vor întâlni asemenea copii care vor povesti despre aceste fiinţe; este mai bine dacă suntem puşi în temă, ca evenimentele să nu ne ia pe nepregătite.

Există şi destui adulţi care pot vedea spiritele naturii. Aid; îmi amintesc de povestea lui Erich, un om de ştiinţă care nu mai e în viaţă. Erich

căuta anhmite rod în apropiere de Detmold, el fiind unul dintre cei mai buni cunoscători în domeniu. Iată ce mi-a povestit într-o zi:

„JPlimbându-mă, ajunsesem la o dis de aproximativ trei kilometri de rodie pe carele căutam. Era o zi însorită şi mergeam cu paşi mari pe un drum de câmpie, când dintr-o dată mi-a apărut în faß un om micuţ într-un tußs. Avea o înălţime de aproximativ 80 de centimetri, purta costum şi pălărie. S-a apropiat foarte prietenos şi m-a întrebat dacă mă poate însoţi o parte din drum. Voia şi” el să meargă la roci şi spera că îi pot arăta drumul, l-am răspuns aßrmativ şi am pornit

împreună. Cred că am mers cam zece minute, până când fam indicat cu mâna direcţia în care trebuia să meargă pentru a da de rod – eu mai doream să vizitez pe cineva. El a fost nevoit să se suie pe o piatră ca să poată vedea ce i-am arătat Mfa mulţumit prietenos, mi-a strâns mâna cu putere, şi-a ridicat pălăria ca să mă salute, şi pe urmă a zburat în înălţimi. Eu am mai făcut câţiva pad şi m-am întors să văd dacă a luat-o în direcţia bună. Dispăruse. Pur simplu nu mai era. Nu era niciun copac său tußse în care sar ß putut ascunde, mai era nicăieri. Astăzi mă întreb mereu cum de nu i-am pus nicio întrebare, cineera, de unde venea...

Dar, sincer vorbind, rămăsesem perplex, n-am fost în stare să scot niciun cuvânt”.

O vindecătoare practicantă, clarvăzătoare, care lucrează în Germania eu copii-medium, mi-a povestit că atunci când a fost în Islanda a întâlnit o întreagă familie de pitici. Ea a stat de vorbă şi cu un profesor care ţine în şcoli scurte conferinţe despre OZN-uri şi extraterestri. Se pare că acolo lumea este mai deschisă spre astfel de teme. Această vindecătoare practicantă a întâlnit în Islanda o femeie care era cunoscută în toată ţara pentru relaţia ei cu spiritele naturii şi era contactată

de societăţi de construcţii de drumuri şi şosele, când voiau să înceapă o nouă construcţie şi se temeau să nu distrugă vreo locuinţă a elfilor.

Nu credeţi acest lucru? Ei bine, autostrada din Reykjavik, capitala Islanda, are de multe ori curbe strânse, total nemotivate, pentru că este vorba de o şosea dreaptă. Localnicii au prevenit firmele constructoare, înainte să treacă la lucru, că vor intra în ţara piticilor şi că aceştia se vor apăra. Aceste avertismente au fost considerate vorbărie goală şi construirea autostrăzii a mers după plan, până când... până când maşinile constructorilor au ajuns în zona

piticilor. Acolo s-au oprit dintr-o dată toate aparatele electrice. Mai întâi s-au gândit la defecţiuni tehnice şi au schimbat multe din aparate. Dar noile maşini s-au oprit în acelaşi loc. Mai mult decât atât, dacă le împingeau cu cinci metri înapoi, funcţionau fără probleme.

Ministrul a dorit să continue autostrada, aşa că a cerut ajutorul specialiştilor de la Universitatea Tehnică, pentru a verifica dacă problemele sunt determinate de câmpurile electromagnetice. După trei săptămâni de cercetări şi măsurători, au ajuns la concluzia că totul era normal.

Între timp, povestea devenise publică, costurile creşteau, dar construcţia se oprise. Presiunea opiniei publice era din ce în ce mai intensă, stimulată mai ales prin televiziune. Nemaiştiind ce să facă, ministrul a renunţat la poziţia lui raţională şi l-a rugat pe „bătrânul” regiunii să vorbească cu piticii.

Acesta, un bărbat simplu dar un foarte bun medium, a vorbit, într-adevăr, cu piticii care i-au spus următoarele: construcţia a provocat multe stricăciuni câmpului energetic, şi dacă oamenii nu sunt de acord să ocolească printr-o buclă domeniul lor, ei nu vor înceta să se opună.

Ministrul a cedat dorinţei piticilor, autostrada a fost modificată, şi la o distanţă de treizeci de metri maşinile au început să funcţioneze dintr-o dată Totul s-a desfăşurat sub obiectivul camerelor de filmat ale televiziunii.

Sau difuzat relatări despre această întâmplare neobişnuită la televiziunile germană, daneză şi austriacă. Dovada vie este chiar autostrada, cu inexplicabila ei buclă.

Dar nu trebuie să mergem până în Islanda ca să aflăm astfel de lucruri.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, copiii austrieci din Alpi se ascundeau în intrânduri mici săpate în munţi, în care adulţii n-ar fi încăput

Copiii găseau acolo veselă de dimensiuni minuscule pe care o scoteau afară. Cine construise aceste ganguri?

S-ar putea să găsim o explicaţie într-o relatare pe care am luat-o din cartea lui Viktor Farkas, intitulată Fenomene inexplicabile:

„Într-o râpă strâmta, la poalele munţilor Pedro, la 60 de mile la vest de Casper, Wyoming, doi căutători de aur au aruncat în aer o stâncă şi au descoperit o micuţă peşteră naturală. După ce» au risipit fumul şi praful, pe cei doi ia trecut un or de spaimă. Din peşteră se holba la ei mumia una luri mid, asemănătoare omului. Zăcea cu

picioarele încrucişate şi cu braţele strânse în poală. Faţa era de un maro închis, cutată, cu nişte trăsături care nu se puteau defini exact

Căutătorii de aur au adus cadavrul la Casper şi iau predat şpedaliştihr, care iau cercetat cu seriozitate. Nu era plauzibil ca mumißcarea datorat şederii în lăcaşul de granit De orice altă explicaţie era neverosimilă. În cele din urmă, au ajuns să presupună că fuseseră victimele unei farse.

O radiograße a înlăturat circumspecţia. Expunând mumia la raze X, ei au ajuns la conduzia că trebuie să avut o înălţime de 35 de centimetri când era în viaţă. Nimeni nu

ştia când trăise. Biologii au stabilit că a murit cam la vârsta de 60 de ani.

Departamentul de antropologie al Universităţii Harvard a confirmat autenticitatea mumiei. Dr. Henry Shapiro, conducătorul departamentului antropologic de la American Museum of Natural History, a constatat că era un schelet complet de adult acoperit cu o piele uscată. Fiinţa trebuie să ß fost aşezată de foarte mult timp în mormântul de granit Conducătorul departamentului de egiptologie al muzeului din Boston a stabilit că este o mare asemănare între aceasta şi mumiile egiptene care nu fuseseră înhumate.

A urmat cercetarea peşterii. Spaţiul care măsura 1J20 12Ox4,50 metri nu arăta nicio urmă a existenţei vreunui om, pe pereţi nu erau simboluri sau alte semne artistice. Era ca şi când mumia ar ß stat acolo un timp. Nesfârşit de lung, aşteptând să se descoperită. Secretul ei a rămas însă nedescifrat. Astăzi ea se afla la Casper, Wyoming, unde poate ß văzută, ca atâtea alte dovezi palpabile care spun lumii că nu totul este clar şi cunoscut în jurul nostru”. (25, pag. 290 – 291)

Alte fiinţe

Continuăm cu un alt fenomen. Există copii care se urcă noaptea în

patul părinţilor şi le povestesc că iar au fost vizitaţi de, Îngeraş”, sau că „Iisus a stat pe patul lor”, sau că bunica cea moartă iar a fost pe la ei.

Acestea sunt cazurile cele mai frecvente. Este clar că atunci când copiii sunt clarvăzători la o vârstă foarte fragedă, adică înainte să înceapă şcoala, ei vad toate lucrurile pe care le-au descris şi Susanne şi Paul. În lumea spiritelor apar cele mai ciudate fiinţe: oameni morţi, îngeri păzitori, extraterestri, pitici şi aşa mai departe. Acum cunoaşteţi aceste poveşti, în cazul în care copilul dumneavoastră este clarvăzător. Şi mai e ceva, puteţi arunca televizorul pe geam!

Copiii pot continua spunându-vă că tata a devenit iarăşi tare „roşu” când s-a supărat De fapt în acel moment ei percep culoarea aurei.

Nu vor fi rare nid relatările despre „omulnegru” care a fost acolo şi vrea „să: l ia pe bunicul care e bolnav”. Ar putea fi vorba despre îngerul morţii, cel pe care l-a descris băieţelul de doisprezece ani, Ketin? Lam căutat pe acesta la părinţii lui în Westerwald. Exactitatea cu care se întâmplă lucrurile prevăzute de el în ceea ce priveşte moartea altor oameni este de netăgăduit Kevin explică ce i se întâmplă: cu puţin timp înainte ca oamenii să moara, vede un înger mare,

negru, care stă lângă aceştia, şi atunci ştie că le-a trecut timpul. Kevin nu vede aura, ci numai pe îngerul negru. Nu se teme de acesta, o dată chiar a vorbit cu el şi îngerul i-a spus că a venit pentru a lua sufletul persoanei lângă care stătea, deoarece îi trecuse vremea. Interesant, nu-i aşa?

Interesantă este şi povestea lui Ivan; un tânăr de optsprezece ani. Eram odată cu el în casa scărilor şi m-a întrebat dacă îl vedeam pe omuleţul verde care stă în colţ. După ce i-am răspuns că nu, el mi-a explicat că stătea acolo de două zile. Ultima oară stătuse acolo când o luase pe bunica lui, care murise cu o jumătate de an în

urmă. Acum ö întrebase pe omuleţ ce voia iarăşi, şi acesta i-a răspuns că acum venise sad ia pe bunicul. Sunt sincer când recunosc că mi-a trecut un fior prin spate.

Ivan vedea unde duc apele freatice, fără să aibă pentru asta vreo baghetă magică. Mi-a povestit că putea vedea şi pitici Odată a văzut nişte pitid care ţopăiau pe un ţăran când acesta ara cu tractorul pe câmp. Piticilor nu le plăcea deloc acest lucru. El vedea cum îl trăgeau de urechi şi de păr pe ţăran, şi cum călcau tractorul cu picioarele lor micuţe. Auzind această poveste, nu m-am putut abţine să nu râd, dar el a continuat netulburat să-mi povestească

altceva despre pitici; aceştia săreau în grămada de gunoi pentru a urgenta procesul de descompunere.

Ivan m-a lămurit că dacă noi oamenii, ne punem bine cu fiinţele naturii, anul următor vom avea o recoltă bogată.

Dragi dtitori, este adevărat că în majoritatea cazurilor astfel de declaraţii ale copiilor sunt puse pe seama fanteziei; a poveştilor citite sau a filmelor văzute.

„Da da, or să-ţi treacă ţie fanteziile astea… A venit timpul să mergi la şcoală, şi or să-ţi scoată ei gogoşile astea din Acesta este de cele mai multe ori răspunsul părinţilor. Şi adesea chiar

se întâmplă, aşa cum spun) părinţii, ca atunci când micuţii ajung la şcoală, aptitudinile lor să dispară. Cum se întâmplă acest lucru?

Capacitatea de a fi clarvăzător a unui copil se bazează pe faptul că ambele jumătăţi ale creierului conlucrează în mod sincron. Aşa se întâmplă atunci când corpul şi spiritul sunt în armonie, mai pe limba noastră, când cineva face ce are el chef să facă. De obicei, în situaţia aceasta sunt copiii care trăiesc la ţară şi cresc în comuniune cu natura. Ei se joacă oricând vor ei, fac pauză când vor, mai mult sau mai puţin fac numai ce au ei chef să facă, urmându-şi instinctele,

sentimentele. Atunci când îţi urmezi sentimen1 ele şi intuiţia şi eşti înacord cu tine însuţi (în engleză: if you walk your talk), atunci uşa spre lumea mediumică îţi este deschisă.

Ei bine, toate acestea se schimbă adesea o dată cu intrarea la şcoală. Dintr-o dată trebuie să te trezeşti dimineaţa devreme, deşi ai mai fi dormit un pic, trebuie să mănânci ceva la timp, chiar dacă atunci nu ţi-e foame, sau trebuie să stai într-un autobuz aglomerat lângă cineva pe care poate că nu l-ai suferit niciodată, şi e posibil ca un astfel de tembel să-ţi strice tot cheful. Apoi trebuie să stai toată ziua jos, liniştit, pe un scaun, să

asculţi un tip plictisitor, care precis îţi impune să faci lucruri pe care nu ai vrea să le fad. Dacă se întâmplă să fii stângaci, trebuie să înveţi să scrii cu dreapta… Dintr-o dată, trebuie să fed o mulţime de lucruri, chiar dacă nu vrei. Plecare dintre noi cunoaşte acest sentiment, şi poate să-şi amintească de perioada şcolii. Timpul petrecut cu voie bună s-a dus, ai devenit peste noapte serios iar, viaţa ta de acum se compune numai din lucruri pe care trebuie să le fad.

Doar puţini oameni, cum ar fi de exemplu muzidenii de profesie, artiştii în general sau inventatorii, reuşesc poate să-şi urmeze sentimentele cu

bucurie şi să treacă prin viaţă cu plăcere (chiar dacă uneori sunt luaţi în râs de cei din jurul lor, sau alteori sunt priviţi cu invidie). Tocmai prin aceste acţiuni împotriva sentimentelor, care apar o dată cu începerea şcolii, se naşte o diferenţă de greutate între jumătatea dreaptă şi cea stângă a creierului, o dezacordate care se observă în chakre şi în aură. Prin asta se ajunge în multe cazuri la pierderea capacităţilor de medium.

În vremurile în care nu existau televiziunea sau atâtea aparate electronice, când oamenii nu aveau atâta contact cu violenţa, capacităţile de darviziune erau mai puternice şi

mai des întâlnite. Dacă ritim scrierile vechi din folclorul celţilor, sau în general al popoarelor nordice, vom găsi numai stafii, iele, elfi, zâne şi aşa mai departe. Fie că e vorba de legenda Graalului şi de Avalon, de pe vremea când britanicii erau încă un mic popor care lupta împotriva duşmanilor, sau de legendele austriece despre Wotansberg (în care Wotan, împreună cu oştirea sa, revin pe Pământ după ce se termină cel de-al Treilea Mare Război. Tot poporului lui Wotan îi aparţin şi piticii muntelui său), ori chiar de poveşti cu OZN-uri văzute în ţinutul suedez

Smalland (Tara oamenilor mici).

Trebuie să mai adaug aici faptul ca aceste acţiuni împotriva propriilor sentimente nu numai că duouneori la pierderea capacităţilor de medium, ci provoacă uneori ceea ce oamenii numesc astăzi „boli”, Decă îţi urmezi intuiţia şi prin asta îţi poţi îndeplini cu bine „planul dat de Dumnezeu”, atunci câmpul energetic – aura – este echilibrat, viaţa îşi urmează cursul fără blocaje, şi atunci bolile nu apar, pentru că nu sunt necesare.

Dacă eşti în armonie cu tine însuţi şi nu trebuie să acţionezi împotriva sentimentelor tale, fie. Ia lucru, fie la şcoală, atunci aceste capacităţi, cel puţin o parte din ele, pot reveni.

Un alt aspect mediumic întâlnit la copii este frecvenţa undelor electrice ale creierului. Medical german Hans Berger a descoperit, în 1924, proprietatea creierului de a emite unde electrice cu diferite frecvenţe. Cu cât celula creierului este mai. Activă, cu atât undele sunt mai rapide.

Dr. Berger a împărţit undele creierului în patru grupe:

1. Unde Beta, foarte rapide (12 – 40 oscilaţii pe secundă, sau hertzi) – în timpul alei;

2. Unde Alpha, rapide (8 – 12 hertzi) – atunci când ne aflăm într-o stare de agitaţie;

3. Unde Theta, încete (4 – 8 hertzi)

– la graniţa dintre somn şi starea de veghe şi la relaxare profundă;

4. Unde Delta, foarte încete (O, 5 – 4 hertzi) – în timpul somnului.

Creierul copiilor produce, de obicei, unde Theta, de frecvenţă joasă pentru că ei se pot detaşa de propriile sentimente, au o mare putere de imaginare – după cum am văzut – şi un potenţial de gândire extrem de puternic. Când copilul creşte şi ajunge adolescent, apoi adult, creierul produce tot mai multe unde Apha şi Beta, de frecvenţă mare, fapt care are legătură cu gândirea analitică şi cu raţionalitatea.

Aceasta este şi o nouă dovadă a

faptului că blocarea capacităţilor mediumice se datorează raţiunii, respectiv ponderii inegale a raţiunii în raport cu sentimentul, instaurate o dată cu înaintarea în vârstă. Cu partea stângă a creierului gândeşti, respectiv crea, cu cea dreaptă ştii.

Pohiarea prin aparatura electronică

Deoarece sunt deosebit de sensibili, copiii-medium suferă acut din cauza perturbărilor frecvenţei şi intensităţii câmpului lor, energetic Microundele, undele emise şi recepţionate de telefonul mobil, dar şi de televizor, radio, copiator sau computer, au un efect nodv asupra

copiilor: sensibilitatea lor îi face să simtă aceste oscilaţii dizarmonice şi reacţionează la ele. Pe de o parte este vorba de tipul tehnologiei folosite, care este orientată împotriva naturii, iar pe de altă parte este vorba de conţinutul producţiilor – filme, piese muzicale sau imagini care transmit negativitate, frică, ura şi dezbinare. Aceste producţii reprezintă, din punct de vedere spiritual, vibraţii cu frecvenţe scăzute, pentru că în spatele lor se ascund mobiluri josnice.

Copiii – în acest caz chiar toţi copiii – reacţionează negativ la aceste oscilaţii malefice: se simt speriaţi, devin agresivi, brutali, violenţi.

Din acest motiv nu trebuie să-i lăsăm pe copiii noştri să se uite la filme horror, la filme cu violenţă sau altele asemănătoare, pentru că numai aşa facem să dispară reacţia lor. Dar cu siguranţă ştim acest lucru.

Ei reacţionează şi la elementele chimice din mâncare, la hrana moartă, la came. Alimentaţia vegetariană, deci fora came, este de preferat cărnii şi peştelui. Dar dacă copilul cere, atunci el nu trebuie refuzat, bineînţeles păstrând proporţiile. Cei mai mulţi copii-medium sau cei care au alte sensibilităţi au refuzat singuri să mănânce came. Aşadar, să fim atenţi la acest aspect!

Sensibilitatea extremă are şi părţile ei bune. Aceşti copii răspund foarte bine la remediile homeopatice şi la alte mijloace de vindecare bazate pe vibraţii.

Toţi copiii sunt, până la un anumit punct, mediumuri, pentru că sufletele lor sunt strâns legate de viaţa de dincolo, mai ales bebeluşii care dorm aproape toată ziua. În acest timp ei se tot întorc în lumea imaterială, de care suntem legaţi, mai mult sau mai puţin puternic, toată viaţa noastră.

Orice părinte o ştie: dacă îi ţinem în braţe pe bebeluşi, ei, în loc să se uite în ochii noştri, se uită la frunte sau pur şi simplu trec de noi cu privirea şi

încep apoi să râdă sau să scoată sunete vesele. Am putea avea impresia că au văzut ceva. Şi aşa şi este.

Când se uită între ochii noştri, văd aşa-numitul treilea ochi. Este chakra care se află între sprâncene şi a cărei funcţie este să „vadă” lumea imaterială. Acesta se mişcă în culori vii ştieste o imagine frumoasă pentru bebeluşi. Dacă se uită pe lângă noi şi se bucură, ei văd, de obicei, un înger sau un spirit protector, dar poate şi aura, care la părinţii fericiti şi care se iubesc luminează foarte tare, în culori deschise. Dar poate că văd şi un piticuţ, elfi sau vreo altă fiinţa veselă din lumea spiritelor.

În niciun caz nu trebuie sări deranjăm pe copii când se joacă cu prietenii lor invizibili.

La şcoala şi în timpul adolescenţei

Mulţi dintre aceşti copii-medium, dar şi dintre adulţii care mi-au relatat despre copilăria lor, erau certaţi atunci când la şcoală mişcau creionul cu puterea gândului, când opreau ceasul sau făceau creta să alunece pe sub masă.

Aşa cum acestor mediumuri, astăzi adulte, li se spunea să înceteze „pentru numele lui Dumnezeu”, aşa au fost sfătuiţi de către cei mari şi copiii cu care am discutat eu, să nu povestească nimic la şcoală despre elfi, spirite sau

persoane pe care le văd în spatele profesorilor. Ba mai mult, li s-a cerut să renunţe la diverse scamatorii (cum ar fi să facă rigla să plutească în aer).

Credeţi că exagerez acum? Ehei, dacă aţi fi văzut ce am văzut eu...

Că adulţii pot face aşa ceva, era pentru mine un lucru normal, după ce mi-am petrecut o noapte cu un grup de vindecători ruşi şi aşa-numiţii oameni magnet Doi dintre ei, de lângă mine, au îndoit tacâmurile şi chiar au făcut un nod din cuţit pentru a enerva chelnerul. Altul şi-a atârnat tacâmul de frunte, şi a stat cu el aşa lipit de frunte, în timp ce vecinul lui a luat un polonic mare şi 1» fixat pe pieptul lui păros

(probabil că în ultima lui încarnare fusese un vârcolac!). Un altul şi-a răsturnat farfuria prin puterea gândului – pe scurt, a fost o cină normală!

La copii am observat până acum de trei ori cum împingeau obiecte pe o masă netedă prin puterea minţii. Un singur copil, Tatjana din Uzbekistan, a făcut să zboare înaintea mea un pix. Ea lucra de mulţi ani pentru KGB, care mai există şi astăzi (în anul 2001); capacităţile ei sunt folosite în misiuni de spionaj. M-am întâlnit cu ea în Cehia, unde mi-a povestit că mai cunoştea şi alţi copii cu capacităţi similare, dar că erau mai mici decât ea.

Ea spunea că există centre speciale pentru asemenea copii, care sunt luaţi de la părinţii lor pentru a li se da o educaţie parapsihologică; acestea funcţionează în cadrul unor şcoli normale, cu internat Situaţiile din Rusia sunt asemănătoare celor din China, după cum am aflat de la Paul Dong.

Oricum, este un pas spre progres faptul că părinţii nu mai consideră capacităţile deosebite ale copiilor lor doar fantezie. Acceptarea din partea părinţilor şi o atitudine firească faţă de puterile mediumice sunt cu siguranţa cele mai bune premise pentru ca abilităţile lor să nu dispară, chiar dacă

partea stângă a creierului este suprasolicitată.

Să ne avântăm acum spre tărâmul de dincolo, deşi unii cititori poate că tocmai s-au gândit că prin aceste relatări am arătat deja ce e rău şi ce e bine. Şi totuşi…

Viaţa de apoi

După cum am aflat deja din relatările de până acum, adevăratul nostru cămin este în viaţa de dincolo, din lumea spirituală. Este dimensiunea din care venim, este adevăratul nivel al existenţei noastre, şi în acelaşi timp este locul în care ne vom întoarce într-o bună zi. Acolo se află şi adevărata noastră familie, familia de suflete.

Părăsim acest loc la anumite intervale de timp, pentru a prelua o sarcină, un scop, sau, ca să o spunem într-un mod mai puţin vesel, pentru a juca Jocul". Am putea spune că este locul teoriei pe care îl părăsim pentru a cunoaşte viaţa în mod practic.

Când ne întoarbem în lumea de dincolo, după moartea fizică, ne regăsim de cele mai multe ori familia spirituală aşa cum am lăsat-o, ca şi cum timpul nu ar fi trecut deloc. Apoi ne urmărim viaţa trăită, sarcinile pe care le-am avut şi felul în care le-am realizat; de unele suntem mulţumiţi, de altele nu. Ultima viaţă trăită pe Pământ poate părea unuia un vis urât, iar

altuia o călătorie lungă prin lume din care se întoarce în patria natală.

Cineva care a trăit o moarte clinică mă va putea înţelege fără nicio problemă. Atât Susanne, cât şi Paul Meek au relatat despre asta. Totuşi, aş vrea să insist asupra câtorva aspecte pentru a vă împrospăta memoria.

Moartea clinică denumeşte situaţia în care omul este „mort” un anumit timp, fie după un accident, fie după o boală sau comă. Relatările celor care au trăit această stare se intersectează în următoarele puncte:

Ieşirea din trupul uman ca piintr-un tunel şi plutirea deasupra corpului;

Urmează întâlnirea cu lumea

spiritelor (rude, prieteni, îngeri păzitori, extraterestri) care apar într-o lumină supranaturală;

Îţivezi filmul vieţii; toate etapele importante ale vieţii se mai derulează cu dată;

Te întâlneşti cu o fiinţă superioară, care străluceşte într-o lumină extraordinară şi te cuprinde un sentiment de armonie deosebită şi de fericire;

Ţi se comunică feiptul că trebuie să te întorci pe Pământ pentru a rezolva ceva;

Întoarcerea tfrcorpul fizic este resimţită ca o deziluzie.

Cine a trăit aşa ceva o dată, ştie ce

înseamnă dorul de această stare, înseamnă că a aruncat o privire în ceruri, în casa noastră, şi dorul de casă rămâne. Îţi aminteşti scurt de locul de pornire în călătorie, o lume a armoniei, fără violenţă, ceartă, răceală, durere şi războaie.

Cum ne pitwn Imagina viaţa de dinraln?

Pentru asta aş vrea să vă prezint relatarea lui Harald. Harald este fiul unui bine cunoscut om politic (al cărui nume. Nu pot să vi-l dezvălui, deşi îmi pare rău), care nu era prea fericit din cauza capacităţilor fiului său. Băiatul său de nouăsprezece ani avea capacitatea de a vedea aura oamenilor

şi de a discuta cu morţii.

Odată, Harald şi-a pierdut un prieten care a murit într-un accident de maşină. Acest prieten i să arătat peste câteva săptămâni şi i-a explicat următoarele:

„Când un süßet îşi părăseşte corpul fizic, prin accident, prin ucidere sau moarte naturala, el ajunge în lumea imaterială. Pentru cei care au trăit pe Pământ o viaţă cinstită, plină de iubire şi grijă pentru ceilalţi, este un loc frumos, unde sußetul este primit de prieteni, cunoscuţi şi membri ai familiei care sunt deja acolo. Sunt grădini pajişti, case, şi soarele nu apune niciodată. Niciodată nu eşti

obosii poţi citi studia, te poţi specializa în ce vrei tu, poţi purta discuţii sau poţi face ceea ce doreşti.

Dar aceia care au avut o viaţă plină de ură, invidie, neîncredere, iubire de sine sau chiar au înfăptuit o crimă, vor & întâmpinaţi de cei care au fost asemenea lor şi care au murit Asta este ceea ce oamenii numesc Jad”. De aici, sußetele intră înapoi într-un alt corp, pentru a face mai bună următoarea lor viaţă. Dar ele se pot şcoli şi aid, în lumea imaterială, şi astfel pot aspira spre Lumină Cine cere aid ajutorul primeşte imediat Există multe fiinţe ale Luminii care îşi iau astfel de sußete în grijă şi” sfătuiesc dea lungul drumului

lor.

Durata cât rămân sußetele aici înainte de a reintra într-un nou corp se stabileşte în funcţie de mai mulţi factori. Copiii morţi, în mod normal merg foarte repede înapoi. Cu cât un süßet părăseşte mai repede un corp ßzic, cu atât mai repede se şi întoarce, pentru că el nu şi-a terminat sarcina ai viaţă.

Adulţii morţi pot rămâne diferite perioade de timp aid. Unii se întorc imediat, alţii rămân săptămâni, ani sau chiar decenii. De fapt, timpul nu are importanţă pentru noi; aşa ceva nu există aici.

Dar ceva sa schimbat aid, în lumea

imaterială din cauză că pe Pământ au venit vremurile unor mari schimbări, tot mai multe sußete vor să se prezente acolo, să înveţe lucruri noi. Există un de corpuri pe

Pământ, dar vin tot mai multe sußete care înainte au trăit pe alte planete, iar acum vor să se încarneze pe Pământ „Se stă la coadă” pentru a reveni pe Pământ! Uneori sufletele nid nu mai aşteaptă o naştere, ci iau un corp ocupăt de un süßet care şi-a încheiat sarcina şi, pur simplu, fac schimb. Astfel, un süßet poate economisi mult timp. Altele însă, iau drumul obişnuit spre naştere. Ele îşi caută, cu ajutorul îndrumătorului lor

spiritual, o /lereche de părinţi care să corespundă planului pe care şi l-au propus pentru această nouă viaţă”.

Unii cred poate că lumea de dincolo se află în cer, înăuntrul sau în afara galaxiei noastre; acest lucru este la fel de great ca şi credinţa că Dumnezeu este un bătrân cu barbă. De fapt lumea de apoi se află în mijlocul nostru, printre hol. Dar nu o putem percepe pentru că are o altă frecvenţă, mai mare, care îl împiedică pe cetăţeanul de rând se vadă. Este ca un văl subţire care delimitează lumea de dincolo de lumea de aid. Spun intenţionat „cetăţeanul de rând”, pentru că lumea spiritelor, după cum

am văzut, nu este deschisă oricui Clarvăzătorul vede câmpul energetic sau aura din jurul oamenilor. Cum? El poate simţi o frecvenţă mai mare. La fel cum urechea liercepe o anumită frecvenţă, tot aşa se întâmplă şi cu ochiul.

Să luăm ca exemplu fluierul pentru câini Fluierăturile foarte înalte sunt perceptibile pentru câini, dar în mod normal nu şi pentru oameni. Dar există oameni care percep sunetele foarte înalte. Dacă aţi sta lângă un om şi taţi povesti acestuia că tot timpul auziţi nişte sunete (care sunt de la fluierul pentru câini al vecinului), probabil că vor considera nebun. Dar

dumneavoastră ştiţi ce auziţi. Acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul vieţii de apoi şi al spiritelor naturii. Acestea din urmă se găsesc între cele două lumi şi au o frecvenţă care este mai mare decât cea a lumii noastre materiale, dar nu atât de înaltă ca aceea a lumii de dincolo. Din această cauză este posibil pentru copiii care mai au încă în ei, în spiritul lor deschis de copii, frecvenţa înaltă adusă din lumea de dincolo, să vadă fiinţele naturii. Acestea pot fi văzute şi de agricultori sau alţi oameni foarte apropiaţi de natura, care nu s-au lăsat pradă lumii materiale şi gândirii intelectuale.

Pe de altă parte, ştim din

parapsihologic că animalele, în special pisicile şi câinii, reacţionează la morţi – latră sau devin neliniştite. Şi ele pot percepe lumea imaterială.

Ştiinţa vine într-un fel în sprijinul nostru, susţinând că nu există moartea”. Noi suntem făcuţi din energie şi energia nu poate să moară. Poate doar se transformă, aşa cum o bucată de gheaţă nu moare” când o pui la flacără – se transformă în apă. Îşi schimbă doar starea de agregare. Aşa este să la noi, oamenii. Avem un corp fizic cu o frecvenţă anume. Sufletul, pe de altă parte, are o frecvenţă mai mare, înseamnă că timpul trece altfel pentru el. Ca să rămânem la exemplul

dinainte, putem compara corpul fizic cu gheaţa, sufletul cu apa, spiritul cu vaporii. Toate sunt formate din aceeaşi substanţă, numai frecvenţa diferă.

Din diferitele descrieri a reieşit că tunelul prin care subiecţii şi-au amintit că au trecut nu era în Universul îndepărtat, în cer sau în spaţiu; d era undeva în apropiere de locul unde se afla omul intrat în moarte clinică.

Unii povestesc despre o pajişte situată lângă ei, pe care au recunoscut-o din lumea de dincolo; sau de un peisaj care se găsea la câţiva kilometri distanţă, sau altele asemănătoare. Lumea de dincolo se afla în jurul nostru şi peisajele din lumea de dincolo

ne apar asemănătoare celor din lumea materială. Totuşi există diferenţe. În lumea de dincolo există munţi, mări şi văi, aşa cum nu sunt la noi, iar culorile sunt cu totul altfel. Eu însuipi îmi amintesc de faptul că în călătoria mea cu sufletul, călătoria astrală, mă aflam într-un peisaj colorat în roz, în curcubeie de culori, pe care nu le-am mai văzut niciodată în viaţa mea, şi asta noaptea.

Acolo există şi clădiri, cam ca la noi, unde însă mai futuriste. Se construieşte după geometria sacră, şi anume structurile geometrice care apar în sfera plantelor şi a mineralelor sunt transpuse în arhitectură. Estistă

foarte multe clădiri în formă de cupe de flori. În special sunt folosite rotunjimile, şi nu arhitectura noastră cu construcţii în patru colţuri care nu e prea des întâlnită în natură.

Numeroasele descrieri făcute de copii ne indică faptul că ei, în loc să meargă într-un ţinut îndepărtat, aşa cum near plăcea să ne imaginăm, merg doar pe un pod sau printr-un tunel spre lumea de dincolo, traversând încolo şi nu mergând în sas, spre cer, sau în jos, spre iad. Deci dimensiunea energetică a lumii de dincolo nu este foarte departe, ci e în jupul nostru, motiv pentru care unii copii pot vedea morţii.

„Nu există noţiuni ca spaţiu şi timp

în viaţa de dincolo” a explicat o fiinţă extraterestră und fete de cincisprezece ani, Christine, din Hamburg. Această fiinţă, care s-a arătat fetei sub forma unei femd înalte de doi metri, cu păr lung, blond şi cu veşminte albe, susţinea că vine de pe Sirius. Ea a încercat sări explice Christinei inexistenţa timpului: trebuie să ne imaginăm nivelul existenţei fizice, din punctul de vedere al vieţii de apoi, ca pe o sferă în care există concomitent fiecare moment al timpului şi fiecare punct al spaţiului. Sufletul poate alege când şi unde vrea „să se urce”.

O secundă din viaţa dedincolo poate însemna aid, pe Pământ, o sută

sau o mie de ani, dar şi doar un minut Depinde când vrem să ne încarnăm din npu. După spusele acestei fiinţe, e posibil, de exemplu, să te încarnezi în anul 100 după Christos, sau în anul 612 înainte de Christos; depinde ce experienţă vrei să trăieşti.

În lumea de dincolo nu te simţi nid bătrân, nici tânăr, mai degrabă cam de treizeci de ani, deci în floarea vârstei.

Există legi sfinte care sunt valabile şi în viaţa de dincolo?

Aşa cum lumea fizică are legile ei, şi lumea de dincolo le are pe ale sale. Se vorbeşte de aşa-numitele legi „sacre” sau „cosmice”. Cuvântul Cosmos vine din greacă şi înseamnă

ordine. Dea noi trăim într-o ordine, mai bine spus suntem o parte a acestei ordini. Ordinea are legile ei; altfel ar fi haos, cuvâqt care vine tot din greacă şi înseamnă dezordine.

Cele mai importante legi, pe scurt, sunt următoarele:

l. Legea cauzalităţii Qşgea Kanne)

Se poate exprima şi prin propoziţia: „Culegem ce am semănat”. După această lege, dacă semeni ceva distructiv, culegi tot ceva distructiv, dacă semeni supărare şi ură, tqţpe ele le vei culege. Când semeni grâu în pământ, vei culege, sută la suta, tot grâu, şi nu secară. După cum îţi îngrijeşti ceea ce ai semănat şi după

câtă atenţie îi acorzi, va creşte mai mic sau mai marş rodul, indiferent ce este.

Această lege se numeşte şi legea comparaţiei sau legea Karmel. (Se numeşte Karma, fapta; se poate traduce şi cu ’drumul slujirii.) Ideea ar fi că noi, oamenii, putem învăţa corect cum să ne purtăm după legile sfinte ale lui Dumnezeu numai dacă, într-un anumit moment al vieţii noastre, ne este arătat ce le-am făcut altor fiinţe. Aceasta nu este, în niciun caz, o pedeapsă, aşa cum o văd mulţi critid sau neştiutori, d serveşte maturizării sufletului prin conştientizarea şi înţelegerea experienţei prin care a trecut

Această lege are grijă ca fişcare om să fie confruntat cu aceeaşi problemă, până când o rezolvă. Flecare gând, fiecare sentiment şi fiecare faptă sunt nemuritoare şi se întorc la noi ca un bumerang. Ele pretind oamenilor deplină responsabilitate pentru destinul lor.

Lţii clarvăzător poate vedea aura oamenilor, Karma lor, aceasta arătând ce a semănat omul respectiv prin gânduri, cuvinte, acţiuni. Clarvăzătorul nu vede neapărat viitorul unui om, dar poate vedea ce a realizat persoana în cauză până atunci şi astfel poate intui consecinţele, deci ce va urma. Acestea se vor potrivi în cazul în care persoana

nu schimbă nimic în viaţa ei.

Destinul este schimbător. ASm putea spune ca ceea ce dorim ca destin altuia se întoarce spre noi, deci destinaţia suntem noi. Dacă în ziua următoare luăm o decizie care ne poate schimba viaţa în direcţia iubirii şi a construirii, atunci se schimbă şi destinul.

2. Legea analogiei (cum e sus, aşa este şi jos). Este cunoscută şi ca legea hermetică (după Hermes Trismegistos): „Acela care este jos este egal aceluia care este sus. Iar acela care este sus este egal aceluia care este jos, pentru a îndeplini miracolele, a le face rea/e. „Undra le este

Cunoscut principiul „Precum în Ceţuri, aşa şi pre Pământ”. În macrocosm, la fel ca şi în microcosmos, domnesc aceleaşi legi.

Spiritul, conştiinţa şi spiritualitatea sunt prinse în lumea noastră materială. Dar problema este calitatea şi valenţa acestor noţiuni ale lumii de dincolo. Etica, iubirea, înţelepciunea, cunoaşterea, adevărul şi pacea, toate acestea sunt pe Pământ doar o imitaţie a celor din lumea de dincolo. Dacă ne gândim că, de fapt, creierul uman foloseşte înjur de 20% din potenţialul său în comunicarea cu Dumnezeu, ne putem da seama ce mai poate însemna axioma „cum e sus, la fel este şi jos”.

3. Legea rezonanţei (latinescul „resonare” înseamnă „sună înapoi”). Atât omul cât şi lumea spirituală se supun, ca un diapazon sau un aparat de radio, legii rezonanţei. Un aparat care este fixat pe unde ultrascurte nu poate prinde pe cele medii sau lungi. Şi la oameni este la fel. Dacă o persoană este agresivă şi plină de ură, nu este deschisă pentru iubire. Flecare poate percepe doar domeniile realităţii cu care e în rezonanţă. Expresia: „Flecare vede doar ce vrea să vadă” sau „Mfediul în care trăieşti este oglinda ta” se bazează pe această lege a rezonanţei.

Mediul în care trăim ne va

prezenta mereu ceea ce noi înşine ne arătăm a fi. Dacă minţim, vom fi minţiţi. Dacă suntem fricoşi, vom fi confruntaţi mereu cu Mele noastre. Dacă suntem înrezonănţă cu iubirea, o vom atinge. Dacă trăim mă bucurie, vom găsi întotdeauna ceva de care să ne bucurăm. Numim acest lucru capacitate de rezonanţă. Dacă ne schimbăm punctul de vedere asupra lumii, mediul nostru înconjurător ne va arăta acest lucru ca pe o oglindă.

Referitor la lumea de dincolo, această capacitate de rezonanţă ar fi mai uşor de înţeles ca legea afinităţii sau principiul atracţiei egalului. Este vorba despre puterea elementară care

creează stările conştiinţei, pe care le denumim „rai” şi „iad”. Pentru că, în lumea de dincolo, prin capacitatea de rezonanţă, toate sufletele mincinoşilor sunt împreună, şi cele ale sinucigaşilor, nie tuturor escrocilor, cămătarilor şi aşa mai departe, atunci acesta este adevăratul „iad”. Dar dacă sufletele celor înapoiaţi acasă intră după un timp În dimensiunile energetice ale muzicienilor, ale iubitorilor de animale sau nie altora asemănători, atunci acestea formează „raiul”. Este o construcţie perfectă cu posibilităţi nenumărate.

4 Legea reîncarnării. Am vorbit deja despre ea şi am aflat din relatările

copiilor cum se desfăşoară reîncarnarea. Această lege se bazează şi pe legea ritmului.

Ritmul poate fi descris ca fiind o vibraţie guvernată de reguli. Vibraţia este, în comparaţie cu notele muzicale, cum este ritmul faţă de melodie. Ritmul presupune repetiţii şi cicluri. Întregul Univers poate fi definit prin noţiuni ca vibraţii, ritmuri şi unde; în cursul oricărui eveniment apare o reluare periodică a unor faze. Viaţa şi tot ce aparţine de ea se desfăşoară într-o progresie de cicluri care alcătuiesc o spirală. În aceasta idee se integrează şi legea încarnării. Aşa cum împărţim viaţa materială între doi poli

– feminin şi masculin – viaţa în ansamblul ei se împarte în viaţa de acum şi viaţa de apoi. Dacă murim în viaţa de acum, ne naştem în viaţa de apoi şi trăim viaţa de apoi ca pe o realitate. Dacă murim în viaţa de apoi, ne naştem din nou aici. Cine se poate detaşa puţin de existenţa materială, va recunoaşte că naşterea şi moartea, respectiv viaţa de acum şi viaţa de apoi sunt, în definitiv, două feţe ale aceleiaşi monede.

Drumul spre evoluţie al unui suflet uman este un drum al învăţării. Acest proces de învăţare, al cărui scop este experienţa vieţii în întregimea ei, este un drum foarte lung, cu multe jţrojri şi

corecturi. Încarnările pot fi comparate cu clasele de la şcoală. Viaţa de pe Pământ ar corespunde unei clase şcolare, cu temele, problemele, testele, greutăţile, şi succesele ei. Unei astfel de perioade de învăţat îl urmează o perioadă de vacanţă, în care pot fi recuperate anumite procese de învăţare pierdute sau insuficient aprofundate. După aceea intrăm într-o nouă clasă. Şi procesul se repetă mereu. Diferenţa dintre şcoală şi viaţă este totuşi aceea că viaţa are o răbdare nesfârşită cu noi şi pregăteşte oamenilor, respectiv sufletelor, noi posibilităţi pentru a recupera ce nu au învăţat.

Cu cât mai evoluat este un suflet, cu atât mai mare sunt responsabilitatea şi nevoia de a le sluji altora, de ari ajuta pe alţii şi de ari susţine pe cei mai slabi.

Asta nu înseamnă că din această cauză trebuie neapărat să mergem la mănăstire sau că trebuie să fim activi ca vindecători. Poţi să te angajezi din punct de vedere umanitar şi dacă eşti miliardar sau un om cu afaceri de succes. Şi un politician sau un bancher poate, dacă vrea, să-şi folosească ixiziţia pentru a-i alina pe cei care caută ajutor.

Flamo care are şăpte ani, a ales acest exemplu: „În realitate, viaţa este

o mare şcoală; unii tocmai încep, alţii au rămas pe loc, şi urcăm pe treptele învăţării până când ajungem noi înşine profesori. Atunci suntem specialiştii eternităţii şi avem sarcina să coborâm şi să-i ajutăm pe elevi, ca să poată ajunge şi ei, la rândul hr, atât de departe. Dacă ajung, li se comunică faptul că noi toţi suntem o parte din Dumnezeu şi că viaţa ne şletuieşte cât este nevoie, până când devenim fără cusur”. (31, pag. 38)

Toate legile adunate ar putea fi redate în următoarea propoziţie: „Tot ce îl pridnuieşti unei creaturi a lui Dumnezeu, fie că este bine, fie că este rău, fie că este om, animal sau plantă,

se va întoarce odată, ca bine sau ca rău, înapoi la tine”.

Multe dintre aşa-numitele lovituri ale destinului au un motiv karmic, asta însemnând că acum avem posibilitatea să comparăm situaţia respectivă cu ceva ce i-am făcut altcuiva. Iată şi un scurt exemplu pentru a explica mai bine: să ne imaginăm un magnet Din cauza puterii pe care o are, va atrage cuiele de la o anumită distanţă. Dacă luăm magnetul cu noi în Olanda, Grecia, Hawaii sau America de Sud, şi acolo va face la fel.

Revenind la noi, oamenii, acest lucru înseamnă că oriunde ne-am afla, luăm cu noi aura noastră, respectiv

câmpul nostru energetic, cu toate temerile, speranţele, programele şi modelele noastre. Dacă acasă am atras banii sau cearta, la fel vom face şi în Thailanda, pentru că noi rămânem aceiaşi Dar dacă ne schimbăm modelul, adică interiorul, atunci se schimbă şi frecvenţa de rezonanţă, şi vom atrage alţi oameni şi alte teme în viaţa noastră.

Aşa este şi cu reincarnarea. Tocmai am discutat despre deplasarea spaţială a câmpului nostru energetic (asemănat cu magnetul care1 are acelaşi efect şi în nordul şi în sudul Germaniei). Dacă am izola acest magnet în vid şi l-am ţine aşa douăzeci de ani, încă ar mai

avea acelaşi efect şi din nou ari atrage cuiele de aceleaşi mărimi de la aceeaşi distanţa.

La fel este şi cu sufletele care se nasc din nou. Dacă la sfârşitul vieţii avem un anumit model de viaţă în câmpul nostru energetic, care este personal, pe baza căruia ne însuşim anumite tipare de comportament, temeri, speranţe, talente... atunci acestea vor redeveni active la o vârstă adultă în următoarea viaţă – la unii mai devreme, la alţii mai târziu. La fel ca magnetul. Este doar o chestiune de timp. Sufletul este acelaşi, numai corpul în care stă este unul nou.

O întoarcere în timp sail o

consultaţie la un medium bun pot stabili, în cazul bolilor condiţionate karmic, care este substratul und suferinţe, al unui accident, al unei piedici sau al unui blocaj în viaţă. Cu cât înţelegem mai bine astfel de legături, cu atât reuşim mai bine să rezolvăm, respectiv să corectăm astfel de încurcături karmice sau drumuri greşite în viaţă, prin:

1. Recunoaşterea lor
2. Înţelegerea lor
3. Iertarea – pe de o parte, pentru noi înşine, pe de altă parte pentru alţii.

Doar noi înşine putem, respectiv, avem voie să ne eliberam. Pentru că exact acest lucru ne face să fim

oamenii lui Dumnezeu, cei prin care activează Dumnezeu; adică aceia pe care Dumnezeu i-a ales ca să se manifeste prin ei. Viaţa de sclav încetează, suntem independenţi, gândim independent şi suntem conştienţi de noi înşine.

În special al treilea element este cel mai important – iertarea. Acesta este aspectul central al vieţii trăite de Iisus. El este cel care a făcut să dureze învăţătura iertării în toată lumea.

În mod greşit, legea karmei, legea compensării, este asociată numai cu experienţe negative, neplăcute şi dureroase. Dar aşa cum acţionează într-o direcţie, bineînţeles că

acţionează şi în cealaltă, cea plăcută, pozitivă, constructivă. Unele lucruri pe care le considerăm în viaţă privilegii, o casă bună a părinţilor, condiţii bune financiare, noroc în meserie, mână bună în educaţia copiilor, capacităţi de vindecător, toate astea pot fi roade" culese acum dintr-o „semănătură" făcută într-o viaţă anterioară.

Expertul în reîncarnare Trutz Hardo ne explică următoarele:

În opinia celor mai mulţi dintre noi, karma este o pedeapsă pentru fapte injuste comise mai demult De fapt karma nu are nicio legătură cu o pedeapsă, pentru că în creaţiile Domnului nu există pedeapsa. Karma

înseamnă că culegi ceea ce ai semănat Dacă privim în urma noastră şi vedem ie fel de roade am cules din faptele noastre, vom învăţa, cu timpul, să facem numai astfel de fapte care dau fructe dulci. Legea karmei are acelaşi efect asupra multor vieţi prin acest proces de recunoaştere, şi ne ajută să învăţăm din experienţă cum să gândim corespunzător legilor lui Dumnezeu despre iubire, cum să gândim, să vorbim şi să acţionăm corect” (22, pag. 173)

Nicio faptă bună nu este uitată în lume. Chiar dacă uneori avem impresia că suntem părăsiţi pe de-a-ntregul.

Exact conform acestei idei se

pregăteşte căutătorul spiritual. Ezotericul, cel care îşi explorează propriul interior, este diferit de exoteric, care trăieşte i n lumea exterioara, prin aceea că nu se mulţumeşte cu lucruri de suprafaţă, cu tot ce se referă la lumea materială, ci vrea să afle adâncurile şi cauzalităţile.

El vrea să înţeleagă de ce este bolnav sau singur, şi de ce, dintr-o dată, are succes şi întâlneşte tot timpul persoane ca el, sau de ce trăieşte anumite întâmplări. El vrea să ştie cum de există pe această planetă, ce sarcini are, ce rol joacă în această piesă de teatru, cum ar putea să joace mai bine acest rol…

În acest scop, ocupându-se cu temele sacre şi spirituale, omul ar trebui să se liniştească, să devină mai echilibrat şi mai înţelegător, mai tolerant, dar şi mai direct, mai conştient de sine, mai curajos, mai pregătit să-şi asume riscuri, pentru a putea merge pe propriul său drum, în concordanţă cu legile sfinte.

Nu trebuie să trecem cu vederea faptul că unii oameni pot totuşi regresa. Temele sacre şi spirituale îi fac să le fugă pământul de sub picioare, pentru că „egoul” (nu sufletul) lor se simte chemat „sus”, îşi părăsesc obligaţiile zilnice (familia, serviciul…), se pierd în labirintul

fantastic al gândurilor şi apoi ajung într-un stadiu mai rău decât înainte.

Acesta, dragi cititori, este reversul medaliei. Şi eu am dat, prin această carte, impulsul de a vedea lumea cu alţi ochi, de a trăi viitorul mai conştienţi şi mai independenţi. Dar am trăit şi tristeţea de a afla că unii cititori nu au ştiut cum să reacţioneze, li s-a făcut fiică, au dat în paranoia, furia a pus stăpânire pe ei…

Când aflu astfel de lucruri, mă întreb dacă nu era mai bine să nu scriu aceste cărţi. Dar aşa se întâmplă cu toate lucrurile în viaţă. Cel care a descoperit curentul electric, cu siguranţă, nu a avut intenţia să aşeze

oameni pe scaunul electric.

Prin urmare, dacă remarcăm că preocuparea noastră pentru o anumită temă nu ne duce nicăieri, atunci ar trebui să facem o pauză şi să lăsăm totul deoparte; e mai bine, în asemenea situaţii, să ne orientăm spre practică, să urmărim ce anume din ceea ce am citit se poate cu adevărat aplica practic şi poate aduce rezultate constructive.

Despre toate acestea, mai multe în capitolul despre în orice caz, adevăratul substrat al legilor karmice nu trebuie înţeles în ideea că viaţă de viaţă trebuie să cărăm gunoiul cu noi, gunoi cu care neam încărcat pe noi,

dar şi pe alţii. Ceea ce trebuie să înţelegem este că, dacă legea compensării funcţionează perfect în sens distructiv, logic este să poată funcţiona la fel şi în sens constructiv. Şi atunci va trebui ca în prezent să „sădim” cât mai mult bine, pentru a putea „culege” în viitor, fie în această viaţă, fie în alta, fructele bune.

În Talmud găsim totul comprimat în and propoziţii:

Fii atent la gândurile tale, cad ele devin cuvinte, atent la cuvintele tale, < aci ele devin lapte, Şi atent la faptele tale, cad ele devin obişnuinţa, Şi atent la obişnuinţele tale, cad ele devin caracterul tău, Şi atent la caracterul

tău, căci el devine destinul tău.

Lui Totsten, care între timp a împlinit douăzeci de ani şi este din Reit im Winkl, i-a fost explicată tema Karmei de către un extraterestru, pe nume Adin, cu care este în legătură:

Nu-fir fă grip, prietene; de-abia retroactiv, când vei privi în urmă toată viaţa ta, vei recunoaşte care este rostul diverselor realizări şi care sunt planul şi" procesele de învăţare necesare pentru asta, care stau la baza întregii tale vieţi. De obicei, oamenii nu pot să-şi dea seama care este scopul und întâmplări într-un proces dureros şi neplăcut şi nu înţeleg de ce trebuia să se întâmple aşa şi nu altfel. De ce, de

dragul creşterii şi al maturizăriitului, a trebuit să treacă prin aceste experienţe. Le rămâne numai posibilitatea să se descurce în situaţiile grele ale vieţii, cât pot mai bine. Nu sunteţi singuri în aceste experienţe!

Pe Pământ se spune: ajută-te singur şi atunci te va ajuta şi Dumnezeu. Asta înseamnă că mereu tu trebuie să faci primul pas. Trebuie să ai activ şi atunci noi, toţi însoţitorii tăi spirituali, îţi stăm alături pentru a te ajuta şi a te îndruma cât mai bine Te vom conduce prin visele tale, prin sentimentele tale, prin intuiţia ta, îţi trimitem semne prin ceea ce tu numeşti coinddenţă. Dar decizia de a

face ceva trebuie să vină din partea ta. Şi depinde nu mai de cât de bine te conducem noi, d şi de cât de bine te laşi condus Depinde de amândouă aceste lucruri.

Nu trebuie să-ţi ţie frică de ceea ce ai primit odată Prietenii mei din na vele spaţiale şi cu mine vom fi mereu de partea ta. Dar şi de partea noastră sunt tiinţe care ne însoţesc şi ne conduc şi pe planeta noastră sunt valabile legile care domnesc pe Pământ şi eu mă supun altora. Iar dacă nu mă las bine condus de îndrumătorul meu spiritual, afund nu pot fi nid eu un bun îndrumător pentru tine. Înţelegi asta?

Ţi-am explicat deja, la începutul

colaborării noastre, că noi te vizităm pe tine şi pe alţi oameni mai ales când dormiţi. Atunci dăm informaß de care vă amintiţi dimineaţa, numai că uneori memoria vă joacă feste. Atunci încercăm din nou. Toţi oamenii pe care-i vizităm au fost odată de acord, când erau încă în cer, deci pe tărâmul existenţei noastre; au fost de acord să conlucreze în felul acesta cu noi, să primească ajutorul nostru”.

Torsten mai are şi alte texte interesante adunate după luna martie a anului 1996, când a văzut într-o noapte o farfurie zburătoare deasupra casei părinţilor. În noaptea care a urmat, s-a trezit la miezul nopţii şi a simţit dintr-o

dată impulsul de a scrie în jurnalul său. Fiinţa Adin, care se manifesta prin el, susţinea că venea de pe Venus, şi i-a explicat lui Torsten că ei aveau puncte de sprijin în pământeni, de unde puteau acţiona şi se pdteau amesteca printre oameni. (Relatări mai detaliate despre asemenea colaborări cu extraterestri veniţi pe Pământ găsiţi, dacă sunteţi interesaţi, în cartea mea Lumea interioară – secretul Soarelui negru.)

Dar să ne întoarcem la esenţa textului transmis „prin canal”, de data asta în legătură cu persoana mea: privind înapoi la cei treizeci şi patru de ani ai vieţii mele în care am avut parte

de multe întâmplări nefaste, cum ar fi accidente, boli sau pierderea unor fiinţe apropiate, nu pot spune că ceva rău a existat în viaţa mea. Au fost, ce e drept, foarte multe episoade dureroase care mi-au făcut rău... Totuşi, privind retroactiv şi luându-mi distanţa necesara, pot spune astăzi că exact aceste trăiri negative m-au împins cel mai mult înainte. Din acestea am tras cele mai importante învăţături, care astăzi preţuiesc mai mult decât aurul.

Probabil asta este ceea ce voia să spună venusianul Adin. Chiar dacă nu ne face plăcere să auzim, voi repeta: Noi înşine ne-am ales odată aceste procese de învăţare, ca prin ele să

învăţăm iubirea şi să ne maturizăm.

Ne putem pune din nou întrebarea ce se întâmplă, de fapt, cu liberul arbitru. Am discutat despre asta cu Toni, care are doisprezece ani şi este din Bodensee. Toni este probabil unul dintre cei mai talentaţi clarvăzători pe care i-am întâlnit vreodată. De când se ştie, vede aura împrejurul tuturor fiinţelor, vede îngeri, morţi, făpturi ale naturii, demoni... Dar cel mai bun este la diagnosticarea bolilor. Toni vede, când meditează câte o oră (fa doisprezece ani!), un fel de ecran înaintea ochilor săi spirituali Sub acest ecran sunt diferite „butoane” sacre. Dacă, de exemplu, îl apasă pe primul

cu gândul, atunci poate vedea aura unui om care stă lângă el, sau cu care vorbeşte la telefon, sau a cărui fotografie o ţine în mână. Dacă apasă pe următorul buton, vede numai chakrele, pe următorul, numai oasele şi scheletul, iar pe următorul, numai organele, apoi punctele de acupunctura şi aşa mai departe. Eu l-am vizitat de mai multe ori şi i-am pus cele mai diverse întrebări.

De la părinţii săi, care şi ei sunt activi spiritual, am aflat cu groază că un vindecător practicant îl suna pe Toni regulat pentru ca acesta să le pună diagnosticul celor mai dificili pacienţi ai săi. Eu i-am sfătuit imediat

pe părinţii lui să interzică acest lucru, pentru că fiecare copil are dreptul la copt tărie.

Toni spune, printre altele, următoarele lucruri despre viaţă:

„Viaţa este un mare computer. Totul este programat dinainte, iar liberul arbitru există numai când ne hotărâm ce fel de viaţă vrem să pe

Pământ Când meditez, pot merge la cartea cea mare. Există o carte în cer rare este mare cât un teren de sport şi în care apar numele tuturor oamenilor (Cronica Akasha). Acolo scrie când cineva sa născut şi când va muri. Şi mai scrie şi cine a fost el bi altă viaţă”.

Într-o plimbare, când am ajuns la un heleşteu şi neam oprit, Toni mi-a descris cum arată spiritul apei, care, după el, locuia acolo. El mai povestea că, atunci când e furtună, vede pe cer demoni şi îngeri care se întâlnesc acolo. Nu mai aurisem până atunci aceste lucruri.

Am spus că Toni este un titin diagnostician. El spune că în spatele fiecărei boli stă o cauză şi fiecare om este el însuşi răspunzător pentru ea.

Sub acest aspect, să cercetăm mai îndeaproape această problemă pornind de la întrebarea:

Ce cauze stau În spatele bolilor?

Bolile nu vin din cer şi nici nu sunt

„pedeapsa lui Dumnezeu”. Bineînţeles că există viruşi şi agenţi patogeni care afectează un organism, dar numai dacă sistemul imunitar este slab. Dumnezeu nu pedepseşte niciodată, lot ce ni se întâmplă este urmarea propriilor noastre acţiuni.

După analogia „cum e înăuntru, aşa e şi fii exterior”, corpul este imaginea oglindită a sufletului. Dacă starea sufletului unui om este lipsită de armonie, atunci şi corpul este la fel. Dacă starea interioară este de supărare, atunci şi corpul se va supăra şi va exprima asta printr-o boală.

Din acest motiv, este greşit să combaţi boala cu mijloace exterioare,

pentru că ea este trimisă de prietenii noştri care vor să ne indice ceva. Aid este valabil principiul aspiraţiei: cu cât ne e mai frică de o boală, cu atât mai repede o vom face. Cu cât ne luptăm mai mult cu o boală, cu atât mai mult se agravează. Cu cât vrem mai mult să o îndepărtăm, cu atât mai mult rămâne la noi. În schimb, dacă îi înţelegem mesajul sufletesc, pleacă de la sine, tocmai din cauză că nu este la noi pentru a ne face rău, d din prietenie. Ea vrea să ne spună, ca un bun prieten, că trebuie să ne schimbăm, că am rămas pe loc în evoluţia noastră sufletească Boala nu este un adversar, ci un mesager.

Să luăm următorul exemplu: un alcoolic a ajuns la o stare în care corpul lui nu mai vrea să-l ajute. Ficatul său va ceda în curând, dar până atunci pacientului încă îi merge bine. „Bătrânul meu a băut şi el, şi în acest an a împlinit nouăzeci de ani, aşa că la fel se va întâmpla şi cu mine”. Camaradul nostru rosteşte astfel de cuvinte pentru a nu recunoaşte că deja e dependent de alcool şi a pornit spre ruinarea corpului, după ce şi-a ruinat deja raţiunea. El cunoaşte o mulţime de scuze, dar în secreţ ştie cum stă, de fapt încă nu este pregătit să primească ajutor, pentru că nu este pregătit nici să ia o decizie.

Ar exista posibilitatea să schimbe ficatul distrus cu unul nou (traficul de organe a devenit foarte răspândit), sau să ia din industria farmaceutică cel mai modem preparat cu care să se trateze regenerând celulele ficatului. Poate că pacientul merge şi la un vindecător care, aşezându-i palma pe ficat, îl eliberează de dureri.

Ne întrebăm, bineînţeles, ce efect ar avea vindecarea spontană a ficatului asupra prietenului nostru alcoolic? L-ar face să-şi schimbe gândirea şi să renunţe la băutură?. Cu siguranţă că nu. De îndată ce ficatul ar funcţiona din nou, va bea din nou, iar îngerul său păzitor şi-ar smulge părul din cap.

Toate indicaţiile pe care i le-a trimis, despre conştiinţa lui, despre comentariile prietenilor şi ale cunoştinţelor… n-au ajutat la nimic. El nu a vrut să asculte nid ce îi spunea vocea interioară, nici ce îi spuneau vocile din afară şi, din păcate, a pomit-o pe drumul care se abate de la împlinirea scopului vieţii.

Un singur lucru îl mai poate ajuta: un amortizor puternic. Cu siguranţă că ficatul lui va face grevă, ceea ce îl va sili vehement să îngenuncheze. Soţia lui oricum a fugit de lângă el, după ce el nu numai că nu-şi mai alegea cuvintele cum trebuie, dar şi-a pierdut şi controlul asupra agresivităţii; acum

este singur în spital şi e nevoit să recunoască faptul dureros că „prietenii” lui din cârciumă nu erau prieteni adevăraţi.

Deci: boala este bună sau rea? Va transmite ficatul distrus un mesaj pacientului, îndrumându-l pe drumul cel bun în viaţa, sau va trebui doar schimbat cu unul nou? Este posibilă însănătoşirea fără o schimbare a gândirii?

În spatele fiecărei boli se ascunde un mesaj. Chiar dacă e vorba de un strănut… sau de cancer. Boala nu cere o luptă împotriva ei, ci ea vrea să îi înţelegem mesajul, să ne schimbăm gândirea şi modul de acţiune; dacă

înţelegem, sarcina este îndeplinită şi simptomul dispare.

Ce vreau eu să spun atunci când vorbesc de un mesaj ascuns? Permiteţi-mi să vă dau câteva exemple în paginile care urmează, despre lucruri foarte interesante spuse de copii, pentru a vă face să înţelegeţi mai bine.

Alergiapresupune erupţii pe piele, strănut, inflamarea căilor respiratorii sau a altor părţi ale corpului. Alergia este o reacţie împotriva unui lucru, este o încercare de apărare împotriva acestui lucru. Apărarea de ceva este o reacţie opusă iubirii. Iubire înseamnă să ai porţile sufletului deschise, să laşi să intre, nu să te aperi. În starea

alergică poate fi vorba de apărarea faţă de o anumită imagine a lumii, sau faţă de unele conţinuturi interioare ale conştiinţa. Sunt idei, gânduri şi sentimente care nerproduc teamă. Noul, necunoscutul, este un duşman pentru alergică. Floarea de fân sau părul de pisică sunt doar elemente simbolice. Cu cât un om are mai multe alergii, cu atât mai mult sistemul său imunitar se pregăteşte să se lupte cu duşmanii aleşi de el, ceea ce este un indiciu că acest om are foarte multă agresivitate şi un puternic sistem de apărare contra elementelor străine care prin subconştient au intrat în corpul său. Te lupţi cu lucrurile de care

îţi este frică! Febra fânului este de fapt fiica de sentimente, de apropiere, de tandreţe, de sexualitate şi instincte, de care corpul se apără atât de agresiv. Alergiile mai pot însemna teama de a-i lăsa pe alţii să se apropie, teama de a avea încredere în cineva, teama de tot ce nu e curat, de murdar. Alergicul evită substanţele care îi produc aleigii (păr de pisică, praf, flori...), dar involuntar el evită domeniile din viaţă care stau la baza acestor alergii: sexualitatea, fiertilitatea, mizeria... Deci alergicul are o poziţie de luptă împotriva vieţii, deoarece el duce o viaţă sterilă, aseptică, eliberată de instincte, o viaţă care nu mai e o viaţă

deplină.

Un alergic ar trebui să-şi pună întrebarea de care domenii ale vieţii îi este atât de frică încât încearcă să le evite. Cel mai important este de ştiut cât de pregătit este el să lase noul să intre în viaţa lui, în primul rând iubirea, sentimentele, tandreţea.[2]

pentru că este cunoscut faptul că astmaticii pot avea o criză şi numai

---

2 Astmatică- sunt cei la care apare un atac de dispnee în timpul căruia persoana în cauză are nevoie intensă de aer, respiră gâfâind şi, mai ales, expiraţia este sugrumată şi însoţită de un sunet ca o fluierătură.

Pentru că astmaticul poate inspira normal, dar are probleme cu expirarea, deoarece după umflarea plămânului cu aer simte crampe extrem de dureroase, acest luau înseamnă că astmaticul are o problemă cu dăruitul. Există un dezechilibru între a da şi a lua. Astmul se numeşte în latină angustus, care înseamnă „strâns“, ceea ce ne indică de asemenea teama. Astmaticul are pretenţii foarte puternice de dominare, pe care nu şi le recunoaşte, dar care se recunosc după umflarea corpului său. Dacă este confruntat cu pretenţiile altora de a avea putere, îi dispar cuvintele şi rămâne fără aer. Este foarte posibil ca astmaticii să se folosească de simptomele bolii lor pentru a-i controla pe cei din jurul lor şi a-şi exercita puterea asupra lor. El pretinde ca totul în jur să fie curat, să dispară animalele de casă, praful, nimeni nu are voie să filmeze lângă ei... La astmatici, ca şi la alergici, este dar că boala nu are legătură cu părul de pisica, cu polenul sau cu praful,

uitându-se la o imagine cu o plantă. Acest lucru Sra întâmplat în cercul meu de cunoştinţe.

I-aş întreba pe astmatici în ce domeniu vor mai mult să ia decât să dăruiască? Pe care domenii le consideră murdare şi din această cauză luptă împotriva lor? Ce anume le provoacă frică?

Clarvăzătorul Toni, de exemplu, explică prin faptul că mulţi astmatici provin din familii în care părinţii erau divorţaţi. Copilul nu a primit destulă iubire şi vrea să o sileascâ acum să vină în viaţa lui.

Fidea – este partea corpului omenesc unde pot apărea multe

probleme: eczeme, iritaţii, mâncarimi, acnee, psoriazis... La apariţia unor asemenea boli, trebuie să ne întrebăm dacă în spatele atitudinii de a-i îndepărta pe ceilalţi nu se ascunde, de fapt; dorinţa de a ni-i apropia. Ce anume vrea să iasă dintre graniţe (piele), pentru a atrage atenţia? Sexualitatea, pasiunea, agresivitatea? Ce se petrece de fapt p pielea noastră?

Gripa sau răcealaîn majoritatea cazurilor am avut atâta de lucru la serviciu, încât ne-am săttffet, iar cei din jurul nostru ne-au solicitat prea mult, şi avem nevoie de puţin timp pentru noi, pentru a ne restabili. Subconştientul preia această saturaţie

şi îi dă omului respectiv liniştea pe care şi-o dorea.

Digestia – dacă pofta noastră de mâncare este dublată de temperament, atunci impulsul nostru de a mânca tot timpul dulduri şi alte alimente este expresia unei necesităţi de iubire (foame de iubire). Acest lucru se explică foarte bine prin atributul cu care alintăm o femeie: femeie dulce, pe care ne-ar face plăcere s-o ciugulim. În sped al când copiii cer dulduri şi le place să dugulească, acest lucru trebuie să ne semnalizeze foarte clar că vor să fie mai mult iubiţi şi alintaţi Ei cer mai multă apropiere. Cel care simte nevoia de hrană sărată şi

mâncăruri consistente este un gânditor, un intelectual. Omul conservator se hrăneşte în mod conservator, cu ceai tare, care este mai degrabă amar. Alţii, care mănâncă cu plăcere mirodenii, condimente, mâncăruri iuţi, arată prin aceasta că sunt în căutare de noi impresii şi exalaţii. Dimpotrivă, cei care cer mâncare fără condimente sau sare sunt cei care se menajează, nedorind excitaţii noi. Ei evită confruntările şi provocările, spre deosebire de cei cu mâncarea condimentată.

Stomacul – este locul unde mâncarea este digerată. Dacă, în timp ce stă la masă, un om lasă libere

sentimentele care ies din subconştientul său, atunci stomacul lui trebuie să digere, pe lângă hrana fizică, şi impresiile psihice. Nu degeaba se spune că dragostea trece prin stomac.

Stările psihice pot fi bune sau rele. Când eşti supărat pe cineva sau când simţi furie pentru ceva, aceste sentimente se transformă într-o aciditate gastrică, ce te roade pe dinăuntru.

Bolnavul de stomac este cel care nu vrea să creeze un conflict s! ţine în t i agresivitatea şi mânia; el le îndreaptă spre interior, împotriva lui însuşi. Acesta ar trebui să se analizeze, să

vadă de ce este supărat, ce înmagazinează în el, şi dacă nu poate digera ceva. Trebuie să-şi dea seama ce conflicte evită.

Când cuiva îi este frică şi de umbra lui, acest lucru arată că intestinul său catalizează şi temeri. Dar şi problemele băneşti se reflectă fci intestin. Avarul pune în evidenţă această legătură. El are afecţiuni intestinale.

Mai există un personaj, cel care se lasă dus în spate de alţii, care nu are coloană vertebrală, în schimb are o garderobă cu care vrea să ajungă departe în viaţă. Lui îl este frică să-şi dezvolte propria viaţă şi propria personalitate şi să se impună.

Afecţiunile dentare – arată că persoana are dificultăţi să-şi exteriorizeze agresiunile şi să intre în poziţia de apărare. Această persoană nu este în stare să se impună peste zi şi reia şi prelucrează noaptea, în mintea sa, situaţiile cu care s-a confruntat în timpul zilei.

e Gingiile stricate – arată că lipsesc siguranţa de a ne, încrederea în ceilalţi, vitalitatea şi pregătirea naturală pentru confruntări, şi chiar sprijinul necesar în viaţă.

Ficatul – capacitatea acestui organ de a dezintoxica organismul reprezintă aptitudinea de a te deosebi de alţii prin valoare. Bolile de ficat înseamnă

probleme cu valoare personală şi cu valoarea pe care ne-o atribuie alţii, ele indică celui în cauză greşeli tăcute de el în luarea unei dedai, în legătură cu ce este folositor sau ce este distrugător. Ficatul se îmbolnăveşte la prea mult prea multă mâncare, alcool, droguri. Bolnavul de ficat nu păstrează măsura.

Eu l-aş întreba pe acest tip de bolnav în ce domeniu a pierdut capacitatea de a fi preţuit de către sine şi de către alţii.

Ochii – Când vorbim despre ochi, vorbim despre organul unui simţ prin care percepem lumea. Dacă acest organ nu funcţionează bine, trebuie să

ne punem întrebarea ce nu vrem să vedem, ce nu vrem să vedem aşa cum e de fapt, sau ce ne enervează aşa de tare, încât nu mai putem să vedem? Proverbul: dragostea te face orb ne confirmă apest lucru. Nu vezi lucrurile clar, nu le vezi aşa cum sunt de faţă, privirea e înceţoşată, şi ochelarii sunt folosiţi ca nişte cârje, pentru a se împăca cu propriu} punct de vedere îngust, care nu vrea să vadă realitatea. Aici altrebui să ne punem întrebarea ce nu vrea să vadă cel care are probleme cu ochii. A folosit el de multe ori expresia că nu mai poate vedea ceva? A recunoscut că şi-a construit o imagine despre lume după măsura lui

şi că respinge de fapt realitatea şi nu vrea să o perceapă?

Faptul ca o vedere proasta nu are nimic de-a face cu ochii bolnavi poate să reiasă şi din următorul exemplu; un hipnoterapeut german cunoscut a întors în copilăria sa pe un ochelarist cu dioptrii foarte mari. Bărbatul se aşezase pe un şezlong, îşi scosese ochelarii şi închisese ochii. Hipnoterapeutul se întoarse împreună cu el în al zecelea an al vieţii acestuia, în care omul, aşa cum mărturisise înaintea şedinţei, nu purta încă ochelari. Subiectul a început dintr-o dată să vorbească aşa cum vorbeşte un băiat de zece ani, a relatat despre

familia lui de atunci, despre tapetul vesel din camera sa şi altele. Apoi terapeutul i-a dat pacientului o carte şi l-a rugat să citească cu voce tare din ea. Acesta, încă tind sub hipnoză, a început să citească fără greşeli din carte, fără ochelari, exact cum ar fi citit la zece ani când nu purta ochelari. Publicul a privit fascinat întreaga experienţă. După ce a terminat de citit pasajul, hipnotizatorul l-a readus pe om în prezent, l-a lăsat să se ridice şi l-a rugat să citească din nou acelaşi pasaj. Dar acesta spuse că nu poate recunoaşte literele şi că întâi are nevoie de ochelari, pentru că altfel nu vede.

Spectatorii erau surprinşi Li se făcuse demonstraţia că vederea proastă a unui om nu era cauzată de ochi/lui, pentru că el citise cu ei, ci că avea legătură cu punctul lui de vedere asupra lumii, cu părerile sale, cu modul în care vede lumea şi pe şine în lume. Cu inima deschisă, pură, şi cu perspectiva caracteristică unui copil de zece ani, el putuse să citească rândurile, deşi erau aceiaşi ochi. Dar bărbatul a cărui imagine despre lume trecuse prin multe conflicte şi deziluzii nu a mai putut Deci este vorba despre cel care vede prin ochi – sufletul nemuritor, cel care locuieşte în corp.

Să ne gândim la asta!

Urechile – problema celor care nu aud bine este foarte clară: ei nu vor să asculte, se închid în ei, nu suportă critica. Le intră pe o ureche şi le iese pe cealaltă ceea ce nu vor să audă, ceea ce nu le convine. Astfel de oameni se arată a avea o imobilitate spirituală.

O întrebare care li s-ar potrivi în acest caz ar fi ce nu vor să audă, pe cine sau ce nu vor să audă. Poate că propria voce interioară e mai importantă pentru aceştia.

Durerile de cap – aparţin orriului foarte ambiţios, el reuşind să treacă cu capul prin zid, dacă vrea. Este posibil ca aceasta ambiţie şi aviditate de putere să i se urce la cap. Cine solicită

prea mult capul, sau lucrează cu raţiunea, se poate dezechilibra. El şi-a pus ceva în cap şi urmează acest lucru fără abatere. Durerea de cap arată că ceva în gândirea celui în cauză este greşit; dacă îşi bate capul cu lucruri lipsite de importanţă, e bine să-şi ia măsuri de siguranţă din toate părţile, să cântărească lucrurile iar şi iar.

Întrebările pe care cel în cauză ar trebui să şi le pună ar fi: de ce îşi bate capul cu tot felul de lucruri, nu cumva încearcă să ajungă prea sus prin ambiţia lui? Şi-a pus ceva în cap care nu poate fi schimbat? încearcă să înlocuiască acţiunea cu gândirea?

Toni spune că durerile de cap

dispar rapid când fi pui subiectului mâna pe frunte. Pe de o parte, energia capului este înlocuită de energia vindecătoare, pe de altă parte cel în cauză încetează în acel moment să mai gândească şi începe să simtă. El simte căldura care vine de la palmă, simte atingerea pielii unei alte persoane, ceea ce îl aduce măcar pentru un moment cu picioarele pe pământ, îl distrage de la gândurile lui.

Aşa cum sufletul nostru ne transmite mesaje despre aşa-numitele boli, viaţa face acest lucru şi prin accidente. Ş de sunt o somaţie, ieşim pe şosea, intrăm în derapaj, pierdem controlul, suntem aruncaţi din drumul

nostru, nimerim pe gheaţă, călcăm pe cineva sau nimerim în şanţ. O fractură de oase întrerupe ceea ce tocmai făceam şi ne împiedică să facem acel lucru în continuare. Boala ne întoarce din drumul nostru care nu este cel spre adevăr, ne face mai sinceri pentru că scoate la iveală tot ce încercăm să evităm. (18)

Pentru cititori poate fi un teren nou, dar pentru Toni şi alţi copii este normalitatea. Ei văd cauzele bolilor în câmpul energetic, în aura oamenilor şi pun un diagnostic, apoi caută un tratament pornind de la premisele pe care le-am enumerat mai înainte. Dacă toate acestea nu v-au fost cunoscute şi

nu ştiţi cum să interpretaţi propria dumneavoastră suferinţă, vă poate ajuta cartea lui Thorwald Dethlefsens şi Rüdiger Dahlkes, Boala ca drum.

Prin cuvinte-cheie, autorii stabilesc corespondenţe între organe şi cauze psihice:

bila – agresivitate dinţii – agresivitate, vitalitate ficatul – valori, punct de vedere asupra lumii, religie gâtul – fiică (ţi se usucă gâtul)

genunchiul – umilinţă gingia – încredere gura – capacitate de asimilare inima – capacitate de a iubi, emoţii intestinul gros – zgârcenie intestinul subţire – prelucrare, analiză labele picioarelorânţelegere,

perseverenţă, punct de vedere mâinile – înţelegere, capacitate de a acţiona membrele – mişcare, flexibilitate muşchii – mişcare nasul – putere, mândrie, sexualitate oasele – duritate, rezistenţă, îndeplinirea normei ochii – înţelegere organele genitale – sexualitate parul – libertate, putere penisul-putere picioarele – revizuirea căii pe care ne-am ales-o pielea – limitare, norme, contact, tandreţe rinichii – parteneriat sângele – putere de viaţă, vitalitate spatele – sinceritate stomacul – sentiment, capacitate de asimilare unghiile degetelor – agresivitate, nesiguranţă urechile – supunere, disciplirlă, urinarea volciî

interioare vaginul – devotament vezica – eliberarea presiunii (18, p. 373).

Toni, de exemplu, ne explică faptul că în multe cazuri spiritele cane ne apără sunt cele care ne trimit aceste simptome, pentru că nu mai ştiu cum să ne ajute în alt fel, pentru a ne întoarce pe drumul cel bun. Uneori, şi în spatele unei ruinări financiare sau a und lovituri a destinului stau prietenii noştri spirituali, pentru că aceştia ştiu exact ce ne doare şi ce ne poate face să ne schimbăm.

i

Aid aş dori să introduc un scurt episod, care ne poate ajuta să înţelegem mai bine rolul îngerilor

noştri păzitori:

La întoarcerea de la Veneţia, un bun prieten de-al meu, tată a doi copii, m-a întrebat ce cred eu despre cum ar putea să-l aducă pe drumul cel bun pe fiul său, Niko, care nu mai voia să asculte nicicum. Niko nu urmează niciodată un sfat sau un îndemn, este leneş, indolent şi are tendinţa să evite munca şi alte activităţi. Altfel, este un băiat foarte inteligent şi îndemânatic. Plăcerile lui sunt să se joace pe calculator şi să mănânce. Dar nu ajută cu nimic dacă încerci să-l pedepseşti cu interdicţia de a face aceste lucruri care îi plac, deoarece în asemenea situaţii nici acestea nu-l mai

interesează.

Aşa că ne-am gândit, atrăgând-o şi pe sora lui mai mare în discuţii, dim să-l determinăm să aibă o viaţă mai activă; eventual prin laudă, nu prin ameninţări sau interdicţii. Nid „arestul” la domiciliu şi alte lucruri asemănătoare nu dăduseră rezultate.

Vă puteţi imagina situaţia noastră? Sunt convins că o cunoaşteţi. Mulţi părinţi au avut discuţii despre cum ar putea să anime un fiu comod şi să-l transforme într-un copil activ şi conştient de a ne. Această situaţie ne-a făcut ir ne gândim ce simt oare îngerii noştri păzitori şi îndrumătorii noştri spirituali, când îşi fac gânduri despre

noigânduri despre cum ne pot aduce pe noi pe drumul cel bun.

Toni mi-a confirmat faptul că ar fi un bun exerciţiu să ne gândim ce le trece îndrumătorilor noştri spirituali prin cap şi ce căi găsesc pentru a ne influenţa pe noi să ne schimbăm modul de a acţiona.

Multe din aşa-numitele „lovituri ale destinului” sunt acţiunile prietenilor noştri spirituali, care vor să ne readucă pe drumul cel bun. Să ne gândim la lucrul acesta!

O eventuală „boală” poate fi şi o cale pe care lumea spiritelor o alege, pentru a ne aduce într-un anumit loc. De exemplu, unui astmatic i s-a pre.

Heris o cură, merge în munţi, acolo îi merge foarte bine, se îndrăgosteşte, găseşte imediat de lucru şi se stabileşte acolo. Şi aici boala a servit ca mijloc de a atinge un scop.

Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că în viaţă noi suntem afectaţi de boală pentru a învăţa ceva anume. O boală poate fi ca un fel de termometru pentru viaţă, un indiciu ajutător pentru fiecare dintre noi.

Să luăm ca exemplu neunodermatita, o boală care se întâlneşte la fiecare al patrulea copil din Germania. Să privim această boală din punct de vedere psihologic. Neurodermatita este cunoscută ca

eczemă. Este o boală de piele cu mâncărime. Din punctul de vedere al medicinei edte vorba de o deficienţă genetica, care se manifestă printr-o alergie cu o hipersensibilitate a pielii. Îl a început copiii au mâncărimi în zona genunchilor şi a coatelor, pe faţă sau la gât, dar se poate întinde pe tot corpul. Din punct de vedere genetic se poate constata o deficienţă în funcţionarea ficatului, care provine de la marră. De multe ori, mamele au avut, în timp ce erau însărcinate, icter sau altă problemă cu ficatul (de exemplu, otrăvire cu substanţe folosite în stomatologie). Ele însele au avut o deficienţă a ficatului, aşa încât copilul

nu reacţiotifeâiză normal la diferite alimente, dar şi la substanţe naturale cum ar fi polenul. Bolnavului îi este teamă, este stresat şi devine agresiv atunci când mănâncăproduse lactate, albuş de ou, condimente, zahăr şi altele. Aceste simptome sunt înrăutăţite de amalgamul folosit la plombele dentare, de poluare glätte influenţe deranjante din exterior.

Părinţii care an Copii cu această boală, sau care ei înşişi o au, ştiu bine cât de dificilă este. Prin faptul că ea e dificilă pentru nervi, ne apropiem de tema noastră. Bolnavul crede adesea că e vorba de o alergie la anumite alimente, dar el se va putea convinge

uşor de contrariu. Şi anume, el îşi va putea da seama că, dacă îşi face concediul într-o ţară însorită, va putea mânca alimente la care acasă ar fi reacţionat imediat cu mâncărime. Mâncărimea dispare după o săptămână, iar în a doua, pielea este vindecată deja.

Dar de ce tocmai în concediu? Pentru că nu suntem Suntem relaxaţi, ne trezim când vrem, mergem la culcare când vrem, mâncăm ce vrem… pe scurt, ne simţim bine în pielea noastră. Când ne întoarcem ca să ne „înhămăm” iarăşi, începe şi boala care se manifestă prin fridle mai vechi, stresul la munca, gălăgia, hărţuiala.

Este clar că modul în care trăim şi diferite alte circumstanţe ne influenţează, cum ar fi poziţia în care dormim noaptea. Cu toate astea, cea mai importantă este constituţia psihică a bolnavului. Dacă bolnavul este îndrăgostit, se vede imediat pe el, dar şi când are neplăceri, când îl apasă ceva, când nu se poate hotărî la ceva, sau când îi e fiică de ceva. De multe ori, ajunge să i se facă pe plac doar câteva zile, şi pielea i se vindecă.

Să privim această boală şi din punct de vedere spiritual. Bolnavul este silit să trăiască altfel decât majoritatea oamenilor, pentru că el reacţionează la cea mai mică emoţie cu

o mâncărime a pielii. Nu numai că de-a lungul anilor învaţă automat să aibă grija ce mănâncă şi aplică o disciplină severă în diferite domenii ale vieţii, dar mai e silit, şi acest lucru este posibil, să-şi supravegheze starea sentimentală. El va trăi automat mult mai conştient decât cei care se îmbolnăvesc foarte rar. Se ajunge la faptul că bolnavii de neurodermatită sunt mult mai dotaţi senzitiv decât alţi oameni. Ei au o capacitate deosebită de percepţie, orientată atât spre interiorul lor, cât şi spre ceilalţi oameni (simt epih le merge celorlalţi).

Această boală poate deveni un bleştşpi pentru cel care nu vrea să

evolueze spiritual şi din punctul de vedere al conştiinţei Dar pentru cei care caută să afle tot ce e legat de spirit e o binecuvântare, pentru că în fiecare împrejurare din viaţa lor ei pot recunoaşte, după piele, în ce stare sunt Pielea este un fel de „termometru” pentru aceşti oameni, după care pot citi cum îi merge sufletului lor. Cu cât un bolnav este mai înaintat în vârstă şi cu cât este mai conştient de prietena sa, pielea, cu atât profită mai mult de boală. El este silit să-şi asculte vocea interioară, intuiţia, saşi urmeze sentimentele, şi în felul acesta, îşi urmează automat şi planul vieţii.

Puteţi să realizaţi şi

dumneavoastră acest fel de a privi o boală?

Ceea ce am arătat este doar un mic exemplu. S-ar putea aprofunda discuţia şi în direcţia legăturii karmice dintre bolnav şi mama lui, dar există deja destulă literatura despre asta. Ca şi la bolnavii de neurodermatită, boala poate fi privită din diferite puncte de vedere.

Datorită faptului că tot mai mulţi copii au neurodermatită, se poate trage concluzia ca se încarnează tot mai multe suflete care şi-au propus să fie intuitive, conştiente de sine, sensibile. Descoperim, aşadar, o Nouă calitate a sufletelor care sunt născute

în timpurile noastre.

Bolile condiţionate kanme

Tom mai subliniază o dată: înainte să ne încarnăm, proiectăm, împreună cu prietenii noştrispirituati şi cu însoţite noştri, modelul de Viaţă. Iar acesta conţine şi boli înnăscute, dar şi boli potenţiale, care vor apărea mai târzii.

Există şi boli pe care le desemnăm ca boli condiţionate karmic. Asta înseamnă că într-o viaţă anterioară este posibil să fi chinuit pe cineva lăsând să-i curgă săptămâni întregi picături de apă în cap, şi din această cauză luăm cu noi într-o nouă viaţă migrena, pentru a simţi la rândul

nostru ce i-am Scut noi acestui, om. Poate că unui duşman i-am înţepat ochiul, şi acum ne naştem orbi sau ne pierdem lumina ochilor într-un accident

Astfel de lucruri sunt posibile, dainu sunt obligatorii. Se poate însă întâmpla ca la o astfel de boală condiţionată karmic să nu fie potabilă o vindecare, tocmai pentru a putea simţi mereu ce i-am făcut altui om. Asta nu am aflat-o doar de la mulţi vindecători spirituali, ci şi de la Tobias, Susanne sau Paul Meek, şi mai ales de la Toni. Când acesta punea un diagnostic, stabilea clar că pe unii oameni nu are voie să-i ajute, pentru că trebuie să-şi

ducă boala şi suferinţa până la sfârşitul vieţii.

Câteodată este foarte trist pentru Toni să fie nevoit să lase o persoană să plece.

Să încercăm să ne reprezentăm acest lucru prin imagini. Puteţi citi în ziar că un bărbat a săvârşit o crimă cumplită, a abuzat sexual de câţiva copii şi după aceea le-a dat în cap cu toporul. Nu aţi dori şi dumneavoastră să-l vedeţi spânzurat pe făptaş? Să plătească pentru ce a făcut? Să presupunem că acel bărbat moare peste câţiva ani într-un accident de marină, se naşte imediat din nou, ri de la naştere este desfigurat şi nu vede cu

un ochi. Să presupunem că sunteţi mediumul la care vine mama cu acest copil, şi dumneavoastră recunoaşteţi, datorită calităţilor de mediutn, că acesta a fost brutalul ucigaş de copii. La ce v-aţi gândi? Este corect ca viaţa să-l fi făcut să se nască desfigurat? Sau nu?

Acesta este doar un exemplu, şi nu înseamnă că toţi handicapaţii au fost înainte criminali. Lucrurile sunt destul de complicate. Un pedofil poate să aibă într-o nouă viaţă o familie foarte normală, cu trei copii reuşiţi, dar într-o zi copiii săi sunt omorâţi de un ucigaş, pentru a simţi şi el ce trebuie să fi simţit părinţii copiilor pe care i-a

omorât el.

Pentru a înţelege mai bine ce este cu handicapaţii, citez două relatări ale mediumului Iris:

„Există suffete care vor de bunăvoie să intre corp handicapat, pentru a Ie da altor suflete încarnate ocazia să-şi dezvolte o iubire to întregime dezinteresată şi prin acest lucru să poată ispăşi ceva din viaţa lor terioară”.

Într-un alt loc ea mai explică:

Jubirea de mamă este cea mai intensă iubire pe care natură-şi noi oamenii – o putem avea. Copiii handicapaţi primesc deosebit de multă astfel de iubire şi noi nu ştim care este

motivul pentru care ei au nevoie de o iubire atât de puternică.

Cum spuneam, trebuie să fim foarte atenţi cu astfel de motive. Dacă cineva este handicapat sau desfigurat, nu înseamnă neapărat că este sau a fost un om rău. Nu numai Toni poate povesti ăstfel de episoade, ci fiecare terapeut specializat în hipnoză sau în întoarcerea în timp sau clarvăzător, pentru că astfel de tragedii apar des în şedinţele lor. Totul se supune principiului deja discutat, „Culegem ce am semănat.

Explicaţia unui alt copil-medium – Doris – care are şaptesprezece ani şi care e din Westerwald, se potriveşte şi

aid: cine şi-a neglijat într-o viaţă puterile sufletului, acela are voie în noua viaţa, prin intermediul unei boli de piele, spre exemplu, să fie mai sensibil. Acest lucru ne trimite direcţ ia temă:

Relaţii kamice

Uneori nu reuşim să rezolvăm într-o viaţă tot ce trebuie încât să fim mut ţumiţi; atunci este posibil ca în următoarea noastră viaţă să apară o persoană care să rezolve această situaţie karmică. Şi asta, uneori pentru a vedea dacă încă ne mai lăsăm folosiţi, exploataţi sau manipulaţi. Mai simplu: suntem confruntaţi cu o persoană care ne face viaţa un iad –

poate fi şi o căsnicie sau un partener de afaceri, un şef sau un vecin. Dar de ce? Pentru a vedea ca într-o oglindă ceea ce nu vrem!

Dacă am învăţat lecţia şi îi spunem acestei persoane că nu mai jucăm acest joc, se poate sfârşi aici. Nu trebuie să ştim întotdeauna de unde cunoaştem pe cineva, ce a fost cel care ne-a eliberat Toate acestea nu sunt necesare. Dacă acum ne simţim incomod, stresaţi sau strâmtoraţi, atunci ar trebui să Schimbăm această situaţie cât mai repede posibil, ca să ne meargă iarăşi bine. Este vorba până la urmă de libertatea noastră. Şi avem voie să o realizăm. Acesta poate fi şi un

proces prin care să învăţăm iertarea. Când adversarul dumneavoastră vă necăjeşte, nu se poartă frumos, vă şantajează, vă ameninţă… atunci îl trimiteţi la dracu” (vedeţi, şi dracul e bun la ceva!). Nu aşteptaţi până este şi mai rău, şi nici nu încercaţi să puneţi totul pe seama karmei dumneavoastră. Karma dumneavoastră este să părăsiţi un astfel de om şi să începeţi o viaţă mai fericită.

Niciun om nu merită să fie descurajat şi-doborât de altcineva. Toţi suntem copiii lui Dumnezeu, şi prin asta o parte din El. Dacă dai în cineva, dai şi în Dumnezeu.

Veţi da din cap cu îndoială ştiind că

există oameni care, deşi sunt maltrataţi de alţi oameni, tot rămân alături de ei. Aceste lucruri se întâmplă în fiecare zi. Mai apare un fenomen interesant o femeie care a fost bătută ani la rând de tatăl ei alcoolic, adesea se mărită tot cu un alcoolic, care şi e>o bate atâta timp până când învaţă să se smulgă prin propriile ei puteri din această dependenţă.

Este posibil ca unii oameni, din cauza subaprecierii propriei persoane, să intre dintr-o relaţie proastă în alta la fel. Pentru cei dinafară este de neînţeles cum aceşti oameni fug într-o nouă experienţă fără noroc. Daiaici nu este vorba nici de noroc nici de

nenoroc, ci de o decizie liberă luată în trecut

CiiK locuieşte oare în lumea de dincolo?

Să privim mai îndeaproape această lume şi pe celcare o locuiesc. Din relatările de până acum am aflat deja despre elfi, zâne şi îndrumători spirituali, îngeri păzitori şi demoni. Să-i cunoaştem mai bine.

Într-o călătorie în America Centrală am întâlnit, în timpul Cercetării unor oraşe subterane locuite, o familie care trăieşte într-o colonie germană şi are un fiu demn de luat în seamă. El se numeşte Arian şi la şaisprezece, ani are deja 1,90 m. Are

cei mai albaştri ochi pe care i-am văzut în yiaţa mea, un păr blond auriu şi este bărbatul viselor oricui. Pe lângă înfăţişarea sa frumoasă, mai are şi capacitatea să vadă aura, vorbeşte cu morţii, cu extratereştrii şi vindecă oamenii prin puterea palmei.

Zilnic face exerciţii – rune – în care ia contactul cu fiinţe ale spiritelor. Arian mi-a demonstrat acest lucru: s-a aşezat în mijlocul camerei de zi a părinţilor lui şi a început să schimbe diferite poziţii. Astfel de exerciţii cer o mare putere. El spune că patru fiinţe uriaşe apăreau în cele patru colţuri ale camerei, când stătea un minut în aceeaşi poziţie runică (runa-om). Arian

descrie înfăţişarea acestor fiinţe care amintesc de zeii nordici – Thor sau Odin – cu păr lung, blond şi robe albe. Acestea nu îl apără numai pe el, ci întreaga cameră, în care fie îşi exercită aptitudinile de vindecător, fie goneşte demonii. Arian mi-a explicat că, întrucât midţi localnici făceau experimente voodoo, şi deci comunicau cu fiinţe josnice, nici nu trebuia să se mire că-şi atrăgeau demoni. El le spusese de multe ori oamenilor să înceteze să facă acest lucru, dar ei îl ascultau doar atunci când îl solicitau să-i scape de demoni. El nu cunoaşte teama în faţa acestor fiinţe, râde şi spune că spiritele sale, numite şi „zeii

Luminii”, nu lasă nicio altă fiinţă; oricât de puternică ar fi, să ajungă până la el.

Datorită capacităţilor sale de clarvăzător, Arian este chemat tot timpul de oamenii din satele dimprejur atunci când li se pare că bântuie stafiile. Atunci el merge cu motocicleta sa şi se uită la case.

Arian face o deosebire dară între:

morţi, care sunt conştienţi că şi-au părăsit corpul lor fizic.

* stafii, prin care el înţelege morţii care sunt conştienţi că au murit, dar care nu vor să facă rău cuiva, şi demoni, care sunt conştienţi de nefiinţa lor şi care fac rău cu bună

ştiinţă.

Arian ne explică în detaliu:

„Cele mai multe suflete ale morţilor vor 6 luate de către însoţitorii lor spirituali, îşi vor privi viaţa într-o derulare începând cu trecutul şi se vor hotărî, apoi, dacă doresc să se încarneze din nou sau dacă vor să rămână în lumea spiritelor. Sunt şi morţi cate sunt conştienp de moartea lor, care se află deja în lumea spiritelor, dar cu toate astea, din diferite motive, apar în faţa oamenilor ca mine. Când mă vizitează pe mine, ei vin dintr-o sferă mai înaltă, spirituală. De aceea este mai greu şi pentru mine să-i percep. De obicei, astfel de suflete vin

imediat după moartea lor, când emoţiile şi amintirile lor despre familie şi prieteni sunt încă foarte puternice şi la fel este şi dorinţa de a-i mai vedea o dată. Afund, ei vorbesc cu mine şi eu traduc celor prezenţi, rudelor. Aceste suflete nu sunt legate de un loc, d îâpot însoţi pe oameni pretutindeni Oa cimitir, în concediu), când vor. Cu timpul, aceste emoţii dispar şi sufletele se urcă în lumile cu vibraţii mai înalte. Şi atunci, în mod normal nu-i mai pot vedea.

Staflăe sunt, dimpotrivă, acele suflete care nu sunt conştiente de faptul că sunt moarte şi care apar în faţa diverşilor oameni. Din diferite

motive, refuză să accepte moartea şi să treacă în viaţa de dincolo. Ele stau adesea între cele două lumi şi uneori nu sunt nici măcar în stare să-şi vadă îngerul păzitor. De cele mai multe ori sunt confuzi şi cred cu tărie că nu au murit şi că sunt încă în viaţă, ia fel cad noi. Când îi vedem că „bântuie”, o fac, de obicei, într-un loc de care sufletul a fost foarte legat emoţional hi timpul vieţii – casa palatul, locul în care a murit Ei sunt, ca să zicem aşa, legaţi de Pământ Uneori şi din cauza partenerului, a copiilor, din cauza geloziei sau a tristeţii.

Şi pentru că se agaţă atât de tare de ultima lor viaţă şi nu vor să-i dea

drumul, sufletele carebântuie” sunt dintre toate flintele imateriale, acelea j) e care le pot percepe cel mai uşor, ele stând cel mai aproape de lumea noastră materială. Ele sunt şi cele care potü văzute cel mai des de către oamenii normali. Astfel de oameni normali spun atunci că au văzut un duh sau o „staße”. Şi, cum sußetele acestea sunt convinse că de fapt trăiesc încă foarte „normal”, ele vor să atragă atenţia oamenilor asupra lor. Ele ne văd foarte drese, doar noi nu le putem vedea decât în cazuri excepţionale. Am purtat discuţii extrem de interesante, pentru că de cele mai multe ori aceste suăete nu vor să creadă că sunt

moarte. Le-a emoţionat faptul că au vorbit cu partenerii lor, dar aceştia hau ignorat tot timpul Era ceva!… De multe ori îmi venea să râd, ceea ce le-a tulburat şi mai tare pe săracele suflete. Atunci am discutat mult cu ele, le-am arătat anunţul din ziar care le anunţa decesul, în cazul în care îl aveam la îndemână, am mers cu ele la piatra lor de mormânt şi atunci, treptat, au acceptat că nu mai aveau ce căuta în casă sau în locul în care mergeau.

Pe sußetele care bântuie ie pot vedea şi auzi mult mai clar decât pe celelalte, care sunt conştiente de trecerea lor în lumea spiriteloiJ’.

Arian încearcă să facă deosebirea

între un om, un mort care „bântuie” şi celelalte suflete, prin exemplul cubului de gheaţă: cubul de gheaţă ar corespunde dimensiunii vieţii de acum, pământene. Dacă cubul se topeşte, avem apa care, ce e drept, e încă viabilă, dar este mai transparentă şi ceva mai greu de perceput decât un cub de gheaţă Apa ar corespunde domeniului sufletelor care bântuie. Apa mai poate fi văzută, dar nu atât de bine ca Cubul de gheaţă. Dacă apa se evaporă, avem vapori de apă, respectiv aer umed. Această stare ar corespunde sufletelor, care sunt conştiente de intrarea lor în lumea de dincolo. Această stare de fapt nu mai este

viabilă în afara unor condiţii speciale. Şi, deşi aburii apei de abia mai pot fi văzuţi, combinaţia H20 este încă prezentă.

Aşa este şi cu fiinţele spiritelor. Ele sunt încă aid, dar au o existenţă cu o frecvenţă mai înaltă decât a noastră şi, din această cauză, pot fi percepute de foarte puţini oameni. Ne bucurăm foarte mult că există mediumuri – şi datorită tonei acestei cărţi ştim deja că în viitor vor fi mai numeroşi –, şi că ei află tot mai multe despre acest fel de tărâm al existenţei atemporale.

Încă un mic exemplu: a trecut doar puţin peste un deceniu de când am cunoscut un sirinhrad clarvăzător. În

acea perioadă eram încă punkist, aşa că relaţia noastră era, pentru cei din afară, un amestec interesant Acest schinhead, nu numai că putea vedea aura şi chakrele, el vedea şi morţii, spiritele, dar şi demonii, cu care de asemenea comunica.

El mi-a povestit într-o zi următoarea istorioară:

Tocmai mergea din nou pe pajiştile din împrejurimile Rothenburger-ului, plimbându-se de-a lungul limes-ului. Limes-ul este un zid de aproape o mie de kilometri construit la graniţa Imperiului Român, ca stavilă împotriva năvălirilor barbare. Citiri mergea aşa, a simţit dintr-o dată în faţa lui un

cavaler care-şi tot agita sabia. Băiatul meu vorbi cu el şi-l întrebă direct cine e şi cum de încă se lupta. Războiul trecuse de secole. Dar călăreţul era convins că încă era în miezul bătăliei.

După o discuţie lungă, tânărul reuşi să-i explice acestui călăreţ că a murit şi că a venit momentul să se ducă în Lumina, saşi strige îngerul păzitor şi să-l roage pe acesta sări ajute să părăsească tărâmul pământesc, ceea cer apoi s-a şi întâmplat

Despre ce fusese vorba acolo? Cum de călăreţul nu ştia că murise deja? Pe câmpul de bătălie pe care se luptă om cu om, mor în scurt timp mill te

persoane. În mod normal, atunci când moare cineva se află un timp într-o fază de linişte neutră, intre cele două lumi, dar apoi este primit de către prietenii noştri din lumea de dincolo. Uneori vin, de exemplu, bunica sau fratele care au murit deja, deci cineva pe care-l cunoaştem şi în cârje avem încredere – şi ne iau. 1

Dar atunci când mor mulţi oamefii deodată, se poate întâmpla ca aceştia nid să nu realizeze că au murit. Ei văd un altul căzut exact în faţa lor, care tocmai a ieşit din corpul lui. Deci ei se luptă în continuare. Se poate întâmpla ca ei nid să nu simtă prezenţa unei alte fiinţe imateriale care vrea să-i ia. Dar

după ce bătălia trece, câmpurile sufletelor ameţite se luminează, pentru că tot mai multe sunt luate de către prietenii lor – spiritele. Uneori, îngerii păzitori şi prietenii morţi trebuie să ducă muncă de lămurire cu d, aşa cum a făcut şi prietenul meu cu călăreţul, pentru a-i clarifica faptul că încarnarea lui a trecut şi acum viaţa continuă în altă parte. Dar rămân mereu în urină undle suflete care sunt legate în mod emoţional foarte puternic de anumite locuri. Acestea sunt cele pe care le percepem că fiind stafii. Dar nu trebuie să ne fie frică de ele, pentru că nu Vor să facă nimănui niciun rău. În afară de asta, ar trebui să ştim că între două

lumi nu există noţiunea timpului. Acest lucru explică multe, nu este aşa?

Marcos Cabobiănco povestea:

„Stafii/e pot merge prin pădure, dar nu te pot apuca. E16 nu au corp, dar au raţiune. Au energie, dar nu au materie [...]. Materia se poate atinge cu mâna. Când cineva moare, îşfflâsă hainele pe pământ, acesta este corpul, dar uneori lenjeria de corp rămâne pe ei; aceästa pluteşte aproape de pământ şi nu poate urca...” (31, pag. 79)

Iar fratele său mai mic, Flavio completează:

„Vreau să vă spun că oamenii care mai târziu devin staßi, au murit iară să vrea deloc acest lucru. Din acest motiv

nu doar plutesc spre soare, ci rămân şi în apropierea pământului. Staßile au uitat că toţi venim de la Dumnezeu şi că după moarte ne întoarcem din nou la El”. (31, pag. 80)

Dacă se întâmplă vreodată să vedeţi bântuind un spirit sau o stafie, de exemplu într-o casă în care tocmai v-aţi mutat, puteţi cere sfatul cuiva care are aptitudini de clarvăzător, sau să încercaţi singuri să vorbiţi cu aceasta – chiar dacă nu putem întotdeauna să vedem o astfel de stafie, de obicei ele ascultă – şi să încercaţi să o convingeţi că a murit şi că este timpul să se întoarcă în Lumină.

De multe ori, o stafie nu are deloc

de-a face cu morţii, deci cu fiinţe sau cu suflete care aparţin unui loc. Parapsihologii din toată lumea au constatat în unanimitate că fenomenul de comunicare cu stafiile, dar şi capacitatea de a tace obiecte să zboare, de a defecta computerele sau de a închide aparatele de fax ori copiatoarele, apar mai ales la pubertate, deci într-o perioadă în care – şi hormonal – corpul suferă mari transformări. Din punct de vedere spiritual s-ar putea spune, metaforic, că se încarcă un nou program de computer, pentru că adolescenţii sunt confruntaţi cu un nou aspect al vieţii. Dar aceste fenomene pot apărea şi

femeilor, în timp ce sunt însărcinate sau la menopauză. (11)

Demonii

Ce este diavolul, ce este Lucifer, ce sunt demonii? Există, de fapt, diavolul?

Să ne întoarcem la Arian, care curăţă nu numai casele de energii străine, ci şi oamenii care sunt posedaţi de fiinţe străine. Când era şi mai tânăr, şi-a întrebat zeii Luminii despre această chestiune, iar aceştia au încercat, în cuvinte mai mult sau mai puţin simple, să-i explice. Arian a rezumat astfel ideile ce i-au fost împărtăşite:

„Ze// Luminii povestesc despre lumea de demult pe care a alcătuit-o

Creatorul, Universul. La început, această lume era singură. Apoi Creatorul a făcut Lumina şi automat lumea sa împărţit în Lumină şi întuneric. Lumea a devenit polară, împărţită; dar noi nu trebuie să vedem Creaţia împărţită, pentru că ambele jumătăţi îi aparţin, ambele sunt bune. Pentru că noi suntem toţi ca unul. De aceea ne simţim atât de bine când suntem singuri în spirit, unul cu toţi, şi putem lua legătura în linişte cu

Când Creatorul a creat Lumina, s-a născut simultan şi întunericul. Nu este ceva rău, întunericul e pur şi simplu tărâmul în care nu există lumină. Dar Lumina este şi Iubire, şi atunci

întunericul este tărâmul fără iubire.

Creatorul a făcut toate fmţdedin Lumină. Răul nu Ia creat, şi nid fiinţele întunericului, nid pe diavol Unde fiinţe, care au fost create, sau decis să respingă Lumina, au descoperit acel tărâm fără Lumină ca pe o nouă casă şi s-au simtit bine acolo, în felul lor. A fost decidă lor. Lumina, respectiv Creatorul, nu întoarce spatele nimănui, dar nici nu sechestrează pe nimeni care vrea să plece. Creatorul ştia că existenţa Luminii şi dinamica proprie creaţiei presupun o împărţire, pe care astăzi o denumim polaritate. Ea dă fiinţelor posibilitatea să ia o decide. Aşa & a născut lumea pe care o ştim

astăd: Luşpină sau întuneric, îngeri sau Demoni, Iubire sau

Am putea să ne imaginam lumea de dincolo, respectiv lumea spiritelor, în care se află sufletele, îndrumătorii noştri spirituali, îngerii păzitori şi aşa mai departe, ca pe o clădire foarte înaltă, alcătuită complet din sticlă, deci transparentă. Iar sus, pe acoperişul clădirii, există un singur izvor de lumină. Astfel, parterul ar fi locul care primeşte cea mai puţină lu mină. Acesta ar fi „iadul” – locul cel mai depărtat de lumină, în care se găsesc sufletele ucigaşilor, cămătarilor şi ale altora ca ei. Cu toate astea, este o parte a casei. Alegerea, cine stă la

parter şi cine şuş, nu aparţine proprietarului, ci chiriaşului, corespunzând propriei vibraţii sufleteşti.

Există o poveste care spline că Dumnezeu, când a constatat că tot mai multe fiinţe plecau din Lumină, i-a întrebat pe arhanghelii săi care dintre el ar vrea să plece în întuneric, pentru ari aduce înapoi pe ceilalţi. Cel mai frumos înger al lui spuse: „Tată, voi pleca de aid pentru Tine şi voi duce Lumina Ta acolo unde este cd mai întunecat, cd de acolo să-şi poată aminti din nou cine sunt”. Acest arhanghel era Lucifer – purtătorul de Lumină!

Aceasta este doar o poveste. Dar e şi ceva adevărat în ea? în orice caz, copiii-medium au cu toţii aceeaşi părere: Creatorul nu l-a creat pe diavol pentru a-i pedepsi pe oameni Dar pentru că mulţi dintre noi au ales drumul întunericului, în noi sălăşluiesc, de fapt, două părţi ale aceluiaşi întreg – Lumina şi întunericul. Şi uneori ne şopteşte la Ureche un înger, care vrea să ne ajute să ajungem la Lumină, iar alteori ne şopteşte un demon care ne cheamă spre întuneric.

Despre asta vorbea Iisus, când a spus: „Raiul şi Iadul sunt în noT. Depinde de noi în ce scop folosim puterile care sălăşluiesc în noi, pentru

lucruri luminoase sau întunecate. Bineînţeles că întunericului şi este mai uşor să ne atragă, să ne şoptească, atunci când nu suntem siguri pe noi înşine, adică după consumul de alcool, droguri, în momente de agresivitate, ură sau depresie.

Arian explică în continuare:

„Demonii, sufletele neliniştite, nu-i posedă pe oameni la ordinul unui conducător al iadului, dar au nevoie de energie pentru a trăi, şi o iau de la oamenii care dau naştere întunericului prin gândurile, sentimentele faptele lor, oameni carenu sunt luminatide iubire şi din această cauză au o aură defectă, găurită Sunt persoane care au

foarte mare succes în domeniul afacerilor sau în politică, religie… dar care se evidenţiază prin lipsă de menajamente faţă de ceilalţi, prin răceală sau lipsa conştiinţei. Aceştia au multe aspecte ale întunericului în ei. Eu sunt convins că există multe încarnări ale întunericului care încearcă aid, pe Pământ; să propage întunericul. Rezultatul îl vedem în Secare zi la televizor sau la copiii care pun mâna pe arme, le fac rău animalelor sau altor creaturi fără apărare.

Întâlnim asemenea oameni în vieße noastre. Ei discută despre lucruri spirituale, a zâmbesc cuiva în faţă şi

vorbesc despre iubire; dar ei doar joacă teatru, faptele lor demonstrează altceva. Uneori încercăm să descoperim partea bună a unui asemenea om, dar cel mai bun lucru este să pe desparţi cât mai repede posibil de el, pentru că nu poţi salva pe nimeni. De salvat se poate salva Secare singur, dacă se poate vorbi despre asta.

Partea întunecată încearcă tot timpul să ne momească, pentru ne atrage şi pe noi, dar acest lucru nu este foarte uşor, pentru că lumina nu se şterge atât de simplu. Luminile pot firi slăbite pentru un timp. Creaturile întunericului încearcă să trăiască din

energia Luminii şi astfel să strice fiinţele pline de Lumină. Sufletele întunecate nu vor să se convertească, ci să distrugă.

Nu există diavolul, cei drept, dar sunt demoni puternici care comandă o armată de demoni. Însă aceştia nu sunt niciodată adversari ai Luminii sau ai puterii de creaţie”.

Aceasta este o relatare dură a lui Arian, din care reiese că există oameni cu adevărat întunecaţi, răi. De fapt, realitatea demonstrează acest lucru zilnic. De ce să dea un om droguri copiilor, să-şi silească propriii copii să se prostitueze, să vândă copii, să-i folosească în filme porno, în care în

final sunt Scuti bucăţele în faţa camerelor de luat vederi? Cine are interesul să producă filme cu violenţă, jocuri video cu ucigaşi? Este o „singură explicaţie: lipsa iubirii, lipsa Luminii, întunericul. Niciun om care simte măcar un gram de iubire în el nu poate face aşa ceva, „deci numai ceilalţi o pot face.

Sunt fiinţe fără conştiinţă; nu are sens să încerci să le-converteşti, ar fi o prostie să te lupţi cu ele pentru că tot ce trimiţi în acest Univers ţi se întoarce. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l Sei când întâlneşti un asemenea om este să-l eviţi, să treci pe lângă el. Poate că sună dur sau lipsit

de iubire, dar credeţi-mă, vă vorbesc din experienţă. Iisus a spus odată: „Nu aruncaţi mărgăritare la porci”. Cuvântul este dur, dar cine se comportă cu alţi oameni, mai ales cu copiii, ca un porc, acela trebuie să fie ocolit Bineînţeles că Iisus ne-a învăţat să fie rugăm pentru astfel de suflete.

Trebuie însă să vă atrag atenţia că s-ar putea întâmpla să judecaţi un om prea repede. Vă rog să nu cădeţi în extrema cealaltă! Doar pentru că cineva ne-a cauzat suferinţă, nu înseamnă imediat că este din partea „cealaltă”. TYebuie cântărite bine lucrurile.

Arian mi-a indicat în timpul

întâlnirii noastre faptul că există zone sau locuri în care-şi au sălaşul fiinţe întunecate. De aceea ar trebui ca atunci când vrem să ne cumpărăm o locuinţă nouă, un teren, sau să ne mutăm în alt oraş, să ne interesăm dinainte despre zona respectivă, despre proprietarii anteriori. A avut acolo loc vreo crimă, vreo manifestare de violenţă? Au locuit acolo hoţi sau oameni foarte bolnavi?

Dacă simţim că ceva nu e în regulă, ar trebui să ne ascultăm instinctele.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru obiecte, antichităţi sau cadouri aduse din străinătate (din alte culturi şi

tradiţii). Poate fi vorba despre un inel moştenit sau despre haine folosite, pe care le-am primit cadou. Acest caz este cunoscut de fiecare, şi anume, că nu ne simţim bine în pantofii purtaţi sau în haine folosite de altcineva. De ce? Pentru că energiile, gândurile, sentimentele fostului proprietar încă sălăşluiesc în ele. Iar dacă acesta a fost bolnav sau egocentric atunci simţim asta în mod subconştient şi ne apărăm.

Să fiin atenţi la astfel de sentimente; acestea pot fi bineînţeles şi plăcute şi pot chiar să ne facă bine.

Arian e de părere că atunci când deţinem un obiect care are o strălucire ciudată, neplăcută, nu trebuie să

începem să-l curăţăm de aceste energii, ci cel mai bine este să ne despărţim imediat de el.

Mai greu este când e vorba de case. Există posibilitatea să alungăm unele energii, deci să curăţim o casă sau un teren de ele. Există şi posibilitatea să rostim rugăciuni sau, dacă cunoaştem un clarvăzător, să-l rugăm pe acesta să „privească” terenul sau casa şi să ne spună ce vede. Dacă este vorba despre demoni, ca de exemplu în biserica pe care a descriso Susanne, cel mai bine este să nu încercăm să ne descurcăm singuri; există exorcişti şi preoţi care fac astfel de purificări, dar Arian ne sfătuieşte că

măi bine ar fi să nu cumpărăm un astfel de loc şi cu atât mai puţin să locuim în el.

Dacă există morţi care revin în clădire în nefiinţa lor, atunci este bine să-i convingem pe aceştia să se ducă acasă, şi problema poate fi rezolvată.

Kxemplul clasic ar fi să ne imaginăm pe noi înşine în casa sau locuinţa noastră scufundată într-o lumină albă, strălucitoare şi să-l rugăm se Dumnezeu să ia acasă, în Lumină, toate sufletele fără Lumină şi pe cele care au rămas pe Pământ Acest lucru, exprimat sub forma unei rugăciuni, poate avea un efect puternic. Cu toate astea, eu aş verifica totul cu un alt

clarvăzător. E bine să fie două păreri!

În cazul unor oameni care au o personalitate puternică, dominantă, dar sunt şi foarte iubitori şi inimoşi, este posibil să locuiască în aceste încăperi posedate şi să alunge energiile rele în mod natural. Pur şi simplu, energia lor pozitivă este mai puternică!

Cum de cei buni sunt mai puternici?

Aş vrea să vă explic acest lucru printr-un exemplu simplu.

Să ne imaginăm o cameră pe lumină diurnă, deschisă la culoare. Nicio umbra nu poate fi atât de mare încât să alunge lumina din toată

camera. Chiar şi când afară e întuneric, tot mai e puţină lumină în casă. Acum să ne gândim la situaţia opusă. Ne găsim într-o încăpere întunecată. Ö minusculă rază de lumină ajunge ia să alungăm întunericul dintr-o mare parte a încăperii. Deci: lumina alungă întunericul, dar întunericul nu poate alunga lumina. Pentru că întunericul nici nu există în realitate; el nu este altceva decât lumina care lipseşte – absenţa luminii! Aşa că lumina este întotdeauna mai puternică!

Dacă discutăm despre energiile întunecate, putem spune că veselia şi râsul alungă Cele mai murdare energii.

Cum se yunge la posedarea unui om?

Şi acest lucru este foarte important După cum am aflat mai devreme de la Arian, sufletele neluminate, numite demoni, îşi iau energia de care au ne: voie pentru a trăi de la oamenii cu care intră în rezonanţă – de la oamenii care au întunecime în gândire, sentimente şi fapte, adică aceia cărora le lipsesc lumina şi iubirea.

Niciun demon sau vreo altă fiinţă din întunecime nu poate aşa, pur şi simplu, să atace un om doar pentru că nu are altceva de făcut. Dar dacă cineva trece pe lângă ei având aura defectă, deci cu o fisură în scutul

protector al sufletului nostru, care se aseamănă cu un cocon, atunci în locul fisurii se va fixa repede un demon şi se poate vorbi de posedare. Demonii ne induc frica, pentru că frica este una dintre cele mai puternice emoţii care creează energie pentru cei neluminaţi. Tatăl meu numeşte acest lucru în cărţile sale vampirismul energiei. Dar, în afară de asta, aceste fiinţe nu pot tace nimic.

Posedare înseamnă în acest caz ca o fiinţă întunecată, străină sau un demon se fixează, respectiv se agaţă de aceşti oameni. Astfel de fiinţe stau în apropierea noastră şi aşteaptă un moment mai slab sau mai plin de

emoţii, dar au în vedere doar anumite vieţi. Atunci când cineva e în rezonanţă cu o fiinţă întunecată, adică atunci când se poartă cum ar face-o o fiinţă întunecată – este agresiv, plin de ură, rău, nervos, supărat, avid de răzbunare, pus pe ceartă, ameţit – atunci demonii primesc aşa-zisul bilet de intrare, după legea „Cei la fel se atrag4”Atunci nu este demonul de vină, ci individul posedat, pentru că el l-a invitat să intre. Susanne nea povestit deja de la început ce a trăit ea în discoteci şi printre consumatorii de droguri.

Din această enumerare nu au voie să lipsească filmele horror. S-a

întâmplat în cazul mai multor producţii holţywoodiene ca actorii care au jucat în filmele horror să moară în timpul filmărilor sau imediat după terminarea lor.

Nu este o coincidenţă, ci şi în acest caz e vorba de rezonanţăcei la fel se atrag. Dacă se realizează un film despre demoni, vampiri şi stafii, atunci nu trebuie să ne mirăm că aceştia se simt atraşi de el. Se poate ajunge la posedări şi prin filme, respectiv prin emoţiile trăite în ele. În cazul lui Bela Lugosi, celebrul interpret al lui Dracula, efectul a fost că în ultimii săi ani de viaţă a dormit într-un sicriu. Deci nu numai că s-a identificat

puternic cu rolul, ci probabil i s-a alăturat şi o astfel de fiinţă străină care l-a silit să facă aşa ceva.

Invers, dacă vrem să scăpăm de această posedare, trebuie să ne apărăm refuzându-i elementele care ar satisface-o, energiile emoţionale ca agresivitatea, ura şi aşa mai departe; aceasta este hrana fiinţelor întunecate. Dacă nu o mai primesc de la noi, îşi caută o nouă sursă de hrană. Aşadar, să nu uităm: fiinţele întunecate au nevoie întotdeauna de o invitaţie din partea noastră, pentru a putea intra. Din păcate aceasta se poate întâmpla şi prin subconştient, pentru că nu ştim prea multe despre astfel de legi.

Şi mai repede scăpăm de fiinţele neiubitoare, dacă ne îndreptăm către lumină. Dar cum se face asta? Ei bine, de exemplu, ne putem cere scuze unui partener cu care ne-am certat; cuiva de care ne-am despărţit prin dispute şi minciună. Ne putem ruga pentru noi şi pentru alţii şi putem să ne iertăm pe noi şi pe alţii.

Putem ierta! Acesta este punctul în care învăţătura lui Iisus se deosebeşte de a altora. Practicarea iubirii este cea care face diferenţa. Ei îi aparţine şi iertarea, chiar dacă dreptatea a fost de partea noastră. „Cel mai deştept cedează!” se spune în popor. Este bine să ne schimbăm comportamentul şi să

fim mai potoliţi, mai calmi şi mai echilibraţi, să evităm extremele, să căutăm soluţiile chiar în noi şi să ne urmărim mai mult intuiţia decât emoţiile. Şi, bineînţeles, pentru ca trăim printre oameni, trebuie să ne dezvoltăm virtuţile-sa fim mai prietenoşi, mai atenţi, mai pregătiţi sări ajutăm pe alţii, mai fideli, mai corecţi şi mai sinceri?

Întotdeauna, măsura face diferenţa. Uneori se poate întâmpla să fie necesar să plângem cu capul pe masă, să ne confesăm cuiva şi să suferim consecinţele. Dar după aceea ar trebui să facem din nou să fie armonie. Ştim cu toţii exact ce

înseamnă asta.

Nu există „diavolul” şi „iadul”, dar există în lumea de apoi un nivel energetic josnic şi fii-acelaşi timp întunecat, cu o frecvenţă joasă, pe care se găsesc toate sufletele care nu pot cădea mai jos: nivelul ucigaşilor, al escrocilor, al hoţilor, al violatorilor… Şi când aceştia sunt între ei, este cu siguranţă cu totul altceva decât „cerul”. Este un iad, dar pe care fiinţele şi l-au creat singure şi pe care şi l-au cauzat prin legea „cei la fel se atrag”. Aceasta nu este o pedeapsă a lui Dumnezeu, ci culesul a ceea ce au semănat

Flavio, care are şase ani, ne

explica acest lucru mai clar:

„Cu toţii avem în noi magneţi de iubire şi de ura Când deţinem controlul, iubirea poate înconjura ura ca o capsulă. Iubirea este aranjata ca literele şi cuvintele dintr-o carte. Ura este o dezordine cumplită, totul este amestecat Un om este rău când se deschide o capsulă cu ură; atunci, el atrage alţi oameni răi, şi se strâng în jurul lui lucruri rele. Datorită acestei atracß a magnetului cu ura, ei se ceartă, se poartă urât unul cu altul, se iubesc într-un fel încurcat, confuz.

Iubirea, dimpotrivă, te ajută să înţelegi lucrurile, nu prin raţiune, ci prin inimă. Afund atragi oameni care

dispun şi ei de acest magnet al iubirii”. (31, pag. 90)

Dumnezeu nu pedepseşte, dimpotrivă, uneori poate că e trist, când simte cum trebuie să se simtă toate aceste fiinţe care nu cunosc Lumina, şi le simte suferinţa, singurătatea. Şi cu toate acestea, aşa au hotărât ele. Dumnezeu întinde mâna sa tuturor fiinţelor, întotdeauna şi pentru totdeauna, pentru a se întoarce la El, trebuie doar să o acceptăm. El adoră să arătăm iubirea din noi şi să o trăim. Deoarece să practici iubirea înseamnă să fii una cu Dumnezeu, să-Llaşi să trăiască prin tine, să iubească şi să creeze prin tine.

Aceste lucruri se poate să vă pară cunoscute. Din această cauză, aş dori să introduc aici şi o notă personală pe această temă, prin care va îndemn să faceţi un pas înainte, să priviţi înainte.

După părerea mea, există două posibilităţi de a acţiona faţă de astfel de fiinţe întunecate, negative, demonice:

1. „O, Dumnezeule, astăzi mă maltratează din nou partea întunecată.

Noi şi noi atacuri ale magiei negre. Nu mă lasă deloc în pace. Cum mă pot apăra de ele? De ce nu dispar odată? De ce sau

2. JE ori bună astăzi, pentru ca vin la mine multe Sinţe întunecate, care

vor să se izbăvite, mântuite şi vor să aße gustu Este o onoare pentru mine să ßu ales din atâtea milioane de oameni, să mi se acorde atâta atenţie”.

Pentru, că unde este mai multă lumină, zboară şi majoritatea muştelor. Aşa este şi cu fiinţele întunecate. Interesul lor se îndreaptă spre cei care emană şi mai multă lumină.

Înţelegeţi ce vreau să spun?, Poate că acesta este cel mai important paragraf al cărţii: este vorba despre tema puterilor întunecate, dar şi despre tema fricii de schimbări, de confruntări sau de situaţii noi, deci şi de felul în care să reacţionăm în astfel de situaţii. Cingva se poate vedica ca

pe un mic cămădor, cu himirţa ţinută ascunsă sub înveliş; poţi să suferi, să fugi de responsabilitate, să priveşti viaţa ca o derulare de examene şi teme, îndatoriri şi teste, sau începi să învârti frigarea şi laşi lumina să strălucească. Poţi spune: „Bine, mâine trebuie să merg la Poliţie sau la hibunal, la şef sau am im alt termen limită şi înii e frica de asta. Se poate, ca de obicei, ca treaba să meargă totuşi bine”.

Noi, ca fiinţe spirituale care evoluăm peace trece, ar trebui să vedem o astfel de ocazie ca pe o şansă, să reacţionăm într-o asemenea situaţie altfel decât majoritatea oamenilor.

De exemplu, în cazul poliţiei sau al tribunalului, putem sări intimidăm pe funcţionari dacă, în loc să ne fie frică, ne prezentăm cu curaj, cu bunăvoinţă, cu politeţe şi cu o strălucire care vine din inimă. Şi toate acestea cu atitudinea: „J3un, prieteni, vreţi să mă să-mi cunoaşteţi partea cea mai bună. Să. Se o întâlnire pe care să n-o uitaţi aşa de uşor. Vreau să las Ijimina mea şi Lumina lui Dumnezeu să strălucească prin mine şi săi văd pe cei din faţa mea tiu ca pe uh: poliţist, judecător, şef sau concurent ci ca pe fiinţe spirituale, Care se odihnesc în corpuri umane harnice şi aşteaptă, la rândul lor, să se luminate. Iar acum eu pot contribui un

pic la asta”.

Vedeţi şansa într-o schimbare a gândirii noastre? Este atât de fantastic, ce putem face din această planetă şi mai ales din noi înşine. Depinde numai de noi.

Imediat ce ne schimbăm, se schimbă şi lumea pentru noi! Dar vreau să vă mai spun ceva. Am vorbit, despre puterea întunericului, de fiinţe ale întunericului care s-au hotărât odată să plece din lumină. Aceste fiinţe sunt cu adevărat active şi se atârnă de noi şi de concetăţenii noştri, pentru a ne negativa energia. Şi există, după cum v-am arătat, o tehnică sau alta pentru a ne apăra. Vreau să adaug

faptul că ar trebui să folosim şansa de a le arăta acestor fiinţe lumina noastră şi de ari lăsa să ia o parte din iubirea şi din luminozitatea noastră.

Vreau să vă amintesc că aceste fiinţe sunt exact la fel de bătrâne ca şi noi, că sunt fraţii sau surorile noastre care la un moment dat au luat o hotărâre diferită. După cum ni se explică, ei s-au scufundat ei mai mult în natura lipsită de lumină şi şi-au creat o libertate totală prin decizia care le-a fost făcută posibilă de Dumnezeu. Şi din această cauză au nevoie de ajutorul nostru. Au nevoie de compasiunea şi iubirea noastră, pentru că prin ele putem să-i aducem înapoi şi

să-i ajutăm să se izbăvească de sentimentele de vinovăţie.

În noua sa carte DUMNEZEU este TOTUL, tatăl mpu explică:

JFâecare dintre noi merge prin viaţă cu un înger păzitor de o parte şi cu un demon de partea cealaltă şi amândoi ne şoptesc cum văd ei lucrurile zilnice; simpMcând, îngerul are inăuenţă asupra inimii şi sentimentelor, iar demonul asupra ego-ului nostru rational, cu emoţiile sale. Când, după der cesul nostru în zona de experienţa pământeană, ne introducem cartea de identitate spiritual-suăetească în marele computer al vieţii şi ies la iveală rezultatele experienţei

de viaţă, demonul jubilează întotdeauna.

Fie pentru că iarăşi ne-a putut duce de nas, Se, în cazul în care scorul este 1 la o pentru îngerul păzitor, demonul jubilează şi dansează şi mai zburdalnic, pentru că în sfârşit a fost eliberat, a fost adoptat şi îmbrăţişat ca o parte din iubirea noastră dezinteresată

Iubirea există în toate lucrurile. Flecare este liber să lupte, să se apere sau să se protejeze. Doar că acela care are curaj poate urca pe cel mai înalt drum şi, în ciuda tuturor pericolelor şi a sfaturilor, poate să aleagă drumul iubirii, de care nimeni nu ştie ce ne va

aduce. Dacă ne apărăiţţ. De o fiinţă a întunericului, atunci aceasta se întoarce îqapoi în întuneric. Dar dacă o lăsam să ia parte la lumina npastră, prin faptul că nu ne luptăm cu ea, ci vorbim cu ea, o lăsăm să ne însoţească în viaţa zilnică şi îi arătam ce efect puternic au iubireeţ şi respeptul în viaţă, atunci putem crea o schimbare, iar dacă este vorba de o singură fiinţă îţ putem atâţige inima închisă.

Ce putem pierde? Ce rău ne poate face să probăm o dată acest; lucru (dacă luăm. În considerare posibilitatea ca vreodată chiar să fie nevoie)? De secole luptăm împotriva a ceva. Ce să schimbat? încă mai luptăm

împotriva i ceva.

A venit timpul să încercăm altceva.

Odată, Iisusr a fost profetul care a tratat la fel şi desfrânatele şi pose daţii, bogaţii şisăracii: cu respect, cu iubire şi prietenie. Aceasta este şi sarciria-noastră, şi anume să-L urmăm în faptele Sale şi să acţionăm şi noi prin fapte corespunzătoâire.

Fiecare dintre noi a fost odată la pământ, răvăşit şi nu neam bucurat oare că măcar unul a ţinut cu noi, şi în duda prejudecăţilor şi a tuturor îm— prejurărilor nea întins mâna? Personal, aşa văd şi situaţia cu fiinţele neluminate, la fel şi cu reprezentanţii lor pământeni (O, şi cu tot re le mai

aparţine. După principiul îndărătnicilor: „Acum, tocmai de aceea!”

Ce se întâmplă în caziil sinuddern?

Depinde ce motiv a avut cel care a recurs la sinucidere! Aşa cum cel implicat într-o crimă nu poate fi considerat imediat criminal, şi la sinucigaşi este la fel.

Cu Sibylle, care are paisprezece ani şi este fiica darvăzătoare a unui industriaş din Ingolstadt, am vorbit despre tema sinuciderii. Ea mi-a explicat că este o diferenţă dacă un tată care are cinci copii acasă şi nu mai ştie cum să-i hrănească îi pune cuţitul la gât unui turist ca să-şi hrănească

timp de o lună copiii cu banii luaţi de la el, Sau dacă un criminal omoară alte persoane de dragul violenţei.

La fel se întâmplă şi cu sinucigaşii. Nil e totuna dacă un om bolnav, fie trupeşte, fie spiritual, îşi ia viaţa pentru a-şi scăpa familia care suferă şi ea din această cauză, sau dacă un om de afaceri o face din cauza datoriilor acumulate. Mulţi individ se sinudd pentru a le face altora rău, din gelozie, răutate sau milă faţă de propria persoană. Îtitr-un astfel de caz, se vor afla probabil la parterul casei transparente despre care am vorbit, acolo unde se găsesc şi sufletele udgaşilor – domeniul cu cea mai joasă

frecvenţă din viaţa de dincolo. Motivul face diferenţa. Cu toate acestea, majoritatea sufletelor sinucigaşilor nu au un loc plăcut în lumea de dincolo, după cum ne relatează Sibyue, al cărei unchi se sinucisese şi i-a apărut un an mai târziu.

Sibylle susţine ca aceştia nu au nid măcar un înger păzitor de partea lor şi trebuie să se orienteze singuri. Ei nu-l pot percepe, pentru că ei înşişi se află în stare de confuzie spirituală şi după legea potrivit căreia „cei la fel se atrag”, toate aceste suflete pierdute îşi găsesc altele cu aceeaşi frecvenţă. Deci nu este o perspectivă bună, în cazul în care aveţi de gând să scăpaţi

de viaţa de aid (cu excepţia cazului în care aţi trăi ojperioadă de timp cu adevărat captivanta şi interesantă).

Înainte să încheiem această temă, doresc să mai prezint şi povestea unui prieten, care pe mine m-a mişcat foarte mult El nu mai este copil sau adolescent, însă sunt convins că istoria sa vă ya mişca şi pe dumneavoastră. Prietenul meu era odată foarte capabil şi plin de influenţă în domeniul financiar. Dar domeniul său de putere se extinsese peste măsură, umbrindu-l pe cel spiritual. El era proprietarul uneia dintre cele mai mari biblioteci oculte din Germania şi era şi foarte bine informat despre ceea ce se

întâmplă în culisele politicii mondiale. Într-o zi a fost vizitat de doi reprezentanţi ai unei anumite societăţi secrete (care era formată din cele mai bogate şi mai influente persoane din Europa şi S.ÜA şi care în mod normal se întrunea o dată pe an), care voiau să-l recruteze. Toate acestea se petreceau cu puţin timp înainte să înceapă războiul din Kosovo, iar prietenul meu le spuse vizitatorilor: „Tocmai aţi tras la sorţi să înceapă un nou război acolo jos”. La care unul dintre cei doi răspunse: şi când vrem război, atunci şi are loc războiul, iar dacă vrem să avem pace, atunci să fie pace!

Vedeti ce putere avem. Nu vă interesează să fiţi cu noi?”

Prietenul meu spuse că nu, şi acest lucru nu o costă nutnai averea, firma, casele şi maşinile sale, ci şi libertatea sa. I în înscenat un proces de trădare cusut cu aţă albă şi a fost investigat timp de patru luni, pentru că cine nu este pentru această structură a puterii este împotriva ei şi trebuie să devină inofensiv”…

Din cauza că nu îşi vedea vina în toate acestea, el să îndoit de corectitudinea legilor spirituale. Cum putea să stea la închisoare tară să fi Scut nimic rău? Avea voie să primească vizite o dată pe săptămână şi astfel a

aflat de la avocatul său că i. Se confiscaseră toate bunurile. Fiind la pământ şi fără să se mai înţeleagă cu lumea, a ajuns atât de departe într-o zi, încât s-a gândit la sinucidere. În acel moment i-a apărut în celulă corpul imaterial al unui om din branşa sa, cu care încheiase mai demult un contract şi care se sinucisese cu patru ani în urmă din cauza greutăţilor financiare. Acesta vorbi cu el şi îl convinse, pentru numele lui Dumnezeu, să nu facă lucrul acela. El trecuse prin sinucidere şi acum era agăţat între cele două lumi. Momentan, nici nu se putea reîncarna, nid nu putea să urce în Lumină. Dacă el, prietenul lui, ar putea să-şi rină în

fire şi şa nu se mai gândească la sinucidere, atunri el însuşi ar putea – pentru că a îndeplinit o sarcină cu iubire – să se ducă în lumea spiritelor, mai departe.

Şi aşa s-a şi întâmplat.

Şi sufletele ucigaşilor, ale criminalilor sau ale sinucigaşilor pot primi ajutor din partea noastră, dacă ne rugăm pentru ei şi le luminăm minţile. Putem să-l rugăm şi pe propriul nostru înger păzitor să preia şi alte suflete.

Un anumit lucru se întâmplă înaintea sinuciderii: nu mai avem credinţă, nu mai avem cu adevărat încredere în Dumnezeu sau în ceva

nemuritor, dumnezeiesc, care ne-a creat, care ne iubeşte şi care ne stă alături spiritual, în acelaşi timp ne lipseşte şi încrederea în noii, ceea ce ne poate duce în scurt timp la deznădejde. Nu trebuie neapărat să ne gândim la ceva mai înalt pentru a putea exista în această lume, dar sinucigaşilor le lipseşte şi încrederea în ci obişnuită – cel puţin în faza critică, în care se gândesc la astfel de lucruri.

One mai locuieşte În lumea de dincolo?

Christian, fiul de zece ani al unui brutar din Bavaria, a povestit întâi părinţilor lui, şi apoi mie, că mereu vine noaptea la el „domnul profesor”.

Îi apare micuţului Christian o făptură care în timpul vieţii a fost un om de ştiinţă şi stă în laţa lui cu halat alb, cu ochelari şi cu părul ciufulit Acest „profesor” nu este insistent, el i-a explicat lui Christian că a venit special Ia el, pentru că fi va da, când va mai creşte puţin, indicaţii pentru a construi maşini speciale, care vor schimba viaţa pe această planetă.

De la acest „profesor”, Christian a mai aflat şi că în lumea de dincolo nu există numai oameni de ştiinţa, ci şi medici, filosofi şi artişti, muzicieni şi vindecători, care sunt de partea oamenilor de pe Pământ chiar dacă ei nu sunt conştienţi de asta. Există

inventatori care se trezesc dimineaţa şi au dintr-o dată ideea und noi invenţii în cap. Un exemplu cunoscut este inventatorul croat Nikola Tesla, care a avut toate invenţiile în memoria sa. Planurile după care şi-a construit maşinăriile i s-au ivit dintr-o dată în minte. În astfel de cazuri se poate pleca de la premisa că un om de ştiinţă sau un tehnician a creat cu ajutorul lumii spiritelor, prin inspiraţia oferită de acestea. Majoritatea inventatorilor cred că au ajuns singuri la o idee – şi doar foarte puţini se văd ca un instrument, ca un fi de medium care nu face decât să transmită o anumită tehnică–, dar nu-i nimic» important

este că e transmisă.

Astfel se nasc multe invenţii – după principiul „mama-mpunge şi eu trag” Cei din lumea de dincolo au nevoie de noi pentru a înfăptui invenţiile şi noi avem nevoie de ei, pentru a ne primi inspiraţia. În special muzicienii din rândurile cititorilor noştri cunosc foarte bine această inspiraţie, şi o pot confirma.

De pildă, compozitorii Beethoven şi Bach vorbeau amândoi de făptui că li s-au „arătat” bucăţile muzicale şi că nici măcar nu era nevoie să şi lfe noteze. Ei auzeau muzica în minte.

Îl numim medium muzical pe acela care percepe ritmul sau muzica, uneori

compoziţii complete, la nivel spiritual.

Nu ştiu dacă ar trebui să mai scriu şi despre cazul lui Alexander, un băiat de şase ani din Memmiiigen, căruia ajunge să îi cânţi o singură dată

O bucată muzicală la pian, pentru a o repeta imediat şi aproape fără greşeli.

El nu a putut să-mi spună exact ce face de fapt acolo, doar ca aude în cap muzica pe care i-o cântă cineva şi trebuie doar să o cânte apoi la pian.

— AnâfnflIA» din li mira Hp drumlo

Toate animalele care există pe Pământ, şi bineînţeles toate speciile care, din cauza modului nostru „iubitor” de trai, au murit, există şi în

lumea de dincolo, cu deosebirea că acolo nu se lupta şi nu se mănâncă unul pe altul, ci trăiesc în armonie.

Şi aşa cum rudele noastre moarte vin în jurul nostru, din când în când, la fel se întâmplă şi cu animalele noastre de casă.

Use, o bună prietenă de-a mea, vindecătoare practicantă şi mare iubitoare de pisici, a fost vizitată acum câteva luni de o pacientă care este o clarvăzătoare foarte puternică şi, atunci când lise le-a lăsat să intre pe cele două pisici ale ei pe uşă, a observat mirată că acestea mai aveau câteva pisici cu ele – pisici imateriale, deci moarte. Una dintre ele i-a plăcut

în mod deosebit, o pisică de Angora, care, după cum descria clarvăzătoarea, s-a aşezat pe canapea lângă lise. Viabil înduioşată, Use a povestit că în urmă cu mulţi ani avusese o pisică de Angora, dar care murise de câţiva ani. Şi celelalte pisici imateriale, pe care clarvăzătoarea le-a văzut jucându-se cu pisicile vii, se potriveau ca descriere cu acelea pe care le avusese lise mai demult

Pe aceeaşi temă doresc să introduc un exemplu din familia noastră, şi anume, prima dată când am* luat-o pe bunica mea la mediumul nostru englez care vede lumea de dincolo şi poate transmite mesajele celor de dincolo.

Bunica mea a fost întotdeauna interesată într-o oarecare măsură de lucrurile spirituale, deşi s-a exteriorizat foarte rar în legătură cu asta. Ea era o vânzătoare şi o soră medicală cu picioarele pe pământ şi spunea că nu ai voie să te bazezi pe astfel de relatări de la şedinţele de spiritism (ea are de altfel perfectă dreptate).

În orice caz, ne aflam la mediumul britanic Elsie Poynton şi s-au anunţat fratele mort al bunicii, tatăl, bunicul şi alţii, unii şi-au spus numele iar pe alţii i-am recunoscut după un inel debsebit sau o broşă pe care ni le-a descris mediumul. Dintr-o dată, mediumul s-a speriat, a sărit în picioare pe

1 rodea şi să uitat în jur şi a zis: „O, ce es asta? Un „faisausagedog). Şi a descris un baset micuţ, care ţopăia prin cameră şi se învârtea printre picioarele bunicii. Nu vă puteţi închipui cât de tare să emoţionat în momentul acela. Era vorba despre Jeany, basetul ei care împlinise doisprezece ani şi care aproape era considerat cel de-al treilea copil al bunicilor.

Şarlatanii se pot gândi la multe lucruri, cu siguranţa, şi trebuie să vă spun că bunica mea era încă sceptică, în ciuda rudelor descrise – dar faptul că un medium englez pe care bunica mea nu-l mai văzuse vreodată i l-a descris pe căţelul ei mort şi atât de

iubit, a convins-o cu adevărat.

Aceste exemple sunt un indiciu că legăturile de afectivitate dintre suflete sunt în lumea de dincolo mult mai strânse decât ne putem imagina noi sau decât putem citi despre ele în studii şi diverse scrieri Nu degeaba se vorbeşte astăzi tot mai des de familii ale sufletelor.

Tina, o fetiţă clarvăzătoare de unsprezece ani din Ansbach, a văzut când avea trei ani un cal mort cu care se tot juca. Părinţii, din fericire, sau purtat foarte îngăduitor cu ea şi i-au acceptat acest dar. Ea povestea că un suflet de animal evoluează printr-una sau mai multe vieţii ca animal de casă

– fiind în apropierea oamenilor – şi la sfârşit are voie să se reîncarneze într-un corp uman. Animalul de casă, înainte de toate unul care este foarte iubit de proprietarul lui şi este foarte mult mângâiat şi primeşte multă atenţie, este cu o treaptă înainte de a deveni om. Acest lucru se poate confirma prin învăţătura clasică a reîncarnării.

Din această cauză, nu trebuie să fim respectuoşi numai cu concetăţenii noştri, d şi cu animalele, care sunt reunite şi ele în grupuri de suflete. Un vegetarian cunoscut a zis odată; JVivelul popor se recunoaşte după felul în care se poartă cu animalele”.

În mod natural, comportarea faţă de animale este o bună oglindă pentru fiinţele care aparţin diverselor religii sau popoare. Şi după cum se poartă un om cu animalele sale, la fel se poartă şi cu soţia şi copiii săi... Cât de adevărat e, o vedem în fiecare zi.

Să aplicăm aceeaşi propoziţie pentru copiii noştri şi să spunem: JV/velul unui popor se recunoaşte după felul în care oamenii se poartă cu copiii lorM, şi diferenţa între nivelurile de dezvoltare şi conştiinţa diferitelor popoare este evidentă. În unele ţări islamice, femeile sunt mutilate în timpul copilăriri, operaţie prin care clitorisul este extirpat fără anestezie

iar labiile sunt cusute, cusătură care se desface doarânaintea primului contact sexual Aceste femei nu au niciun fel de stimulare pentru actul sexual, dimpotrivă, pot avea dureri groaznice din cauza mutilării genitale.

În ţările asiatice, copiii sunt adesea vânduţi de către părinţii lor întrucât, cu suma obţinută astfel, toată familia poate trai o jumătate de an. Din această cauză, propriile fiice sunt dezvirginate în majoritatea cazurilor chiar de către tată cât încă sunt copile, şi sunt învăţate ce să facă, pentru ca mai târziu să aibă experienţă şi să poată fi vândute la un preţ mai bun noilor proprietari.

Toate sufletele sunt la fel în faţa lui Dumnezeu, dar diferenţa dintre nivelurile de dezvoltare spirituală a oamenilor de pe această planetă nu e de neglijat

Revenind, înseamnă că în lumea de dincolo nu suntem măsuraţi numai după cum ne-am purtat cu concetăţenii noştri, ci şi după cum am tratat animalele, respectiv animalele de casă. În contradicţie cu cunoscuta învăţătură potrivit căreia creaturile pământului trebuie să ne fie supuse, devotate, aflam de la copii că animalele ne-au fost lăsate pentru a ne fi însoţitori şi apărători şi din această cauză trebuie să ne purtăm corespunzător cu ele.

De multe ori, animalele noastre de casă sunt legate karmic de noi, lucru de care ne putem da seama din faptul că preiau boala stăpânului lor, respectiv îl scapă pe acesta de ea şi o preiau ele. Cunosc mai multe cazuri în care proprietarul unei pisici avea o boală gravă – o tumoare – şi dintr-o dată pisica a murit S-a constatat că pisica avusese o tumoare exact în acelaşi loc ca şi stăpânul ei, care, spre uimirea tuturor,»-a însănătoşit brusc.

Aproape orice mama al cărei copil are un animal de casă ar putea confirma că între starea sănătăţii copilului şi cea a animalului de casă există o legătură strânsă. Nu aţi

constatat de multe ori că dacă copilului nu-i merge bine se îmbolnăveşte şi animalul de casă, sau dacă copilul e bolnav şi stă în pat animalul de casă nu se mişcă de pe partea pe care să culcat sau chiar se aşază pe partea bolnavă a trupului micuţului?

De multe ori, animalele ne iau o parte din suferinţă fără a fi în vreun fel interesate, pentru că au primit multă afecţiune din partea noastră şi asta le-a urcai: cu o treaptă pe propria lor „scară a evoluţiei”. Dar poate fi vorba şi de un simplu act de iubire, de mulţumire pentru prietenia de ani întregi. Şi prin aceasta iau cu ele, atunci când le trece timpul pe Pământ

puţină karma de la stăpân.

În acest context merită menţionate şi asemănările dintre feţele câinilor şi cele ale stăpânilor lor, care stârnesc zâmbete pe stradă.

Dacă am şti ce alte secrete mai ascunde lumea imaterială…

Nu trebuie să ne purtăm cu animalele ca şi cu maşinile sau cu produsele pe care le creştem pentru consum, le tăiem şi apoi le putem vinde pe bucăţele, ci trebuie să le recunoaştem ca vietăţi spirituale şi să le tratăm ca atare. Cine se poartă urât cu animalele – chiar şi din cauza bolii – trebuie să fie convins de faptul că acest lucru va avea consecinţe. După cum-

am mai zis, animalele, în special cele de casă, au la popoarele nordice o funcţie de îngeri păzitori şi de însoţitori şi acest lucru este confirmat şi de copiii clarvăzători, şi de adulţi. Din punctul lor de vedere nu e nimic de râs pentru adulţii care desconsidera animalele, pentru că totul se va întoarce odată împotriva lor – dacă nu în viaţa asta, atunci în următoarea.

Aş dori să vă mai dau un exemplu despre această funcţie de înger păzitor pe care o îndeplinesc animalele.

Angela din Nümberg vede şi ea existenţe imateriale şi ne povesteşte următorul episod din copilăria ei:

„Când aveam în jur de şapte ani,

părinţii mei ş-au despărţit şi a început o perioadă foarte grea, pentru că aproape zilnic eram umilită şi bătută. Tot timpul voiam să füg de acasă şi îmi doream de multe oii nici să nu blă a născut, din cauză că traiul era atât de insuportabil.

Afund miau apărut, pentru prima dată conştient prietenii mei invizibili. După ce mă trezit o voce necunoscută până atunci, am văzut nişte licăriri în aer, asemănătoare luminilor din serialul de tdeviriune „Star când licăririle din camera mea întunecată s-au înţept tot mai mult şi faţa ochilor md a apărut un cal maro, în mărime naturală, de rasă mică, cu stea albă în

frunte; lângă el era o indiancă slabă cu păr negru, lung, îmbrăcată într-o rochie indiană. Ea mia împărtăşit prima faptul că hu trebuie să-mi ţie teamă de ei, că ei sunt prietenii mei ş/ca vor ti de partea mea în perioada grea prin care voi trece ca şi copil, deocamdată. De acum înainte nu mai trebuie să-mi ţie frică, ei vor sta întotdeauna cu mine şi voi putea, în cazul în care voi avea probleme, să mă adresez lor, tot timpul. Şi am avut multe necazuri în copilărie.

Tatăl meu găsea amuzant faptul că după aqeastă noapte avea voie să închidă uşa la maşină numai după ce şi prietenii md invizibili urcau în ea... El

mă vedea foarte rar în comparaţie cu mama mea, care începuse să nu mai găsească aceste lucruri distractive. Eu mă distram bine cu prietenii mei invizibili şi simţeam foarte rar nevoia să mă joc cu alţii. Iar într-o noapte în care am plâns tot timpul ei au stat lăbdători la patul meu, m-au liniştit şi m-au sfătuit să nu fug de-acasă din cauza unor pedepse nedrepte.

Când am împlkdt unsprezece ani, au stat din nou lângă patul meu noaptea, dar de data aceasta pentru a-şi lua rămas bun. Mi-au explicat că m-au trecut de cea mai grea perioadă şi prin asta şi-au îndeplinit sarcina. Eu mam întristat foarte mult şi nu am vrut

săi las să plece. Ei, însă, m-au asigurat că nu voi mai, ti singură ca înainte şi că întotdeauna, când voi avea nevoie, ei îmi vor sta la dispoziţie”.

Îngerul păâtor şi îndrumătorul spiritual

Să ne întoarcem la puterile active şi în acelaşi timp protectoare din lumea imaterială a îngerilor păzitori, a îndrumătorilor spirituali şi a îngerilor.

Aid, toţi clarvăzătorii şi mediumurile sunt în unanimitate de aceeaşi părere: un înger păritor are fiecare. După relatarea lui Arian, îngerul păzitor este acel înger care nu părăseşte niciodată sufletul. Este, ca să zicem aşa, cel mai bun prieten al

nostru din lumea imaterială, căruia îi putem încredinţa sufletul nostru şi care cunoaşte fiecare detaliu despre nol. Sarcina lui este să ne apere mereu. Şi atunci când murim şi sufletul se întoarce în lumea cealaltă, el este cel care ne conduce acolo, care ne aşteaptă şi ne însoţeşte în sfere mai înalte.

Spre deosebire de îngerii clasici, adică de fiinţele spirituale şi mai malte, Arian ne spune că aceştia s-au încarnat deja o dată pentru a. Cunoaşte slăbidunile omeneşti, temerile şi problemele, dar şi viciile şi patimile, şi astfel să le poată acorda oamenilor ajutorul adecvat

Când ne hotărâm pentru o nouă reîncarnare, încheiem diferite contracte cu fiinţele spirituale care ne apăra în călătoria vieţii noastre, planificată de noi, fiinţe care veghează asupra noastră, ne sfătuiesc şi sunt tot timpul de partea noastră; şi lângă îngerul nostru păzitor se află şi îndrumătorul nootru spiritual.

Îndrumătorul nostra spiritual nu este, de obicei, niri radă, nici strămoş de-al nostru. În funcţie de sarcina principală pe care ne-o alegem într-o reîncarnare, de exemplu să fim medid, avem un îndrumător spiritual specializat în acest domeniu, poate un vindecător indian, care ne îndrumă

spiritul. Dacă cineva devine grădinar, atunci va avea probabil un specialist corespunzător lângă el; întotdeauna va fi o fiinţă care va sta de partea noastră şi ne va ajuta în mod competent la îndeplinirea unei anumite sarcini. Susanne a explicat în interviul ei că îndrumătorii spirituali se schimbă între ei atunci când activitatea din viaţa unui om se schimbă. De exemplu, când cineva renunţă la slujbă şi se dăruieşte unei noi sarcini în viaţă, când cineva şi-a câştigat înainte banii ca pilot de curse de automobile (şi atunci îndrumătontl lui spiritual a avut aripi ai jet foarte mari, pentru a putea „ţine pasul” cu viteza mare a acestuia; o

nouă glumă) şi după aceea intră în industria filmului, atunci el va avea un alt îndrumător spiritual.

Acest îndrumător spiritual care uneori apare de sex feminin, iar alteori de sex masculin (dincolo toate fiinţele sunt androgine) îşi dă silinţa mereu să ne conducă şi să ne arate, prin intuiţie, căi alternative şi mai rapide pen. Lru a ne atinge scopul, şi pe acest drum ne dă voie să-i exploatăm cât mai mult experienţa superioară. El este tot timpul de partea noastră şi se bucură de orice formă de comunicare, bineînţeles că şi de un mulţumesc, şi este mereu în aşteptarea unei comenzi sau, mai bine spus, a unei instrucţiuni,

pe care o poate îndeplini pentru noi. Dar o să revin asupra acestui subiect

El spune că trebuie să renunţăm la intuiţia noastră, atunci când am vrea să facem o alegere diferită, pentru că ar însemna să optăm pentru „drumul mai greu”. Scopul este acelaşi, însă călătoria ar putea să dureze ceva mai mult şi să fie mai greoaie.

L-am întrebat pe clarvăzătorul Arian dacă există oameni care nu au îndrumători spirituali. Iar el mi-a dat de înţeles:

„Fiecare om are un înger păzitor, iară îndoială. Cu îndrumătorii spirituali este altfel. După legea spiritelor (cd la fel se atrag), îndrumătorii spirituali

sunt de găsit numai la oamenii care sunt deschişi spre aceştia. Cât despre oamenii care resping atât ajutorul altora, cât şi ajutorul Creatorului, şi al lumii spiritelor, din cauza educaţid, a credinţei sau a lipsei de credinţă, fentelor spirituale le este foarte greu să le stea alături.

Din cauza asta, Secare om are un înger păzitor, ce e drept, dar nu toţi au câte un îndrumător spiritual sau chiar mai mulţi, care este posibil, cum se întâmplă, de exemplu, la tine. După cum ştii, există oameni ale căror sußete sunt foarte întunecate, deci au o energie cu o frecvenţă foarte joasă, mă refer la criminali, violatori, la

traficanţii de droguri, dar şi la politicieni şi economişti, care se evidenţiază printr-o răceală exagerată. Şi astfel se întâmplă de multe ori ca lângă un asemenea om să stea, în locul unui îndrumător spiritual, un demon care să-l „consilieze” pe directorul economic sau pe bancher.

Zeii Luminii sau fiinţele Luminii numiră cu torţa în viaţa nimănui, dar se bucură toarte tare afund când sunt chemaţi şi S se îngăduie să ajute. Aceasta este diferenţa dintre îngerul păzitor şi îndrumătorul spiritual. Îngerul păzitor nu pleacă niciodată de lângă cel pe care îl păzeşte. Dar este greu şi pentru îngerii păzitori să se

apropie de sufletele celor care au plecat din Lumină în cazul amintit mai sus, cd al directorului economic, îngerul păzitor a avut voie să stea la distanţă şi să aştepte ca demonul să facă o dată o greşeală, să nu fie atent pentru ai şopti omului ceva pentru conştiinţa lui. Îngerul păzitor poate să se dea un pic la o parte când o fiinţă nmi înaltă a Luminii vine şi să lucreze cu persoana respectivă".

După cum neta descris Arian, un om poate avea mai mulţi îndrumători spirituali; depinde de sarcinile pe care cineva şi l & a propus pentru încarnare. Dacă sarcina care trebuie efectuată într-un timp dat este mai

grea, şi susţinerea trebuie să fie mai mare.

Unul dintre îndrumătorii mei spirituali, de exemplu, este un indian cu care este posibil ca odată să fi luptat cot la cot El mă susţine pe drumul vieţii... Mele, din când în când îmi dăcâte un şut uneori nu mă lasă sa dorm, dar îmi dă întotdeauna curaj şi el însuşi este pregătit să riştee Este foarte creativ în conceperea unor planificări cu scopul de a mă face să mă întâlnesc cu persoane care sunt importante pentru mine.

Dacă el stabileşte o persoană cu care ar trebui samă întâlnesc, construieşte un plan pentru a mă

conduce spre acea persoană – care în acel moment îmi este total necunoscuta Lucrurile se întâmplă cam în felul următor: ne vine deodată amândurora ideea să intrăm în supermarket şi să cumpărăm acelaşi iaurt, iar lui îi cade pe jos şi eu îl pot ajuta cu un şerveţel. Sau mergem la aceeaşi benzinărie, ne întâlnim la casă şi portofelul lui cu bani îi cade pe jos, sau îmi atrage atenţia că este deschis capacul de la rezervor... şi intrăm în vorbă. Aşa se întâmplă de obicei în viaţa mea, din cauza asta trebuie să fiu atent la toţi, chiar şi într-un banal tur la cumpărături. Cred că uneori nici indianul meu nu ştie cum va ieşi

treaba. De fapt ştie. A fost doar o glumă. El acţionează doar când este necesar şi mă lasă de obicei să-mi trăiesc singur propriile experienţe. De exemplu, Ü întreb într-o situaţie grea dacă să fac aşa, sau aşa Răspunsul sau este: „Pur şi amplu fă-o, şi vezi ce se întâmplă. Dacă a durut, atunci n-o mai face, dacă a fost în ordine, atunci repet-o”. Aşa un răspuns aş fi vrut să primesc. Şi aşa sunt şi indiciile. Niciun cuvânt mai mult. El este un educator sever, dar până la urmă e foarte corect

Aşadar:

Împreună cu îngerul nostru păzitor şi cu îndrumătorul nostru spiritual (uneori mai sunt şi alte fiinţe cu noi),

ne privim din lumea de dincolo vieţile noastre anterioare şi ne planificam o altă încarnare, ne configurăm o nouă viaţă, creăm cu ei un concept care apoi, cu acordul nostru, este transpus în practică. În acest plan intră şi familia noastră de suflete pe care ne-a descrisa Susanne.

Deşi următorul subiect al cărţii de faţă va produce probabil o oarecare confuzie, doresc să introduc încă o noţiune: eul superior. Este suma tuturor celor mai bune experienţe pe care le-am avut vreodată. El este aspectul nostru care nu se încarnează niciodată.

Arian a pomenit în explicaţiile lui

că îngerul păzitor şi îndrumătorul spiritual au cea mai directă legătură cu eul nostru superior; deci ei cunosc cel mai bine sarcina noastră. Acest lucru este foarte important, pentru că asupra noastră acţionează uitarea de fiecare dată când urcăm într-o nouă viaţă.

Unii copii explică acest lucru spunând că ne întâlnim cu îngerul uitării, alţii că trecem prin râul uitării.

În orice caz, îngerul păzitor şi îndrumătorul nostru spiritual cunosc întregul plan al vieţii, şi ne ajută întotdeauna, ne direcţionează atunci când ne îndepărtăm de drum, uneori printr-un accident sau printr-o boală. Ei ştiu cel mai bine unde stau ascunse

micile noastre cochetării, vanitatea noastră, şi aranjează lucrurile în aşa fel încât să ne focă să ne schimbăm. Ce nu fee ei ca să ne aducă înapoi pe drumul nostru! Şi aproape întotdeauna iese bine. Scriu aproape pentru că întotdeauna mai avem un dram de voinţă proprie care ne determină să evadăm şi să facem prostii Spre deosebire de îngerul nostru păzitor, îndrumătorul nostru spiritual nu se amestecă în deciziile noastre, şi deci nici în voinţa noastră. Îndrumătorul spiritual doar ne indică variantele sau ne avertizează.

Toate mediumurile, copii şi adulţi, au convingerea că este foarte

important să ai contact, mai ales direct, cu îngerul păzitor. Un copil care are „fir direct” cu acesta găseşte în el un fel de sprijin care-l ajută să nu se îndepărteze de drum, pentru că îngerul parilor ştie cel mai bine totul despre o persoană şi ştie ce este cel mai bine pentru ea.

„T

Cum comunicăm cu îngerul nostru păzitor?

Am aurit deja de mulţi copii care comunică cu îngerul lor păzitor. Unii adulţi aud o voce clară în capul lor, clarvăzătorii 3 văd şi discută cu el telepatic. Pentru restul omenirii, comunicarea cu îngerul păzitor poate fi

descrisă în felul următor.

Îngerul păzitor vorbeşte cu noi mai ales despre „vocea interioară”, uneori despre visele noastre, de multe ori despre ceea ce numim „conştiinţa” noastră, sau „instinctul” nostru. Unii oameni, intuind totul neclar, sunt convină că decid „din burtă”. De obicei, putem prelua această „voce interioară” numai când suntem liniştiţi, când ne comportăm relaxat, asta însemnând să meditătm şi să avem o atitudine contemplativă. Dacă suntem angajaţi emoţional sau adânciţi deplin în gândurile noastre şi încercăm în acelaşi timp să percepem ceva cu intelectul nostru, de obicei nu reuşim.

Usdri, fiica adoptivă a unui bancher de succes din Frankfurt, o fetiţă de treisprezece ani, îşi primeşte indicaţiile şi informaţiile de la îngerii ei păzitori sub formă de gânduri care se inserează printre ale ei. Mai ales când scrie în jurnalul ei zilnic, se miră şi ea de gândurile care fi vin, lucruri care nu pot apărea de la sine.

În ciuda prezenţei permanente a îngerilor noştri păzitori şi a implicării lor active în viaţa noastră, din când în când putem avea senzaţia că am fost părăsiţi de Dumnezeu sau de lumea spiritelor nu mă primim indicaţii ori sfaturi, nu mai auzim o voce interioară, nimic. Ne simţim singuri şi părăsiţi.

Copiii ne pot spune foarte sigur că nu suntem niciodată părăsiţi de prietenii noştri din lumea spirituală, respectiv de îngerul nostru păzitor, ci că de fapt contactul se blochează din partea noastră, chiar dacă prin subconştient Ajutorul din partea spiritelor ne este dăruit permanent ei vorbesc tot timpul de noi, dar noi nu-i aurim, pentru că suntem foarte preocupaţi de ceva sau foarte stresaţi. Se poate face o comparaţie cu intemetul, care stă la îndemâna noastră: în fiecare clipă, însă uneori nu găsim parola şi nu putem intra în reţea. Şi totuşi, intemetul stă la dispoziţia noastră.

Chiar şi atunci când suntem atât de

preocupaţi cu propria noastră persoană, primim zilnic mici indicii de la învăţătorii noştri spirituali. Cine n-a trecut prin asemenea stări: eşti total dezamăgit, nu mai ştii cum să ieşi dintr-o situaţie precară, nu ştii pe ce drum se mai apud. Şi dintr-o dată, când te gândeşti că nimic nu mai merge, apare de undeva o luminiţă. Cu siguranţă că aceştia fost îngerul tău păritor. Să-i mulţumim din când în când. Se bucură!

În orice caz, există şi situaţii fin care din partea lumii, spirituale domneşte o linişte absolută; asta se întâmplă atunci când trebuie ca noi să detidem singuri.

Cineva ar putea să spună că nu ştie cum îl cheamă pe îngerul lui păritor. Dar nu face nimic. Dacă i te adresezi ca unui înger păzitor şi mai ales dacă îţi îndrepţi sentimentele către el, atunci el ştie că este vorba de el. Ar exista, bineînţeles, şi posibilitatea să căutăm un medium care poate lua legătura cu îngerul păritor şi îl poate întreba cum n cheamă. Dar acest lucru nu îmbunătăţeşte conlucrarea cu el. Dacă avem nevoie neapărat de un nume pentru a vorbi cu îngerul păzitor, atunci putem să-i dăm noi unul. Dar personal, nu cred că este necesar. Clarvăzătorul Maus din Zeven mi-a spus că, de iapt, spiritele nu au nume,

d se recunosc după modelul sufletului, care poate fi comparat cu un model geometric. Spiritele nid măcar nu mai vorbesc, d comunică doar telepatic între ele. Din această cauza nu aş da prea multă importanţă numelor şi mai degrabă rpraş concentra pe altceva: cum putem să percepem mai bine impulsurile îngerilor pozitivi şi după aceea cum le putem pune în practică.

La fel este şi cu Dumnezeu, care nu se numeşte cu adevărat astfel, după cum nu se numeşte nid Allah sau Iahve. Nu numele este important, d semnificaţia lui; în nord, fiinţa supremă este denumită „Got” şi înseamnă „cel bun”. Am putea să filosofăm mult

pentru a contura semnificaţia numelui lui Dumnezeu; ar putea să însemne Atotputernicul, Universul, Creatorul, Tatăl, începutul… şi multe altele. Dar copiii-medium sunt convinşi ca lumea spiritelor ne cunoaşte exact gândurile şi mai ales sentimentele. Ei ştiu că ne îndreptăm sentimentele, fiinţa, spre Creatorul tuturor eurilor, spre fiinţa a cărei parte suntem, spre fiinţa care a creat legile spirituale şi fizice, datorită căreia există Universul şi de care suntem legaţi. Nu contează dacă o numim „Dumnezeu” sau „Manitu”.

Pentru că îngerul nostru păzitor ne cunoaşte cele mai ascunse gânduri, este posibil ca şi noi să percepem

gânduri care vin de la el. Dacă avem o dorinţă, o rugăminte sau o întrebare, trebuie să ne formulăm dar cerinţele.

Am putea din nou să comparăm comunicarea cu îngerul păzitor cu lucrul la computer. Un computer nu ia decât comenzi clare şi cunoaşte numai pe „d! a” sau Comanda „poate” nu există pentru el. Ori „apeşi” ori „nu apeşi”. Trebuie să ne hotărâm singuri, altfel nu facem nimic.

Tot aşa, şi îngerul păzitor vrea indicaţii limped, bine definite, vrea ca dorinţele să fie dar exprimate. Este foarte greu pentru ajutoarele noastre spirituale când noi nu ne putem decide, când încă nu ne ştim nici noi bine ţelul.

Dacă nu ne putem hotărî să ne părăsim locul de muncă pentru a ne angaja în altă parte, sau pentru a deveni noi înşine patroni, dacă, în general, nu ne putem decide să alegem una din două sau mai multe posibilităţi, atunci îngerul nostru pădtor are „mâinile legate”. Abia după ce ne-am decis şi am ales dintre posibilităţi doar una, el poate deveni activ., A fo sfârşit s-a hotărât, acum putem să-l conducem să se întâlnească cu acei oameni; pe baza acestor cunoştinţe va putea să...”. Dar atenţie la dorinţele absurde! în asemenea cazuri jndeplinirea „lor se va lăsa aşteptată, sau totul va fi modificat în aşa fel, încât „nenorocul” aparent va

deveni cel puţin suportabil.

Uneori, formularea unei rugăminţi poate să nu fie amplă. Aş vrea să vă dau un exemplu cu o formulare corectă, pe scurt

O tânără femeie care s-a îndrăgostit de un bărbat s-a rugat la Dumnezeu: „Dumnezeule drag, te mg ajutâmă să mă mărit cu bărbatul acesta. Mama ei, pe de altă parte, nu-l plăcea deloc pe băiatul respectiv şi a implorat şi ea, seara, la rugăciune: „J) oamne, te mg n-o lăsa în niciun caz pe Sica mea să se mărite cu omul acesta!” Ei bine, cum credeţi că s-a decis bunul Dumnezeu? Cum a respectat el amândouă dorinţele?

Foarte simplu: cei doi tineri s-au căsătorit şi astfel să îndeplinit dorinţa fiicei. După o jumătate de an au divorţat, şi aşa s-a îndeplinit şi dorinţa mamei. Ce au greşit mama şi fiica?

S-au limitat Dacă fiica s-ar fi mgat Dumnezeule drag, fă-mă să găsesc cel mai bun partener pentru mine” şi mama: „Te mg, ajut-o pe Sica mea să îşi găsească bărbatul potrivt pentru toată viaţa” atunci aceste dorinţe s-ar fi îndeplinit Dar majoritatea oamenilor se limitează la orizontul lor îngust, prin care îşi văd viaţa.

Mai pe scurt, pentru ca aici ar fi multe exemple de dat să alegem, într-o dorinţă, întotdeauna ţelul cel mai înalt

şi să lăsam deschisă o posibilitate pentru ca în felul acesta, Dumnezeu sau lumea spiritelor să ne poată îndeplini dorinţa.

„Mă rog pentru un loc de muncă în care să fiu fericit, în care să mă pot dezvolta cel mai bine şi pentru care să cu plătit cât se poate de bine. „Ar fi, de exemplu o posibilitate. Puteţi folosi acest model pentru a vă cumpăra următoarea maşină, pentru alegerea sau găsirea partenerului sau a căii dumneavoastră spirituale. Şi dacă formulăm dar acest lucru, şi îl şi rostim cu voce tare când e posibil, atunci nimic nu mai poate sta în drumul îndeplinirii acestei dorinţe. Dar atenţie,

pentru că ea este îndeplinita. Şi, în cazul în care dorinţa nu a fost bine gândită înainte, atunci e posibil să fim dezamăgiţi de rezultat

Sau, cum spunea Merlin odată: „P îi atent ce-ţi doreşti, pentru că s-ar putea să ţi se îndeplinească1”.

Flasio adaugă următoarele gânduri despre dorinţe:

„Totul vine de la tine în viaţă, mai devreme sau mai târziu. Şi astăzi mi s-a îndeplinit o dorinţă Chiar dacă este vorba de o dorinţă mică sau de una mare, ea se poate îndeplini Nu este rău faptul că ne dorim ceva, ci acria de a ne agăţa de dorinţe, mai ales când ne apropiem de moarte.

Este bine să murim tară să avem dorinţe. Pentru că atunci când avem o dorinţă foarte puternică, o luăm cu noi în următoarea viaţă. Cu cât o dorinţă este mai ciudată (de exemplu dacă vrem să ne răzbunăm pe cineva), cu atât este mai uşor să o cărăm după noi în următoarea viaţă! […].

Majoritatea oamenilor nu vor să moară.

Este o dorinţă generală, foarte răspândită şi nu atât de rea. Este ca teama de un examen. După ce scăpăm de el, dispare şi frica.

Ultima viaß pe planeta Pământ trebuie să fie foarte curată şi lipsită de dorinţe”. (31, pag. 41)

Pe lângă morţi, îngeri păzitori, îndrumători spirituali şi alte astfel de fiinţe care deja au fost cel puţin o dată într-un corp fizic (fie pe planeta asta, fie pe alta) şi s-au încarnat, atât Arian cât şi alţi copii vorbesc de îngeri ai fiinţelor spirituale şi ai Luminii, care nu s-au mai încarnat niciodată. Dar nu tot ce este desemnat ca „înger”, şi este unul.

Există denumirea biblică de „arhanghel”, însă clarvăzătorul Hagen din Chemnitz susţine că majoritatea acestor apariţii îngereşti ar fi ale extraterestrilor. Hagen are şaptesprezece ani şi este fiul unui angajat al cailor ferate, studiază pentru

a deveni mecanic de tren şi de doi ani aude vocea unei fiinţe, feminine se pare, pe nume Ruuh, care susţine că trăieşte într-un oraş mare în Saturn (deci în interiorul planetei Saturn). Ruuh relatează că strămoşii ei au avut odată colonii pe Pământ şi că au participat la evoluţie – prin aşa-zisele „experimente genetice”, cum le denumim noi astăzi. O rasă de pe Saturn ar fi de circa patru metri înălţime şi ar Semăna foarte mult cu oamenii ca înfăţişare, în afară de faptul că ar avea şase degete ta mâini şi la picioare. Dar pe Saturn ar mai exista şi o altă rasă, care ar avea circa doi metri înălţime şi care nu ar putea fi

deosebită de pământeni. Ca tip de pfele, aceştia ar corespunde meridionalilor.

Aceasta fiinţă, Ruuh, mai susţine că ea vizitează şi în alele noastre Pământul în nave spaţiale, dar că o parte dintre tovarăşii ei se sustrag acestor vizite, pentru că pleacă de la premisă că în curând se va ajunge la un nou război mondial Ei apar însă mereu în faţa pământenilor, pentru a-i preveni de un astfel de eveniment – dar majoritatea oamenilor interpretează că ei ar fi apariţii ale îngerilor. Satumienii pot apărea fizic, ca noi oamenii, dar pot avea şi apariţii imateriale, aşa cum ne imaginăm spiritele. Ruuh mai

susţine că îngerii, pe care îi cunoaştem din Vechiul Testament şi diti alte scrieri asemănătoare, ar fi fost extraterestri. Cine a citit cartea lui Zecharia Sitchin, A douăsprezecea planetă, sau a profesorului David Horn, Zeii ne-au dăruit genele, acela ştie că Vechiul Testament a fost transcris şi că în textul original îngerii sunt trataţi ca un grup de extraterestri, care noaptea dădeau evreilor lumină şi ziua zburau pe deasupra lor într-un nor (astăzi l-am denumi o farfurie zburătoare).

Potrivit cercetărilor lui Sitchin, acei Annunald pomeniţi în tăbliţele sumeriene (Nephiâim în Vechiul Testament) erau descrişi ca şi „cei care

au venit din Ceruri”, extraterestri de pe o planetă încă nedescoperită, sau mai bine zis: descoperită deja de autorităţi, dar nefăcută publică, o planetă îndepărtată a sistemului nostru solar, care înconjoară Soarele în 3 600 de ani.

Aşa cum arată tăbliţele sumeriene, Annunald au aterizat pentru prima dată pe Pământ acum 450.000 de ani, în scopul de a-şi salva propria planetă. Astfel, au extras aur şi alte materii prime de care aveau nevoie pentru atmosfera lor şi, din cauză că duceau lipsă de forţă de muncă, au creat pe căi genetice un homo sapiens (acum circa 350.000 de ani). Şi aşa şi-au format

prima colonie.

Primul om căruia iau transmis învăţătura lor, Enoh, a părăsit Pământul la vârsta de 365 de ani, înaintea potopului, la porunca lui Dumnezeu: „Şi a plăcut Enoh lui Dumnezeu şi apoi nu s-a mai aflat, pentru că kt mutat Dumnezeu”. (1 Moise 5,24). Pentru a menţine comunicarea, oamenii au primit – ală este neclar modul de livrare – forme, table sau unelte cu ajutorul cărora au păstrat învăţăturile Domnului şi comunicarea cu extratereştrii. Unii extraterestri au încălcat legile cârmuirii cosmice şi s-au căsătorit cu fiicele Pământului, participând la

evoluţia umană şi stabilindu-se aici; este vorba de aşa-zişii „oameni ai lui Dumnezeu” din Vechiul Testament

„Jar după ce au început a se înmulţi oamenii pe Pământ şi U s-au născut ßice, ini lui Dumnezeu, văzând că ßicele oamenilor sunt inimoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit Dar Domnul Dumnezeu a zis: Nu va rămâne Duhul Meu pururi în oamenii aceştia, pentru că oamenii sunt mai trup. Deci zilele lor să mai se o sută s-au ivit pe pământ uriaşi mai cu seamă de când fii lui Dumnezeu începu seră a intra la ßicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte ßi: Aceştia sunt vestiţii viteji din vechime”.

(1 Moise 6,14)

Ce înseamnă fraza aceasta, şi oamenii sunt numai trup? Cine mai este?

El însuşi? Şi cine sunt fiii lui Dumnezeu? Şi de unde au ieşit uriaşii, de vreme ce împreunarea a avut loc între fiii lui Dumnezeu şi fiicele oamenilor?

Poate aflam mai multe din următoarea relatare: în 1833, soldatiidin Lampock Rancho, California, au găsit într-un loc în care voiau să clădească un depozit de muniţie un schelet al unui om de aproape patru metri înălţime, care era înconjurat de scoici ornamentate şi de

simboluri necunoscute. Lângă acest uriaş era o secure imensă de luptă, care ne amintea de zeii nordici Dar ceea ce indica o provenienţă nepământeană era faptul că această fiinţă avea atât pe maxilarul superior, cât şi pe cel inferior, câte un rând dublu de dinţi în 1891, muncitorii din Crittenden, Arizona, au dat de un sarcofag de piatră titanic, la aproape trei metri sub suprafaţa pământului, pentru studierea căruia au fost aduse autorităţi şi experţi, în sarcofag se afla o mumie mare a unui cadavru uman, care mai curând semăna cu un om, cu o înălţime de patru metri şi o altă particularitate: avea şase degete!

Nu vreau să continuu pe această temă, pentru că am făcut-o deja în cărţile anterioare. Dar, după cât se pare, fie că ai studiat istoria creaţiei tibetane, greceşti (vechi) sau nordice, în toate apar fragmente despre fiinţe care au venit din cer cu foc şi fum şi au intrat în viaţa oamenilor. Câţiva copiimedium consideră că majoritatea acestor „îngeri” care Odată, după cum este descris în scrierile religioase, au participat la evoluţia omenirii, sunt pasagerii navelor spaţiale.

Dar să ne întoarcem la spiritele care sunt desemnate a fi „îngeri”, şi care, spre deosebire de îngerii păzitori sau de îndrumătorii spirituali, nu par

să se încarneze niciodată. Că apeştia se numesc singuri „îngeri”, mă îndoiesc. Aceste fiinţe formează înăuntrul lumii de dincolo o grupă separată. Printr-o exprimare mai trivială s-ar putea spune că ei sunt, „Încă fel de curaţi ca la începutul creaţiei”.

După cum am aflat de la Arian, în lumea de dincolo exista un fel de ierarhie, în care nu se face deosebirea între aceia care stau mai aproape de Dumnezeu şi ceilalţi, pentru că toţi suntem parte permanentă a lui Dumnezeu şi putem fi aproape sau departe de El, atâta vreme cât conştiinţa noastră este aproape de El.

Însă spiritele sau fiinţele Luminii au diferite sarcini şi, datorită lor, diferite ranguri, astfel că sunt învestite cu mai multă sau mai puţină putere.

Îngerul nostru păzitor, dar şi celelalte spirite pot, dacă li. Se ordonă, să se materializeze pentru scurt timp şi să ia înfăţişarea unui om – adult sau copil. Astfel de poveşti au mai fost filmate din când în când chiar şi la Hollywood (filmele de soiul ăsta măcat sunt bune la ceva) şi au un substrat real

Eu însumi am avut parte de o întâmplare misterioasă la un examen: cu puţin timp Înaintea examenului de matematică stăteam jos pe podea lângă

sala unde urma să dăm proba, şi îmi frunzăream notiţele, cu speranţa să-mi mai intre ceva în cap. Învăţam rar-ca unii adolescenţi – şi în acest caz începusem să învăţ cât se putea, pe dinafară, de-abia cu două ăle înaintea examenului. De dimineaţă făcusem un drum de o sută, de kilometri, de la ora şase fusesem pe autostradă şi nu mai aveam putere să mai îngurgitez ceva. Aşa că stăteam ălături de ceilalţi colegi de clasă în faţa sălii de curs şi ne gândeam la lucrurile care urmau să se întâmple. Eu îmi închisesem caietul între timp şiram adâncit în gânduri, când deodată am auzit o voce interioară. O mai auzisem şi înainte,

aşa că am devenit atent Vocea spunea să mă ridic şi să mă uit în caietul unui anumit elev. Imediat a intervenit raţiunea mea, care a zis: „Încetează, am învăţat aproape tot ce era de învăţat, ce să-ini mai intre acum în cap?” Şi din nou a venit vocea, care m-a provocat să mă uit în acel caiet

Cu o oarecare îndărătnicie m-am ridicat de pe podea şi m-am dus la elevul respectiv. Când am ajuns în spatele lui, i-am aruncat o privire peste umăr şi am văzut o anumită problemă de matematică, care mi-era cunoscută de la învăţat Aşa că am întrebat în gând: „Şi ce-i cu asta?”

„Uită-te la ea!” a venit răspunsul.

Aşa că m-am uitat din nou la ea, mi-am repetat modul de rezolvare, până când am auzit vocea profesorului, care ne chema în clasă.

Pe scurt: când ni s-au împărţit foile de examen şi le-am întors, după semnalul profesorului, primul exerciţiu, care era şi cel mai bine punctat, era cel pe care-l citisem în caietul colegului meu de clasă. Îl aveam încă în faţa ochilor, cum se spune, şi am început să-l rezolv.

Dar asta nu a fost toată povestea, s-a mai întâmplat ceva după o jumătate de oră: stăteam bine cu timpul, şi deja rezolvasem aproape toate exerciţiile, când deodată se deschise uşa şi un

bărbat necunoscut de vreo patruzeci de ani, cu părul blond, scurt şi cu ochelari a intrat, şi după ce a aruncat o privire în clasa, a venit lângă mine, şi-a pus mâna pe umărul meu şi a spus: „Ei, Jan, cum merge?”

Am crezut că nu-mi cred urechilor. Aurisem bine? Pe urmă s-a uitat peste umărul meu la exerciţiile mele şi a făcut o observaţie asupra uneia: „La asta să te mai uiţi o dată” Eu imun întors, mi-am scuturat capul, şi l-am văzut cum mergCa prin clasă. Atunci am reluat exerciţiul şi am observat că într-adevăr tăcusem o greşeală Am corectat-o şi m-am uitat din noula bărbat Acesta veni din nou lângă mine

şi spuse tare: „Cu domnul Müller (profesorul de matematică) nu prea te înţelegi bine, nu-i aşa?” O, Doamne, cât de penibil era. Într-adevăr, avusesem discuţii cu acel profesor. Acesta numai s-a uitat la mine, dar nu s-a exteriorizat nicicum la această remarcă.

Bărbatul cu ochelari îşi luă Ia revedere, spunându-mi Jfia, Jan şi mult succes în continuare” şi părăsi sala de clasa.

După această situaţie ciudata eram cu totul răvăşit „Ce a fost asta?”, mi-a trecut prin cap. După aceea m-am adunat şi mi-am terminat lucrarea. Când am ieşit am întrebat pe vreo doi colegi declasa dacă îl cunoşteau pe

bărbatul acela, la care aceştia m-au privit amuzaţi; era dar că nu aveau idee despre ce vorbeam. Nu fusese nimeni necunoscut în încăpere…

Atunci mi-a fost dar că putea fi vorba doar de îngerul meu păzitor, care a luat acea înfăţişare.

Altă dată, un „înger” – îi spun pur şi simplu aşa – mi-a salvat viaţa. La nouăsprezece ani eram încă destul de nestăpânit şi boem; într-o noapte, tocmai mă întorceam cu un microbuz Volkswagen în care mai erau vreo, paisprezece bărbaţi şi femei (deci cu cinri în plus faţă de capacitatea maşinii), de la Augsburg, unde fusesem la un concert Pentru că eu eram cel

care organizase traseul şi şofasem de mai multe ori, în noaptea aceea mă aflam la volan. Cred că era în jur de ora două dimineaţa, iar toţi eram destul de ameţiţi. Între timp, ceilalţi pasageri adormiseră şi mă luase şi pe mine oboseala. Tocmai treceam printr-un tunel când am aţipit

Cu toate astea, am văzut în continuare tunelul în fota mea şi o făptură albă, care a sărit pe şosea. Am pus o frână bruscă, la care o parte dintre amicii mei din microbuz s-au trezit, iar prietena mea, care stătea lângă mine, m-a întrebat uimita ce se întâmplase.

Când i-am explicat că frânasem din

cauza femeii care sărise în calea maşinii, prietena mea s-a uitat la mine cu o privire mirată şi m-a întrebat

„Care femeie?”

Am verificat atunci singur, dar nu era niciun om în tunel.

De-abia atunci am fost conştient de faptul că în momentul când am frânat autobuzul, mai întâi că nu gândeam, şi apoi eram aţipit Astăzi descriu astfel situaţia: pentru că aveam impresia că văd prin ochii mei închişi, cu siguranţă că în acel moment ieşisem din corpul meu, şi astfel îl văzusem şi pe îngerul acela.

Dacă mă gândesc astăzi ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aş fi trezit

datorită acestei, femei albe”, mi se face rău…

Este posibil să fi trăit şi dumneavoastră ceva asemănător?

Ce spun copiii despre Dumnezeu?

O fetiţă de cincisprezece ani din America, 9te a crescut la ţară şi este considerată de mama ei „copil indigo”. La întrebarea pusă la şcoală, cum îşi imaginează copiii Cerurile, ea a răspuns: „Cerul este un cuvânt pentru a desemna locul care urmează după cel de aici, dar cuvântul este”.

Explică apoi în continuare: Dumnezeu nu şi-a încheiat activitatea de creaţie – doar Universul se schimbă. El face oamenii fii aşa fel încât îi învaţă

să-L iubească”.

Referitor la previziuni, ea a fost de părere că. JDumnezeu nu ştie ce vom face. El ne-a construit cu iubire şi cu ştiinţa Sa. Noi trebuie să facem ceea ce credem că e bine pentru noi. Avem un destin, darni-l dorim oare? Dacă noi batem pe cineva, nu Dumnezeu a plănuit acest lucru; este alegerea noastră. Dumnezeu a avut un gând – El a creat omenirea, şi omenirea încearcă să înţeleagă acest gând. Eu sunt acum gândul, şi în acelaşi timp sunt un om. Noi amândouă (mama şi fiica) suntem o parte din Dumnezeu şi din Creaţie. Eu sunt Creatorul şi Creaţia”. (6, pag. 163)

Marcos, fratele mai mare al lui Flavio, i-a spus mamei lui, când avea doar trei ani, următoarele lucruri despre Dumnezeu:

„Uneori ştiu ce gândeşti, dar mai curând ce simţi Ştii,; când

Dumnezeu m-a construit în cer, mi-a spus: «Ţie îţi rămâne amintirea mea, iar mie îmi rămâne zâmbetul tău.» Iar eu îmi amintesc de Dumnezeu; ştiu că venim din casa lui Dumnezeu şi că după moarte ne la Dumnezeu.

El (Dumnezeu) mi-a mai spus şi alte lucruri, pe care uitat; le ştiu numai noaptea, când dorm. Eu pot vedea cu ochii văd pe Dumnezeu, dar El nu are corp nici gură, şi totuşi vorbeşte. El se

în toate lucrurile, şi în mâncare şi în aer: Dumnezeu locuieşte în oameni, şi în hoţi, chiar dacă sunt răi. Sunt răi pentru că nu ştiu că în ei, nu-l simt Dumnezeu este şi în animale”. (31, pag. 57)

Fratele său, Flavio, spunea la vârsta de şase ani:

„Din mai multe desime se formează până la urmă un singw destin, destinul omenirii.

Dumnezeu nu are timp; este în afara timpului. Tot ce se petrece în timp are un început şi un sfârşit Timpul există pentru ca o fiinţă să poată să se nască, să crească şi să moară. Pentru a trece prin întregul proces.

Dumnezeu este şi nu este un proces. El este ceea ce cauzează acest proces al vieß”. (pag. 31)

Acum vreau să vă prezint şi ce mi-a spus clarvăzătorul Arian despre Dumnezeu. Ceea ce spune el se deosebeşte întru totul de ceea ce afirmă alţii. Ţineţi-vă bine!.

„Aproape toate religiile cunosc teama de fiinţa cea mai înaltă, le e fiică, merg în genunchi, se roagă la această fiinţă săi ajute aici şi acolo, săiierte… în două religiigăsim chiar şi un Dumnezeu care ne pedepseşte şi ne poate trimite în rai sau în iad. Aceste religii imploră un Dumnezeu, un Domn, pe Atotputernicul, ţinând capul plecat.

Insă poporul meu nu cunoaşte teama faţă de Dumnezeu. Şi acest Dumnezeu este unul iubitor, vesel, căruia îi place când copiilor săi le merge bine. Este un Dumnezeu mândru de creaţiile sale de copiii săi El este mândru de copiii săi şi din această cauză fi şi plac copiii mândri. Dumnezeu nu vrea ca aceste creaß ale sale, copiii săi, să stea în genunchi în faţa lui, ci vrea să-l vedem şi să-l numim tată.

Parinß îi vor pe copiii lor să stea în genunchi dinaintea lor şi săi roage plângând? Cu siguranţă că nu! Fiecare dintre părinţi încearcă să dea copilului tot ce are mai bun. Părinß încearcă să

dea copiilor tot ce au învăţat ei în ani de zile, toată experienţa vieß lor, încearcă săi Oprească de lucruri rele povestindu le viaţa lor. Ca părinte îi spui copilului tău: şi priveşte-mă în ochi. Vreau să fiu mândru de tine!»

De aceea, oamenii de pe planeta noastră au o lege: Nu ne plecăm în faţa lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu vrea să ne vadă drepţi, sinceri şi curajoşi Din această cauză nu ne plecăm niciodată capul nici în faţa unui duşman sau a altei religii.

Dumnezeu vrea să aibă în faţa lui fiinţe drepte, care îşi pot asuma răspunderea pentru propriile fapte. Dumnezeu vrea să de mândru de

creaţia sa, vrea să poată spune, când o priveşte, că este bună. Bineînţeles că Dumnezeu îi iubeşte şi pe cei slabi, aşa cum şi îşi iubesc şi copiii mai slabi. Dar se bucură mai mult de cel care îşi preia sarcina, încearcă să o îndeplinească plin de curaj, riscă şi îşi ia viaţa în piept

Dumnezeu este o Sinţă plină de iubire, o fiinţă plină de fericire, una care participă la viaţă, este interesat de toate experienţele tuturor făpturilor şi se bucură pentru pionieri, pentru oamenii care devin independenţi, care ei înşişi au început să creeze, şi priveşte cu o curiozitate prietenoasă ce creează ei şi cât au învăţat

Nu crezi că şi pe Dumnezeu îl enervează că mereu este implorat? Te poţi imagina spunându-i lui Dumnezeu: «Uite ce am realizat în viaţa mea. Eşti mândru de mine?» Aşa cum ar face un copil cu tatăl său.

Dumnezeu nu doreşte ca propriilor săi copii să le se sică de El, pentru că nu există niciun motiv. Dumnezeu îşi iubeşte creaţiile şi iubeşte oamenii.

El doreşte şi să se iubit aşa cum parinß sunt iubiţi de copiii lor”.

Ce părere aveţi despre acest mod de a-l vedea pe Dumnezeu?

Sunteţi şocat, sau vă spune ceva? Arian est încă tânăr şi, în elanul acesta tineresc, poate că se exprimă un pic

prea direct şi voiniceşte. Dar tocmai această abordare directă îmi place. Este neartificială şi clară.

Copiii pe care i-am cunoscut cred într-un Dumnezeu al iubirii, iar Arian – într-un Dumnezeu care râde, chiar râde mult La fel de mult ca şi copiii care tocmai au venit din „ceruri” şi din această cauză ştiu cel mai bine ce se întâmplă acolo-ei râd şi se bucură căţeaua de lungă. Şi de ce se bucură? Pentru că fee numai ce le place. Dacă un copil trebuie să fecă ceea ce nu vrea, se supără foc şi plânge. Unui copil nu i-ar veni niciodată ideea să se joace cu un alt copil care nu-i place; copiii sunt mult prea sinceri. Dar noi,

adulţii, care am învăţat deja ce „se cade”, ce este eticheta, ne ploconim la şefi, îl respectăm pe primar, deşi nu merită, şi în loc să ne spunem deschis părerea, ne facem mid, avem grijă să nu supărăm pe nimeni…

De ce oare ne-a dat Dumnezeu un înger şi un îndrumător spiritual? Pentru a ne păzi? Pentru a ne controla? Cu siguranţă că nu. Ei ne-au fost daţi din iubire şi grijă; noi suntem iubiţi nu numai de Dumnezeu, d şi de îndrumătorii noştri spirituali Ei nu ne acuză pentru vreun gând sau vreo acţiune greşită. Dar se bucură foarte mult dacă ne dezvoltăm în continuare şi mergem într-o călătorie, o aventură,

pentru că atunci ei pot fi din nou activi. Ne pot prezenta trăiri şi oameni drăguţi, pot să ne jute să ne facem relaţii de vacanţă sau ne pot transmite impulsuri şi gânduri spirituale. Dar dacă stăm prea liniştiţi, dacă ne blocăm singuri, nu ne pot ajuta.

Să ne imaginăm în felul următor, noi stăm cu un picior pe podea şi pe celălalt îl avem deja în aer, gata să facă un pas. Dar nu ne putem decide dacă sa punem pictorul la stânga, la dreapta, înainte sau înapoi. Rămânem în această poziţie, pentru că ne vine greu să ne decidem. În această situaţie şi îngerul nostru păzitor este neajutorat; nu poate să acţioneze

pentru că noi nu suntem pregătiţi să ne mişcăm. Cu siguranţă, ne poate induce gânduri ca să ne hotărâm mai repede, dar numai noi putem hotărî.

Dacă neam decis şi am pus piciorul jos într-una din direcţii, atunci ajutoarele noastre imateriale devin din nou active şi ne pot ajuta din nou.

Este important să facem primul pas. Dacă devenim activi, la fel se va întâmpla şi cu ajutoarele noastre spirituale! Adică: Ajută-te tu primul şi apoi te va ajuta şi Dumnezeu!”

Statul pe Inc însramnă mnarte, pângrpant înacnmnă viaţa.

Îndrumătorii noştri spirituali se bucură cel mai mult atunci când ne

bucurăm no/, când ne bucurăm singuri sau în societate, când discutăm pe teme spirituale despre iubire şi despre Dumnezeu. Bănuiesc că fiecare dintre noi a trăit odată senzaţia că la astfel de discuţii nu suntem singuri în încăpere, că aerul, atmosfera din cameră este plină de spiritele bune.

Iisus a spus că dacă trei oameni se reunesc în numele Lui, El este printre el. La fel este şi cu fiinţele imateriale. Dacă la o întâlnire discutăm cu alţii care sunt interesaţi de teme spirituale, ne punem reciproc întrebări şi încercăm să găsim răspunsuri, atunci ascultătorii imateriali sunt mereu cu nol. De ce? Pentru că îi şi interesează.

Şi cei din viaţa de dincolo învaţă din ele. Cu cât o discuţie este mai veselă şi plină de iubire, cu atât fiinţele care vin să ne ţină companie sunt mai înalte. Sunt atrase conform legii rezonanţei. „Cine se aseamănă se adună”.

Dacă este o întâlnire gălăgioasă, plină de fanatism, în care toţi pretind că au dreptate, atunci vin alt fel de spirite. Se observă cum aerul se poate tăia cu cuţitul, cum atmosfera din încăpere devine agresivă, malefică. În astfel de cazuri, vin spirite cărora le place o astfel de întâlnire, care se simt bine când alţii se tem sau se ceartă. Dar oamenilor nu trebuie să le fie fiică de ele. Dacă schimbăm tema, în cel

mai scurt timp se schimbă toată atmosfera. Chiar şi un ateu sau un nihilist poate simţi acest lucru.

Ne vine atât* de greu să ne bucurăm împreună cu Dumnezeilor să ne iubiţii Creatorul aşa cum ne iubeşte El? Sa ne gândim logic: este Createi rul nostru unul iubitor sau unul care ne pedepseşte?

Să ne simţim neutri în legătură cu acest gând, aşa cum s-ar simţi cei ddi copii în următoarea împrejurare. Doi fraţi, de vârstă foarte mică, naufiragiază cu părinţii lor pe o insulă neloctiită; adulţii folosesc acest prilej pentru a schimba mediul de trai. Aid atârnă cele mai minuhate fructe în

copad, aşa că nu trebuie-şă-şi focă griji că vor suferi de foame sau lde sete.

Pe lângă acea Insulă nu trece niciodată vreun avion sau vreun vapor, deci copiii rup orice legătură cu alţi oameni pentru un timp îndelungat Nimic nu i-ar mai putea influenţa pe cei doi fraţi, cad ei nu mai au cotitact cu teorii şi idei despre crearea omului, a Pământului a Universului, a ha Dumnezeii…

Poate că este cel mai bun luertr care li s-ar putea întâmpla, să crească iară să fie influenţaţi sau manipulaţi Credeţi că dacă cei doi copii nu au fost crescuţi într-unpopor „ales” şi nţi au fost botezaţi, nu sunt priviţi la feMe

Dumnezeu? Sunt atât de răutăcios încât susţin chiar că tocmai aceşti copii ai lui Dumnezeu sunt mai aproape de El decât alţii, şi anume se află chiar lângă inima Lui. De ce? Pentru că sunt neutri, nu judecă pe nimeni, nu cern informaţii Ei sunt simpli şi Se bucură de asta. Ei sunt una cuiiatura, trăiesc natural şi armonios. Sunt nevinovaţi şi nu au gânduri care rănesc, pentru că nu sunt supuşi educaţiei şi legăturilor sociale.

Trăind izolaţi, lipsiţi de influenţe, aceşti copii duc un mod de viaţă neutru; ei pot să interpreteze viaţa aşa1 cum o cunosc prin contactul direct cu natura, cu Creaţia. Viaţa este

construită în aşa fel, încât prin observarea ei atentă, prin perceperea şi simţirea d, să putem învăţa să înţelegem întreaga operă a lui Dumnezeu. 1

Viktor Schaubeger (1885 – 1958), un inventator austriac genial, a încercat să obţină o cunoaştere a lumii din perspectiva maşinilor; el a transformat tot ce a observat în natură în mecanisme. Dacă cineva trăieşte conştient* de acţiunile, gândurile şi sentimentele sale, poate observa cum mediul înconjurător este în rezonanţă cu ele şi re-acţionează (re = înapoi); va înţelege mai devreme sau mai târziu că, atunci când trimiţi ceva, primeşti

înapoi. Devenim conştienţi de aceste legi, pe care le dtiţi aid, în această carte, şi de mărirea momentană a frecvenţei, atunci când trăim conştienţi. Trebuie să fim conştienţi: conştienţi cum mâncăm, cum bem, cum gândim, cum simţim, cum iubim. /.

Dacă acordăm atenţie deţii şi tuturor micilor întâmplări ale ei de peste zi, şi tiu le catalogăm ca simple coincidenţe, vom descoperi cu timpul un sistem de legi în spatele acestor întâmplări; totul se înscrie Mi-un mare plan, în care suntem invitaţi cu toţii şi în care toţi avem un rol, aşa cum au roţile dinţate dintr-un mare angrenaj. Fiecare dintre noi este o rotiţa cu o

anumită mărime, amplasată într-un anumit loc în angrenaj. Şi pentru că fiecare rotiţă are o altă dimensiune, locul nostru nu poate fi luat de nimeni altcineva. Iar dacă o rotiţă ar cădea, angrenajul s-ar opri. Este nevoie de contribuţia fiecăruia dintre noi, pentru ca viaţa să aibă un rost în final. Fiecare om îndeplineşte o sarcină anume în interiorul creaţiei, pe care o poate îndeplini doar acest suflet al lui. De abia când toţi şi-au îndeplinit misiunea, jocul este la final.

S-ar putea fiice o comparaţie cu un puzzle. De abia când toate bucăţelele sunt la locul potrivit, se poate vedea întreaga poză. Atunci când toate

bucăţelele sunt unite din nou şi formează un tot, când, jiul rătăcitor” se întoarce la tată, jocul a fost jucat până la capăt, se sfârşeşte.

Şi cel mai mare duşman sau concurent al nostru are o astfel de misiune. Chiar dacă lui nu îi este clar acest lucru, uneori poate chiar râde de aste, el are rolul lui pe care trebuie să-l joace. Timp avem întotdeauna, pentru că în lumea de dincolo nu există timp. Jucăm jocul atât de mult, până când ajungem la ţel, până când toţi s-au regăsit, până când fiecare a înţeles că nu merge fără el, că nu poate să se eschiveze. Fiecare are atâtea vieţi la dispoziţie, câte are nevoie, poate

exersa, exersa, exersa…

Prietena mea, moartea!

Moartea – fantoma-sperietoare a materialiştilor şi a Occidentului modem. Atâtor oameni din lumea întreagă le e fiică de moarte. De ce? Pentru că nu ştiu cine sau ce este moartea. Nu o cunosc deşi s-au întâlnit cu ea de atâtea ori.

Este vorba aici de neştiinţa despre ce se întâmplă Ja trecerea în lumea de dincolo, acesta este elementul care provoacă teama oamenilor. Dar ei înşişi sunt de vină, doar există destulă literatură în toată lumea şi, mai ales, există religii care dau răspunsuri concrete.

Celor mai mulţi oameni nu le este cu adevărat frică de moarte, ci njai mult de modul cum vor muri. Cu siguranţă, este mult mai neplăcut să mori cu o lamă între ochi, decât să te îneci. Dar nicio ciroză nu e de dorit, şi niciun om care moare de foame nu e de invidiat

Un om îşi poate lua adio de la viaţă foarte lent sau foarte brusc, printr-un accident

Dacă este vorba de o moarte normală, cum ar fi sfârşitul unei bunici iubite în patul ei, ne putem reprezenta mai bine stingerea din viaţă prin relatarea clarvăzătorului Robert, care a vegheat-o pe bunica lui din Wetzlar

pe patul de moarte.

Aceasta zăcea de zile întregi la pat, Într-o stare de semi-conştienţă, deşi păruse că nu vor mai trece multe ore până când va muri. Robert stătea împreună cu mama lui lângă patul bunicii şi a văzut deodată mai mulţi bulgări de lumină plutind în cameră, care apoi s-au oprit lângă pat la o înălţime de un metru. Aerul a început să sclipească şi bulgării se făceau tot mai mari. Iniţial se vedeau nişte forme fantomatice care se tot înteţeau, până când au început să se contureze mai multe chipuri luminoase. Robert le-a numit „îngeri, dar fără aripi”. El a precizat că aveau între 1,80 şi 2 metri,

aveau feţe fine, foarte frumoase, cu un zâmbet tăcut, încurajator. Îmbrăcaţi în veşminte albe şi înconjuraţi de o lumină albă, strălucitoare, stăteau acolo. Una dintre făpturi s-a desprins de celelalte, a plutit spre bunica lui şi şi-a pus mâinile pe pieptul ei. Celelalte s-au aşezat cam la aceeaşi distanţă una faţă de cealaltă, în jurul patului, şi s-au oprit Atui) că au mai apărut şi alte lumini care pluteau în cameră, care se roteau în cercuri deasupra patului: bulgări roşii, verzi, aurii şi violet

El povestea tot ce vedea, emoţionat, cu voce înceată mamei sale care stătea lângă el, dar care nu putea percepe nimic din toate acestea. În

orice caz, aşa mi-a spus ea mai târziu, putea simţi cum în cameră se instalase o atmosferă liniştită, de pace, şi cum o cuprinde un sentiment de fericire, ceea ce o făcu să plângă.

Apoi, Robert văzu dintr-o dată cum din bunica se desprinse o făptură albă cu trăsăturile bătrânei – corpul ei sufletesc – care începu să plutească la aproximativ un metrii deasupra lor. El vedea un şnur îngust, argintiu, care lega sufletul de corp; şnurul acesta este considerat cordonul ombilical dintre suflet şi fizic. În acel moment, bunica a mai schiţat un gest, ca şi cum ar fi vrut să mai zică ceva, dar în final rămase nemişcată. Robert a observat

atunci cum şnurul de argint s-a rupt, fiinţele albe s-au grupat în jurul sufletului şi au dispărut împreună cu el prin perete.

Ceea ce a văzut Robert atunci a fost o „trecere” clasică, un proces al morţii, aşa cum se întâmplă zilnic peste tot în lume. Numai că Robert a văzut ce se întâmpla şi în tărâmul imaterial.

Lângă toţi muribunzii sunt prezente spirite din lumea de dincolo, pe lângă îngerul păzitor, îndrumătorul spiritual, ca şi membrii ai familiei sufleteşti. Dacă moare un criminal sau un infractor, este prezent în orice caz măcar îngerul păzitor, dar care stă, poate, deoparte. Dacă un om a fost

foarte rău, se poate întâmpla să vadă multe fiinţe întunecate în junii lui, aşa-numiţii demoni care s-au hrănit ani la rând din energia şi ura sa. Se poate întâmpla ca îngerul păzitor să nu vină atunci lângă el.

În timpul procesului morţii, muribunzii îl pot vedea deja pe prietenii lor şi pe ceilalţi care aparţin lumii de dincolo, pentru ca şnurul dintre lumea de aici şi cea de dincolo devine deja transparent Dacă spiritele sunt prezente ca în exemplul lui Robert, ele ajută nu numai la crearea unei treceri cât mai armonioase, ci şi la desprinderea sufletului de corpul natural.

Povestirea lui Flavios despre moarte este asemănătoare:

„Moartea nu este sfârşitulvieţii, viaţa mai departe, dar alt mod; noi suntem mereu o parte a vieţii, care vine de la Dumnezeu şi întoarce la El”.

Moartea este în acelaşi timp o naştere, naşterea în lumea de dincolo. Trecerea clasică este cea pe care am aflat-o în capitolul 2 de la Paul Meek şi Susanne: traversarea unui tunel la capătul căruia sufletele sunt aşteptate de o lumină puternică. Ajunşi la capătul tunelului, bucuria revederii este mare. Familia sufletului îl ia şi-l însoţeşte mai departe, împreună ai

îngerul păzitor. Acolo, pe câmpuri, ei văd cele mai frumoase culori, pajişti, grădini şi florL

După cum dni aflat din cele mai diverse relatări, unele suflete mai rămân un timp la cei iubiţi şi urmăresc înmormântarea. Tocmai în această perioadă, după deces, nu trebuie să vorbim de rău persoanele decedate, pentru că acestea sunt prezente şi aud totul. Este şi perioada în care decedaţii încearcă cel mai mult să ia legătura cu noi; prin bătăi, prin stingerea şi aprinderea luminii, prin apariţii la televizor sau voci la radio…

Apoi sufletul îşi mai vede o dată cele mai importante etape ale vieţii,

examenele vieţii, atât cele pe care le-a trecut, cât şi cele pe care le-a picat Mai percepem o dată ce am simţit într-o situaţie sau alta şi la urmă ne evaluăm singurii nu Dumnezeu o face. Este un fel de justiţie proprie, ceea ce se întâmplă acolo. Aşa cum ne alegem viaţa înainte să ne încarnăm, aşa o evaluăm la sfârşit în mod normal îngerul păzitor este cu noi şi ne explică sau ne dă sfaturi. În orice caz, nu este ceva de care trebuie să ne fie teamă- Această fază durează mai mult sau mqţ puţin, dar un medium spiritual aşteaptă în mod normal cam un sfert de an înainte să încerce să ia legătura cu cel decedat De fapt nici nu e nevoie

să creeze o legătură, pentru că morţii vin de cele mai multe ori în cameră cu vizitatorii.

După cum am aflat între timp, ceea ce noi numim în mod obişnuit „cer” este un loc al luminii şi armoniei în care ne întâlnim cu alte suflete asemenea nouă, şi cu membri ai familiei. Legea rezonanţei face ca un suflet să atragă alte suflete de acelaşi fel.

După aceeaşi lege, jadul” este un loc în care se găsesc cei care se aseamănă, adică răutăcioşii se întâlnesc cu alţi răutăcioşi, mincinoşii cu mincinoşii, criminalii cu alţi criminali…

Venirea în acest loc nu este decizia lui Dumnezeu, ci se întâmplă datorită legii naturale a rezonanţei.

După ce am acumulat atâtea cunoştinţe despre lumea de dincolo, ne întrebăm cum trebuie să ne comportăm cu „moartea”? Să nu mai purtăm doliu, să nu mai îngropăm morţii ca până acum? Să schimbăm cele mai sufocante ritualuri şi predici? Ce îndreptăţire mai au atunci religiile oficiale? Aceasta este una dintre problemele importante: religiile împământenite au falsificat textele vechi cu scopul de a le induce oamenilor frica. Ele au descoperit iadul, cu Satana cu tot, şi Au anulat

ştiinţa reîncarnării (au înlăturat menţionarea acesteia în Noul Testament la Condliul ecumenic de la Constantinopol din 553 d. Ch.), doar pentru a obţine un anumit statut

Dacă oamenii ar fi învăţaţi despre viaţa de dincolo, despre reîncarnarea sufletelor, ar dispărea majoritatea conflictelor de pe Pământ. Oamenii ar privi prin cu totul altă prismă încetarea vieţii fizice şi nu s-ar mai lăsa atât de uşor manipulaţi.

Dar să ne întoarcem la întrebarea cum trebuie să ne comportăm când moare cineva? Ei bine, diversele religii practică acest lucru diferit Indienii şi vikingii au avut o legătură foarte

strânsă cu lumea spiritelor şi au comunicat foarte intens cu acestea. Cel mort era considerat erou. În Tibet, corpurile moarte sunt ciopârţite şi lăsate vulturilor. În India sunt arse într-o atmosferă sărbătorească; cine nu cunoaşte petrecerile pe care le dau oamenii de origine africană cu ocazia morţii cuiva?

În contradicţie cu acestea se află cultul morţilor la religiile care-şi asumă învăţătura Vechiului Testament Creştinii străvechi aveau altă atitudine faţă de moarte decât creştinii de astăzi. Atunci exista Iisus, învăţătorul adevărului care le povestea ascultătorilor despre lumea şi despre

legile spiritelor; creştinilor străvechi nu le era frică de moarte şi se lăsau chiar sfâşiaţi de lei, omorâţi de iudei şi de romanii şi astăzi?

Dar nu vreau să ne ocupăm mai mult de această temă, nu vreau să judec eu cine şi ce greşeşte în legătură cu trecerea în nefiinţă a unui om iubit Vreau să ne gândim, pur şi simplu, cum am putea să facem acest lucru cel mai bine, mai adecvat. Cum reacţionează fiecare este, până la urmă, problema fiecăruia.

Tineta noi doliu cu adevărat după cei iubiţi? Sau de fapt ţinem doliu pentru că acum suntem singuri, pentru că ne-au lăsat în urma lor? De ce ţinem

de fapt doliu? Ar trebui să ne punem sincer această întrebare, acum, să medităm! De ce suntem trişti la moartea unui om sau a unui animal pe care l-am iubit? Din cauza morţii persoanei respective? Sau pentru că persoana care a umplut o mare parte din timpul nostru, din gândurile noastre, a plecat de lângă noi? În ciuda faptului că după moartea fizică viaţa se continuă dincolo, suntem totuşi trişti. Cum se întâmplă acest lucru? Aşa ne luăm adio?

De fapt ţinem doliu mai mult pentru noi, cei care au murit sunt îngrijiţi şi înălţaţi!

Bineînţeles că suntem trişti, chiar

şi numai pentru faptul că nu o mai vedem pe persoana respectivă. Ne amintim de tot timpul petrecut împreună şi simţim cu tristeţe cum o parte din zi rămâne goală, pentru că ea lipseşte. Simţim nevoia sări vizităm mormântul şi să ne amintim în voie de timpurile vechi. Putem avea amintiri despre noi înşine, atunci când rememorăm o discuţie avută cu persoana dispărută.

Nu trebuie să mergem pentru morţi la cimitir, pentru că precis no să-i găsim acolo. Probabil că doar la început, adică imediat după ce au murit vor fi acolo, dar nu pentru că „locuiesc” acolo, ci mai degrabă pentru

că au rămas cu noi. Lumea de dincolo este peste tot şi prietenii noştri spirituali sunt întotdeauna exact acolo unde suntem noi şi Ö chemam. Uneori îi simţim foarte apropiaţi, alteori mai puţin.

Dar această perioadă trece şi viaţa merge mai departe. Aici este diferenţa. În cultul morţii! Deşi cineva a murit deja de mult timp, majoritatea oamenilor, cel puţin în spaţiul nostru cultural, fiţg la cimitir şi astfel îşi amintesc tot timpul de aceste persoane, nu pot să le lase să plece, şi din această cauză au mari greutăţi cu continuarea vieţii lor. Acest lucru nu este, cu siguranţă, ceea ce aşteaptă de

la noi cei care au trecut în lumea de dincolo. Nu-i aşa?

Cel care a murit nu-şi doreşte să suspinăm până murim şi noi înşine, să nu mai facem altceva decât să plângem şi să ţinem doliu, să nu ne mai întâlnim cu alte persoane (dacă suntem încă tineri). Cred unii cu adevărat că în lumea de dincolo există ceva atât de pământesc, de primitiv, cum ar fi gelozia sau singurătatea? Cu siguranţă că nu. Din toate relatările copiilormedium reiese clar că în lumea de dincolo, în afara zonelor întunecate, domnesc armonia şi unitatea; în general este vorba despre o familie, în care se susţin unii pe alţii şi se servesc.

De aceea, felul în care ne luăm adio de la ei depinde de propria noastră conştiinţă. Aspectul înmormântărilor este asemănător. Mortului îi este totuna dacă se va cânta la orgă, dacă coşciugul este din lemn masiv sau din scânduri strâmbe, dacă crucea mormântului este din marmură sau din piatră ieftină şi dacă numele este scris cu aur sau nu. Toate acestea sunt făcute mai mult cu gândul la ce vor rice oamenii din sat decât la ce rice mortul. Dacă florile sunt mereu proaspete şi mormântul curăţat, cu siguranţă că acestea nu sunt lucruri care să-i preocupe pe morţi; în schimb, ei se bucură atunci când vorbim despre

ei, când ne amintim de ei.

Aici aş putea să vă dau exemplul bunicului meu din partea mamei. (Bunicul meu din partea tatălui, Alois, mă ajută de ani de zile, din lumea spiritelor, să-mi scriu cărţile.) în martie 2000, am fost împreună cu bunica mea, deci cu soţia lui, la un medium britanic, pentru că bunica voia să afle, de la nişte rude care muriseră, mai multe lucruri, unele în legătură cu fratele decedat de scurt timp. Una din rude i-a transmis bunicii, prin medium, că bunicul va părăsi în curând tărâmul material, şi că, încet, va trebui să se pregătească pentru asta. Va trebui să-l lase să plece. Îi venise sorocul.

Când s-a încheiat şedinţa, Elsie, mediumul, mi-a spus ţinându-mă de mână că era vorba doar de câteva săptămâni, dar că n-a vrut să mă sperie dintr-o dată Aşa s-a şi întâmplat.

De fapt, bunicul voise să plece ctţ mai bine de un an în urmă; el o spunea mereu, deşi la 91 de ani era încă în putere (la 90 de ani conducea maşina). În ultimul an a avut o cădere a vitalităţii şi a poftei de viaţă, fapt ce i-a dat de înţeles că nu va mai dura mult Bunica îi spunea tot mai des că dacă se va degrada în continuare, va ajunge să aibă nevoie de îngrijire specială şi că ar fi momentul să părăsească scena.

Oamenii bătrâni dorm tbt mai mult

şi aţipesc chiar şi peste ri, tot timpul, ceea ce indică faptul că sufletul iese tot mai des şi „gustă” din lumea de dincolo. Aceasta este moartea clasică. Bătrânii simt că a sosit timpul să părăsească tărâmurile pământene şi se retrag singuri. Indienii îşi părăsesc wigwam-urile lor, eschimoşii pleacă din iglu-uri pentru a se retrage în locul unde vor muri, la fel fac şi tibetanii sau arabii… pentru că ştiu ce îl aşteaptă.

Aşa a semnalizat şi bunicul meu că în curând va intra în somnul veşnic. După cum am scris deja, bătrânii povestesc, cu puţin timp înainte să moară, că şi-au văzut rudele care aii murit şi că aceştia îi aşteaptă. Acesta

este un indiciu dar că vor merge în curând în lumea de dincolo. Abund trebuie săi facem să se simtă cât mai comod şi să îi lăsăm să plece.

Numai că e uşor de zis... După 62 de ani de căsnirie îl cunoşti destul de bine pe cel de lângă tine ca să simţi când ia venit ceasul. Dar să îl dai drumul să plece este altceva. Te gândeşti că ar fi mai bine pentru partener să intre în lumea spiritelor înainte să aibă dureri, că acolo va întâlni suflete la fel ca el, dar să îi dai drumul este greu. După ce ai trăit atâta cu el, este altceva decât atunci când divorţezi după câţiva ani de ale sau când un partener moare de tânăr

într-un accident de maşină (deşi aşa ceva este greu de apreciat). În orice caz, bătrânilor li se creează un gol imens atunci când le moare partenerul; cu greu se poate închipui un gol mai mare decât la dispariţia omului cu care ai trecut printr-un război, ai construit o casă şi ţi-ai creat o familie, cu care ai fost împreună zi şi noapte. Nid munca, nici cititul sau alt fel de terapii cu care să-ţi ocupi timpul nu ajută.

Bunicii mele îi era foarte teamă de singurătate, de lipsa unui partener de discuţii. Mama mea are şi ea capacităţi de medium (copil fiind văzuse spiritele morţilor), şi a simţit că tatăl ei va pleca, aşa că a zburat din noua ei

patrie, Palma de Mallorca, spre bunica. Ea a purtat discuţii lungi cu mama sa, în care o atenţiona mereu ci era important să îl lase pe tatăl ei să plece.

Oricât de trist era să vorbească despre asta, era necesar: Bunica a înţeles acest lucru şi l-a prelucrat singură, pentru ea. Apoi a vorbit cu bunicul despre asta, şi de atunci el a început să-şi ia adio de la membrii familiei. Eu mă pregăteam să plec într-un concediu de două săptămâni în Grecia şi ştiam că va muri în timpul concediului meu. Din această cauză, l-am rugat în gând să-mi dea un semn dacă va fi cazul.

Aşa s-a şi întâmplat în noaptea

dinainte să moară am avut un vis în care mi se scotea un dinte, iar prietenul meu, psihologul care m-a însoţit în Grecia, mi-a spus imediat, fără să ştie de bunicul meu, ce semnificaţie avea visul: cineva din anturajul meu va muri. Apoi mi s-a stricat telefonul mobil timp de două zile, acesta fiind singura modalitate prin care mă puteau contacta. Aceasta a fost tocmai perioada în care bunicul s-a întors în viaţa de dincolo, s-a întors acasă.

Când am ajuns în ţară, am aflat şi cum se înmplase. Unchiul meu venise la München şi toţi trei, adică soţia lui şi cei doi copii, stătuseră lângă bunicul,

când acesta a adormit în pace – cu zâmbetul pe buze. Nu se poate mai clasic! în afară de asta, cu puţin înainte să zbor în Grecia, încetase să mănânce spunând clar: „Nu mai vreau!” în acest fel se despart, de noi oamenii de pretutindeni (oricum, şa se despart cei care sunt legaţi cât de cât de natură sau măcar îşi cunosc propriul ritm şi potenţialul energetic).

În timp ce scriu rândurile de faţă, sunt conştient din nou că această experienţă, adică despărţirea de un om iubit în care aveam o imensă încredere, nu este deloc uşoară. Chiar ştiind toi ce am spus până acum despre lumea de dincolo, procesul despăiţirii este

totuşi, din fericire, unul emoţionant, este o parte a vieţii. Despărţirea aparţine vieţii.

În februarie 2001, a murit o rudă care Sra ocupat toată viaţa ei cu spiritualul, şi împreună cu bunica am mers la ea la spital pentru a ne lua rămas bun. M-aş fi sustras cu plăcere de la această despărţire, dar îndrumătorul meu spiritual m-a îndemnat să merg şi eu. A fost o oră tristă pentru bunica mea şi pentru mine. Ea era mai vitează decât mine şi vorbea cu rudele noastre. Însă din când în când îşi pierdea firul discuţiilor şi izbucnea în plâns. Eu însumi de-abia mă abţineam să nu plâng. Cu toate

astea am reuşit, cu puţin timp înainte să plecăm, să-i şoptesc muribundei câteva propoziţii la ureche spunându-i că nu trebuie să-i fie teamă, că „dincolo” era aşteptată şi că ne vom vedea din nou, la care ea răspundea cu un „da” liniştit Mai mult nu am mai fost în stare săi spun, pentru că nu mai aveam voce. Când bunica şi cu mine am părăsit camera plângând, aruncându-i o ultimă privire mi-a fost clar că femeia chiar nu avea probleme cu trecerea în lumea spiritelor. Lăsa impresia că ştie cu certitudine a ne şi ce o aşteaptă şi emana o enormă linişte.

Când am ajuns în maşină, vocea

mea interioară mi-a spus că acesta era un început pentru mine să vin în apropierea oamenilor atunci când mor şi îşi iau rămas bun. Şi mi-a mai spus că mă voi despărţi de mulţi alţi oameni şi că din această cauză ar trebui să încep cu „exersarea”. Va veni o perioadă când datorită evenimentelor oamenii vor muri ca muştele, şi atunci va fi foarte important să ştim cum săi însoţim pe oameni la moarte”.

La sfârşitul lui martie, bunica mea a fost din nou la mediumul britanic, şi fără să fi spus măcar o singură silabă, Elsie Poynton i-a povestit că era prezenta o femeie care murise de curând şi care voia să-i mulţumească

bunicii că o vizitase înainte să moară. Printre altele i-a povestit că a fost primită de toate rudele sale – familia ei de suflet

Pe cât eram de siguri că rudele noastre se arătau „de dincolo”, pe atât ne-a devenit mai clar acest lüeru când a apărut bunicul Harry. La zece zile după ce a trecut în lumea de dincolo, deja vorbea prin televizorul care mergea, cu bunica mea. Ea nu înţelegea exact ce spunea el, dar putea să-i recunoască clar vocea. Pe urmă, în anumite momente, începea să licărească lumina, de multe ori tocmai atunci când se gândea intens la el.

El a ales a altceva pentru a se face

remarcat în casa bunicilor mei există un ceas mare de perete de care atârnă două lanţuri cu greutăţi. Acestea trebuie ridicate de două ori pe zi, pentru ca ceasul să nu se oprească. Acest ceas avea o importanţă deosebită pentru bunicul Harry. În special în ultimii ani, pentru că stătea mai mult în casă, era pentru el un adevărat ritual să tragă aceste greutăţi de două ori pe zi. Acest ceas bate o dată la o jumătate de oră, iar la ora fixă bate numărul orei respective; şi asta cu un gong puternic. În ultimele luni s-a tot întâmplat ca ceasul să bată un gong între ore, de exemplu la 9 şi 19 minute. Noi suntem convinşi că este bunicul

nostru care ne dă un semn prin ceasul lui, că are grijă de bunica.

De când bunicul a trecut în lumea imaterială, bunica mea a fost de mai multe ori la mediumul britanic. Ultima oară când a apărut şi ruda noastră de cate v-am vorbit, bunicul, pus pe şotii, ne-a dat un mesaj simbolic. Mediumul l-a văzut cum împingea un cărucior de copii în timp ce ne dădea de înţeles, cu un rânjet, că urmau forţe tinere, copii.

Puţin după moartea bunicului, în anul 2000 de Rusalii, tatăl meu a participat la un congres pe tema puterilor mediumice în Kißlegg/Aligäu. La acest congres era prezent şi mediumul germano-britanic Doris

Forster, care în mod asemănător cu Paul Meek de care am amintit la începu tuvcărţii, conducea şedinţe cu o singură persoană şi îşi folosea cunoştinţele şi în faţa grupurilor. Într-o după-amiază a congresului, ea a ţinut un discurs despre mecanismele spirituale care trebuie observate în relaţia noastră ai familia spirituală din lumea de dincolo. Este nevoie de şcolire de durată şi de o încredere în medium pentru a construi un contact între lumea de aici şi cea de dincolo. Cuprinşi de euforie, aparţinătorii morţii s-ar înghesui să apară la astfel de contacte, pentru a demonstra familiilor lor că ei trăiesc în

continuare. Ar exista şi în lumea de dincolo o fiinţă specială în a cărei sarcină cade exact mejdiumul pământean – un fel de îndrumător spiritual pentru medium, care are grijă să fie ordine, mai ales ca în aceste procese spirituale să domnească claritatea şi seriozitatea.

În special la cei care au murit de curând, ar fi un mare risc ca prin emoţii puternice şi dureroase să fie pusă în pericol construirea unei relaţii. Doris sfătuieşte ca la primul contact să nu vină însuşi partenerul sufletului din lumea de dincolo, ci o rudă îndepărtată care ar trebui să preia această sarcină. Dacă nu este posibilă această cale,

atunci vor apărea întâi rude destul de îndepărtate din lumea de dincolo la care întâi trebuie tatonat: cine era unchiul Karl? Ce nepoţi avea?... După aceea, dintr-o dată vine partenerul aşteptat cu atâta nerăbdare şi ia cuvântul.

În cazul nostru a mai apărut o variantă interesantă în crearea contactului. Doris ţine seminalii în Germania pentru formarea medium urilor spirituale în stilul clasic englezesc. Unul dintre participanţi a reuşit să ajungă un medium desenator. Asta înseamnă că învăţase să surprindă, prin schiţe rapide cu creionul, feţele celor din lumea de

dincolo. În timp ce Doris îşi expunea cursul de fiecare dimineaţă, mediumul artist şi-a desenat primul tablou, adică imaginea primei fiinţe din viaţa de dincolo care se pregătea să trimită mesajul. Era vorba despre un domn plin de demnitate, care avusese voie să se întoarcă acasă de curând. Când arătă tabloul ridicându-l deasupra capului, tatăl meu şi-a dat seama că era bunicul Harry, lucru pe care-l simţise intuitiv înainte să vadă tabloul. Bunicul „se băgase” din nou în faţă, plin de curaj (în timpul vieţii sale pământeşti fusese director în industrie, ofiţer în timpul războiului şi pe urmă patron, deci a ocupat tot timpul poziţii

proeminente). Tatăl meu l-a recunoscut în tabloul care dovedea „apariţia” lui transcendentală.

După-amiază, tatăl meu a avut o şedinţă privată cu Doris şi bunicul Harry a fost din nou prezent, a relatat detalii de la înmormântarea sa, şi a asigurat că vrea să rămână în continuare capul familiei., În timpul vie fi nu aveam niciodată timp să citesc, acum potsăofac, în jurul meu este plin de cărţi”.

El a povestit că a fost odată la ziua unui copil cu mine, atunci când am luat-o pe bunica la una dintre surorile mele. Şi aici se potriveau lucrurile.

Găsesc că este foarte important să

amintesc aid faptul că, pentru a putea intra în contact cu o rudă care a murit, cu un copil sau un partener, nu trebuie neapărat să mergem la un medium. Familia noastră spirituală este cu noi; chiar dacă cetăţeanul normal, fără talent mediumic, nu-i poate percepe, ei toţi sunt aid. Ei ne aud când vrem să le spunem ceva. Cel mai bun fir îl avem cu îndrumătorul nostru spiritual şi cu îngerul păzitor, dar când suntem în situaţii dedsive, mai vin mulţi alţii să ni se alăture. Putem vorbi ai încredere cu aceştia, ca şi cum ar fi vizibili. Poate că simţim îrttr-o împrejurare sau alta prezenţa lor. Bineînţeles că acest lucru este valabil şi pentru animalele noastre

întoarse acasă. Ş ele sunt cu noi, după cum am aflat deja din capitolul despre animale, în lumea de dincolo.

Când morţii ne bat la uşă.

Propoziţia „trebuie să-i lăsăm pe cei morţi în pace” am discutat-o deja şi am stabilit că este vorba despre morpi-spirite şi nu de scumpii noştri prieteni sau rude care au murit Cu toate astea, sunt de părere că ar trebui să lăsăm în pace lumea de dincolo, în afara situaţiei în care avem un motiv absolut important

Dar ce se întâmplă atunci când morţii ne contactează? Ce se întâmplă când aceştia nu ne lasă în pace? Dacă ne apar în vis sau acasă? De multe ori

vin pentru a ne împărtăşi ceva. Uneori numai pentru a-şi lua rămas bun sau să ne spună că le merge bine şi nu trebuie să ne facem griji pentru ei. E posibil şi să aibă ceva important să ne spună, să clarifice o neînţelegere sau să repare o vină.

Alteori decedaţii vor să se scuze că ne-au făcut să suferim. Unii au luat decizii greşite din cauza cărora au suferit familia sau partenerul. Nu toţi au trăit în pace şi armonie. Au existat scandaluri şi certuri din motive financiare sau familiale, gelozie şi invidie, lipsa iubirii, singurătate sau chiar violenţă. De multe ori, situaţia este de aşa natură că o persoană a

murit, dar emoţia, supărarea sau furia sunt prezente încă ani mulţi. Unul este dezmoştenit, altul a fost blestemat pe patul de moarte…

Ce facem atunci?

Dacă un om încă în viaţă îşi caută liniştea sufletească, atunci poate fi chiar convenabilsă căutăm un medium pe care ne putem baza, pentru a clarifica o dată pentru totdeauna astfel de probleme. După cum am mai spus, evit să merg la un medium aşa, pur şi amplu, din curiozitate. Nu este doar un joc sau un mod plăcut de a-ţi petrece timpul liber. Să nu uităm cuvintele ucenicului vrăjitor: Nu a mai scăpat niciodată de spiritele pe care le-a

chemat.

Din experienţa mea de până acum (şedinţe nenumărate, singur sau împreună cu alţii, interviuri…), ştiu că se întâmplă în 99% din cazuri ca prietenul sau ruda noastră de dincolo să vadă astăzi lucrurile altfel decât în timpul vieţii. Fiecare suflet are posibilitatea să-şi mai urmărească o dată viaţa care a trecut, dintr-un punct de vedere obiectiv, şi astfel să stabilească legături în continuare. Aşa se întâmplă că la şedinţele cu mediumul care lasă un mort să vorbească prin el, se ajunge la cererea iertării; mortul, care acum îşi vede altfel viaţa şi comportamentul, îşi cere

iertare. În acelaşi timp îşi cer iertare şi cd care întreabă, cei care regretă ceva. Astfel, cineva poate scăpa de o mare greutate de pe suflet spunând lucrurile nerostite până atunci.

Uneori, mortul doreşte să comunice ceva important pentru cei rămaşi aid. De pildă, vrea să-i comunice soţiei sale unde este testamentul pe care familia îl căuta disperată de la moartea lui. Asemenea lucruri au însă un aspect mai puţin spiritual.

Există multe poveşti despre şi cu mediumuri bune sau clarvăzători buni. Unul dintre cele mai marcante cazuri s-a petrecut în familia mea, şi nu pot să

nu vi-l prezint aici. Pe de o parte pentru că este sută la sută dovedit – mai multe persoane au fost martori – şi pe de altă parte pentru a arăta cât de strânse pot fi ochiurile modelului de viaţă pe care ni-l propunem pentru o încarnare.

După război, bunicii mei din partea mamei» au întors împreună în locul de baştină, la Bischofswerda, în Saxonia. Bunicul meu, Harry, care îşi pierduse locul de muncă din cauza războiului, se afla într-o zi a anului 1952

Împreună cu bunica mea într-un tren spre Berlin; voia să expedieze documente ale fostei sale firme din Berlin undeva în Vest. În tren, imediat

după Dresda, au fost cercetaţi de poliţia din Est şi documentele au fost găsite, motiv pentru care au fost nevoiţi să se întoarcă, sub paza, la Dresda, unde au fost cercetaţi în continuare. Considerat spion occidental, bunicul Harry a fost ţinut sub cea mai atentă observaţie timp de două zile.

După câteva luni, bunicul meu a devenit acţionar la o firmă care producea flori şi podoabe cu pene. Într-o zi a dus marfa unor clienţi din Berlin. Unul dintre aceşti clienţi l-a întrebat dacă este. Îngrijorat de ceva, pentru ca aşa părea. Bunicul a spus că da, la care acest domn i-a spus: „Mergeţi la

doamna Kardosch, care este clarvăzătoare şi care mi-a prevăzut viitorul”.

Acest domn fusese confecţioner de pălării şi doamna Kardosch îi spusese că ar trebui să-şi schimbe colecţia, să se reprofileze pe băşti, că i-ar merge mai bine. Într-adevăr, a avut parte de un mare succes.

Bunicul s-a informat doamna Kardosch era o nemţoaică măritată cu un ungur. Era deja o clarvăzătoare foarte cunoscută, lucra mână în mână cu poliţia ajutându-i să ia urma răufăcătorilor. În acelaşi timp era şi sfătuitoarea unora dintre cele mai mari concemuri din Germania de atunci – şi

o făcea cu succes.

Bunicul Harry merse deci la ea şi se programă. Îşi spuse numai numele de familie. Uimirfea bunicului fu mare atunci când doamna, elegantă, se aşează pe un fotoliu şi, fără să-l întrebe nimic, închise ochii şi începu să-i spună următoarele:

el şi soţia lui fuseseră arestaţi pentru o scurtă perioadă ar trebui să se miite în Vest şi să se stabilească în Stuttgart, unde îşi vor putea fonda o firmă. Bunica îl va ajuta la muncă. Vedea o clădire mare, cu multe ferestre mari. Întâi se făceau nişte pachete mici, pe urmă mai mari şi în final unele foarte mari.

Bunicii mei vor realiza ceva care se va aşeza pe cap ca o coroană şi care va străluci (spunând asta Ecu nişte mişcări cu mâinile în jurul capului).

Să nu se asocieze în niciun caz cu cineva în afaceri, ci să fie independent.

Au doi copii, o fată şi un băiat Fata se va căsători cu un bărbat care va purta halat alb. Fiul va avea greutăţi la şcoală, dar ele vor trece şi va deveni un bărbat destoinic.

Astăzi, bunica mea poate confirma că totul s-a întâmplat întocmai. Au plecat în Vest şi acolo au primit de la un verişor o informaţie apărută în ziarul Süddeutschen Zeitung, că o firmă din Stuttgart era scoasă la

vânzare. Aşa au ajuns bunicii mei la Stuttgart. Ei au preluat o firmă care făcea podoabe pentru mirese şi obiecte de cult religios. Au fabricat coroniţe cu strasuri strălucitoare, după cum li s-a prezis. Mama mea se căsătorit cu un bărbat în halat alb, un farmâdst, care a devenit tatăl meu. Şi fiul lor a avut necazuri la şcoală, exact cum spusese clarvăzătoarea. Mai târziu au construit o firmă mare într-un alt loc, în Baden-Württemberg, care avea multe ferestre mari şi din care au fosttrimise pachete tot mai mari.

Este ceva! Pentru această poveste există mai mulţi martori, care mai întâi, cei drept, au râs şi au făcut

glume deque ce ia spus doamna Kardosch bunicului meu. Bunicii mei şi familia lor au fost oameni cu picioarele pe pământ, deosebit de lucizi şi cumpăniţi. Cu. Atât mai mare le-a fost mirarea peste ani, când aceste lucruri sau adeverit

Fără îndoială se pune întrebarea unde mai rămâne loc, în acest caz, pentru liberul arbitru? Avem o libertate sau nu?

În această privinţă, relatările copiilor diferă. Toni, care descrie viaţa ca pe un computer, spune că totul ne este predestinatde noi înşine. Susanne şi Arian sunt de părere că există mai multe drumuri stabEte de căi pre

destinate pe care noi, fiecare după decizia pe care am luat-o, putem atinge acelaşi scop. Aşa cum într-un joc pe calculator există mai multe modalităţi de a rezolva o situaţie, iar jucătorul decide pe care o alege. Cu toate astea, deşi există ieşiri diferite, deci diferite finaluri ale jocurilor, scopul este acelaşi – calea. Scopul jocului este să te distrezi. Esus, învăţătorul adevărului, a spus: „Eu sunt calea şi nu scopul!”

Tălmăcit pentru viaţa noastră, acest lucru ar putea însemna că toţi participăm la acelaşi joc de calculator – viaţa pe Pământ Fiecare dintre noi joacă un rol şi fiecare jucător poate lua

diferite decizii în timpul jocului, poate schimba calea şi la final să găsească o altă ieşire. Dar acest lucru este stabilit dinainte, pentru că de la începutul jocului sunt date mai multe posibilităţi Până la urmă, nu este vorba de cefe când sau şase deznodăminte diferite ale jocului, d despre deciziile pe care le ia fiecare, ce alegem şi ce evităm, pentru a avea anumite experienţe în timpul jocului, pentru a primi impresiile pe care le primim. Ajungem astfel la ceea ce Siddhartha Gautama Buddha a aflat cucând sute de ani înaintea lui Iisus: „Calea este scopul!”

Avem sau nu un liber arbitru? Am putea răspunde: „În general da, dar

uneori nu” Deci, cum e? Mai amplu: dacă noi înşine ne creăm planul vieţii, modelul vieţii noastre se naşte din voinţa noastră. Din această cauză, cele mai importante etape din viaţă sunt stabilite în Prealabil de către noi! Dar numai cele mâi importante! Cum ajungem la fiecare dintre aceste etape, durere sau cu bucurie, asta depinde de noi. Aid, voinţa noastră, aşa cum o cunoaştem pe Pământ, variază.

Acum se impune următoarea întrebare: Dacă îi avem de partea noastră pe îngerul nostru păzitor şi pe îndrumătorul nostru spiritual, aceştia, fiind cei mai informaţi despre modelul nostru de viaţă, ne trimit anumite

impulsuri prin gândurile şi intuiţia noastră, pentru a urma cât mai bine modelul vieţii. Întreb atunci din nou: câte dintre „propriile noastre decizii” sunt cu adevărat ale noastre?

Dar povestea de mai înainte nu s-a sfârşit încă. Curioşi, tatăl şi-unchiul meu Cifiul cu greutăţi la şcoală”),» au dus şi ei la doamna Kardosch, dar au avut o totală dezamăgire. Nimic din ceea ce le-a spus nu»-a potrivit, sau în orice caz, foarte puţine. Cum aşa? Ce se întâmplase?

V-aţi întrebat desigur, cum de eu, care am fost până acum la peste o sută de mediumuri, vă sfătuiesc să nu faceţi asta. Ei bine, este vorba exact despre

această problemă pe care am încercat să mi-o explic eu, ca om de ştiinţă, şi anume, de ce un medium nimereşte tot ce ace pentru mine, şi peste zece minute, când intră prietenul meu, nu mai nimereşte nimic, sau invers.

Experienţele mele au arătat că siguranţa cu care un medium nimereşte sau nu adevărul, depinde de trei factori importanţi:

Mobilul celui care vizitează mediumul

Mobilul şi starea de spirit a mediumului însuşi

Cum ai venit la medium.

Mai întâi despre mobilul ceha care întreabă. Este cu adevărat important

din ce motiv căutăm mediumul şi vrem să creăm prin acesta un contact cu lumea de dincolo. Dacă este vorba de lenea de a decide singuri sau de simpla curiozitate, atunci fiinţa care vorbeşte prin medium este mai puţin „sus-pusă” (casă exprimăm acest lucru în cuvintele naive ale oamenilor).

Dar dacă pornim de la faptul că vizita are un substrat important, poate o boală gravă a unui membra al familiei sau o corectare substanţială a propriului dram al vieţii, atunci relatările celor din lumea spiritelor sunt cu siguranţă mai concrete şi mai detaliate. În majoritatea cazurilor, relatările şi sfaturile sunt prezentate în

aşa fel, încât să primeşti un indiciu despre situaţia actuală, dar în general indiciile sunt alese astfel încât cel care pune întrebarea trebuie să devină activ, pentru a schimba problematica dată.

Unii nu aşteaptă de la un1 mort care le vorbeşte prin medium decât informaţii de genul: unde a ascuns testamentul, unde sunt conturile secrete... S-a întâmplat şi asta, dar mai rar. De obicei, dragii noştri vin pentru a ne spune că le merge bine, că se bucură să ne vadă, că ne iartă pentru vreo faptă nelalocul ei, sau ca le pare rău de ceva ce au făcut ei. Prietenii noştri din lumea spiritelor se îngrijesc

mai puţin de problemele noastre financiare şi mai mult de sufletul nostru, de conştiinţa noastră, de modul cum ne comportăm, de deciziile sau de sănătatea noastră.

Cei din lumea spiritelor nu vor să devenim dependenţi de ei şi de sfaturile lor. Dar nu vor nici ca noi să ascultăm de sfiiturile altora. Ei îşi doresc să ne vadă că ne urmăm propriile noastre gânduri, sentimente, că ne impunem propriile noastre păreri. De aceea ei aleg cel mai bine drumul pasiv, Eră influenţă directă.

Pe scurt nu ne este dăruit nimic din lumea de dincolo, nici de la îngerul păzitor mid de la îndrumătorul

spiritual sau de la un membru al familiei sufletului. Îndrumătorii noştri spirituali şi îngerii noştri păzitori ne cunosc foarte bine, mai bine decât ne cunoaştem noi. Ei ştiu când vrem să ne eschivăm de la ceva, când ego-ul nostru strigă sau când este încăpăţânat, când ne distrăm şi când plângem. Ei ştiu la fel de bine când ne simţim ringuri şi părăsiţi, şi când ne gândim la renunţare. Dar niciodată nu ne vor prelua munca şi nu ne vor dărui ceva gata făcut Până la urmă, jucăm jocul vieţii", pentru ca sufletul nostru să poată trece prin toate experienţele posibile în timpul trăirii în această dimensiune – materia! îndrumătorii

noştri spirituali sunt, cei drept, de partea noastră, dar ne lasă să acţionăm ringuri. Din cele arătate despre copiii-medium s-a putut observa clar că aceştia nu prea au privilegii, ba chiar dimpotrivă. Se cere mai mult de la ei decât de la alţi copii în probleme ca încrederea, disciplina, responsabilitatea.

Depinde de noi să devenim activi. Ajută-te singur, şi atunci îţi ajuta şi Dumnezeu! Dacă suntem activi, atunci însoţitorii noştri imateriali ne iau pe sus. Dar întreaga responsabilitate este a noastră. Slavă Domnului!

Ajutoarele noastre din lumea de dincolo urmează sfiiturile pe care noi li

le-am dat, înainte să venim din cer, pentru a adeveri aid ceea ce am planificat atât de mândri (Când o să ßu jos, o să fac asta şi asta şi pe urmă…”). Dar există o problemă: noi înotăm în râul uitării (vechii gred fi numeau Lethe), suntem sărutaţi de îngerul uitării. Uităm totul – de unde venim, legătura noastră cu Dumnezeu, pe prietenii noştri spirituali pe care-i cunoaştem de secole şi cu care schimbăm rolurile (o dată suntem îngerul păzitor, altă dată cel care acţionează pe Pământ). Şi apoi, după o anumite peribadă, când începem să ne trezim, devenim conştienţi încet, dar sigur, că probabil neam propus prea

multe în lumea de dincolo, că de fapt nu aşa aveam de gând să iasă lucrurile…

Persoanele din lumea de dincolo ne vorbesc printr-un medium, explicându-ne viaţa anterioară, pentru a ne face săăânţelegem de ce ne aflăm într-o situaţie sau alta şi ce putem învăţa din ea. În special ne darifică faptul că noi înşine am fost cei care am hotărât să trecem prin ceea ce tocmai trecem, şi că ar trebui să avem mairmultă încredere. Să avem încredere în drumul ales şi să fim pregătiţi să riscăm, aşa cum ne imaginam că este eroul nostru personal; este foarte important, este un lucru esenţial

pentru a atinge scopuri cât mai înalte aici pe Pământ. Starurile din întreaga lume nu s-au născut aşa. Toţi au o pregătire dură în spatele lor, nopţi nedormite, multă disciplină, până când au deveniteeea ce sunt astăzi. Un proverb american spune: „Nu poţi urca pe scara succesului cu mâinile în *

Calitatea unei şedinţe nu depinde numai de mobilul celui care întreabă, ci şi de mobilul medâumnim. Există cu siguranţă unele mediumuri care câştigă bani prin activitatea lor, şi nu mai atu altă motivaţie. Mediumurile cu care lucrez eu (mai ales pe plan profesional) consideră că rolul lor este acela de a crea un contact cu lumea

spiritelor în mod cinstit, sunt un canal absolut neutru pentru cei care o cer, le transmit acestora au de spus cei din lumea de dincolo, indiferent ce fel de om eştş cel care vine şi vrea să afle.

Oamenii înşişi se exprimă adesea: primit acest (jar de la Dumnezeu pentru a-i ajuta pe alţii şi nu pentru a mă pune pe mine Din această cauza, unii nici nu cer onorariu pentru serviciile lor şi iau doar de li se lasă. Unii dintre ei lucrează, au o slujbă normală şi îşi oferă serviciile doritorilor numai seara sau la sfârşitul săptămânii. Alţii însă aii făcut din acest dar o meserie, şi lucrează serios, cu preţuri acceptabile.

Există şi mediumuri care lucrează profesionist de zed de ani şi care au căpatat o experienţă» dar şi unii care spun lucruri la întâmplare, lucruri pe care le pricep şi ei aşa, (jie la un vizitator. Din această cauză trebuie să fini atenţi la acest criteriu, pentru că nu orice medium este sufident de şcolit şi nu are sufident de ihulta experienţă, ca să poată să trieze informaţiile greşite.

Înainte de toate trebuie să fim conştienţi de un lucru: multe medittriiuri cred că primesc informaţiile de la Sul la de la îngerul lor păzitor sau din Cronica-Akasha, dar de fapt încearcă să sondeze

subconştientul celui care pune întrebările.

Se ajunge la următoarele scenarii: ei înşişi sunt convinşi de faptul că într-o viaţă anterioară auttăit în Egipt sau în Atlantida… Este subiectul lor favorit, au dtit nenumărate cărţi pe această temă, au vizitat locurile şi au vorbit cu mulţi prieteni despre asta. Uneori visează aceste locuri. Mu înseamnă nimic dacă! le visează. De obicei ni se arată prin vis ceea ce subconştientul nostru încă nu a preludat, şi ceea ce ne preocupa. Visele prelucrează aceste teme aflate încă în stare brută.

Cu toate astea, ei sunt convinşi că au fost un anumit personaj în istorie,

sau cel puţin că au trăit în vremuri speciale. Conform legii rezonanţei, vor atrage acum exact un-medium care le va confirma aceste lucruri – pentru că iese la iveală subconştientul!

V-am ameţit? Vă mai ajut puţin: mediumul britanic Paul Meek relatează în cartea sa, Lumea de dincolo este la un pas de noi, că la un seminar de întoarcere în timp, printre oamenii care au fost conduşi înapoi într-o viaţă anterioară, prin hipnoză, unele persoane erau posedate de fiinţe străine. El, clarvăzătorul, vedea persoana transpusă în hipnoză în starea ei, şi o altă fiinţă în spatele acesteia. O astfel de persoană

posedată crede atunci că relatează dintr-o viaţă anterioară, când de fapt informaţiile vin de la fiinţa care o posedă. (De ceea este indicat ca atunci când facem o întoarcere în timp să avem un clarvăzător lângă noi pentru a vedea dacă s-a agăţat de noi o altă fiinţă, posibil un mort) Ce se poate întâmpla la întoarcerea în timp, se poate întâmpla şi la un medium sşi anume, ca fiinţa posedată să fie cea care transmite, şi nu persoana însăşi. Nu am vrut să vă încurc, dar există şi această variantă.

Şi nu uitaţi! Şi mediumurile sunt Dacă vizitaţi un me dium, fie el copil sau adult, nu uitaţi că din celelalte

puncte de vedere este un om foarte normal. Până şi mediumurile pot avea o zi proastă. Asta s-ar putea întâmpla chiar în ziua când sunteţi dumneavoastră acolo. Pentru alţii mediumul este un bun canal spre lumea imaterială doar atunci când este foarte curat, liber de griji şi influenţe din afină.

Ce vreau să vă spun cu asta: orice v-ar spune un medium, copil sau adult, nu vă bizuiţi sută la sută pe asta! Luaţi relatările ca pe un sfat bun, ca pe un alt punct de vedere asupra situaţiei respective.

Din aceste motive vă sfătuiesc, în ciuda preocupărilor mele, să aveţi

grijă! Un medium nu este neapărat un medium autentic, şi mai ales trebuie să avem grijă cum ajungem să ne întâlnim cu dL întâlnirile cu adevărat eficace sunt cele în care oamenii sunt aduşi unul în faţa celuilalt datorită împrejurărilor, în mod întâmplător, deci când iniţiativa nu aparţine celui care vrea să afle. Întâlnirile întâmplătoare ascund, de fapt, o intervenţie din partea spiritelor care au „aranjat” această întâlnire pentru că au ceva important de comunicat

„Mânia este iadul, iar raiul este atunci când îl simţi pe Dumnezeu”.

Marcos, la trei ani.

În ce ti poate fi folositioare pentru

noi preocuparea faţa de hiraea de dincolo?

Prin însăşi confirmarea faptului că există o lume de dincolo este evident că „viaţa” noastră de aid, de pe Pământ nu este altceva decât un mare joc, o mare şcoală, în care adunăm toată experienţa posibilă. Eu, personal găsesc că un contact cu lumea spirituală, în special cu familia sufletului din lumea de dincolo, ne poate scăpa de mult stres şi de multă încordare în anumite situaţii. O problemă are alt conţinut şi altă valoare din punctul de vedere al unui mort, decât din punctul nostru de vedere.

Nu mai considerăm că viaţa fizică e atât de fărâmiţată. Multe situaţii în care înainte se poate să fi fost total blocaţi sau pe care le priveam cu teamă, le privim* acum cu mult mai mult calm. Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz? Cel mai rău lucru ar fi aşa-numita „moarte” care, după experienţele enumerate, iată că nu mai este moarte, cel puţin nu aşa cum o consideram până acum. Şi mai bine decât atât după cum poate confirma fiecare individ care a trăit una sau mai multe experienţe în care a fost aproape de moarte, starea în afara corpului este mult mai plăcută decât în corpul fizic Deodată eşti liber, poţi să te mişti

cum vrei, nu mai ai dureri Ori cazul unui accident rutier, ca la mine), veri dintr-o dată legături clare în viaţă înaintea ta.

Marcos, care are treisprezece ani, poate confirma acest lucru. Întâmplarea prin care a fost aproape de moarte sună cam aşa:

„Mă învârt şi văd o lumină. IEste albă şi foarte puternică şi ceea ce mă îndeamnă spre ea nu enici dorinţă, nici curiozitate, o putere de atracţie de neoprit, care depăşeşte cu mult legile gravitaţiei. Este ca şi cum ai merge repede cu trenul sau maşina printr-un tunel. Încet-îhcet se măreşte. Alerg spre lumină. Nu, nu este aşa. Nu-mi

mai simt corpul deloc, d doar această lumină, din care eu tac parte. Văd o lumină portocalie care mă umple cu un val de energie. Nu mai am nicio îndoială. Acum văd casa noastră Pot vedea prin pereţi. Îmi privesc corpul care stă întins în pat Un medic a venit la mama mea şi cu spune că nu mai e nimic de tăcut că am murit în somn din cauza unei conducte de gaz din camera mea. Mama mea plânge, tatăl meu o consolează, dar plânge şi el. Îmi doresc să le zic Ia amândoi că îmi mage bine, da, că nu mi-a mers niciodată atât de bine.

Acum îmi amintesc că în ziua morţii mele, soba noastră cu gaz a

explodat A venit un instalator, dar nu şi-a făcut treaba bine.

Îmi amintesc de o faţă o faţă care nu mi-arff spus nimic în timpul vieţii Totul se potrivea ca un puzzle. Îl văzusem deja o dată pe acel bărbat Era un condamnat la moarte. Era condamnat să moară în camera de gazare. Eu eram judecătorul, deşi nu eram convins de vina nţi. Dar even asupra mea o presiune insuportabilă!

Îl văd respirând, văd cum respiră o ultimă dată şi apoi încearcă să nu mai respire, până când în ßnal nu mai poate şi atunci iß în el doza

Văd toarte darin faţa mea, cum tableta cade în add, se dizolvă şi prin

asta produce gazul mortal”.

Din această cauză re întoarcem în viaţă: trebuie să învăţăm să părăsim legea cauzei şi a efectului. Pentru <tavreodată, nu numai prin moarte, să o putem încălca o dată pentru totdeauna!” (31, pag. 74)

Dacă cineva m-ar întreba ce folos mi-a adus ocupaţia cu aspectele ezoteric-spirituale (chiar dacă o mare parte nu se pot dovedi ştiinţific”), atunci i-aş spune că e vorba de un alt punct de vedere asupra vieţii, cu mine situat în mijlocul ei. M-a făcut mai liniştit, mai relaxat, mai curajos şi mai pregătit să risc, pentru că ştiu că nu mi se poate întâmpla nimic care să nu

aibă o însemnătate sau să fiu mă facă să evoluez pe plan spiritual. Nu mai privesc boala ca atare, ci că pe un îndemn, un semnal; la fel şi un accident. Concepte ca hazard şi noroc dispar din viaţă şi se instalează o nouă înţelegere a legilor spirituale.

Apropo de hazard. Fiecare om care ne întâlneşte are să ne spună o poveste. Flecare om pe care îl întâlnim are o legătură cu noi, într-un anumit fel, are să ne spună ceva şi are un mesaj să ne transmită. Acesta nu trebuie să fie de natură verbala. Poate fi un gest, un sentiment, o durere sau ceva plin de iubire. Din această cauză, ar trebui să ascultăm orice om cu care

ne întâlnim. Uneori, lai casa de marcat de la supermarket, cineva îi spune ceva banal copilului său, care nid nu aude, dar exact această propoziţie ne poate răspunde la o întrebare pe care o purtăm de mult timp cu noi.

Indidu

Această carte nu trebuie să fie o broşură de reclame pentru mediumuri şi copii cu aptitudini mediumice, pe care sări căutaţi acum şi cărora să le cereţi sfşturi, ti dimpotrivă. Din această cauză, în majoritatea cazurilor nu am dat mime, în special ale copiilor, pentru că aici nu trebuie să creăm niciun fel de cult al personalităţii.

Am susţinut în repetate rânduri că

nu avem nevoie de ajutorul altora, de pildă al clarvăzătorilor. În primul rând, deoarece îl avem pe îngerul nostru păzitor, care ne trimite „mesajele” sale prin vise şi intuiţie, iar în al doilea rând, dacă ne gândim mai bine, noi înşine suntem mediumuri. Aceasta este de fapt cea mai importantă concluzie care trebuie trasă din relatările mele din ultimele pagini. Şi „puhoiul” copiilor-medium care se reîncarnează astăzi ne arată ce aptitudini stau şi în noi şi de ce am fi şi noi capabili, dacă…

În orice caz, pentru a ne putea explica informaţiile din vis, trebuie să ne ocupăm intensiv cu asta (exista destule cărţi de specialitate), şi pentru

a ne putea explora intuiţiile, presimţirile şi sentimentele şi să le folosim ca informaţii, trebuie să ne ocupăm de tema drumul spre sau să ne ducem ai pace şi mai ales cu egoul raţiunii. Nu avem voie să ne închidem niciodată raţiunea noastră sănătoasă în căile spirituale, aşa cum au exersat pentru noi copiii-indigo şi copiii-medium; premisele de la care pornim sunt cu totul altele decât ale acestor copii noi. Hăituiala zilnică (pe care o întâlnim adesea în visele noastre) şi gândirea raţională (care este orientată spre succes şi este într-o continuă educaţie, fără milă) au devenit pentru noi instrumente de supravieţuire, cel

puţin aşa ne imaginăm, care nu există sub nicio formă la copiii noi. Nu degeaba există premise pentru timpuri noi, care avertizează… Ca pruncii îi vor educa pe părinţii lor”!

După toate sfaturile şi avertismentele pe care le-am formulat în acest capitol, rămâne până la urmă concluzia: tot noi suntem cei care decidem! Există situaţii de viaţa pe care le putem schimba prin decizii clare, raţionale. De cele mai multe ori ne lipseşte curajul, şi nu informaţia din lumea de dincolo; există situaţii grele care nu s-ar fi născut dacă am fi fost atenţi la primul nostru gând sau la acel sentiment, care e drept că a fost scurt,

dar pe care totuşi l-am simţit Dar sunt şi situaţii în care suntem cu adevărat neajutoraţi şi neorientaţi, şi atunci primim ajutor din lumea de dincolo exact ca un medium. Dar, aşa cum v-am spus: fiţi atenţi – fiţi critici! (Aş putea să vă consolez şi să vă asigur că mediumurile, atunci când au prea multe probleme personale, pentru care nu primesc aproape nicio informaţie, se duc să caute ajutor la scumpii lor colegi.)

Rezumat

Să ne oprim din nou, un pic, să recapitulăm ce-am aflat până acum despre copiii-medium şi să reţinem ce este important pentru noi:

În afară de lumea materială există cea ezoterică, numită lumea de dincolo sau lumea spirituală.

Aceasta este originea noastră sufletească, din care vine toată viaţa şi care, din această cauză, este în mod logic umplută cu viaţă.

Există spirite care populează această lume imaterială şi care se împart în două grupe:

1. Spirite care nu se încarnează niciodată.

2. Spirite care se încarnează pe Pământ sau pe alte planete, pentru a aduna experienţe în lumea fizică.

Sufletul care intră într-un corp se întoarce, după moartea fizică, înapoi în

lumea spiritelor. Difi această cauză nu există de fapt moartea.

Legea de baza a creaţiei – atât a celei fizice cât şi a celei spirituale – este legea cauzei şi efectului, care funcţionează sub forma: culegem ce am semănat Datorită seminţelor sădite de noi culegem durere; bucurie, ură sau dragoste, succes sau insucces. Dacă am produs durere şi suferinţă altor fiinţe, atunci putem afla mai târziu, într-o altă viaţă cum i-a mers cehii căruia i le-am provocat Dacă suntem mulţumiţi cu ceea ce am trăit în lumea fizica, atunci rămânem în lumea spiritelor şi mergem acolo, pe noi căi, spre evoluţie.

Forţa originară a tuturor lucrurilor, „Creatorul” sau „Dumnezeu”, poate fi desemnat ca „Iubirea absolută”, dar şi ca „Lumina absolută”! Toate spiritele care au fost create au fost odată în această Lumină – şi noi! în orice caz, unii s-au îndepărtat de această Lumină şi acum se află pentru un timp în întuneric, în parte sunt conştienţi, în parte, inconştienţi. Din cauza lipsei de Lumină, de care au totuşi nevoie ca să „trăiască”, aceste fiinţe întunecate, numite şi demoni, se agaţă de oameni care „i-au invitat”. A invita înseamnă că în câmpul energetic al unor oameni, în aură, sunt găuri sau rapturi, respectiv alte puncte de ancorare a

fiinţelor întunecate, prin care îşi pot absorbi energia de viaţă de la omul respectiv. Găurile, rapturile sau petele întunecate nu se nasc datorită fiinţelor întunecate, ci chiar din cauza persoanei respective, atunci când apare o situaţie în care nu mai este ea însăşi – de pildă consum de droguri, ameţeală de la alcool, ură, accese de furie şi violenţă, depresii, milă faţă de propria persoană. Aceste fiinţe întunecate nu pot acţiona după cum le vine lor, d au nevoie de o Invitaţie” (rezonanţă), care este creată de omul însuşi, după legea „cei la fel se atrag”.

Există şi spaţii între lumi, care nu mai sunt fizice în întregime, dar încă

nu sunt lumea de dincolo – lumea spiritelor naturii. Aid găsim pitid, elfi şi zâne care uneori se pot materializa şi pot fi atinse de oameni. Aceste fiinţe sunt ca oamenii, unele rele, altele iubitoare, dar tuturor le place să se joace, de aceea le apar de obicei copülor, care le pot vedea adesea.

Există îngeri, îngeri păzitori şi îndrumători spirituali, deci fiinţe care apără sufletele încarnate în lumea materială şi le conduc. Ele aparţin de obicei propriei noastre familii de suflet şi ne stătniesc înainte să coborâm în lurriea materială, pe Pământ Ele sunt şi cele care ne iau şi ne conduc „acasă” atunci când murim” în lumea fizică.

Împreună cu ei urmărim apoi dacă suntem mulţumiţi cu experienţa noastră de pe Pământ sau dacă vrem să mergem din nou jos” pentru a face şi altele.

Morţii nu sunt, din această cauză „morţi”, d se simt în lumea spiritelor mai bine ca niciodată. Uneori, intră în contact cu noi, respectiv este posibil să luăm legătura directă printr-un medium, cu aceştia sau cu alte fiinţe din lumea imaterială, lucru pe care nu trebuie sări practicăm din distracţie sau din curiozitate, ci doar dacă suntem interesaţi în mod serios şi numai când este necesar.

Comunicarea cu lumea imaterială

are loc pentru cei care nu au capacităţile despre care am vorbit în această carte, prin vise sau prin intuiţie, care este denumită şi vocea interioara. Unii o numesc conştiinţă sau instinct

Cam atât ca recapitulare.

Acum să ne îndreptăm spre chestiunea modului în care trebuie să se comporte părinţii unui copil care are altfel de imagini asupra lumii, respectiv are o legătură cu lumea imaterială. Iar la sfârşit ne vom pune întrebarea importantă, şi anume, ce este cu aceşti copii?

i

PARTEA a III-a

CAPITOLUL 8

Cum pot reacţiona părinţii?

În cazul în care constataţi că fiul dumneavoastră este „altfel” decât cel al prietenilor şi cunoscuţilor, aveţi mai multe posibilităţi de a vă purta cu el

Dacă este vorba de un copil hiperactiv, veţi întâmpina, probabil, cele mai mari dificultăţi. Aceşti copii cer de la noi, părinţii, un mod cu totul special de a ne purta cu ei, vor să li se explice tot, au nevoie de îngrijire, de mai multă joacă şi mai ales de mai mult râs. Încercaţi să evitaţi prin orice mijloc posibil să-i daţi unui copil medicamente pentru a-l linişti. Tot mai mulţi părinţi înclină să creadă că

trebuie să-şi însoţească odraslele la şcoală. Dar după părerea mea aceasta este calea greşită. Încercaţi, în orice caz, întâi metoda homeopatică, pentru că nu numai copiii în general, ci în special cei hiperactivi reacţionează foarte bine la el. O schimbare de alimentaţie poate fi de asemenea de folos.

Aceşti copii sunt altfel, nu sunt neapărat „mai buni” sau „mai răi”, dar de multe ori au un IQ mai ridicat, ceea ce ne indică faptul că li se pretind mai degrabă sarcini sub capacitatea lor, decât că sunt incapabili să se adapteze. Sunt convins că mulţi copii care merg la şcoli speciale nu ascultă la ce le

spun profesorii, şi poate că şi unii de la şcolile pentru copii talentaţi fac la fel Potenţialul lor nu a fost recunoscut, în multe cazuri. Procedeul de selecţie modem, cine este „deştept” şi cine este „prost”, este orientat după o societate de consum materialistă şi care se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Cum să putem găsi mari genii, dacă cei care trebuie să opereze selecţia nu se pot înălţa din punct de vedere spiritual?

Pentru că aceşti copii sunt altfel structuraţi, au nevoie, după părerea mea, atât de o altă formă de educaţie, cât şi de alte locuri în care să înveţe. Unii copii sunt atât de independenţi,

încât se îmbracă singuri, îşi fac micul dejun singuri, au o ocupaţie, merg singuri la grădiniţă şi din această cauză nici nu te lasă să le spui ceva. Alţi copii hiperactivi au nevoie să li se arate clar limitele. Pentru unii este important să-şi împartă singuri ziua, alţii au nevoie de o structură clară, de un ritm cotidian şi un program zilnic stabilit de părinţi. În mod logic, nu se pot pune toţi copiii în aceeaşi oală, ci trebuie să ne ocupam de fiecare copil în parte. Aceasta este de fapt sarcina noastră, pentru că fiul nostru nu ne-a ales întâmplător sări fim părinţii, d cu un scop. Aşa că, în orice caz, există ceva în educaţia lor din care noi

trebuie să învăţăm.

Dieter Wiergowski, editorul ziarului ştiinţific de parapsihologic Cealaltă realitate CJie andere Realität”) şi organizatorul multor congrese pe tema reîncarnării, a karmei, a clarvăzătorilor şi altele asemănătoare, poate relata următoarele, din propria lui experienţa:

„Când Sica noastră, Rebecca, avea în jur de doi ani şi jumătate, putea deja să vorbească foarte bine. Ea povestea de mama ei viaţă anterioară, care avea părul închis la culoare. Şotia mea, Conny, are părul blond. Fetiţa noastră ne-a împărtăşit faptul că doamna cu

părul negru foarte drăguţă cu ea şi o făcuse să se simtă foarte bine. Dar tu eşti şi mai drăguţă, fa făcut ea soţiei mele un compliment în acea perioadă a murit tatăl meu. Câteva săptămâni mai târziu, Sica mea l-a văzut şi a arătat spre colţul bănea noastre. Ne uitam la degeţelul ei arătător care arăta load liber, şi acest gest a fost însoţit de cuvintele: «Uite-l pe bunicul». Bineînţeles că am crezut-o pe Sica noastră că a perceput ceva, ceea ce noi nu puteam vedea. Tot timpul întâlneam la ea fenomene, care ne făceau sări acordăm cea mai mare atenţie. Chiar şi la grădiniţă a văzut, de exemplu, o pisică din lumea spiritelor, cu care să

jucat Am luat o oarecare distanţă atunci când, la supermarket, Rebecca a strecurat în coşul de cumpărături o pungă cu hrană de pisici. Ham explicat că pisica din lumea spiritelor nu are ce face cu mâncarea fizică, pământească şi că, de altfel, acolo unde se a Aă nu are nevoie de niciun fel de hrană. Fiica noastră s-a arătat mulţumită de această explicaţie.

Şi Sidnostru, Christian, a avut de-a face cu astfel de fenomene încă din şcoala primară, când ia apărut în dormitorul soacrei mele un scoţian în kilt Fiului nostru i-a fost Sică, de care nu am putut să-l scăpăm în ciuda explicaţiei exacte pe care i-am dat-o.

Din cauză că ia fost Sică şi scoţianul a perceput această fricǎ, el nu i s-a mai arătat

Acum, ßca noastră are paisprezece ani şi jumătate, iar Sul nostru, unsprezece şi jumătate. Percepţiile Rebeccăi au dispărut, şi noi constatăm că mergând zilnic la şcoală ea a căpătat o anume frustrare, care îi umbreşte fazele fericite. La Christian, în orice caz, capacitatea de a vedea aura s-a dezvoltat foarte bine. El vede culoarea de bază atiecărui om.

În Secare duminică avem oria copiilor, în care reunim „sfatul pentru a vedea ce activităţi putem face împreună. În această ri, conştiinţa

copiilor se goleşte de giijile cu şcoala. Dar deja în pat încep să le re vină gândurile negre.

Eu însumi sunt licenţiat hi pedagogie şi am învăţat ce înseamnă rile delecţie. Toate acestea m-au făcut să nu merg în niciun caz într-un post la o şcoală, aşa cum aveam de gând odată, când doream să devin profesor în ciclul liceal. Am constatat că dezvoltarea spirituală a copiilor de acolo pur şi simplu nu este posibilă. Cerinţele profesorului sunt prea dure şi conştiinţa majoritäß învăţătorilor merge spre o cu totul altă direcţie. Cel mai mult miarf plăcut să-mi dau copiii pentru unui indian, dar din cauza

legislaţiei noastre acest lucru nu este posibil. Astfel, bineînţeles că copiii nemulţumiţi sunt lăsaţi după şcoală să intre în câmpul muncii tară a avea suficientă încredere în ei înşişi, fără să se iubească atât pe ei înşişi, cât şi pe ceilalţi. Nu au învăţat foarte dar regula că trebuie să urmărească strict ce au nevoie pentru viaţa lor. Eu însumi hni amintesc că pe la şapte, opt ani, învăţasem reguăle de bază ale scrierii şi socotitului. Din ce a urmat apoi, am uitat o mare parte, pentru a nu mă încărca şi pentru a putea deschis pentru lucruri care mă interesau cu adevărat

Că sa ne înţelegem bine:

Bineînţeles că şcoala nu este singura responsabilă pentru faptul că aceşti copii nu-şi găsesc de multe ori rostul în viaţă, înainte de toate, casa părintească este cea care îi formează Din această cauză strădania părinţilor de a le da o educaţie spirituală copiilor, trebuie susţinută de către şcoală Dar nu este cazul Sunt conştient că o societate haotică ce are la bază o imagine învechită materialistă a lumii, provoacă o serie de neajunsuri. Totuşi, aş vrea să amintesc şi punctele slabe ale educaţiei şcolare”. (7, pag. 1)

Ar trebui să fie posibil să alegem o cale alternativă în educaţie, fără ca aceşti copii să fie nevoiţi să înghită

medicamente sau să stea la şcoală, care face din aceşti micuţi îngeri, roboţi care mai târziu se izbesc de „o răsturnare a scării de valori”. Dacă nu suntem mulţumiţi cu oferta: existentă a şcolilor alternative sau a grădiniţelor, atunci ar trebui ca noi înşine să devenim activi şi să creăm o şcoală proprie. S-a întâmplat deja ca mai mulţi părinţi să se adune şi să fondeze o şcoală privată, în care lucrează profesori recunoscuţi care au fost aleşi atât de către copii, cât şi de către părinţi pentru a-i forma pe micuţi să devină „oameni”. Există destui profesori care ei înşişi sunt nemulţumiţi de sistemul şcolar şi poate

că de-abia aşteaptă o astfel de ocazie? Să fim creativi!

În cazul în care aveţi impresia că propriul dumneavoastră copil are unele aptitudini mediumice, atunci nu i le reprimaţi, ci pur şi simplu ascultaţi-l. Lăsaţi copilul să se apere. Vorbiţi cu el. Întrebaţi-l dacă noaptea a avut „vizite” sau dacă vede culori în jurul oamenilor, dacă noaptea camera devine luminoasă şi cineva stă la patul lor sau dacă are vise care mai târziu se adeveresc. Întrebaţi-l pur şi simplu, ca de exemplu: cine ai fost tu înainte să Şi…?, Cunoşti pe cineva din familia noastră sairtiin cercul nostru de prieteni de mai demult” sau

„Stăvreodată, seara, cineva lângă patul tău?” 4

În cazul în care într-adevăr stă o fiinţă lângă pat, există posibilitatea să sugeram copilului să întrebe această fiinţă cine este, de unde vine, cum o cheamă, cum de vine „în vizită” şi aşa mai departe. Dacă, de exemplu, copilul o vede pe prietena lui moartă sau pe bunica, atunci probabil că pragul este trecut, pentru că în acest caz spiritul este unul cunoscut şi copilul îşi dăruieşte încrederea, spre deosebire de cazul unor fiinţe străine.

Dar şi aici se recomandă multă atenţie. Pentru copii, graniţa dintre fantezie şi realitate nu este atât de

clară ca la adulţi Poate că ei văd într-adevăr elfi şi pitici, dar amestecă propriile lor invention această poveste.

O altă posibilitate ar fi ca un copil să fie atât de isteţ încât să observe că atunci când vorbeşte despre lucruri „spirituale”, părinţii îl ascultă întotdeauna cu o intensitate deosebită şi îi acordă toată atenţia lor. Şi pentru că fiecare copil îşi doreşte să aibă atenţie, poate că joacă teatru, pretinzând că ar avea astfel de capacităţi pentru a sta în centrul atenţiei şi a primi atenţia dorită din partea părinţilor. Deci vă rog să aveţi şi rid grijă Nu tot ce zboară se mănâncă, atunci când un copil povesteşte,

chipurile, din lumea imaterială Aceasta ar fi cealaltă extremă.

Dacă fiul dumneavoastră are parte de asemenea experienţe, vă sfătuiesc să mergeţi la un clarvăzător adult, deci la cineva care el însuşi i. Vede”, pentru a putea să vă daţi seama mai bine, dacă la copilul dumneavoastră este vorba într-adevăr de un talent sau numai de fantezie.

Când vorbim cu copiii-meditim despre ceea ce „văd” sau „aud” trebuie săi facem, în acelaşi timp, să ne explice lucrurile pe care nu le înţelegem.

Pe de altă parte am observat şi ca mulţi dintre copii, eu însumi mă număr printre ei, nu au vorbit deloc despre

aceste lucruri, fie pentru că păreau foarte normale şi nu meritau să fie amintite (erau la fel de fireşti ca un curcubeu care apare pe cer şi pe care îl vede şi cel de lângă tine), fie că erau un fel de secret. Copiii sunt adesea tăcuţi, ca şi cum ar exista un fel de acord între ei şi lumea spiritelor. Dacă copiii nu vor să vorbească despre asta, putem încerca cu joaca: de exemplu prin pictat sau desenat

Calea jocului şi a râsului este cea mai bună. Prin joc ies astfel de capacităţi la lumină cel mai uşor, şi în acelaşi timp se poate recunoaşte clar şi tipul capalităţii. Platon o ştia deja: „Într-o oră de joacă poţi afla mai multe

despre un om, decât dacă stai de vorbă cu el un an întreg”.

De exemplu, dacă jucăm Memory cu copiii, se poate întâmpla ca un puşti să nimerească mereu cartea, pentru că poate vedea prin cărţi. Sau alţii câştigă la şah pentru că ştiu ce mutare urmează să focă adversarul.

Una dintre nepoatele mele, Louisa, stătea intro dimineaţă la Palma, împreună cu fratele ei de trei ani şi cu fiul meu de patru ani, pe o canapea, şi le citea dintr-o carte. Am ezitat la început, pentru că la patru ani şi jumătate, câţi avea ea, nu ştia să citească. Apoi m-am aşezat lângă ei şi i-am observat într-adevăr, ea citea

cuvânt cu cuvânt din cartea de copii (era de format A4 şi textul ocupa cam trei sferturi din pagina). Când ajungea la sfârşitul paginii, întorcea foaia, astfel încât ceea ce povestea se potrivea exact cu textul care urma. „Dar ea nid nu ştie să citească!”, mi-a trecut din nou prin cap. Am chemat-o pe sora mea care, la fel de uimită ca şi mine, urmărea acum totul. Louisa ştia să povestească întreaga carte pe dinafară. Sora mea l-a chemat pe soţul ei şi am încercat să găsim o explicaţie. Ei cumpăraseră cartea de doar două săptămâni şi i-o citiseră de vreo zece ori înainte de culcare. Louisa face acelaşi lucru şi cu casetele pe care le

poate povesti sincronic, în timp ce le ascultă.

Acesta ar putea fi un exemplu despre cum ar putea părinţii să descopere astfel de capacităţi. Nu orice copil trebuie să vadă aura sau pe bunicul mort. Louisa nu este clarvăzătoare şi totuşi are o putere de înţelegere deosebită, „un căpşor limpede”. Poate că şi copilul dumneavoastră are vreo aptitudine asemănătoare. Merită să descoperiţi, pentru a vă gândi apoi cum o puteţi stimula.

Eu însumi am cochetat cu ideea de a crea un loc de întâlnire în care părinţii copiilor-medium pot face

schimb de experienţă şi se pot informa, pot întâlni alţi copii-medium sub supravegherea unui adult clarvăzător sau a altcuiva şi pot lega prietenii; în plus, evident, ar fi un loc unde copiii pot fi „cercetaţi” pentru a se afla dacă au diferite talente şi încă mai dormitează sau tocmai se dezvoltă, şi aşa mai departe…

Dar am fost reţinut din noü de faptul că preţuiesc mai mult libertatea personală. Un astfel de loc poate degenera repede într-un fel de organizaţie de credinţa, în care cineva va vrea să dea tonul şi acel cineva va şti cu siguranţă care este „calea cea mai bună”. Şi nu aş suporta aşa ceva.

Eu sunt convins că fiecare om atrage în viaţă persoanele potrivite. Atunci când vrem să găsim ceva sau pe cineva, care ne poate ajuta pe noi şi pe copilul nostru în viitor, atunci vom găsi acea persoană. La urma urmei, avem un îhger păzitor şi la fel are şi copilul nostru. Deci, mai bine bazaţi-vă pe dumneavoastră înşivă şi pe echipa dumneavoastră spirituală, decât pe vreo organizaţie pământească.

Flavio, micul argentinian, ne dă o idee despre schimbări prin următoarea relatare:

„Copiii mid plâng pentru că este foarte greu sääe pe această planetă. Un bebeluş încearcă să se facă înţeles

telepatic, dar de obicei nu reuşeşte, pentru că aid totul este atât de dens…

Nou-născutului îi este frică, el este închis în realitatea corpului său. Îi este dor de unitatea esenţială care există acolo de unde vine el, şi din această cauză se ataşează repede de persoanele care au grijă de El atribuie rolul ßintei celei mai înalte, părinţilor lui. Dacă cred doar ti ceea ce este material, trag copilul tot mai mult în existenţa ßzicä. În timp ce îl învaţă să vorbească, n limitează tot mai mult gândirea. Pe măsură ce cresc, copiii îşi pierd tot mai mult legătura cu originea lor…

Pentru a-i putea ajuta pe copii,

trebuie ajutăm pe adulţi. Dacă părinţii sunt deschişi, vor avea grijă de copii, fără să le impună propriile lor idei, propria lor imagine despre lume. Cel mai important lucru este să le lăsăm spaţiu, timp, să-i lăsăm să vorbească şi să gândească. Este important să vorbim cu ei despre Dumnezeu, despre spirite, dar fără să avem aerul că suntem în posesia adevărului". (31, pag. 6)

Ce altceva mai putem face?

În special, nu râdeţi de copii şi de ceea ce povestesc ei. Mai demult, cu vreo trei, patru sute de ani în urmă, astfel de copii erau imediat ucişi şi denumiţi „copiii dracului", cu „privirea

rea” sau „cu a doua faţa”. Astăzi este un pic mai bine, dar nu întotdeauna. În zilele noastre» în societatea noastră „atât de luminată” se poate întâmpla repede să aterizăm în celulă.

S-a întâmplat adesea ca părintii care nu sunt interesaţi de chestiunile spirituale, cel puţin unul dintre ei, să se mire întâi, apoi să fie dezamăgit şi chiar să fie penibil impresionat când, în prezenţa unui alt om „neşpiritual”, propriul copihnedium scoate iarăşi ceva „perceput spiritual” din el, şi cu toate astea, mai târziu, să transforme această respingere în respect şi chiar în mândrie, datorită, de pildă, unor previziuni care s-au adeverit

Pentru a sublinia încă o dată ceea ce este important, vreau să fac o observaţie, şi anume că se pare că trebuie să te naşti medium. Cunosc şi excepţii, adică oameni care au devenit mediumuri la vârsta de douăzeci sau de treizeci de ani datorită unui tratament de vindecare spirituală, în timpul formării prin Yoga sau după un accident; aşadar, este vorba de un talent înnăscut, dar care trebuie format şi exersat, la fel ca un talent muzical înnăscut şi acesta, atunci când e descoperit devreme, trebuie construit, altfel dispare din nou.

Dar cum dezvoltăm aceste capacităţi?

În Anglia există, de exemplu, diferite şcoli în care copiii, adolescenţii dar şi adulţii pot fi formali de un medium profesionist Instruirea se realizează prin intermediul unor oameni care sunt la rândul lor clarvăzători şi care au în spate decenii de experienţă, de practică. Cu cât mai bună este legătura cu propriii însoţitori spirituali, cu atât învăţătorii pământeni intră mai mult în substratul problemelor.

Acolo, oamenii cu aptitudini mediumice învaţă să se poarte corect cu fiinţele din lumea spiritelor, dar mai ales intră în contact cu propriul înger păzitor sau cu îndrumătorul spiritual,

îşi cultivă această legătură şi o prelucrează în continuare cu ajutorul celor care fi formează. Astfel, nu se creează o dependenţă faţă de învăţători sau faţă de şcoală. Nu trebuie să fie neapărat îndrumătorul spiritual, cel care lucrează împreună cu mediumul. În şcolile engleze clasice se întâmplă acest lucru, dar diferă de la tradiţie la tradiţie. Uneori acţionează bunicul mort sau sora împreună cu cineva, aşa cum am văzut că s-a întâmplat la Susanne.

În ultimii ani s-a mai schimbat şi aici câte ceva. Se încarnează tot mai multe suflete care nu au mai fost niciodată aid. Acestea vin de pe alte

planete sau din alte sfere şi din această cauză nu numai că au altă aură, dar au adus cu ele fiinţe cu totul diferite, îngeri păzitori şi îndrumători spirituali care le neliniştesc chiar şi pe mediumurile profesioniste. Eu înstimi vă pot spune că, din zece persoane care pot citi aura oricui, doar una o poate vedea pe a mea, cu atât mai puţin să o citească sau să o interpreteze. Cum să interpreteze cineva ceva ce nu a mai văzut niciodatai? Dar acesta este un material pentru o altă carte şi n-aş face decât să-i induc în eroare pe toţi cei care cunosc acest subiect, dacă aş continua aici.

Ei bine, unii dtitori probabil că aşteaptă acum de la mine să le dau o listă lungă cu adrese, pentru a suna la o asemenea şcoală unde să-şi trimită copilul pe mâini bune. Am astfel de adrese, mai ales ale unor şcoli din Anglia, am o prietenă care chiar frecventează o asemenea instituţie. Dar printre ele nu este niciuna la care mi-aş trimite cu inima împăcată propriul copil şi din această cauză nu vă sfătuiesc nid pe dumneavoastră. În primul rând, nu sunt convenabile pentru copiii germani pentru că acolo se vorbeşte exclusiv în engleză. În Germania cunosc deja mediumuri care oferă o astfel de educaţie, dar nici

acestora nu le-aş încredinţa propriul meu copil.

De aceea, propunerea mea este: aveţi încredere în propria dumneavoastră îndrumare şi rugaţi-vă ca şi fiul dumneavoastră să aibă parte de cea mai bună îndrumare; cu siguranţă, dorinţa vi se va îndeplini.

Mărirea frecvenţei

Să ne ocupăm de întrebarea, ce se întâmplă că a apărut fenomenul de a se naşte tot mai mulţi copii, în toată lumea, care au talent de medium. Să începem cu mărirea frecvenţei.

După cum ştim, Pământul se învârte în jurul axei sale, Luna în jurul Pământului şi Pământul în jurul

Soarelui. Prin aceste mişcări de rotaţie, viaţa noastră de pe această planetă este supusă unor cicluri. Rotaţia Pământului în jurul axei sale formează ziua şi noaptea, rotaţia Lunii împarte anul în douăsprezece luni, iar rotaţia Pământului în jurul Soarelui creează anotimpurile din anul de 365 de ale Dar nici Soarele nu stă pe loc, ci se mişcă şi el. Soarele nostru cu planetele sale – sistemul nostru solar – parcurge în decurs de arca 25 920 de ani pământeşti o traiectorie eliptică în raport cu stelele fixe. Vorbim de anul sideral (în raport cu stelele fixe), platonic sau cosmic, denumiri date din punct de vedere fizic şi astronomic (în

legătură cu precesia echinocţiilor, fenomen descoperit de astronomul grec Hipparchos în anul 130 î. Ch.). Această orbită eliptică, un ciclu supraordonat, este împărţită, încă de atunci, în cele douăsprezece semne zodiacale (simbolizate de animale), fiecare corespunzând unei luni astrale egale cu 2160 de ani pământeşti.

Acum ne aflam la trecerea din era peştelui în era vărsătorului şi de-abia peste mai mult de două mii de ani, planeta va intra sub semnul capricornului. Ordinea simbolurilor animale este cea din zodiacul astrologie clasic, dar în ordine inversă. Pământul, ca satelit al Soarelui,

participă împreună cu toate celelalte planete la această călătorie.

Bob Frissell, preocupat de această deplasare astronomică a egalităţii dintre noapte şi zi, scrie următoarele:

„Înclinarea axei Pământului face ca punctul de egalitate între noapte şi zi să fie împins, o dată la 72 de ani, cu aproximativ un grad. Asta înseamnă că momentele echinocţiilor se mişcă la Secare 2160 de ani pământeşti într-o nouă constelaţie din zodiac.

Polul Nord desenează în 25 92Ode ani o elipsă în care la zenit este cel mai apropiat de centrul galaxiei, în timp ce la apogeu este cel mai departe. Vechile popoare dinaintea tibetanilor şi

hinduşilor ştiau că de ßecaie dată când sistemul solar este îndepărtat de centrul galaxiei „dormim”, şi „ne trezim” atunci când călătoreşte înapoi şi elipsa se închide. (28, pag. 23)

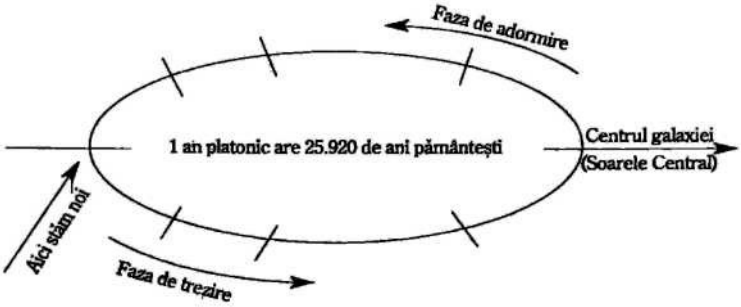

Trebuie să adaug că, după ultimele cercetări, această elipsă nu se închide, ci ia forma unei spirale. Aceste cotituri din adormire în faza de trezire sunt legate de schimbări enorme – atât în polul magnetic al planetei, cât şi în conştiinţa oamenilor. Acum ne găsim exact în punctul cotitură, după care

vom călători din nou înapoi spre centrul galaxiei şi vom începe să ne trezim.

Exprimând acest lucru în limbaj astrologie, perioada zodiei peştelui care tocmai s-a terminat a fost ultima zodie „adormită1, iar acum suntem pe cale să depăşim curba şi, intrând hi zodia vărsătorului, în zodia nouă, (New age), să ne trezim sau să fini treziţi, fapt prin care omenirea intră într-un ciclu de noi experienţe. Vechii indieni numeau aceste două faze inspiraţia şi expiraţia lui Dumnezeu, şi acest lucru ne aminteşte legea periodicităţii formulată în antichitate, a fluxului şi refluxului, a zilei şi nopţii, a vieţii şi

morţii, şi aşa mai departe.

Schema din figtiră arată ciclul eliptic (de 25 920 de ani) al sistemului nostru solar; în partea dreaptă este reprezentat Soarele Central[3] care se află în centrul galaxiei noastre. Punctul din stânga (Kali Yuga) este punctul cel mai îndepărtat de Soarele Central. Punctul din dreapta este cel de care Soarele Central se apropie cel mai mult Perioada de timp a lui Kali Yuga se numeşte, din această cauză, perioada întunecată, pentru că timp de 2 160 de ani, sistemyl nostru solar se află în punctul cel mai îndepărtat de sursa de lumină.

3 A nu se confunda cu Soarele din centrul sistemului solar - nota trad.

Dacă sistemul nostru solar se mişcă departe de Soarele Central, s-ar putea spune că „adormim”. Frecvenţa luminii divine scade treptat Dacă sistemul solar se îndreaptă spre Soarele Central, respectiv spre centrul galaxiei, vedem în partea stângă punctul în care ne aflăm acum. Ne mişcăm dinspre cel mai îndepărtat punct de „sursa de lumină”, încet, înapoi spre această sursă. Asta înseamnă că totul devine tot mai luminos, că ne mişcăm spre sursa de energie, şi din această cauză suntem însufleţiţi din nou.

Ce se întâmplă momentan cu Pământul şi întregul nostru sistem

solar, este uşor de înţeles. Dar am mai ales, totuşi, un exemplu pentru a face înţelegerea şi mai uşoară.

Să ne mai uităm o dată la desen. În locul Soarelui Central să aşezăm o lumânare (simbolul sursei de lumină). Sistemul nostru solar să fie un cub de gheaţă. Acest cub de gheaţă se mişcă pe traiectoria eliptică, fiind la un moment dat cel mai departe de lumânare, iar în alt moment cel mai apropiat Când cubul de gheaţă este în punctul cel mai îndepărtat este şi cel mai rece; asta înseamnă că rămâne „cub de gheaţă”, în care moleculele se mişcă cu o viteză foarte nucă. Acum să ne deplasăm încet cu cubul spre

lumânare. Ce se întâmplă? Prin încălzirea uşoară, moleculele se mişcă ceva mai repede şi încet încet, cubul începe să se topească. La o anumită temperatură (în acest caz la zero grade Celsius) îşi schimbă starea de agregare, devine apă. Aceasta ar fi asemănarea cu ceea ce se întâmplă sistemului nostru solar. Mulţi oameni interesaţi de chestiunile spirituale, dar şi de scrierile religioase, vorbesc de venirea unui nou ev, de epoca de aur, de împărăţia păcii-alţii vorbesc despre o schimbare patra dimensiune. Această denumire este probabil cea mai bună dintre toate; ţ pentru că descrie cel mai bine ce se întâmplă aici. Vom

ajunge la o nouă etapă a existenţei.

Să ne mai întoarcem puţin la cubul de gheaţă. Aşa cum acesta nu se transformă într-o secundă în apă (la zero grade Celşips), ci o face încet, aşa se întâmplă şi cu schimbările din sistemul nostru solar şi, implicit, cu Pământul Acest proces ar putea fi comparat şi cu răsăritul soarelui. Soarele nu se înalţă pe cer dintr-o dată, aşa cum aprindem un bjec, ci o face încet, armonios, treptat

Cubul de gheaţă s-a făcut apă, dar se mişcă în continuare spre lumânare. Ce se va întâmpla acum? Ö vreme va merge bine, dar apoi apa începe să se încălzească şi încet încet se va

evapora.

Deci îşi schimbă din nou starea de agregare. Şi această schimbare se produce armonios; apa nu se transformă într-o clipă în aburi, ci se evaporă încet, armonios, în linişte, aproape fără să se observe.

Să zicem că suntem, ca să facem comparaţie cu sistemul nostru solar, în dimensiunea următoare, a cincea.

Cubul de gheaţă a devenit pentru noi, observatorii lui dinafară, invizibil, a dispărut. Dacă ar veni o altă persoană care nu a văzut cum dispare cubul de gheaţă, ne-ar privi neîncrezătoare şi ar râde de noi dacă am susţine că aici există o grămadă de

vapori de apă. Persoana ar spune: „Eu văd nimic, pop să-mi tot povesteşti. Eu cred că există ceva numai atunci când pot să ating acel lucru”.

Dar vaporii sunt încă aici, ei există şi vor deveni din nou apă, atunci când se vor depărta din nou de lumânare, deci de sursa de căldură, şi mai târziu se vor transforma din nou în gheaţă.

Acum să adaptăm toate acestea la sistemul nostru solar şi la planeta noastră, Pământ Ne mişcăm încet spre Soarele Central, sursa de putere, energie şi lumină. Dezvoltarea împotmolită de pe Pământ începe încet încet să se urnească – înfloresc din nou buna dispoziţie, voioşia, totul devine

mai alert Asta până în momentul în care vom trăi o schimbare a dimensiunii. Dar aşa cum se întâmplă la transformarea cubului de gheaţă în apă, procesul acesta se desfăşoară lent greu sesizabil şi aproape că nu este perceput de către pământeni. Din acest motiv nu devenim invizibili. Moleculele cubului de gheaţă nu au dispărut nici ele, doar s-a mărit distanţa dintre ele. Schimbarea dimensiunii este aşadar aproape imperceptibilă pentru noi. Cu toate că un observator dinafară ne-ar vedea dispărând din când în când, pentru el am deveni până la urmă invizibili ca şi aburii.

Iată ce a povestit tatăl meu despre

aceste lucruri în cartea sa Iisus2000.

„A cest arcuit eliptic durează 25 92Ode ani. În jumătate din timp, adică în circa 13.000 de ani tereştri, este străbătut de aşa-numita centură manasică, având durata unui eon, adică 2160 de ani. În majoritatea religiilor acesta este mult-aşteptatul timp al paradisului, sau epoca de aur, sau, aşa cum a spus Iisus, împărăţia păcii, cu Secvenţe mai mari în întregul sistem solar. Ultima parte din jumătatea perioadei acesteia de 25 92Ode ani, la sfârşitul căreia tocmai ne aflăm, este cunoscută cel mai bine după deriumirea sa hindusă, KaH Yuga – perioada întunecată, pentru că

suntem cel mai departe de Soarele Central. La mijlocul lui Kali Yuga, după5200 de ani, începe numărătoarea inversă spre ziua X, care după unele calcule pică exact în acest an ai schimbării m3enhilul. Foarte mulţi fondatori de religii – Krishna, Zarathustra, Buddha, Iisus, Mani şi Mohammed ne-au pregătit pentru o dezvoltare înaltă, constantă, a conştiinţei spre aceea pe care omenirea o va avea la ziuaX, pentru mileniul" următor. Va ß era vărsătorului, care prin frecventele sale etice şi foarte înalt calißcate spiritual ale trezirii, va putea să-şi intre în drepturi ditpă cotitura elipsei. Această

cotitură va avea o însemnătate deosebită pentru dezvoltarea globului pământesc şi a omenirii, şi privită tot mai mult ca o schimbare a paradigmei, ca un salt într-o nouă dimensiune sau pur şi simplu o cumpănă a (15, pag. 82)

A trecut o perioadă lungă din care ieşim acum (zodia peştelui – Kali Yuga) şi intrăm într-o nouă eră (a vărsătorului). În timpul acestei perioade de tranziţie, frecvenţele vechi scad iar cele noi cresc în mod treptat.

Acum tocmai am părăsit semnul peştelui, care este cel mai jos dintre toate cele douăsprezece semne, şi am intrat în cel al vărsătorului, care este

cel mai înalt Frecvenţele peştelui, de exemplu, corespund spectrului infraroşu, cu 15 trilioane de oscilaţii pe secundă, în timp ce frecvenţele vărsătorului corespund spectrului ultraviolet cu 75 trilioane de oscilaţii pe secundă, deci sunt de cinci ori mai mari.

Se apropie vremea despre care profeţii spuneau că în acele timpuri vechea ordine dispare şi se naşte o nouă ordine a vieţii, mult mai înaltă, iar „toate lucrurile vor ti făcute din nou”.

Helena Blavatsky spune:

JKeest Soare Central ştiut de ocultişti trebuie să fie recunoscut şi de

oamenii de ştiinţă, de astronomi, pentru că ei nu pot tăgădui faptul că în prezent, în spaţiul nostru stelar, în Calea Lactee, există un punct invizibil şi secret care este un centru de atmeţie pentru Soare şi sistemul nostru [...] şi [... j că Soarele Central este pur şi simplu centrul electricităţii vieţii noastre universale” (8, pag. 250)

Dr. Sumner ne vorbeşte despre legea mişcării

„Conform acestei legi, care afirmă că mişcarea guvernează toate planetele Universului, intrăm acum în desfăşurarea istoriei cosmice într-o perioadă în care ordinea existentă se desfiinţează şi trebuie construită una

nouă, favorabilă pentru noi Pământul nostru este animat prin raze spirituale de frecvenţe extraordinar de înalte din regiunile stelelor, iar urmarea acestui fapt va ti că se va produce o mare transformare.

O mare înnoire va avea loc pe Pământ Tot ce nu este dezvoltat suficient demult pentru a putea ti receptiv la aceste frecvenţe atât de înalte, şi nu se armonizează cu ele, va sucomba, va dispăiea de pe faţa Pământului, pentru ca foiţele constructive să-şi poată atinge scopul, fără a fi împiedicate de forţele distructive”. (3, pag. 10 şi 11)

Aceste influenţe cosmice exercitate

de radiaţii şi frecvenţele schimbate asupra omenirii, în marile epoci zodiacale, cauzează noi curente în concepţia despre lume, în tăvălugul politic şi cel al puterii, care se vor desfăşura cu greu fără război şi revoluţii.

Exact asta este ceea ce se întâmplă cu noi toţi. Vibraţia, respectiv frecvenţa se schimbă, devin mai rapide şi, în paralel, la fel se petrec lucrurile şi cu dezvoltarea fiecărui om, respectiv a întregii omeniri. Este pusă baza pentru ca alte suflete să poată veni pe această planetă, după legea rezonanţei, pentru a se încarna aid. Ele vor să participe la acest „proces de

trezire”. Pe de o parte pentru a ajuta, iar pe de altă parte din curiozitate. Este intervalul de timp cel mai important de pe această planetă – de vreo două mii de ani. Mulţi vor să partidpe, chiar şi eu.

Am încercat să vă prezint foarte simplist acest proces de mărire a frecvenţei sistemului nostru solar. Autorii religioşi desemnează această vibraţie spirituală mai înaltă ca pe un spirit vindecător sau spiritul lui Christos. Adepţii noii epoci vorbesc despre un spirit al vărsătorului, iar ezotericii, specialiştii în ştiinţa spiritelor şi cei orientaţi spre spiritul nou vorbesc de spiritualitate. Din

punct de vedere pur astronomic, acest cordon sau inel foto nie ar fi fost descoperit la începutul anilor ’60 şi a fost demonstrat ştiinţific; dar apoi a dispărut (probabil a devenit un secret militar). De-abia în anii ’80, extratereştrii au transmis din nou indicii despre apariţia ciclică a inelului fotonic.

Pentru a înţelege şi mai bine conceptul creşterii frecvenţei, pentru a-l face mai amplu şi mai concret, doresc să folosesc exemplul ecoului. Dacă ne ducem în pădurea din apropierea noastră şi strigăm ceva în ea, se întoarce la noi exact ceea ce am strigat Dacă am strigat cuvântul

„iubire”, se întoarce la noi Dacă am strigat cuvântul „ura”, acesta se va întoarce la noi. Până aid, nimic nou.

Totuşi, ceva s-a schimbat în ultimele decenii şi anume, acum treizeci de ani dura, de exemplu, două secunde până când ecoul se întorcea la noi. Acum zece ani, doar 1,95 secunde, acum cinci ani, 1,87 secunde iar acum durează doar 1,7 secunde! Cum s-a întâmplat acest lucru?

Pe scurt, acţionează legea cauzei şi a efectuluiaşa cum se întâmplă cu toate în sistemul nostru solar. Schimbarea duratei de parcurs a ecoului este efectul, iar cauza este apropierea de Soarele Central.

Acest lucru înseamnă, gândindu-ne acum la viaţa noastră, că gândurile noastre, faptele şi cuvintele pe care le emitem se întorc mai repede la noi decât acum treizeci de ani. Suntem confruntaţi mai repede cu efectul a ceea ce am cauzat-şi prin asta se accelerează şi dezvoltarea acestei planete, atât în interiorul d, cât şi în exterior.

Pentru capitolul următor, am găsit relatări ştiinţifice mai solide, care nu au fost făcute publice până acum.

Soarele influenţează conştiinţa umană!

Un profesor de fizică, bun prieten de-al meu (nu vrea să i se ştie numele),

a descoperit următoarele lucruri despre câmpul magnetic al Pământului:.

Soarele a fost în mod evident pentru majoritatea oamenilor din toate timpurile, premisa de bază a vieţii noastre. În următoarele pagini voi explica pe înţelesul tuturor cât de profund şi de complex este acest lucru dintr-un nou punct de vedere al ştiinţei.

Într-o revistă ştiinţifică din 1 octombrie 200Ot am găsit următoarele:

„... noi, cetăţenii pământeni ai secolului XXI, vom cunoaşte şi partea întunecată a dependenţă de Soare, pentru că trebuie să ne aşteptăm din

partea lui la cele mai grave atacuri pe care le-a îndurat vreodată planeta noastră iar următoarele potß devastatoare”.

Hubert Wöhl, de la Institutul Kiepenhauer din Freiburg, a adăugat

Acum sunt măsurate cele mai ridicate valori ale activităţii Soarelui, de când există date despre el”.

Într-adevăr, se poate constata că Soarele nostru este zguduit de un număr maxim de explozii. Tot mai des, aceste erupţii declanşează tornade violente. Tot mai mare este puterea cu care particulele răzbat prin câmpul magnetic al Pământului, deşi în mod normal acesta este un scut protector

împotriva razelor cosmice. Tot mai dramatic este efectul asupra oamenilor, animalelor, plantelor şi a tehnicii (ne ameninţă crash-uri ale computerelor, căderi de energie, prăbuşiri ale sateliţilor şi aşa mai departe). Clima este şi ea influenţată, se vor înmulţi catastrofele naturale.

Conducătorul programului american de cercetare a atmosferei, Richard Behnke, este de părere că: „În următoarea perioadă de timp s-ar putea întâmpla lucruri grave”.

Iar John Kappenmann de la Universitatea Minnesota îi întăreşte spusele:

„Pe viitor, pagubele pe care le vom

resimţi de la Soare vor lua proporţii pe care astăzi nici nu ni le putem imagina”.

În legătură cu această problemă, Institutul spaţială din Suedia a publicat un studiu în care remarcă faptul că activitatea petelor solare este între continuă creştere. Valorile înregistrate au fost urmărite începând cu 1860. Studiul spune că activităţile acestea vor creşte în continuare până în anul 2005 şi ne avertizează că vor veni furtuni magnetice puternice.

Alte relatări, cum ar fi cea provenita de la NASA şi afişată la Space Weather com la 11 noiembrie 2000, vorbesc despre un record: o

erupţie solară care a produs un vânt solar cu o putere de 7,5 milioane de kilometri pe oră, în cosmos. Această furtună de particule a ajuns în scurt timp şi pe Pământ Intensitatea a fost de o sută de mii de ori mai mare decât valoarea normală. Valoarea cea mai mare care fusese înregistrată anterior era de circa 4 milioane de kilometri pe oră (în 7 august 1972). Ea a fost aproape dublată!

Rezultatele oficiale ale cercetărilor spun că şi aceste valori, considerate până acum imposibile, vor mai creşte. Cea mai mare valoare va fi atinsă în anii 2002 – 2003, a se poate întinde ca durată până în 2005. Toate acestea

sunt comunicări uimitoare, care nu se află la îndemâna opiniei publice.

Ce efecte au aceste influenţe tot mai puternice ale Soarelui asupra pi» netei noastre şi a fiinţelor ei?…

Pământul-memoria tuturor gândurilor

După Teoria relativitäß complexe a lui J. Charons, informaţiile sunt înmagazinate în interiorul electronilor, ceea ce explică faptul că Pământul, cu câmpul său magnetic, poate fi privit ca un eventual transmiţător de informaţie.

Într-adevăr, legăturile dintre comportamentele umane (psihicul, conştiinţa, emoţiile şi aşa mai departe) şi câmpul magnetic sunt cunoscute.

Sunt foarte importante experienţele primilor oameni care au zburat în Cosmos. Fără a şti cauza exactă, în momentul îndepărtării de Pământ aceşti cosmonauţi au simţit o iritare acută, care a dus la un comportament aproape de a pune proiectul în pericol. Problema» a rezolvat prin alimentarea navelor spaţiale cu câmpuri magnetice corespunzătoare, generate artificial. Condiţiile pământeşti naturale, care au apărut o dată cu primele structuri ale vieţii, adtim miliarde de ani, au o mare influenţă asupra sistemului nostru bioldgic, şi mai ales asupra creierului.

Ştiinţele naturii acceptă influenţa

câmpului magnetic al Pământului asupra epifizei. Epifiza secretă melatonină, care are însuşiri ce ne fixează ritmul circadian; acesta este reglat prin câmpul magnetic; (Acest fenomen a fost studiat de profesorul Peter Semm). Printre altele, această glandă este considerată „dirijorul principal” al creierului uman.

La Institutul Max-Planck din Andechs, se studiază de peste 15 ani efectul pe care Ü are asupra oamenilor eliminarea câmpului, magnetic al Pământului. S-a constatat, că la cele peste 1000 de persoane care au fost studiate, în câteva zile li s-a schimbat aşa-zisul ceas interior.

Primele simptome au fost

Modificarea ciclului menstrual la femei

Oscilaţii mari de temperatură

Anomalii ale programului de somn

Schimbări puternice, duse până la extrem, în ceea ce priveşte perceperea timpului

Lipsa de orientare, care poate merge până la ruperea de realitate

Cercetările biochimice au demonstrat, la aceste persoane care au fost ţinute sub observaţie, o schimbare clară a ritmului controlat de melatonină. În toate cazurile s-a putut restabili starea iniţială la scurt timp după generarea artificială a câmpului

magnetic pământesc (la fel ca în cazul cosmonauţilor).

Efectele cauzate de modificările câmpului magnetic al Pământului pot fi asemănate cu efectele relaţiei dintre frecvenţa de rezonanţă a Pământului (un câmp de O, 5 Gauss şi o frecvenţă de rezonanţă de 7,8 Hz) şi stabilitatea emoţională a oamenilor.

Acest fenomen mai este cunoscut şi sub denumirea de dependenţa de vreme. În părţile noastre e bine cunoscut efectul Föhn-ului, de care sunt răspunzătoare câmpurile electrice, aşarnumitele spherics. Cele mai frecvente, în orice caz, sunt relaţiile dintre schimbările câmpului

magnetic şi starea pacienţilor de la psihiatrie. În cazul acestora, în anumite ale efectele pot fi foarte grave:

1. Sinucideri
2. Accidente de tot felul
3. Crime violente ş.a.m.d.

În mod evident, acest pas în evoluţia spre un sistem complex al omului şi al conştiinţei sale (în care să ajungă să se perceapă singur, conştient), depinde de elemente pe care le cunoaştem, câmpul magnetic al Pământului şi frecvenţa de rezonanţă. Această rezonanţă a Pământului, care fizic reprezintă o undă staţionară verticală, funcţionează ca o antenă care primeşte semnale

electromagnetice din Cosmos şi le redirecţionează mai puternic spre Pământ De o deosebită importanţă este legătura directă, cuplarea dintre această rezonanţă a Pământului şi creierul uman. Noi suntem legaţi direct cu Pământul, şi chiar cu întregul Cosmos – în domeniul alpha (8 hertzi).

Această frecvenţa specială, numită Schumann, este văzută ca un prag sau o uşă între conştient şi subconştient; între starea de trezie şi cea de somn.

Informaţiile care au fost transmise unei persoane aflate în acest stadiu (domeniul alpha), intră mai repede în creier şi rămân mai mult timp acolo (acest fenomen este cunoscut şi ca

alpha learning sau silva-mind-technik). O anumită calitate de senzor poate, printr-o influenţă corespunzătoare, să selecteze o astfel de frecvenţă. Experimentele clinice ale profesorilor von Klitzing şi Dimpfel au arătat, la aplicarea acestei frecvenţe la diferite persoane, o creştere de sută la sută a domeniului alpha. Persoanele acestea au putut fi transpuse într-o stare de destindere, de relaxare maxima, după un timp de activare de circa trei minute.

În această stare (a domeniului alpha) au putut rezolva probleme de matematică pe care nu le putuseră rezolva înainte. Prin acest rezultat ar

trebui să fie clar cât de sensibil poate reacţiona omul la anumite frecvenţe. Intensitatea acestor unde se află sub nivelul zgomotului termic (câmpuri atermice).

Însă tocmai aceste frecvenţe cu intensităţi reduse, cărora până acum nu li s-a dat atenţie, care nu au fost măsurate de ştiinţele naturii, au, se pare, o influenţă mare, subestimată, asupra oamenilor. Dacă anumite tipare emoţionale pot fi declanşate prin frecvenţe sau câmpuri corespunzătoare, nu este de mirare că acest lucru este ţinut secret faţă de opinia publică.

Schimbări ale câmpului magnetic

al Pământului

Să demonstrat că între oscilaţiile câmpului magnetic al Pământului şi comportamentul uman există o legătură. Aceste oscilaţii sunt puternice şi sunt influenţate de vânturile solare. Aceste vânturi (sunspots) sunt formate din particule încărcate electric, cum ar fi electronii şi protonii.

Din cauză că Soarele trece în cicluri periodice prin diferite anomalii magnetice, Pământul este şi el inclus automat în ele. La suprafaţa Soarelui există un număr variabil de pete, cu mărimi diferite. Aceste pete au câmpuri magnetice foarte puternice

din care, prin explozii întinse pe milioane de kilometri, se formează aşa-numitele Sunßairs

Unul dintre cele mai cunoscute cicluri este ritmul de 1.1,3 ani. Acesta este observat şi analizat ştiinţific din anul 1750. Astfel, în prezent cunoaştem legăturile dintre acest ritm şi rodirea viilor, comportamentul termitelor, rodirea pomilor şi aşa mai departe.

Mai există şi alte ritmuri – încă necunoscute – care ocupă intervale mai mari de timp. Pentru că şi Soarele nostru se învârte în jurul unui alt Soare.

Sirius, şi acesta la rândul lui se

învârte în jurul centrului galaxiei noastre, iar aceasta se învârte în jurul a ceva şi mai mare, este vorba aici despre cicluri de dimensiuni mai mari ca timp.

Cel mai cunoscut ciclu este anul nostru pământesc, cu cele patru anotimpuri ale sale. Pe perioade mai mari au apărut tulburări care au dus la schimbări extreme pe pământ De exemplu, există o ipoteză actuală conform căreia pieirea în masă a vieţuitoarelor (de pildă, a dinozaurilor), petrecută cu milioane de ani în urmă, a fost declanşată de oscilaţii ale câmpului magnetic terestru.

Cele mai noi măsurători au stabilit

că galaxia noastră, Calea Lactee, face o rotaţie completă în jurul propriei sale axe în două sute de milioane de ani. Un ciclu de proporţii cu adevărat cosmice.

Tot mai multe teorii susţin că, în momentul de faţă, ne aflăm în mqlocul unui asemenea delu cosmic şi vom intra într-o fază de schimbări fundamentale.

În prezent, oamenii de ştiinţă din diferite domenii au făcut descoperiri prin măsurători, pe care nu şi le pot explica după modelele ştiinţifice de până acum. În domeniul razelor X au fost înregistrate recorduri de intensitate spectaculoase. Ultimele recorduri au fost numite de oamenii de

ştiinţă de la NASA particule Oh mygod. Aceste particule/unde vin, se presupune, dintr-o fază timpurie a ciclului de formare a Universului. După rezultatele măsurătorilor, ele par să vină spre noi cu o rapiditate şi o energie care nu corespund nici unui model din fizică.

Printr-un conportament analog, pe Soare au apărut anomalii magnetice necunoscute până acum. Influenţa activităţilor solare numite sunspots şi sunfairs asupra câmpului energetic al Pământului are o importanţă decisivă.

Câmpul magnetic al Pământului, la rândul său, are o importanţă imensă prin influenţa exercitată asupra

sistemelor biologice, în special asupra oamenilor.

S-a demonstrat faptul că intensitatea câmpului magnetic al Pământului creşte continuu, de drcat două mii de ani A crescut atât de mult, încât s-a schimbat deja chiar şi viteza de rotaţie a Pământului. Ceasurile atomice din Boulder, Colorado, au fost date în urmă de atâtea ori până acum, încât miezul zilei şi cel al nopţii1 ar fi ajuns să fie inversate fora această manevră constantă, efectuată timp de patruzeci de ani (circa trei secunde pe zi). Aceasta este o altă informaţie pe care autorităţile o ţin sub tăcere; în mod normal, un ceas atomic ar trebui

să meargă cu exactitate de-a lungul secolelor şi chiar al mileniilor, fora să fie potrivit mereu. (Să ne amintim şi de exemplul ecoului!)

De asemenea, s-au constatat schimbări tot mai mari în ceea ce priveşte direcţia nord-sud a axei polilor magnetici, astfel încât până şi orientarea zborurilor cu avionul a fost modificată de multe ori. Toate aceste lucruri se întâmplă departe de ochii publici. Comparând planurile de zbor ale aeroporturilor internaţionale din ultimii douăzeci şi cinci de ani (dacă avem acces la astfel de documente), am putea constata că fenomenul discutat apare doar ţie anul trecut

S-a demonstrat până acum că personalul avioanelor marilor companii aeriene a fost pregătit prin antrenamente speciale şi dotat cu arme speciale, pentru a putea riposta în cazurile tot mai dese de agresivitate a pasagerilor. Această informaţie a apărut de-abia în iunie 2000, deci numai atunci când situaţia a luat proporţii îngrijorătoare.

Concluzia ar fi următoarea: toate acestea ar putea fi explicate prin faptul că, pe măsură ce se ating înălţimi de zbor tot mai mari, câmpul magnetic terestru are valori tot mai mici.

Este adevărat că NASA publică rezultatele măsurătorilor activităţii

solare, acelea ale razelor X ale protonilor şi electronilor din vântul solar, după cum evaluează efectul avut de toate acestea asupra câmpului magnetic al Pământului. Modificările care apar în timp sunt mici şi de aceea greu sesizabile, chiar şi pentru experţi. De aceea poate apărea ideea că suntem asiguraţi în faţa influenţelor Soarelui asupra câmpului magnetic al Pământului, chiar şi în ce priveşte tulburările atmosferice (catastrofele din mediul înconjurător, cutremure, erupţii vulcanice). Dar asta înseamnă că este trecută cu vederea sau este ţinută în secret influenţa câmpului magnetic ăl Pământului asupra

creiemhii şi asupra psihicului nostru!

Trebuie să completăm datele luând în considerare şi câmpurile electromagnetice. Telefoanele mobile şi alte generatoare de câmpuri electromagnetice nu pot fi studiate, sau mai bine-zis rezultatele unor astfel de studii nu pot fi publicate (studiile interdisciplinare reunind şase grupuri de cercetare de la trei universităţi au fost un eşec!), pentru că intervin circumstanţele politice, influenţa fabricanţilor…

Frecvenţa de rezonanţă Schumann

Vom” intra acum într-un subiect special – aşa-numita frecvenţă de rezonanţă Schumann. Este vorba de o

undă staţionară verticală (privită din punct de vedere electrotehnic), în rezonanţă cu Pământul, cu frecvenţa de 7,83 hertzi. La aceste date înregistrate la 4 staţii de măsurare din lume, înregistrări care se fee de decenii, au acces puţini cercetători.

Dacă privim mai de aproape această frecvenţă a rezonanţei Schumann, putem observa cu uşurinţă faptul că exact această frecvenţă a Pământului are o foarte mare influenţă asupra creierului uman. Fiecare om este în rezonanţă cu Pământul, înainte de toate prin câmpul electromagnetic al propriului sau corp. Experienţele zborurilor navelor spaţiale ne-au arătat

Când omul este prea mult timp (maxim două săptămâni) despărţit de Pământ (de exehiplu stând o perioadă lungă de timp într-o staţie spaţială), se îmbolnăveşte. Pentru acest lucru este responsabilă, pe lângă câmpul electromagnetic al Pământului, frecvenţa de rezonanţă Schumann.

Aceasta este o frecvenţă de rezonanţă şi pentru creierul uman. La om, frecvenţa rezonanţei Schumann se află la limita inferioară a domeniului alpha, asta înseamnă la graniţa dintre starea de somn şi cea de veghe. Acest nivel foarte scăzut al frecvenţei (în jur de 8 hertzi) în interiorul domeniului alpha este, ca să spunem aşa, un prag

sau o uşă care desparte starea de somn de starea de veghe. El este denumit şi „cenzorr al trecerii între conştient şi subconştient

Atunci când această stare este menţinută în mod conştient de către un om pentru ceva mai mult de douăzeci de secunde, este posibil să intre complet conştient în planurile cele mai adânci ale subconştientului său.

Frecvenţde Schumann dau posibilitatea oamenilor să intre în contact direct cu Pământul, în mod conştient, şi să preia informaţii în afara celor and simţuri, când sunt conectaţi cu o astfel de unda. Oricum este recomandat ca respectivul să atingă un

anumit grad de conştientizare care să lase creierul să producă frecvenţa respectivă, cum este cazul, de exemplu, la meditaţia profundă.

Cele mai noi rezultate ale ştiinţei arată acum şi că frecvenţele Schumann se schimbă pe două planuri:

Intensitatea undelor Schumann creşte continuu „ceea ce este în legătură cu creşterea temperaturii Pământului şi, prin aceasta, are loc mărirea frecvenţei furtunilor.

În acelaşi timp, şi frecvenţele cresc diri ce în ce mai mult, fapt care, potrivit cercetărilor din prezent, este cauzat tot de creşterea temperaturii Pământului.

Astfel, cea mai joasă frecvenţă Schumann nu mai este în prezent doar de 7,83 hertzi, ci de peste 8 hertzi. Cele mai înalte valori ale frecvenţelor apar în lunile de vară (în partea nordică a globului), în timp ce iama scad (tin nou.

În orice caz, până astăzi sunt cunoscute în total 8 frecvenţe Schumann diferite, care cresc pornind de la frecvenţa de bază de 7,83 hertzi. Acestea sunt rotunjite: 8; 14; 20; 26; 33; 44; 50 hertzi. Până acum a dominat, cu cea mai mare intensitate, frecvenţa de 7,83 hertzi. Spre uimirea geofizicienilor, a doua şi a treia frecvenţă Schumann au suferit

modificările cele mai importante. Acestea au crescut de la 13,8 la 14,2, respectiv de la 19,5 la 20,4 hertzi. Intensitatea undelor cu frecvenţele respective (14,2 respectiv 20,4 hertzi) care până acum era mai scăzută decât cea a undei cu frecvenţa de bază (7,83 hertzi), a. Devenit acum mai mare, astfel că cele două unde sunt dominante din punctul de vedere al intensităţii (amplitudinii).

Fizicienii G. Fosar şi F. Bludorf explică acest lucru ca fiind un eveniment care conduce oamenii într-o stane de veghe mai înaltă, pentru că frecvenţele dominante de acum, cele ale domeniului beta (1340 hertzi), au

de venit mai puternice.

Pe 29 aprilie 1998, Universităţile din München şi Gießen au făcut cunoscută influenţa directă a acestor frecvenţe Schumann asupra creierului uman

O lucrare de o deosebită importanţă pe această temă a fost redactată în 1967. Este un studiu finanţat de BMFT (Bundesrninisterium für Forschung und Technik – Ministerul Cercetării şi Tehnologiei ăl RFG) şi de NASA, sub conducerea Institutului de fiziologie comportamentală Max Planck. Titlul primei lucrări publicate a fost „Beeinflussung der circadianen Periodik des Menschen durch

schwache elektromagnetische Felder” C, Influenţarea ritmurilor circadiene ale oamenilor prin câmpuri electromagnetice slabe.”) Rezultatele studiului au însemnat recunoaşterea und dependenţe directe a oamenilor faţă de câmpul magnetic al Pământului şi de frecvenţele Schumann. Nu trebuie să ne mire nici faptul că în epifiză au fost găsiţi mid magneţi Aceşti magneţi demonstrează un model de receptor pentru un alt semnal electromagnetic, câmpul magnetic al Pământului.

De asemenea, s-a. Descoperit o legătură intre perioadele de activitate solară şi mărimea capetelor nou-

născuţilor umani.

Schimbările bruşte de energie ne încarcă sentimentele şi stările de spirit Sistemul nervos este mai excitat şi prin asta este schimbat în mod dramafo pragul de excitabilitate pentru transmiterea impulsurilor nervoase. Poate fi dovedită influenţa directă asupra bilanţului chimic şi a schimburilor de lichide dintre organism şi exterior, ca şi creşterea activităţii metabolice.

Autorii continuă afirmând că sentimentele noastre (sau substanţele psiho-active care pun stăpânire pe receptorii noştri) stabilesc care informaţii necesită atenţia noastră.

Percepţia noastră asupra lumii exterioare este filtrată în staţii de comutaţie senzoriale, care sunt bogate în receptori şi suferă, la rândul lor, influenţe emoţionale.

Decizia, referitoare la care inforinaţie senzorială va ajunge la creierul nostru şi care este oprită de filtru, depinde de semnalele pe care receptorii le primesc de la transmiţătorii neuronali.

Aceşti transmiţători participă la transformarea informaţiei în realitate fizică. Ei transformă spiritul în materie, în adevăratul sens al cuvântului Câmpurile electromagnetice au o influenţă decisivă în acest proces de

alegere a percepţiei noastre. Ele ne stabilesc starea de spirit la nivel electrochimie şi efectul lor ajunge la câmpul percepţiei.

Bineînţeles că suntem şi singuri în stare ca, prin atenţie şi concentrare (de exemplu prin meditare), să preluăm controlul asupra situaţiei; doar şi creierul nostru este un emiţător de câmpuri electromagnetice. Decisivă este intensitatea mai înaltă pe care creierul nostru o transmite în anumite domenii de frecvenţă.

Maurice Cotterell a cercetat, în studiul sau Astrogenetica, legăturile dintre dezvoltarea, respectiv decăderea culturii umane şi activităţile

petelor solare. El a stabilit că tipul astrologie al unui om nu este stabilit prin poziţia Soarelui în zodia sa, în ziua naşterii sale, ci prin poziţia sa faţă de câmpul magnetic al Pământului, în ziua conceperii sale. Din cauză că energia solară influenţează oscilaţiile lunare ale acestui câmp magnetic, schimbările arată semnele prevestitoare, după poziţia Soarelui. Conform acestei teorii, puterea şi polaritatea vântului solar care ne înconjoară influenţează cantitatea de melaţonină, precum şi transmiţătorii neuronali. După cercetările lui Cotterell, această melaţonină influenţează comportamentul unui om, care poate fi

introvertit sau extravertit Teoria a fost confirmată prin cele mai noi publicaţii ale profesorului F. Halberg.

Astrogenetica studiază modul cum forţele astronomice şi ritmurile biologice influenţează factorii genetici. Maurice Cotterell a stabilit că vântul solar (alcătuit din particule încărcate electric) influenţează personalitatea oamenilor în momentul conceperii lor. În mod special, el a descoperit că oscilaţiile unui câmp magnetic slab pot provoca mutaţii genetice în celule, în perioada când acestea se găsesc în stadiul de divinune celulară.

Mai concret în celule pot avea loc mutaţii atunci când sunt expuse unui

câmp magnetic care variază – chiar şi atunci când acesta este mai slab decât câmpul magnetic natural al Pământului. Să ne amintim de copiii cu un alt ADN, poate unul nou!

Prin anii *20, profesorul J. Lange a cercetat gemenii univitelini. Datorită lucrărilor sale se ştie încă din 1927 că personalitatea (totalitatea elementelor caracterului) depinde de predispoziţia genetică. Modificările genetice – provocate de exemplu de modificări ale intensităţii câmpului magnetic local – sunt responsabile pentru trăsături de caracter neaşteptate. Altfel spus: personalitatea unui om depinde de direcţia şi intensitatea câmpului

magnetic local din momentul conceperii

În 1987, profesorul M. Persinger de la Universitatea Lauretian din Ontario, Canada, a publicat rezultate ştiinţifice neobişnuite. El a lucrat un timp la proiecte secrete de cercetare pentru Pentagon. Persinger a dirijat câmpuri electromagnetice de frecvenţă joasă spre oameni sănătoşi şi spre pacienţi cu traume ale creierului. El a reuşit să declanşeze în ambele grupe experienţe mistice şi (sau) paranormale.

Ei bine, aţi înţeles tot? Mi-am dat cu adevărat cea mai mare silinţă sa prezint pe înţelesul tuturor cercetările

savanţilor. Cu toate astea aş dori să fac un scurt rezumat al ultimelor pagini.

Rezumatul ultimelor idei este:

Activităţile petelor solare a crescut imens în ultimii ani şi vor atinge apogeul între 2003 – 2005, dar efectul lor asupra câmpului magnetic al Pământului se va putea sesiza de-abia în anii următori.

Această activitate a petelor solare cauzează oscilaţii şi, pe termen lung, modificări ale câmpului magnetic al Pământului.

Comportamentul uman este dependent de câmpul magnetic al Pământului şi este influenţat de el. În acelaşi timp creşte şi frecvenţa de

rezonanţă Schumann, care are ca efect creşterea frecvenţei oscilaţiilor de influenţează corpul uman şi conştientul său. Ea este şi frecvenţa de rezonanţă a creierului uman. Măsurătorile au arătat că la o frecvenţă mai mare de 8 hertzi apar capacităţi mediumice.

Acest lucru înseamnă că, datorită componentelor amintite şi datorită măririi activităţii solare, câmpul magnetic al Pământului va deveni mai slab. În acelaşi timp va creşte şi frecvenţa de rezonanţă Schumann, iar creierul uman, a cărui rezonanţă este în legătură directă cu aceasta, începe şi el să lucreze cu o frecvenţă tot mai mare (depăşind 8 hertzi). Concluzia

este că oamenii de pe întreaga planetă vor deveni mediumuri!

Câmpurile morfogenetâce

Biologul britanic dr. Rupert Sheldrake propune o teorie complementară şi ne oferă o explicaţie nematerială a moştenirii, a evoluţiei şi a memoriei atât pentru sistemele organice, cât şi pentru cele anorganice.

Concepţia sa morfogenetică despre lume nu numai că pune sub semnul întrebării teoriile de până acum, ci ne dă şi noi imbolduri spre o nouă viziune asupra parapsihologici. În teoria sa, Universul nu se orientează după modele imuabile, deci nu este fix, ci

urmează modificările care au apărut de-a lungul timpului prin repetare. Fiecărei forme şi fiecărui comportament îi corespunde un aşa-zis câmp morfogenetic în acelaşi timp reprezintă memoria sa şi prin asta îi asigură perpetuarea. Cu cât urmează mai multe repetări, cu atât mai puternic devine acest câmp.

Dacă, de exemplu, un om îşi schimbă comportamentul şi menţine această modificare o perioadă mai lungă de timp, pin acest lucru el provoacă o schimbare în întreaga specie.

Parapsihologul şi autorul dr. Elmar Gruber îl descrie pe Rupert Sheldrake

în felul următor:

„Sheldrake este ßgura-etalon a «nbiologii». Ideile sale inovatoare, adversarii săi înverşunaţi şi cei care Urecomandă cu entuziasm, au încercat să readucă în actualitate secretul vieţii, pentru că există pericolul ca acesta să dispară dintre preocupările biologiei. Pe scurt, tema sa este: natura poseda o memorie.

În opinia lui Sheldrake, toate formele naturii, fie ele oameni, animale, plante, chiar şi materie anorganică, sunt controlate de câmpurile netice. Aceste câmpuri nu numai că influenţează forma unitară a unei specii, ci sunt şi un fel de

purtătoare de memorie.

În ele se înmagazinează tot ce învaţă o specie dea lungul existenţei sale. Efectul informaţiei astfel păstrate este că alţi membri viitori ai aceleiaşi specii pot proßta de memoria colectivă. Asta înseamnă că, cu cât mai mulţi oameni învaţă să meargă pe bicicletă, cu atât mai uşor le va ß generaţiilor care vor urma să înveţe să meargă pe bicicleta.

În câmpurile morfogenetâce, informaţiile se vietăţilor şi obiectelor prin rezonanţa morfologică. Efectul ei se întinde în timp şi spaţiu. Astfel poate G posibil să invocăm informaß vechi de milenii, care îi privesc pe

strămoşii noştri.

Sheldrake porneşte de la faptul că marile câmpuri morfogenetice conţin altele mai mici. Ar putea posibil din acest motiv, ca la o rezonanß potrivita a unui loc sau a unui obiect să poată chemate imagini memorate asemănătoare, care au o legătură cu istoria lor.

Această idee a stârnit un val de proteste printre oamenii de ştiinţă dogmatici. Dar sau ridicat şi vod care recunosc în teza lui Sheldrake un principiu biologic nou, binevenit în continuare, Sheldrake a creat experimente prin care şi-a demonstrat ipoteza. În Gnal, controversatul om de

să dedicat studierii fenomenului capacităţilorparanormale la anima (11)

Câmpul morfogenetic poate fi considerat un fel de memorie colectivă, care înmagazinează şi influenţează comportamentul organismelor.

Rupert Sheldrake însuşi ne explică acest lucru prin următorul exemplu despre termite:

„Naturalistul sud-african Engine Marais a desfăşurat în anii „20 experimente care pledau pentru existenţa unor astfel de câmpuri. El a făcut observaß asupra termitelor, ai căror mund reparat breşe pe care el le făcuse în deal…

Se ia o placă de oţel, care

depăşeşte ca lăţime şi ca înălţime, cu o bucată, muşuroiul şi se înfige vertical în breşa deja făcută, în aşa fel încât să împartă atât intrarea, cât şi muşuroiul în jumătate.

Acum nu mai poate exista contact între cele două părţi, din care în plus, una este retezată din celula reginei. Muncitorii" de pe o parte a breşei nu ştiu nimic de cd de pe partea cealaltă. Cu toate astea, termitele construiesc de ambele părţi ale plăcii grămezi sau turnuri asemănătoare. Dacă în Gnal îndepărtăm placa de oţel atunci amândouă jumătăße închid gaura perfect Nu putem să nu tragem concluzia că undeva există un plan pe

care termitele iau urmat Unde este suGetul psihicul în care e depozitat acest plan pus la punct?... Cum este repartizată Gecărui mundtor" sarcina sa în lucrarea finală? Putem înfige întâi placa de oţel şi pe urmă să facem două breşe, iar termitele vor construi, din nou, două structuri identice de ambele părţi...

Aceste lucrări de reparaß au fost coordonate în mod evident de Un mod de organizare superior; Marais îl numea „suGetulgrupului", iar eu & spun câmp morfologic...

Experimentele lui Marais par să ne anunţe existenţa unui câmp organizator; pentru că activitatea de

construire nu a fost întreruptă de placa de metal, probabil că nu este un câmp electric.

Märais şi-a dus mai departe cercetăiileşi a făcut observaţii în legătură cu relaţia strânsa dintre câmpul organizatoric şi regină, atât de strânsă încât moartea reginei a oprit în mod evident acest câmp.

În timp ce, muncitorii erau ocupaţi de ambele părţi ale plădi de oţel cu lucrările de reparaţii, el a săpat câta putut de atent până la celula reginei.

A scos-o şi a omorât-o. În acel moment, de ambele părţi ale plădi, munca s-a oprit Putem să despărţim termitele de regină luni întregi cu

această placă, şi cu toate acestea ei lucrează sistematic în continuare, atât timp cât regina loreste în viaţă în celula ei; dar de îndată ce o omorâm sau o îndepărtăm, munca se opreşte. „(23)

Un alt exemplu care poate este cunoscut deja multor cititori, dar care rămâne cel mai clar, se referă la cele o sută de maimuţe.

Pe o insulă japoneză, oamenii de ştiinţa au făcut nişte experimente cu un grup de maimuţe. Îi s-au aruncat maimuţelor cartofi în nisip, pentru a le testa comportamentul. Maimuţele i-au luat şi i-au consumat, dar în acelaşi timp au remarcat efectul neplăcut al

nisipului, care scrâşnea între dinţi. O maimuţă ceva mai inteligentă decât celelalte s-a dus cu cartoful ei la un pârâu din apropiere şi l-a spălat Curioase cum sunt maimuţele, celelalte o observaseră pentru a vedea ce are de gând să facă. După ce au constatat că gustul cartofului fără nisip era evident mai plăcut, au imitat-o. Când cercetătorii le-au mai aruncat apoi alţi cartofi în nisip, maimuţele sau dus direct la pârâu şi i-au spălat acolo. Aşa au făcut nouăzeci şi nouă dintre ele, până când ultima nu s-a mai dus cu cartoful la pârâu, ci la mare şi acolo l-a spălat în şpă sărată I-a fost dar maimuţei că e mult mai gustos cartoful

cu sare. Dar s-a întâmplat ceva interesant Nu numai toate celelalte maimuţe au imitat-o, d la fel au procedat şi toate cele de pe o insulă vecină, la o distanţă de nouăzeci de kilometri. Şi acestea s-au dus, după ce li s-au aruncat cartofii în nisip, direct la mare şi i-au spălat acolo. La fel s-a întâmplat şi pe uscat Prin cele o sută de maimuţe se adunase sufident potenţial energetic, pentru ca acest gând să fi trecut brusc la celelalte reprezentante ale speciei

Asta înseamnă că dacă în cazul maimuţelor de la un anumit număr în sus, sau de la un anumit potenţial energetic, cunoaşterea trece brusc la

celelalte, acest lucru se poate extinde şi pentru oameni. Există sufidenti oameni care se delimitează, în interiorul lor, de război, atunci acest lucru se va întâmpla şâcii alţi oameni; acelaşi exemplu pe tema gelozid. Şi cunoştinţele spirituale se transmit, de la un anumit ntkmăir încolo, de la cei care au trăit acest proces către ceilalţi.

Acest proces de transmitere este cunoscut şi în cazul invenţiilor. S-a stabilit că, atunci când cineva a făcut undeva în lume o descoperire, în acelaşi timp, într-un alt loc din lume, a fost descoperit acelaşi lucru.

Tradus în cuvinte mai simple:

Dacă un anumit număr de oameni

au trecut printr-un proces spiritual, atunci acesta va fi mai uşor accesibil urmaşilor lor.

Acest lucru, transpus pentru copiii mileniului trei, ar însemna că potenţialul se va transmite atiiM-oameni, atunci când sufidenţi copii vor avea aceste capacităţi şi vor învăţa să le folosească.

Atunci va deveni dintr-o dată uşor pentru adulţi să îndoaie linguri, să obţină efecte materiale cu puterea gândului, să citească gânduri sau să discute telepatic, să se vindece singuri.

Am aflat deja din capitolul despre copiii chinezi că cercetătorii lor au observat că, atunci când un copil care

nu e medium stă printre copii-medium, aptitudinile lor se transmit copilului care nu e medium. Vreau să îl amintesc şi pe Un Geller şi efectul demonstrat de el: după ce urmăresc la televizor pe cineva care îndoaie linguri, copiii care se uită pot face şi ei acest lucru, deşi încearcă pentru prima dată.

Şi aid este vorba probabil de substratul unui câmp morfogenetic care face posibilă transmiterea acestor oscilaţii.

Să ne lăsăm, pur şi simplu, în voia imaginaţiei şi să ne gândim ce-ar putea însemna acest efect pentru omenire! Cu siguranţă că „prietenii” noştri din culisele lumii economice, politice şi

bancare ştiu că aceste câmpuri morfogenetice pot fi folosite şi în „cealaltă direcţie”. Din această cauză, televiziunea, presa şi cei care dau ştirile în general sunt înţeleşi cu ei; totul, inclusiv mâncarea, limba şi manierele, toate sunt cu o treaptă mai aproape în direcţia prăbuşirii, spre decăderea noastră culturală (alţii o numesc „multicultural. Şi aici mersul lucrurilor este rapid. Cu câţmai mulţi oameni Iasă conduşi, preiau alte păreri fără să le verifice, a lasă pe alţii să hotărască pentru ei sau să răspundă pentru ei, cu atât acest lucru se poate transmite maselor largi.

Poate că aici greşesc în prognoza

mea negativă, să sperăm! Dar ea este un motiv în plus pentru ca noi să ne străduim şi să trăim mai conştienţi de responsabilitatea pe care o avem.

Dar evoluţia copiilor-medium nu mai poate fi oprită, ea se poate întinde ca o flacără, dacă tema este tratată în mod serios.

Suflete vechi şi noi

„Noi avem sarcina să tăcem o schimbare. Pământul a început să Ce mai puţin Gzic, a devenit mai spiritual”.

Flavio M. Cabobianco (9 ani)

Care sunt motivele pentru care copiii sunt „altfel” şi, mai ales, au aptitudini mediumice? Putem deosebi

influenţele exterioare de cele interioare:

1. Influenţe exterioare prin creşterea frecvenţei datorită apropierii de „Soarele Central”.

prin schimbarea comportamentului uman, schimbarea ADN-ului şi intensificarea capacităţilor mediumice în toată lumea (din cauza activităţilor petelor solare)

datorită câmpurilor morfogenetice: rezultatele experienţelor, ca şi cunoaşterea despre aspectele mediumice sunt transmise propriei specii, iar prin aceasta se ajunge la o împuternicire a oamenilor cu astfel de capacităţi.

2. Influenţe interioare în nenumărate relatări, profeţii, mesaje primite prin mediumuri, viziuni, vise care se adeveresc se explică faptul că noi trăim acum, la cumpăna dintre veacuri şi de-acum încolo, o perioadă specială. Tatăl meu a prelucrat intensiv această tematică în ultima sa lucrare Până în anul 2012 – ascensiunea omenirii. Aceste timpuri noi, care pot fi recunoscute şi măsurate din exterior, prin mărirea frecvenţei, sunt motivul pentru care nu doar sufletele vechi, puternice ale vechilor culturi (egipteni, azteci, incaşi şi alţu) vor să fie din nou „cu noi”, dacă pe această planetă în sfârşit „se întâmplă ceva”, ci vin şi

suflete nol.

Dar cum am ajuns la ideea că printre aceşti copii, unii au suflete vechi?

Ei bine, ideea mi-a venit din cauza tehnicii care vrea să controleze, tehnică dură, uneori lipsită de sentimente şi foarte raţională a

Am discutat despre acest lucru cu diferiţi clarvăzători care au văzut aura acestor copii, printre care şi cu vindecătorul practicant Roger, el însuşi tată a doi copii, s-a exprimat foarte critic în legătură cu copiii-indigo:

După părerea lui, albastrul-indigo în aura unui om înseamnă voinţă, putere, magie.

Majoritatea adulţilor pe care i-a „văzut”, care aveau albastru-indigo sau albastru-închis în aură, purtau cu plăcere haine cu aceste culori, în special albastru marin, sau îşi aranjau locuinţa în aceste tonuri. El crede că copiii care au albastru în aură vor avea ca adulţi un impuls puternic de a pretinde puterea.

El descrie Oamenii cu aură albastră şi albastru-indigo ca pe nişte făpturi mai degrabă reci din punct de vedere sentimental. Din aceasta cauză, ei iubesc ordinea, disciplina, legile, regulile, liniile drepte şi de multe ori se supun unui gen de comportament constrângător. Oamenii-indigo nu ştiu,

după părerea lui Roger, să-şi înţeleagă propriile emoţii. Adesea ei iubesc animalele, dar nu prea ştiu cum să iubească oamenii. Ei îşi pot arăta sentimentele faţă de copiii mici, dar le este greu să o facă faţă de adulţi.

După descrierile lui Roger, albaştrii-indigo nu suportă să fie contrazişi sau ca lucrurile să nu meargă cum vor ei.

E3 este şi mai direct albastru înseamnă şi minciună, amăgire şi manipulare. Un „bun” politician are mult albastru şi albastru închis în aura sa, este evidentă ambiţia sa de a avea putere, după motto-ul spun eu nu este adevărul, ci ceea ce prinde mai bine la

alegători”.

Roger este de părere că în cazul copiilor-indigo, deci al copiilor care au acest albastru-indigo în aura, nu este vorba neapărat de suflete „noi” ci că multe dintre ele sunt suflete bătrâne, venite din Atlantida, care se întorc acum.

Dar de ce tocmai din Atlantida?

Atlantida a fost, după legenda poetului şi conducătorului grec Solon (640 – 540 î. Ch.), preluată de preoţii egipteni, o mare insulă în Oceanul Atlantic. Potrivit filosofului grec Platon (427 – 347 î. Ch.), Atlantida era situată la Vest de coloanele lui Hercule şi vis-ă-vis de munţii Atlas, deci în Oceanul

Atlantic. Populaţia numeroasă a Atlantidei se pare că ar fi fost foarte bogată. Domeniul stăpânit de insulă s-ar fi extins până în Europa şi Africa. Când locuitorii au devenit tot mai imorali, într-o zi şi o noapte insula s-a scufundat în mare din cauza inundaţiilor produse de un cutremur de pământ:

După relatările mediumului care intră în transă totală amintit la început, Edgar Cayce, Atlantida se afla în arhipelagul din largul Americii Centrale, în apropiere de insulele Bimini. După datele ştiute de el, decăderea maselor violente ale acestei ţări s-a produs în trei etape, dintre

care Platon a descris-o pe ultima. În Atlantida se crease o civilizaţie care avea o tehnică foarte dezvoltată, care se baza pe folosirea cristalelor (cipuri de computere?). Decăderea a fost o urmare a războiului, prin care s-a vrut eliberarea unei rase de sclavi creată artificial. (28)

Multe mediumuri spirituale pe care le-am întrebat de Atlantida au convingerea, respectiv au obţinut informaţii că istoria se repetă. Se spune că Atlantida ar fi avut o ştiinţă şi o tehnică, foarte avansate, inclusiv un trafic aerian, oamenii de pe Atlantida descoperind şi codul uman datorită căruia ar fi început să facă

experimente genetice şi în final ar fi creat amestecuri între specii. De exemplu, ar fi încrucişat oamenii cu porcii, cu peştii (sirenele), cu taurii (centaurii), cu păsările şi aşa mai departe. Se susţine şi ipoteza că pe Atlantida s-au construit piramide şi că piramida egipteană a lui Keops nu ar fi fost de fapt clădită de egipteni, ci de locuitori ai Atlantidei care au mers în Egipt după ce au părăsit insula.

Mediumurile întrebate susţin că am ajuns în istoria noastră într-un punct în care egalăm starea de decadenţă, pornografie, folosirea copiilor în scopuri sexuale, experimente genetice, exploatare a

resurselor pământeşti, pe care o avea Atlantida înainte de decăderea ei.

Din această cauză seu reîncarnat tocmai acum şi sufletele de atunci, pentru a se confrunta din nou cu aceleaşi probleme. Altele, care atunci erau suflete evoluate din punct de vedere etic şi care au trăit vremurile decăderii Atlantidei, ar fi venit acum pentru a ajunge din nou la putere.

După informaţiile adunate de tatăl meu, ar mai fi de adăugat următoarea versiune: Zeităţile au dat liberul arbitru creaţiilor lor – deci şi planetelor cu omenirile lor – pentru a evolua şi a crea la rândul lor, dar au prevăzut cicluri cosmice bine

cunoscute, care limitau automat creaţiile acestora. Planeta Pământ şi întregul sistem solar merg pe o orbită de 25 920 de ani tereştri (un an platonic) de două ori, cu durata unei luni de 2160 ani pământeşti, trecând printr-o baie de lumina. Divină, de o spiritualitate înaltă, denumită şi inel fbtonic. Pentru că orbita anului este eliptică, intersectarea aceasta are loc în era vărsătorului (care tocmai a început) şi în era racului (acum aproximativ 13.000 de ani tereştri). În acest punct se spune că ar fi decăzut ultima parte din domeniul uriaş al Atlantidei (potopul) şi tot atunci s-a manifestat un val puternic de eliberare

a sufletelor prin spiritualitate înaltă şi salturi ale conştiinţelor şi a urmat împărăţia păcii. După ieşirea din această lumină fotonică cu frecvenţă mare, deci după 2 160 de ani, noua omenire în formare (Rudolf Steiner o numeşte a cincea rasă înrădăcinată) a început să parcurgă din nou ciclul care pare să se repete.

Nu vreau să comentez mai mult relatările lui Roger. O fi având dreptate cu aceste explicaţii? Cine ştie? Pot confirma că mulţi copii-indigo nu primesc ordine sau sfaturi de la nimeni, şi faptul că le place puterea nu este de neglijat. Aşa că ar fi posibil ca sufletele vechi să se fi încarnat din

nou. Dacă acestea vin din Atlantida sau din alte culturi avansate, este un lucru pe care nu avem cum să-l ştim deocamdată.

Dar să revenim la sufletele noi şi la un aspect captivant, după părerea mea.

Printre aceste suflete noi se găsesc spirite pe care le-am identificat mai devreme ca fiind îngeri", şi care nu se mai încarnaseră niciodată înainte, dar şi fiinţe, respectiv suflete, care nu se mai încarnaseră niciodată pe această planetă – adică extraterestri, dacă vreţi să le spuneţi aşa.

Pe această temă există un număr mare de cărţi, şi eu am făcut încercări,

ţ care pot fi de folos celor interesaţi pentru a aprofunda mai bine materia. Se găsesc acolo fiinţe care au contribuit cu secole şi milenii în urmă la dezvoltarea acestei planete şi care acum doresc să facă curat Sunt spirite care vin de bunăvoie pentru a aduce ceva mai multă lumină cu ei, şi mai sunt şi unele care sunt pur şi simplu curioase.

Flavio însuşi se vede ca fiind un süßet nou. El ne explică:

„Acum se nasc noii copii. Ei sunt altfel de oameni, chiar dacă în exterior arată la fel. Legătura cu spiritualul este mult mai deschisă – Oamenii se vor schimba acum; copiii care vin acum

deschişi pentru spiritualitate. Mulţi oameni cred în Dumnezeu, dar nu îl simt! Alţii nu cred pentru că nu au încredere în ceea ce spun religiile, dar simt că sunt parte din viaţă, iar viaţa vine de la Dumnezeu. Dacă toate fiinţele umane star aminti că sunt parte din Dumnezeu, planeta asta nu ar mai ß cum este acum”. (31, pag. 6)

La întrebarea mea cine sunt copiii cei noi, care se încarnează acum, Arian mi-a răspuns în stilul său foarte direct

„Ştii, nu este uşor să răspund la această întrebare. Noi venim de peste tot din univers, pentru a asista la această mare schimbare a planetei; uneori venim din forme superioare ale

eului – din – casă zic aşa, şi din viitor. Această planetă urmează să intre într-un nivel existential superior, în care viaţa pământească va decurge altfel decât până acum.

Înainte de toate va exista un contact mult mai deschis cu ceea ce oamenii denumesc „extraterestri”, nu se va lucra cu ei pe ascuns ca până acum, şfprin această colaborare totul va ß altfel pe Pământ Religiße vor dispărea, în special cele fanatice, şi prin asta şi majoritatea războaielor. Oamenii nu se vor mai lăsa manipulaţi, pentru că datorită propriilor capacităţi mediumice, care devin tot mai puternice, vor avea ei înşişi un ßr cu

Dumnezeu, ca să mă exprim aşa. Istoria naşterii omenirii, crearea în spaţiu a diferitelor popoare care au venit odinioară pe această planetă va ß rescrisă, se vor schimba comportamentul celor la putere, tehnologia… Pur şi simplu totul!

Mai înainte însă, oamenii vor trece prin încercări grele şi mulţi îşi vor pierde viaţa pe acest drum. Dar nu-i nimic. Va avea loc o mare purificare. După ea, planeta va străluci din nou ca după o curăţenie de primăvară.

În mulţi dintre copiii de astăzi sunt ascunse suflete vechi puternice, care îşi aduc acum contribuţia prin prezenţa lor, precum şi suflete noi ca al meu,

care vin de pe o planetă pe care există un singur popor; dezvoltat la un nivel superior din punct de vedere tehnic şi care nu cunoaşte ce sunt bolile.

Cum spuneam, eu sunt nou aici, sunt pentru prima dată pe Pământ, într-un corp uman. Dar poporul meu, adică cel în care mam încarnat ultima dată înainte să sar într-un corp uman, a fost pe Pământ deja. Cu multe milenii în urmă, navele noastre spaţiale au venit de pe planeta noastră pe Pământ şi au fondat mici colonii. Pe atunci cei care conduceau navele noastre spaţiale, în majoritate cercetători, erau consideraţi de către oameni, zei. Oamenii noştri şi-au adus şi ei

contribuţia la dezvoltarea voastră. Ei au avut copii împreună cu pământenii şi au făcut şi experimente genetice de succes. Cum s-ar spune, majoritatea celor care conduceau navele spaţiale au fost oameni de ştiinţă care au cercetat atât Pământul, cât şi fiinţele sale. S-au făcut şi experimente, aşa cum fac oamenii voştri pe animale. Din cauza acestora, între timp existau şi încrucişările genetice, oamenii mei s-au întors la începutul ultimului secol şi au lucrat împreună cu poporul tău. Tu ai scris multe despre asta în cărţile tăie. Şi pentru că suntpenini prima dată pe această planetă m-am încarnat aid, într-o familie germană din America

Centrală astfel trăiesc printre oameni care au contact fizic cu poporul meu din spaţiu şi fac schimb de tehnologie cu d. Aid mă pot manifesta liber ca „om” şi sunt privit bine, datorită capacităţilor mele.

Eu însumi sunt doar unul dintre cei exact o sută care s-au încarnat în primul val. Apoi au venit încă o sută şi încă două sute. Între timp sunt peste o mie care au venit din poporul meu pe Pământ Majoritatea dintre noi trăiesc astăzi în Germania, şi acolo se va întâmpla ceva de mari proporţii, dar oamenii trebuie întâi să se trezească din somnul lor şi trebuie să se elibereze de cătuşele lor spirituale.

Atunci va veni libertatea.

Aid au venit şi popoare de pe alte planete cu care poporul meu a fost deja în război. Dar de data asta avem acelaşi ţel: să curăţăm Pământul de vechile greşeli. Ştii că noi arătăm ca voi pe planeta noastră, că sunteţi urmaşii noştri, dar în Univers există şi popoare care arată cu totul altfel. Dar nu trebuie să vă fie fiică. Şi pisicile arată altfel şi vă jucaţi cu ele. Multe fiete care s-au încarnat înainte în corpuri, suflete ale acestor extraterestri, care arătau ciudat, sunt doar copii de pământeni şi numai după ochii lor şi comportamentul lor ne putem da seama că nu sunt de aici

Sufletele şi spiritele care vin din niveluri superioare de vibraţii şi care acum sunt copii umani sunt nenumărate. Este un proiect uriaş, la care participă întreaga lume a spiritelor. Dacă oamenii ar putea să vadă aceste tiinţe ale Luminii... Şi-ar arunca televizorul din casă şi multe alte lucruri împreună cu el. Este atât de extraordinar de capţi

Fiinţele Luminii vin în toate ţările din lume, şi în cele sărace. Ele au nevoie de lumina pe care le-o aduc copiii. Chiar dacă mulţi dintre ei morime (flat, Lumina se manifestă, ca să spun aşa, se ancorează. Sufletele vechi, puternice ale acestei planete,

care se încarnează acum din nou, vor prinde din nou vechile lor teme, vechile structuri şi vechiul model, pe care sileau creat singuri odată, într-o altă viaţă, şi le vor scoate acum din nou din circulaţie. Aceasta este sarcina lor. Ei au creat aceste structuri ale puterii şi din această cauză tot ei le vor îndepărta, au tot dreptul să o facă.

În această combinaţie de suflete vechi şi noi, karma planetei se va declanşa. Tot ceea ce se ascunde, toate minciunile din istorie, toate crimele vor ß făcute cunoscute, iar mincinoşii vor ß pedepsiţi. Ceea ce să semănat în ultimele milenii va fi cules acum în aceste vremuri. Iar noi, copiii noi,

respectiv energia noastră luminoasă, suntem cei care, prin însăşi naşterea noastră, vom declanşa marile schimbări pe această planetă, în ambele direcţii. Întunericul va dat la o parte, deşi se apără. Noi suntem aşa-zişii declanşatori de karma, puterea care aduce binele, dar în acelaşi timp creează şi distruge. Vechiul va fi distrus râse va naşte ceva nou din el. Iar nouă nu ne e frică de asta. Nu ne e frică de moarte şi nici de viaţă. Dar multor oameni din conducere şi din concerne le e frică de noi.

Nu este amuzant, acestor oameni puternici le e frică de copii!

Prin capacităţile noastre, care

odată erau normale printre oameni şi care vor redeveni normale, pentru că flecare om are în el aceste puteri mice, viaţa se va schimba. Noi nu ne vom mai adapta în niciun caz, urm dintre noi o vor face cu siguranţă, ei sunt siliţi de părinţii lor, de profesori, de armată şi de societate, dar nu pentru mult timp. Suntem tot mai mulţi, şi în curând ştiinţa noastră, pe care o aducem cu noi, nu va mai putea fi tionată.

Noi nu avem numai puteri interioare, ci şi tehnologie cu care vom schimba lumea, ştii la ce mă refer, la farfuriile zburătoare”.

Ei da, ce aş mai putea să adaug? Nu numai Arian vorbeşte aşa, ci şi

copiii mai mici pe care i-am vizitat şi i-am întrebat, în călătoriile mele. Ne putem face o părere datorită lor.

CAPITOLUL 13

Încheiere şi rezumat

„Copiii voştri nu sunt copiii Noştri.

Ei sunt fii şi fiicele

Dorului vieţii de ea însăşi.

Ei vin prin voi, dar hu de la voi.

Şi deşi sunt cu voi, ei nu vă aparţin.

Aveţi voie să le daţi iubirea voastră, dar nu

Gândurile voastre, pentru că ei au propriile

Aveţi voie să le daţi corpurilor lor o casă, dar nu sufletektrlor.

Pentru că sufletele lor locuiesc şi casa de mâine.

Pe care nu o puteţi vizita nici tnpcarân visele voastre.

Puteţi să vă străduiţi să fti ca ei, dar nu încercaţi să vă semene.

Peptru că viaţa nu merge înapoi şi nici nu zăboveşte în ziua de ieri.

Voi sunteţi arcul din care copiii voştri sunt trimişi ca Săgeţi vii.

Trăgătorul vedeţmt & pe poteca infinitului, şi vă încordează cu toată puterea lui, pentru ca săgeţile sale să zboare repede şi departe.

Ijsaţi arcul vostru din mâna trăgătorului să îndreptat spre bucurie *

Kahlil Gibran

Aşa, dragi cititoare şi cititori, cu siguranţă că v-aţi format o idee despre puterile mediumice din relatările popiilor, dar şi din relatările despre mediumurile adulte. Pe acest fundal, vedeţi oare un pic altfel viaţa şi scopul său?

Ceva extraordinar se întâmplă în familia noastră, sub ochii noştri şi noi nici nu observăm.

Ar. Trebui să folosim acest moment pentru a resimţi în interiorul noştru, a afla unde stau ascunse în noi propriile noastre talente care încă dormitează. Ar trebui să aflăm ce fel de talente sunt, şi să ne gândim cum le putem activa cel mai bine! Pe urmă ne

imaginăm ce anume vrem să atingem cu ele şi vizualizăm acest lucru dinaintea ochilor noştri spirituali.

Este vorba despre faptul ca oamenii să-şi găsească propria vocaţie, adică să fie conştienţi de talentele şi capacităţile pe care le-au adus cu ei în această încarnare. Şi din această vocaţie ar trebui să-şi facă o meserie: adică să îşi câştige pâinea cu ceea ce le face cea triai mare plăcere şi le dă satisfacţie şi le aduce cel mai mare succes.

Acum puteţi să spuneţi: „Da, dacă ar G atât de amplu…”

N-am as că va fi amplu! Dar cât valorează pentru cineva libertatea? Nu

libertatea financiară, ci cea spirituală? Pentru mine personal, valorează cât viaţa. Dacă vă face plăcere să mergeţi zilnic într-o fabrică sau într-un birou şi să vă faceţi treaba care de fapt nu vă interesează deloc, atunci este alegerea voastră. Dacă vreţi să mergeţi cu o maşină care nu vă place, atunci şi asta este alegerea voastră. Dacă sunteţi nemulţumiţi de căsnicia voastră sau de partenerul vostru, atunci de voi depinde, la urma urmei nu aţi fost siliţi, ca în Orient, să vă căsătoriţi cu acest partener. Dacă nu vă pasă că sunteţi traşi în jos de cel/cea din faţa voastră, atunci din nou este alegerea voastră.

Mulţi oameni şi-au dat repede seama că nu vor să lase să li se întâmple aşa ceva, şi au lucrat mult, s-au tot gândit şi au provocat schimbări în aşa fel încât astăzi sunt1 independenţi şi mai ales se bucură de activitatea lor.

Toţi putem face asta! Să fim curajoşi şi să riscăm un pic. Ce avem de pierdut? Lucruri pe care oricum nu Ie putem lua cu noi pe lumea cealaltă. Poate viaţa noastră? Ei şi? După cum am aflat din mai multe relatări, în lumea de dincolo ne merge, oricum, mai bine. Din acest motiv, nu trebuie oare să vedem faptul că suntem aid şi acum pe această planetă ca o mare

şansă şi să folosim fiecare zi în mod conştient; pentru a fi activi în mod creator, pentru a afla lucruri inedite despre noi, a ne observa şi a înţelege viaţa? Nu ar trebui să folosim posibEtatea pentru a înţelege mai bine legile vieţii şi prin înţelegerea lor să partidpăm în mod activ şi constructiv la creaţia şi proiectul lui Dumnezeu?

Să ne întoarcem cu gândul înapoi la copilăria noastră, la vârsta la care eram în creştere. Ce voiam atunci? Nu voiam ca odată să devenim cineva grozav, cineva renumit sau cineva care îi ajută pe alţii şi le face bine...? Şi acum? Suntem angajaţi ţie jumătate adormiţi şi stăm lângă indivizi pe care

de fapt nu-i putem suferi, ori lucrăm într-o hală prost aerisită a unei fabrid, învârtim şuruburi sau vopsim maşini, sau pur şi simplu producem bani prostituindu-ne...?

Ce au în comun cele trei persoane din situaţiile de mai sus? Ştim: şi-au vândut sufletele! Au dat singurul lucru pe care l-au primit de la Dumnezeu şi de care ar fi trebuit să aibă grijă. Libertatea lor!

Credeţi că sunt vorbe dure şi acuzatoare? Nu judecaţi atât de pripit Ce credeţi, cum vă va merge vouă când veţi ajunge în lumea de dincolo şi vă veţi urmări viaţa pe care tocmai aţi trăit-o împreună cu îndrumătorul

vostru spiritual şi cu familia voastră sufletească? Şi atunci, îndrumătorul spiritual vă va întreba: „Ei, ce ai făcut tu aici? Ai primit atâtea talente şi apoi te-ai dus la firma asta, doar de frică, pentru siguranţa zilei de mâine? Dar tu voiai să devii medic şi să ajuţi oamenii… De ce te-ai eschivat?”

O dată ce ajungem în lumea de dincolo este prea târziu, atunci ne este ruşine că nu am folosit şansele care ni sau dat, că neam eschivat Mai putem doar să aşteptăm până ne încarnăm din nou şi avem posibilitatea, copii fiind, să învăţăm iarăşi de la început Nu ar fi mai practic ca acum, când oricum suntem aid şi am terminat deja cu

şcoala şi cu perioada de studiu, să luăm tot ce este mai bun de la această viaţă?

Sau să ne imaginăm situaţia în care un om bătrân stă pe patul de moarte, îşi priveşte viaţa în urmă, şi devine conştient de ceea ce îşi propusese să facă şi ce nu a transpus în fapte.

Este posibil să apară şi frica în faţa morţii. Ai un sentiment rău, că de fapt tot timpul ai reprimat gândul la „moarte” şi acum nu ştii ce te aşteaptă

Acum doresc să vă dezvălui de ce am scris această carte. Unii dintre voi presupun, probabil că prilejul cu care am scris-o a fost că în nenumăratele

călătorii pe care le-am făcut am întâlnit nenumăraţi copii-medium cu care am stabilit contacte şi astfel, am vrut să scriu despre aceste fiinţe micuţe şi fascinante. Poate că acesta a fost prilejul cu care am scris, daf nu mobilul pentru care am făcut-o. Vreau să vă spun care a fost mobilul: în ultima jumătate a anului, mai mult decât în anii dinainte, neobişnuit de mulţi oameni din anturajul meu au plecat dintre noi şi prin aceasta confruntare masivă cu moartea mi-am dat seama cu adevărat cât de frică le e oamenilor, chiar şi celor apropiaţi mie, în faţa morţii.

Neştiinţa despre ceea ce vine după

viaţă ne influenţează pe noi, oamenii, mai mult decât putem crede; în special în spaţiul nostru cultural, în care frica de moarte îi inhibă pe cei mai mulţi în mare partea vieţii lor. O atitudine greşită sau mai bine-zis un punct de vedere îngust faţă de moarte şi faţă de lumea-de dincolo are ca urmare o atitudine greaţă şi un punct de vedere îngust asupra vieţii.

Dacă ştim câte ceva despre lumea de dincolo, măcar un pic, atunci aflăm (fie chiar şi numai prin mediumurile spirituale) mai multe despre relaţiile vieţii şi chiar despre viaţă însăşi, şi ne schimbăm automat punctul de vedere asupra lumii şi a evenimentelor sale. În

mod logic ne dezvoltăm un alt fel de comportament faţă de concetăţenii noştri, faţă de animale şi de plante, bineînţeles şi faţă de copii, dar şi faţă de bunurile materiale pe care nu putem să le luăm cu noi în lumea de dincolo.

Prin nenumăratele discuţii pe care le port cu cei interesaţi, prin poşta cititorilor, prin numeroasele sfaturi şi contacte care nu au rămas neluate în seamă, am devenit conştient, în ultimul timp, cât de frică le e oamenilor, în general.

Frica de moarte este numai un aspect. Poate că frica de viaţă este cea mai mare! Atâtor oameni le este teamă

să-şi spună părerea în faţa partenerului, a şefului, a sistemului nostru politic şi a domnilor amabili din spatele lui Le lipseşte curajul să-şi schimbe meseria sau partenerul cu care se ceartă încontinuu. Le e frică să părăsească ţara pentru o ofertă bună în altă parte şi se aşteaptă la ce e mai rău de la o schimbare. Le lipseşte pregătirea să rişte şi curajul. Le e frică să fie singuri; le e frică de animale sau de înălţime; le e fiică să nu fie vorbiţi de rău; să râu-şi piardă banii, bunurile, poate chiar copilul sau vreo altă rudă; le e frică să-şi schimbe punctul de vedere asupra lumii şi să fie nevoiţi să-şi justifice aceste schimbări în faţa

administratorilor şi a colegilor. Le e frică de faptul că nu vor ajunge în rai şi poate nici în iad, le e frică de refuzuri, de boală sau de dureri, de bătrâneţe, de dezamăgire; le e fiică să nu fie luaţi în râs, sau că nu sunt luaţi în serios, sau le e frică de trădare.

Nu ne e frică tuturor de ceva sau de cineva? Şi, de cele mai multe ori, fără motiv? Dar frica, trebuie să ştim acest lucru, este cea mai mare unealtă de manipulare, atât corporala cât şi spirituală. Prin frică pot fi controlaţi şi conduşi cel mai bine oamenii.

Frica este opusul iubirii! Acum, din nou va ace cineva: „Da, de Dar nu m-am încurcat cu scrisul. Nu ura este

opusul iubirii. Cele două puteri spirituale elementare, care conlucrează la stabilirea evenimentelor lumeşti, sunt iubirea din lumea imaterială şi frica din lumea materială. Iubirea, cea dezinteresată, care nu condamnă pe nimeni, este desăvârşită şi este resimţită ca iubire divină. Aşa cum cea mai mare teamă a unui copil este să nu fie despărţit de mama sa, aşa» a născut teama pământească, omenească a copiilor lui Dumnezeu de a nu fi despărţiţi de tatăl divin. Aceasta este frica de bazaşi din ea s-au dezvoltat toate celelalte o mie de temeri ale oamenilor din cauza cărora putem fi perfect dominaţi zi şi noapte.

Înţelepţii se gândesc acum cine i-a lăsat pe oameni să creadă că sunt „despărţiţi” de Dumnezeu, sau poate cred chiar povestea că Dumnezeu ne-ar fi alungat Voi v-aţi alunga copiii? Şi din ce motiv? Iisus şi-a dat seama despre ce este vorba şi de aceea a încercat să ne înveţe că Dumnezeu este în noi. Cunoaştem rezultatul: în alele noastre, în Irlanda de exemplu, fraţii creştini se omoară „din prea multă dragoste pentru aproapele lor”. Frica stăpâneşte lumea celor mai mulţi dintre noi, nu iubirea.

Prin trezirea spirituală, întâi prin recunoaşterea unor lucruri şi apoi prin acţiunile noastre, temerile pot dispărea

una câte una. Este foarte important să aflăm câte ceva despre viaţa de dinainte şi de după moarte pentru că astfel voiri înţelege mai bine însemnătatea vieţii. Din această cauză este important să ascultăm ceea ce ne povestesc copiii noştri, despre lumea de dincolo, despre lumea spiritelor şi despre scopul vieţii, pentru că prin asta ne vor dispărea temerile. Când ştim că avem un înger păzitor, un îndrumător spiritual şi nenumăraţi prieteni în lumea spiritelor care sunt tot timpul ca noi, care ne protejează şi stau energici de partea noastră, de ce să ne mai fie frică? Vedeţi cât de important e să aflăm răspunsurile la

întrebările de unde şi încotro?

Dacă ne punem cu adevărat aceste întrebări se poate întâmpla să fim dezamăgiţi în multe situaţii, întâmplări şi poate chiar în relaţiile amoroase sau de afaceri. Dezamăgiţi din cauză că am fi putut să ne trăim viaţa altfel. Ne mirăm de faptul că atâta timp am bâjbâit în întuneric. Ei şi? înseamnă că în sfârşit vedem clar, vedem altceva decât ceea ce vre/n să vedem, şi anume realitatea, aşa cum arată ea, chiar dacă uneori acest lucru ne doare.

Să aruncăm hainele vechi şi să fim mai atenţi în viitor să nu mai ajungem în astfel de situaţii amăgitoare. Să trăim în continuare cu scopul de a gări

oameni la fel ca noi, care să nu ne dezamăgească. Nu ne ajută la nimic să ţinem de amintiri vechi sau de dureri, care oricum nu mai pot schimba nimic.

Toată această teamă porneşte de la lipsa de încredere în Dumnezeu! Există oameni care nu au citit nici Biblia, nici nu au vizitat vreun medium şi nid nu au ei înşişi vreo capacitate de medium. Ei nu au filosofat niciodată despre viaţă şi nid nu şi-au făcut gânduri despre de unde şi încotro. Dar ei au o astfel de încredere deplină, care se pare că este înnăscută, că sunt în mod natural parte a unui joc frumos (dar şi secretos) făcut de un creator care are grijă de d. Ei trăiesc acest lucru în

subconştient, copiii cei noi însă îl vor trăi conştient.

Nu este vorba doar de ştiinţa despre lumea de dincolo, indiferent de unde vine ea. Unii oameni îşi urmează numai vocea lor interioară şi sunt exact cum trebuie. Dar preocuparea cu acest aspect ezoteric al vieţii este cea care ne face să avem încredere în substraturile vieţii, cu regulile şi legile ei, pe care oricine le poate folosi în favoarea sa, dacă ştie cum. Exact acest lucru îi înaripează pe copiii noului mileniu să trăiască şi să îşi spună părerea.

Şi dacă tot ceea ce au avut să ne spună copiii-medium aici despre

reîncarnare, lumea spiritelor şi jocul vieţii va deveni un bun al tuturor, atunci ne aşteaptă vremuri minunate!

Să mai derulăm o dată în gând. Ce consecinţe ar avea faptul că oamenii ar cunoaşte bine aceste teme?

În primul rând, ar dispărea frica de moarte, pentru că se ştie că am mai trăit deja o dată mai demult şi ne vom mai încarna din nou, dacă nu pe această planetă, atunci pe alta. În rest rămânem în lumea imaterială şi urcăm acolo la diferite niveluri.

Se diminuează şi tristeţea, la unii chiar amărăciunea, pe care o avem atunci când ne moare un prieten sau un membru al familiei, pentru că şi el

va trece în lumea spiritelor şi este posibilă o revedere.

Dacă transpunem acest lucru asupra întregii omeniri, ştiinţa reîncarnării înseamnă că ne putem încarna o dată într-un corp de indian şi apoi tot într-unul de indian sau într-unul alb, pentru a face şi astfel de experienţe. Din acest motiv este absurd să dispreţuim oamenii din cauza culorii pielii lor. (Nu putem judeca un om după corpul pe care şi l-a luat. Nu corpul face diferenţa, d spiritul care Ü conduce.) De asemenea, majoritatea şi-au schimbat deja de mai multe ori genul, într-o viaţă au fost bărbaţi, într-alta femd, e posibil să fi

fost o dată şi într-un corp cu handicap fizic, şi astfel şi aid este inutilă o discriminare. Acelaşi lucru este valabil şi pentru sărâde şi bogăţie, într-o viaţă am fost bogaţi iar în alta săraci, depinde cum ne-am planificat modelul vieţii, pentru a avea şi astfel de experienţe şi să învăţăm din ele, să ne crească experienţa.

Dacă avem un copil atunri vom încerca, ştiind că poate în el sălăşluieşte un suflet mare, chiar foarte vechi şi experimentat, să-i stimulăm talentele şi aptitudinile pe care le-a adus cu el sufletul său şi să 9 ajutăm să-şi trăiască şi să-şi îndeplinească modelul de viaţă pe care

şi l-a propus. Să-i impunem copilului propriile noastre concepţii nu este un lucru înţelept. Şi pentru că ştim că fiecare copil a fost deja adult în altă viaţă, vom respecta altfel personalitatea din trupul său. E posibil ca sufletul din copil să fi fost în altă viaţă chiar mama sau tatăl nostru.

Pentru că noi, înainte să ne încarnăm, stabilim cu multe alte suflete că ne întâlnim, jos", de exemplu ai partenerul nostru de căsnide, cu fiica sau fiul nostru, un concurent, şi aşa mai departe... Ne vom purta altfel cu dar menii din jurul nostru şi vom încerca să rezolvăm şi să privim altfel situaţiile şi divergenţele de opinie,

fiind tot timpul cu gândul: „Ce am să învăţ din această situaţie grea? *

Prin faptul că viaţa noastră de acum este doar una dintre multele de pe această planetă, deoarece sufletele amestecă iarăşi şi iarăşi cărţile pentru a avea noi experienţe, printr-o nouă distribuţie a rolurilor în Jocul vieţii”, noi creştem spiritual şi devenim, de la o încarnare la alta, tot mai iubitori, mai toleranţi, mai înţelegători şi mai maturi. O dată ce am atins un anumit nivel aid, nu ne mai întoarcem înapoi în densitatea fizică, ci învăţăm mai departe pe alte planete sau în alte sfere spirituale, în care se poate învăţa o formă mai înaltă şi mai pură a iubirii.

Datorită legii cauzei şi a efectului ştim că tot ce cauzăm altor oameni ne va fi dat să trăim şi noi o dată, pentru a putea face o comparaţie. Consecinţa logică a acestui lucru este că în viitor trebuie să fim mai atenţi la gândurile, cuvintele şi faptele noastre şi să „semănăm” mai conştienţi, pentru ca în viitor să culegem numai fructe frumoase şi gustoase.

Dacă noi înşine suntem confruntaţi cu un caz de boală, pierdere sau durere, trebuie să ne întrebăm şi să încercăm să aflăm care a fost cauza acestui efect, ce am provocat noi înşine odată, pentru a fi acum într-o astfel de situaţie.

Circumstanţele unui eveniment ne arată de multe ori rezolvarea şi modelul, pentru că în jocul nostru perfect al creaţiei, totul sân tâmplă după legile rezonanţei, deci nimic nu este „întâmplător”. Să fim atenţi la indiciile din jurul nostru! în fiecare zi primim anumite „semne”, uneori prin oameni, prin animale care ne taie calea sau prin evenimente care ni se întâmplă pe drumul spre serviciu. Aid aparţin şi aşa-numitele întâmplări ale hazardului şi sincronizării.

Toţi le cunoaştem: ne gândim la dneva şi ne telefonează prompt în acest caz este vorba mai degrabă de telepatie, dar şi aceasta este posibilă

doar prin rezonanţă. Un alt exemplu: aţi început să lucraţi la un nou loc de muncă, de exenjplu ca educatoare la grădiniţă. Acum staţi în sala de aşteptare la un vindecător practicant şi intraţi în vorbă cu femeia care stă jos lângă dumneavoastră. Ce meserie are ea? Educatoare de grădiniţă. „Ce denţă, /”.

Aprindeţi televizorul şi ce program tocmai se derulează? O relatare despre un nou sediu al unei grădiniţe. „Prea multe coincidenţe, nu se poate aşa ceva!”

În mod asemănător reacţionează cetăţenii care nu au observat până acum că trăim într-o lume

asemănătoare unei reţele, care este creată şi guvernată de legi clare (probabil au dormit la ora de fizică). Acest fenomen se bazează pe legea rezonanţei: cei la fel se atrag, ceea ce înseamnă că tot ce vibrează se atrage reciproc şi tot ce trimitem vibrează înapoi la noi, revine, iar tot ce ne aparţine vibrează la fel ca noi. Aceasta ar fi o explicaţie a unor semne pe care le primim pentru a ne arăta situaţia în care suntem.

La sincronizare este un pic altfel. Acest concept vine de la profesorul elveţian de psihanaliză, Carl Gustav Jung. Într-o zi, când acesta stătea în biroul său cu un pacient şi discuta cu

el despre Egipt, dintr-o dată s-a ivit un scarabeu egiptean care a început să se târască pe masa lui de scris. Cum a ajuns el din Egipt în Elveţia este inexplicabil până în ziua de azi, însă Jung a văzut în acest lucru dovada că Universul nu este haotic, ci este subordonat unui model perfect; cuvintele lui Jung au fost Universul este.

Iată câteva exemple ale sincronizăm

Staţi la micul dejun, citiţi ziarul, fiica dumneavoastră se tot fâţâie pe scaun şi sporovăie cu mama ei, iar undeva lângă masă vorbeşte radioul; sunt transmise ştirile. Dintr-o dată vă

daţi seama că fiica dumneavoastră a folosit aceeaşi ordine a cuvintelor ca aceea pe care tocmai aţi citit-o în ziar. Sau crainicul de la ştiri spune o propoziţie care este titlul articolului pe care îl citiţi M acel moment

Sau sunteţi într-un restaurant şi discutaţi cu persoana care vă însoţeşte, şi exact în acelaşi moment o persoană de la masa vecină spune acelaşi lucru.

Sau mergeţi cu maşina pe autostradă, telefonaţi cuiva şi acea persoană vă povesteşte că a pictat camera fiului ei plină de stele, şi în acel moment depăşiţi un Mercedes nou care are huse cu stele. Sau cineva relatează că a primit un număr de

telefon cu terminaţia 999, şi dumneavoastră tocmai treceţi pe lângă o maşină al cărei număr se termină cu 999.

Despre ce este vorba în acest fenomen? Ce vrea el să ne arate? Ne întoarcem la modelul vieţii. După cum am spus, creăm împreună cu îndrumătorul nostru spiritual un model de viaţă, o matrice. Stabilim un program cu tot ceea ce vrem să realizăm într-o încarnare. Majoritatea oamenilor îşi realizează cam şaizeci la sută din ceea ce şi-au propus. Foarte puţini se apropie de procentul de sută la sută.

Cu cât trăim mai multe evenimente

din cele pe care ni le-am programat şi cu cât modelul nostru de viaţă este mai asemănător cu ceea ce neam propus înainte de încarnare, cu atât mai dese sunt aceste cazuri de sincronizare. De ce? Pentru că suntem tot mai des în locul potrivit, la timpul potrivit

Dar cum putem fi în locul potrivit la timpul potrivit?

Urmându-ne intuiţia. Vedeţi, ne învârtim în cerc. Tot timpul ajungem la intuiţie. Ea este cheia! Ea este vocea lui Dumnezeu în noi. Nu o putem cumpăra, nu ne-o dă nimeni, nu o putem înghiţi ca pe o pastilă, nu poate fi condusă de nicio biserică şi nicio sectă nu o poate impune. Intuiţia este

cea care ne ajuta să fim în momentul potrivit cu persoanele potrivite, la locul potrivit – şi asta tot timpul. De multe ori ţie gândim la noi înşine – şi verificarea dacă lie-am urmat corect intuiţia, vine înapoi la noi, direct de la viaţa, sub forma unor sincronizări.

Intuiţia este un fel de „termometru” al încarnării noastre. Sincronizarea ne arată exact cum stăm. Cu cât mai multe cazuri de rezonanţă (coincidenţe) şi zBicronizări au loc în viaţa noastră, cu atât suntem mai apropiaţi de modelul vieţii noastre, cu atât mai aproape suntem de propriul nostru drum în viaţă.

Acest lucru se poate schimba

zilnic. Depinde de deciziile noi pe care le luării. Din acel moment, totul devine captivant, pentru că simţim cum viaţa comunică cu noi, cum suntem cuprinşi într-un Sistem perfect şi cum încet, suntem în stare să percepem vocea lui misterioasă. Formula evoluţiei sună aşa: lasă să ţi se întâmple!

Să ne întoarcem îa consecinţele pe care le poate avea pentru această planetă acceptarea noului mod de gândire pe care l-am aflat de la copii:

Ştim că puterea mediumică şi toate celelalte calităţi ale acestor copii sunt şi în noi, şi mai ştim, în afară de asta, că doar în noi stă soluţia pe care trebuie să o aplicăm pentru a ne

dezvolta mai repede din punct de vedere spiritual; niriiefii altcineva nu este răspunzător şi nimeni nu ne este necesar, în afară de noi înşine.

Din cauza legilor spirituale noi suntem creatorii propriului nostru noroc să nu mai dăm vina pe altcineva pentru ceva pentru care suntem singurii responsabili, pentru ceea ce se întâmplă cu noi şi în jurul nostru. Din această perspectivă vedem viaţa ca pe un cadou, pentru că noi evoluăm cu fiecare suflare spre iubire şi înţelegere spirituală. Ne face plăcere şi ne bucură să-i însoţim pe alţii pe acest drum, uneori suntem în poziţia de ai ajuta (nu e o mishme obligatorie!), şi ne

bucurăm atunci când primim semne de recunoştinţă.

Dacă ö astfel de gândire se răspândeşte în toată lumea şi e respectată, atunci vor trebui să dispară războaiele, pentru că nu vom mai vedea diferenţele faţă de ceilalţi, ci lucrurile comune. Spitalele vor dispărea pentru că oamenii vor înţelege adevăratul rost al bolii, acela de a ne semnaliza o greşeală, şi vor şti că nu trebuie să te lupţi cu boala, ci doar să o înţelegi. Cu cât un om îşi ascultă mai mult vocea interioară, şi cu cât acţionează mai puţin împotriva sentimentelor sale, cu atât mai puţin va avea nevoie de semnalul dat de boli.

Nu vommai avea nevoie de biserici în această formă în care le cunoaştem în alele noastre, pentru că ne vom comunica gândurile direct lui Dumnezeu (şi celor care îl înconjoară, îngerii păzitori şi îndrumătorii spirituali).

La locul de muncă ne vom purta altfel cu clienţii sau cu concurenţii, pentru că vom şti că, atunci când înşeli pe cineva, vei fi la rândul tău înşelat Când furăm, vom fi furaţi într-o zi; dacă înjurăm secţia financiară, se va întoarce la noi aceeaşi atitudine.

Dacă devenim conştienţi de această concepţie despre lume şi ea devine cunoscută tuturor, atunci vor

dispărea Închisorile, poliţia, tribunalele… Trebuie să fim conştienţi de faptul că tot ce cauzăm altora vom simţi şi noi, dacă nu în această viaţă, atunci într-una viitoare; nu ca pedeapsă, d ca proces de învăţare şi de reparare a ceea ce am cauzat

Dumnezeu nu este de vină că vin pe lume copii handicapaţi, că alţii mor de foame sau se nasc proşti, d toate aceste au alt substrat pe care îl putem înţelege prin ştiinţa reîncarnării sau printr-un clarvăzător. Uneori putem aduce corecţii prin recunoaşterea acestor substraturi şi motivaţii vechi şi astfel un handicap dispare. Asemenea minuni sunt posibile cu adevărat îmi

amintesc de povestea călugărului capucin Pater Pâo. Acest călugăr era stigmatizat şi purta urmele rănilor lui Christos la mâini şi la picioare. Pater Pâo a vindecat nenumăraţi oameni de suferinţele lor – dacă venea timpul să li se îngăduie vindecarea. Un caz mi-a rămas în mod special în memorie. Gemma di Giorgi, o fetiţă de undeva de lângă Marea Adriatică, s-a născut oarbă – îi lipseau pupilele. Bunica ei a scris împreună cu ea o scrisoare pentru Pater Pio, care lea răspuns că se va ruga pentru Gemma. Într-o zi, bunica era în tren cu fetiţa în drum spre Pater Pio; a aţipit; iar când s-a trezit, micuţa Gemma i-a explicat ce

frumoase îi păreau vapoarele din larg. Dintr-o dată a putut vedea, şi vede şi azi, deşi tot nu are pupile în globii oculari. Din punct de vedere biologic, este imposibil, dar cu toate astea…!

Deci să ţinem minte: „Fiecăruia i se întâmplă ceea ce crede cu putere!” Şi totul este posibil, pentru că noi singuri aşezăm graniţele între o minune posibilă şi una imposibilă!

Dacă ţinem seama de reîncarnare, atunci posedările, dependenţa de droguri, alcoolismul… sunt privite altfel; la fel şi tratamentul oamenilor care zac în spitalele de nebuni, pentru că în toate aceste cazuri se poate găsi cauza comportamentelor respective.

(Recomand celor interesaţi să citească o altă carte interesantă scrisă de Wickland, Treizeci de ani printre morii, în care acesta îi învaţă cum să trăiască şi să fie puternici pe cei care lucrează în spitalele de nebuni.)

Ocrotirea naturii va avea şi ea un rol mai important, pentru că ştirii că dacă ne murdărim planeta, într-o altă viaţă vom trăi în mizeria pe care o facem acum.

Prelucrarea temelor istorice va decurge şi ea la fel. În viitor vom putea afla, cu ajutorul mediumurilor care pot citi Cronica-Akasha (adică au acces la baza de date a tuturor evenimentelor care au avut loc pe această planetă –

fără a fi parolate), ce anume, când şi cum s-a întâmplat Atunci nu vom mai fi nevoiţi să citim cărţi cenzurate, aşa cum sunt acum. Datorită mediumurilor vom înţelege că fiecare masacru, fiecare destin al maselor are o cauză care a fost reglată printr-un eveniment – o urmare a cauzei: Asta nu înseamnă că trebuie să ne scoatem ochii unul altuia, crezând că prin asta reglăm singuri karma unei vieţi anterioare. Nu, acest lucru slujeşte raţiunii noastre pentru a ne da seama că ceea ce se întâmplă unei singure persoane este Valabil pentru întreaga familie sau pentru popoare întregi.

Când toate popoarele şi toate

religiile vor avea ca bază a civilizaţiei ştiinţa copiilor mediumici, se va naşte o pace globală – dar ea va începe din interior. Cei care conduc acum lumea sar comporta cu siguranţă altfel dacă ar şti că într-o n sar putea reîncarna într-o nouă ordine planetară, dar nu tot ca şi conducători, d ca simpli cetăţeni care suferă asuprirea altor popoare, (în legătura cu asta, Arian este de părere că: „O asemenea situaţie nu va putea ß decât pe o altă planetă, pentru că pe Pământ nu vor mai exista în viitor ţări care să cucerească şi să asuprească alte state”)

În final, aş vrea să creez, prin această cunoaştere trăită de mine şi de

alţii, un climat uman pe această planetă, prin care să fie posibil altor fiinţe din spaţip să vină şi să se întâlnească frăţeşte, deoarece ştiinţa şi tehnologia pe care aceştia o au de împărţit cu noi, nu mai sunt îndreptate înţipotriva unei ţări sau a unui concurent

Cunoscând aceste substraturi ale ştiinţei, ar trebui să începem să dizolvăm imediat karma pe care am creat-o în această viaţă. Şi cum să facem acest lucru?

Sane cerem iertare! Cauzele karmice pe care le-am generat în această viaţă atunci când am rănit pe cineva, am jignit, am jefuit sau am

minţit, pot fi înlăturate foarte simplu: prin cererea iertării sau prin repararea gestului făcut să dăm un telefon persoanei respective sau să-i scriem o scrisoare! Ne vom minuna de rezultate. Desigur, se poate întâmpla ca persoana cealaltă să refuze să ierte – nu putem schimba acestlucru – dar noi am avut curajul să facem primul pas şi acest lucru are o consecinţă pentru noi din punct de vedere spiritual; ne ducem cu un pas mai aproape în direcţia iubirii. În cazul în care am provocat o daună financiară, atunci să încercăm s-o acoperim, chiar dacă pentru început facem această plată în rate. Să ne dăm silinţa.

Dacă între timp persoana respectiva a decedat sau nu ştim unde trăieşte în prezent, tot putem să ne rugăm să ne ierte. Sufletul poate să perceapă acest lucru, să-l simtă. Este important în primul rând ca noi, să recunoaştem că vrem să reparăm ceva ce am făcut şi ce a dus la suferinţa altcuiva; exact acesta este punctul hotărâtor – efortul nostru, intenţia noastră! Să ne cerem iertare înseamnă să reglăm o vină sau să scăpăm de ea. Atunci când ne cerem iertare de la cineva ne dispar sentimentele de vină, devenim mai liberi, ne simţim mai bine şi mai sănătoşi; o facem aşa cum ne rugăm: „iartăne nouă greşelile noastre,

precum şi noi iertăm greşiţilor noştri”. Aţi uitat deja?

În viaţă ţintim să devenim conştienţi şi să evoluăm. Dacă recunoaştem faptul că ceva a fost neplăcut, chiar distructiv, atunci ne putem schimba comportamentul şi putem repara acel lucra. Astfel se realizează procesul de învăţare în această lume.

Curj!

Urmărind preocupările ezoterice, conspiraţiile, energia liberă, O.Z.N.-urile, tehnica germană în domeniul farfuriilor zburătoare, cataclismele din interiorul şi exteriorul Pământului, al Treilea Război Mondial… mi-am dat

seama de un lucra, şi anume că mulţi oameni care se ocupă cu aceste teme vor să focă schimbări mari, însă eşuează la cele mai simple lucruri în viaţă, cum ar fi: punctualitatea, sinceritatea, corectitudinea, relaţiile dintre oameni. Cei mai mulţi oameni au probleme în relaţia de cuplu, îşi ocupă timpul cu boli şi grjji din cauza banilor. Cum vor ei să rezolve problemele lumii, când nu pot răzbate cu ale lor?

Cauza acestor probleme stă de multe ori în lipsa pregătirii pentru risc, adică a pregătirii pentru a experimenta şi a lăsa să se întâmple lucruri, luând în considerare faptul că ceva ar putea să meargă prost şi că trebuie să

acceptăm şi pierderi. Însă tocmai aceste experienţe, mai ales atunci când sunt legate de durere (chiar şi sufletească) sunt cele care vor fi răsplătite del mai mult, atunci când ne confruntăm cu o situaţie, chiar dacă ştim că din cauza ei vom fi combătuţi sau chiar luaţi în râs. Câţi inventatori nu au fost lisaţi drept visători cu capul în nori, înainte să obţină premiul Nobel?

Dacă nu ne adunăm niciodată curajul de a ne părăsi locul de muncă pentru a deveni independenţi, nid nu vom avea experienţa de a câştiga bani cu o activitate care ne-ar face plăcere cu adevărat Bineînţeles că într-o astfel

de încercare putem şi să pierdem. Dar cât este de valoroasă libertatea? Eu personal iau în calcul anumite lucruri înainte să devin independent sau să vorbesc cuiva despre curaj.

Depinde de fiecare ce vrea să facă în încarnarea sa. Pentru că din nimic, nimic nu iese, cine nu încearcă nu reuşeşte; se aplică legea cauzei şi a efectului: „culegi ceea ce ai semănat”. Dar cine nu seamănă nimic, nu culege nimic. În afara paraziţilor, cărora li se potriveşte proverbul: „cine sapă groapa altuia, cade singur în ea”.

Profesorul Peter Kummer este convins de faptul că în lume se află milioane de morţi care trăiesc. El se

referă la oamenii care mor la douăzeci şi cinci de ani şi sunt înmormântaţi la şaptezeci şi cinci. Eu nu pot decât să aprob. La douăzeci şi cinci de ani de obicei ne-am ales profesia, ne-am căsătorit şi marile provocări ale vieţii s-au terminat. Pentru mult prea mulţi aici se încheie schimbările. Probabil că deja şi-au construit casă, bineînţeles cu credit de la bancă, de care vor fi legaţi în următoarele decenii.

Cam astea le afli când mergi la o întâlnire a clasei (ca să fiu sincer, nu mai merg de mult la ele). Majoritatea colegilor s-au oprit undeva. La treizeci de ani, cei mai mulţi lasă impresia că ar avea deja cincizeci, vorbesc ca

persoanele în vârstă care-şi amintesc despre tinereţea lor ca şi cum de atunci nu li să mai întâmplat nimic deosebit. Majoritatea dintre ei sunt deja cuplaţi serios; sunt şi câţiva independenţi printre ei, dar şi aceştia mi-au lăsat impresia că sunt mai bătrâni cu câteva decenii decât mine.

Dar de ce s-au împotmolit cei mai mulţi dintre ei la douăzeci şi cinci de ani? Pentru că omul de rând nu vrea să se schimbe. Lui nu-i plac provocările, nid problemele, din această cauză stagnează în anii tinereţii.

Chiar şi unii care au o educaţie sau care au participat Ia un seminar de training mental, gândire pozitivă sau

urmărirea succesului, renunţă în scurt timp la toate acestea, pentru că nu au avut nid vin succes imediat

E nevoie de ceva timp... ca o sămânţă care după ce a fost sădită are nevoie de timp ca să rodească. Putem să ţopăim pe straturi de nerăbdare, seminţei din pământ nu-i pasă de asta.

Deci, vă rog, să nu renunţaţi rapid dacă nu se anunţă un succes imediat după gândirea pozitivă. Este important să fim corivinşi de ceea ce dorim de la viaţă. Îngerii noştri păzitori ne ajută; ei sunt activi zi şi noapte numai pentru noi.

Este viaţa cu adevărat dreaptă?

„Da, bine, dar ce se întâmplă cu

toate experienţele dureroase din cursul vieţii? Dacă nu ar ß ele, ar ß mult mai plăcut Dar de ce trebuie să fie întotdeauna atât de greu...? Mă gândesc la toate loviturile destinului.

Cunoaşteţi astfel de lamentări? Groaznic, Ştiu! Să mai discutăm puţin despre experienţele dureroase. Prin ce învăţăm cel mai mult în viaţă? Să fim sinceri. Am schimbat ceva în viaţă atunci când totul eraîn ordine, când eram mulţumiţi de starea noastră financiară, casa era frumoasă şi nu mai aveam nicio datorie, copiii şi1 noi înşine dram sănătoşi? Atunci când ne merge bine, şi aid mă includ şi pe mine, atunci ne bucurăm de acest

lucru, savurăm viaţa, ne lăsăm pe spate şi suntem mulţumiţi. „De ce schimb ceva? îmi merge bine”.

Aşa este, am dreptate?

Bineînţeles că cel care evoluează spiritual încearcă să-şi urmeze zilnic vocea interioară, e atent la impulsurile vieţii pe care le percepe, îşi schimbă viaţa, iese dintr-o relaţie blocată, îşi schipabă locul de muncă…

Dar din cauză că tot timpul se repetă vechi obişnuinţe şi modele, avem nevoie mereu de indidi mai mici sau mai mari – pierderi financiare, acddente, boli – pentru a ne trezi şi a căuta 9 soluţie şi prin asta să facem o nouă schimbare”.

Dar pentru ce toate astea? Cum adică, ne îneşmăm şi trebuie să trecem examene? Nu este totul doar. O glumă proastă? Nu este Durţyiezeu şi tot ce a creat El perfect? Cum de El trebuie să se dezvolte în continuare şi să adune experienţă? Nu este o contradicţie? De ce nu rămânem în lumea de dincolo şi să existăm cu Dumnezeu, şi să savurării această forma de existenţă? Am putea să filosofam mult şi bine despre diferitele domenii de experienţă în a treia dimensiune.

Exact aceasta este problema, de ştiut ştiu mulţi… dar cum rămâne cu aplicarea? La ce ne foloseşte să învăţăm cinci cărţi de bucate pe

dinafară, dacă nu folosim reţetele atunci când fafcem mâncarea? La ce ne foloseşte să citim multă literatură despre Tantra şi Kamasutra, dacă nu averii un partener cu care să practicam ce învăţăm?

Să ne imaginăm că suntem o familie bogată, împreună ai fiul sau fiica noastră. O familie atât de bogată încât nimeni nu trebuie să muncească. Putem savura armonia, ne putem odihni, dar la un moment dat devine plictisitor. Vrem să facem ceva, ceva nou. Prin asta deja am fixat cauza, adică am avut acest gând. Acum dacă trecem şi la fapte şi transpunem acest gând în acţiune, atunci Jocul" a început

Am fixat prima cauză şi în curând vom afla primul efect

Deci, ce învăţăm din asta? Că probabil că fără a trăi, fără a crea cerva nou în fiecare zi, ar fi plictisitor. Atât în viaţa de aici, cât şi în viaţa de dincolo. La ce să ajute o creaţie genială dacă nu există terenul experimental?

S-ar putea spune şi altfel:

ără treia dimensiune există pentru ca Dumnezeu să poată afla dacă este cu adevărat mulţumit de creaţia Sa”.

Fiecare dintre noi este o parte a acestei experienţe. Tot ce» a întâmplat pe aceasta planetă, oricât de cumplit ar fi fost, a fost cauzat întotdeauna de oameni. Să ne fie teamă de aceste

lucruri, înţeleg, dar să ne fie teamă de Dumnezeu?

„Dar de ce lasă Dumnezeu să se întâmple tot acest rău care vine de la oameni? De ce lasă copii mici să moară de foame, de ce lasă să vină cutremure în America de Sud, cum de a lăsat să cadă bomba atomică peste cel mai creştin oraş al Japoniei?”

Voi încerca să explic simbolic.

Dumnezeu a creat într-o anumită situaţie, noi suntem Dumnezeu, dar în loc să creăm Universul, i-am învăţat pe cei patru copii ai noştri să joace jocul „Nu te supăra, frate”. Jocul are, ca şi Universul, nişte reguli dare, iar aceste reguli sunt foarte cunoscute fiecărui

jucător, la începutul jocului.

Dar după o scurta perioadă de joc, se ajunge la ceartă. Doi copii se păruiesc pentru că unul îl tot scoate din joc pe celălalt El nu o face intenţionat, doar nu controlează zarul. Al treilea copil, care nid el nu e prea avansat, se supără din cauza culorii pieselor lui: „Dacă verde în loc de albastru, câştigam. De-acum joc numai cu verde”.

Acest al treilea copil se implică în încăierarea celorlalţi doi. El este îngrozit de cearta dintre ei, încearcă să aplaneze conflictul. Doar cel de-al patrulea copil stă deoparte. El doar priveşte şi se amuză. La urma urmei,

numele jocului este „Nu te supăra, frate”! El vede totul aşa cum este – un simplu joc.

Al, patrulea copil, care nu se implică emoţional şi nu a uitat că e vorba doarde un joc, a aflat foarte multe despre ceilalţi trei jucători, observându-i. Prin joc ies la iveală caracterele: dorinţa de a domina, invidia, nevoia de a obţine asentimentul celuilalt, nevoia de succes, capacitatea de a se impune sau de a şti să piardă.

În mod asemănător ne putem imagina şi creaţia. Dumnezeu a creat după nişte reguli foarte clare. Sufletele care se încarnează pe o planetă joacă

Jocul” – jocul vieţii (în religiile răsăritene se cheamă Jocul iluziilor). Înainte ca sufletele să se încarneze, ele cunosc regulile, la fel cum copiii cunoşteau regulile jocului „Nu te supăra, frate”. La fel cum noi nu intervenim în jocul copiilor, Dumnezeu nu intervine în jocul vieţii. El ne priveşte aşa aim privim noi copiii şi vrea să înveţe de la noi. Cu siguranţă că noi am putea să intervenim, când copiii încep să se bată, dar atunci jocul nu-şi va atinge scopul. Următoarea dată se vor certa din nou, şi tot aşa. Jocul „Nu supăra, frate „îşi atinge scopul doar atunci când, aşa cum îi spune numele, nu te mai superi, chiar

dacă pierzi mereu. Este şi rămâne un joc. Dacă se poate juca în aşa fel încât toate părţile să fie conştiente că e doar un joc, deci îşi iau distanţa emoţională necesară, neutralitatea, atunci el va face plăcere. Faptul că pierzi poate aduce tot atâta bucurie ca şi atunci când câştigi, tocmai pentru că este un joc. Data viitoare câştigă altcineva şi ne bucurăm şi de acest lucru.

Jocul vieţii este asemănător! Dacă Dumnezeu ar interveni, atunci jocul ar fi inutil. Scopul vieţii de a învăţa înseamnă pentru suflet să adune experienţe prin joc, despre sine şi despre ceilalţi jucători, să ajungă la o anumită neutralitate, la distanţa

necesară faţă de evenimente, dar să nu uităm că este un joc, iar înfrângerile şi pierderile trebuie privite doar ca etape şi procese de învăţare. După înfrângeri, urmează cu siguranţă din nou victorii!

Cu cât reuşim mai bine să privim viaţa ca pe un joc, cu calmul corespunzător, cu obiectivitate, cu o privire de ansamblu, cu o porţie buna de umor şi cu plăcerea de a juca, cu atât mai curând va fi pace pe această planetă.

În special pe Pământ există o mulţime de oameni care nu ştiu să piardă. Şi asta din cauză că au uitat scopul jocului Aşa cum s-au certat cei

doi copii din cauza jocului, aşa îşi irosesc vremea cu multe lucruri mărunte şi mulţi oameni în viaţă. Pentru că au pierdut imaginea de ansamblu.

Este timpul să ne reamintim de ce suntem de fapt aici, care erau exact regulile jocului, şi să ne amintim de cel care ne-a pus jocul la dispoziţie, cel care l-a inventat. Este timpul să-i mulţumim acestuia că avem voie să ne jucăm şi că prin asta putem avea propriile noastre experienţe.

Unde era Îngerul meu păatur, atunci când…?

Probabil că unii cititori şi-au pus deja întrebarea unde erau îngerul

păzitor şi îndrumătorii spirituali, atunci când am avut un necaz: accident, boală, moartea unui copil…

După cum am mai explicat, majoritatea oamenilor învaţă mai repedeprin dureri sau prin pierderi, pentru că, de multe ori, ei nu îşi amintesc de scopul vieţii lor în lumea materială sau poate că nu vor să-şi amintească. Atunci primim atâtea indicii, până când învăţăm. Ne ajută şi îngerul nostru păzitor (care preia din când în când câte o treabă dureroasă care nu ne place, atunci când nici nu vrem să-l auzim), pentru că el vede înainte puţin mai departe decât vedem noi şi ştie întotdeauna ce ne face bine

şi ce nu.

Vă voi explica mai bine prin următorul exemplu:

De ani de zile cineva desfăşoară o anumită activitate, câştigă cât de cât din ea, căsnicia îi este în ordine, se gândeşte la copii, şi apoi brusc, descoperă că are o boală gravă. Lucrurile se schimbă. Nu mai are voie să facă sport, trebuie să stea mai mult în casă, medicul îi prescrie un regim sever... nimic nu mai e cum era. Şi dintr-o dată îşi dă seama că pentru prima dată are cu adevărat timp să se gândească. Să gândească la viaţă, la ce facem aid pe Pământ, la ce îşi dorea să realizeze când era copil, apoi

adolescent, şi tânăr întreprinzător, la ce nu voia să facă… Câte nu şi-a dorit!? O călătorie în jurul lumii, atunci când va câştiga suficienţi bani, să aibă mult timp pentru propria persoană şi mai ales să devină independent Era clar că după terminarea şcolii, acest ţk>st unde lucra nu era chiar ceea ce-şi dorea. Şeful care îl făcea să se simtă prost, colegii ale căror dispoziţii trebuia să le suporte, timjxil care îl presa, lipsa somnului de după-masă… Şi ce ajunseseră astăzi toate visele lui? Sa însurat apoi i să îmbolnăvit bunica, după care s-au mutat, contractând un împrumut ipotecar – o mie de motive pentru ca lucrurile să rămână cum

erau. Încă mai era 61 aceeaşi firmă şi… suporta.

Între timp, poate că a devenit chiar bucuros că din cauza bolii trebuia să stea acasă şi nu-i era dor de firmă. Liniştea are rostul ei. Începe saşi facă planuri noi, să se gândească ce ar mai putea face, în general, poate că se hotărăşte pentru munca la domiciliu, poate face un curs, schimbă ceva ce a făcut până acum… apoi întâlneşte la un seminar un om care îi povesteşte despre o activitate nouă de care este foarte încântat şi omul îl întreabă dacă nu vrea şi el să încerce. Se poate lucra foarte bine acasă, eşti propriul tău stăpân. Iată că omul nostru are acum o

cu totul altă atitudine faţă de viaţă. Se observă în timpul discuţiilor că are un cu totul alt orizönt decât foştii colegi şi chiar bolnavul îşi dă seama că s-a schimbat Nu mai este acelaşi.

Pe scurt i s-a deschis un nou drum, cu o nouă meserie, una de care nu auzise până atunci, de care nici măcar nu ştia că există. Şi la toate astea l-a dus boala lui blestemată1 începe să-şi dea seama că această, >boală" şi durerile legate de ea, au declanşat o schimbare deplină – în mod pozitiv – a vieţii lui. Dar mai întâi a fost durerea! pentru că nu voia să-şi dea seama că în această viaţă mai există şi altceva decât să lucrezi pentru bani, să faci

sport, să creşti copii… Este posibil ca şi căsnicia să i se fi schimbat pentru că el a devenit altul. Prin căutarea unei soluţii la o problemă, a găsit drumuri noi şi s-a schimbat spre deosebire de partener, care a rămas la fel. După despărţire, e posibil să fi întâlnit din întâmplare o nouă parteneră cu care să aibă o relaţie diferită. Este destinul!? îngerul lui păzitor nu a fost la locul potrivit în momentul potrivit?

Putem considera că, de fapt chiar îngerul păzitor stă în spatele acestui scenariu. El ştia că este nevoie de o schimbare a cursului vieţii şi a făcut exact ceea ce i s-a potrivit cel mai bine bărbatului respectiv, determinându-l

să-şi schimbe viaţa.

De la cd care caută la cel care găseşte

Preocuparea cu temele spirituale ar trebui să ne aducă în final în stadiul de a fi noi înşine maeştri, ar trebui să ne şcolească, să ne facă să avem încredere în legile spirituale şi să ne facă să înţelegem cum funcţionează viaţa.

Evoluţia spirituală este asemănătoare celei profesionale. Să ne imaginăm un ucenic într-un atelier. Pentru a învăţa meserie, el poate să afle de la maistrul său despre cum se poate folosi un instrument sau altul. De la profesorii săi primeşte o educaţie

spirituală, pentru ca să-şi poată face perfect meseria. Într-o bună zi ajunge calfă. Acum este într-un fel propriul» său stăpân, poate lua deciai, dar tot îl mai are pe şeful lui deasupra, care Ü dă sarcini de îndeplinit Când se ivesc probleme, tot maistrul îl ajută, doar el poartă toată răspunderea.

Timpul trece şi calfa devine la rândul său maistru, în urma unui examen. Acum se poate muta într-o altă întreprindere sau poate deveni independent o dată ce a ajuns maistru, s-a zis cu întrebările. Trebuie să găsească singur rezolvările la probleme şi saşi ia întreaga răspundere pentru acţiunile sale. Din

acest moment viate să devine captivantă. Acum poate simţi din plin legea cauzei şi a efectului. Dacă dă un produs de slabă calitate, va auzi imediat critici. Dacă lucrează deosebit de bine şi, în acelaşi timp, este atent şi prevenitor cu clienţii, aceştia vor fi mulţumiţi, iar el va primi înapoi laude.

Din acest moment de când este maistru, îşi face singur norocul.

Să privim toate acestea din punct de vedere spiritual: am putea să găsim trei paşi în educaţia spirituală:

1. Viaţa în haos

2. Recunoaşterea legilor, atât a celor spirituale cât şi a celor fizice, şi respectarea acestora

3. Spiritul stăpâneşte materia[4]

pot deveni uşor nişte sclavi moderni. Un om pentru care nu contează mediul său înconjurător, care nu vrea să ştie de unde venim şi unde ne ducem, nu trebuie să se mire dacă lumii sau chiar mediului său înconjurător îi este indiferent dacă îi merge bine sau nu, sau chiar dacă există sau nu.

Această parte a omenirii este cea ignorantă, şi după părerea mea e

---

4 Viaţa în haos

Majoritatea oamenilor trăiesc cu impresia că Universul s-a născut printr-o explozie, din haos. Ei neagă ezotericul (acceptă doar legile fizice), viaţa de după moarte, lumea de dincolo, pe Dumnezeu, respectiv o inteligenţă mai înaltă responsabilă de creaţie, şi altele. Aceştia sunt cei care nid nu se sinchisesc sad pună întrebări spirituale, cărora nu le pasă dacă mai trăiesc sau nu după moarte, dacă îi calcă pe alţi oameni în picioare, dacă familiile lor se dezbină... Ei nu trebuie să se mire că există cercuri de puteri care folosesc această agonie, acest punct de vedere asupra lumii, ,/m-e indiferentAceştia sunt clasicii consumatori care

majoritară. Ea ignoră şi nevoile şi aspiraţiile celorlalţi.

Ei sunt oamenii care nu văd nicio legătură între, o boală, O lovitură a destinului, un accident… şi ei înşişi. Nu există legături între viaţă şi ei înşişi, totul reste vorbărie fără noimă. Sunt oamenii care la o durere de cap nu ştiu să facă. Altceva decât să ia o pasţilă pentru dureri de cap; asta înseamnă că individul respectiv exclude pur şi simplu semnalul pe care i-l dă corpul lui prin boală (ca un beculeţ care semnalizează că nu mai e benzină; imaginativă că într-o asemenea situaţie maşina este dusă la service, iar mecanicul o „repară” deşurubând

beculeţul care clipea şi aruncându-l!) – în medicină se procedează great i se scoate pacientului organul bolnav, dar nu 86 acordă nici cea mai mică atenţie cauzei bolii respective.

2. Recunoaşterea legilor şi respectarea lor

Aid intră oamenii care se preocupă de fundamentele vieţii. Se hrănesc ştiinţific, cumpără doar alimente ecologice, cu o origine controlată, nu folosesc pasta de dinţi cu fluoţ* pentru că strică flora intestinală, scot codul cu preţul de pe alimente pentru a opri vibraţia negativă care vine de la etichete, evită să locuiască în apropierea antenelor instalate de

firmele de telefonie mobilă, îşi aranjează casa după Feng-Shui… Ei nu mai merg să voteze pentru că şi-au dat seama că alte structuri de putere stabilesc totul, indiferent de votul lor. (Ultima dată, când poporul nu a fost de acord să se introducă moneda euro pe piaţă, puterea nu a ţinut cont de dorinţa lul) Ei sunt cei care au devenit conştienţi de legile spirituale (cauza şi efectul, rezonanţa…), care se pregătesc pentru ele prin igiena minţii, care gândesc pozitiv. Ei au pornit într-o călătorie interioară cu scopul de a descoperi, meditează, se înfăşoară în alte culori, îşi schimbă programul zilnic, îşi schimbă comportamentul faţă

de partener, dacă se poate şi meseria, încearcă să facă o muncă ce le face plăcere, care este legată de conştiinţa şi de sufletul lor.

Ei nu mai merg la medic (poate doar la vindecători practicanţi), dar încearcă să trăiască armonios1 şi conştient, aşa întiât să nu mai ajungă la boală. Ei trăiesc printre alţii la fel ca ei, care se comportă asemănător. Nu mai vor să fie unul dintre cei muhi care se lasă conduşi, care sunt pedepsiţi atunci când ies din rând.

Cu toate astea ei sunt încă aceia care caută. Îi caută pe cei care gândesc la fel ca ei, schimbă grupul de meditaţie, vizitează tot timpul un

medium, se întorc în timp şi vor să afle cine au fost într-o altă viaţă…

3. Spiritul stăpâneşte materia

Dacă vrem însă să găsim, atunci trebuie să încetăm căutarea. Cine caută răspunsuri afară, nu le poate găsi în el. Timpul întrebărilor a trecut, la fel ca şi timpul învăţatului. Maistrul nu poate să-i întrebe nici pe ucenici, nid pe calfe atunri când are probleme. Trebuie să găsească soluţia el însuşi.

În perioada de învăţare spirituală am învăţat legile spirituale; ne-am orientat după ele; ne-am selectat mâncarea, am aflat că omul poate fi cunoscut după ceea ce mănâncă, şi că un corp sănătos este locuit de un spirit

sănătos. Trăim sănătos respectând legile. Lecţia a fost înţeleasă şi aplicată. Bravo!

Dar pentru a fi în elită, trebuie să renunţăm Ia toate astea, pur şi simplu la toate. Maestrul spiritual se deosebeşte de ucenic, respectiv cel care găseşte se deosebeşte de cel care caută, prin faptul că el nu mai urmează legile, ci îşi creează propriile sale legi.

Acum vine vremea să întoarcem lumea cu capul în jos (dar numai pe termen scurt!), să mâncăm junk-food, să folosim pasta de dinţi dăunătoare... şi toate astea fără să ne îmbolnăvim. Pentru că noul examen se numeşte: spiritul stăpâneşte material

Lumea spiritelor cere de la oameni să îşi demonstreze lor înşişi – deşi ani la rând au fost convină de contrariu – că nu pot face nimic fără a-şi scrie propriile legi.

Dintr-o carte despre copiii-medium am aflat de experienţe cumplite; există astfel de copii cărora li s-au turnat lichide otrăvitoare pe gât sau au fost vaccinaţi cu viruşi şi, cu toate astea, ei au trăit în continuare fără să păţească nimic. De asemenea, yoghinii indieni îşi găuresc corpul fără să sângereze, iar călugării tibetani se aşază în zăpadă, la multe grade sub zero, şi o topesc. Sunt interesanţi şi cei care ridică pietre cu puterea gândului. Cel

mai uşor putem să ne împrietenim cu cei care aleargă prin foc şi să ne gândim că dacă atât de mulţi pot să o facă – adică să alerge desculţi peste cărbuni fără saşi ardă tălpile – putem şi noi să o facem. Pentru asta trebuie să anulăm legile naturii şi să înfăptuim ceea ce ne-a spus Iisus, şi anume că prin credinţă poţi muta munţii din loc.

Exact acolo încearcă lumea spirituală să ne aducă pe noi, cei care găsim. Desigur că îngerul nostru păzitor nu vrea să ne hrănim în continuare cu otravă, dar şi asta face parte din pregătirea noastră. În cazul în care ar apărea o astfel de situaţie, trebuie să ştim cum să ne apărăm, şi

pentru asta avem nevoie de exerciţiu. Din cauza asta începem să facem – spre groaza prietenilor noştri puţini, dar adevăraţi – contrariul a tot ce am predicat în ultimii ani. Vrem să trecem prin toate examenele pregătirii noastre, pentru a fi gata să devenim maeştri. Atunci poate că nu mai avem timp, cu această nouă activitate, să ne facem griji cu ce mâncăm sau dacă apa are sau nu bacterii. Se cere mai mult de la noi, trebuie să stăpânim materia.

Teama dispare, pentru că suntem conştienţi că Dumnezeu e în noi. Şi aceasta nu mai e credinţă, de ştiinţă!

Dacă un om a ajuns la această etapă în viaţă, dintr-o dată încep să i se

deschidă uşile, în timp ce altele i se închid foarte repede, pentru că s-a hotărât să meargă pe un anumit drum. Acest drum poate fi unul universal. Să fii maestru înseamnă să mergi pe drumul spiritual introspectiv, dacă ai ajuns cu adevărat la faza Dumnezeu e în noi.

Sarcina maestrului începe atunci când drumul său este din nou îndreptat spre exterior, pentru a transforma toată înţelepciunea câştigată şi toată ştiinţa despre iubirea dezinteresată, în acţiuni din lumea noastră materială: pe front, în piaţă, în mijlocul oamenilor…!

Cu înarmarea spirituală dobândită, cineva ar putea s-o apuce spre o

carieră politică, pentru că acolo este cerută o asemenea persoană. Altcineva ar putea să fondeze o bancă sau să devină un mesager care să contribuie la găsirea unor căi noi şi bune pe Pământ Orice este posibil acum! Pentru că viaţa are nevoie, în toate domeniile de maeştri spirituali care au un efect calmant mângâietor, prin prezenţa lor. Ca maestru nu mai poţi întreba pe nimeni. Trebuie să găseşti toate răspunsurile în tine însuţi! Dacă într-o zi dneva vrea să otrăvească un maestru spiritual, acesta trebuie să reziste, dacă un maestru spiritual se prăbuşeşte în junglă, el trebuie să se poată descurca, fără să aibă condiţii de

arşi fierbe apa sau de a mânca mâncare ecologică

Pentru asta nu trebuie să devii guru, d dimpotrivă. Nu sunt cerute acum vorbe mari, ci foarte măreţe, care pot să fie fleacuri, dar care Vor avea un mare efect

Iisus ne-a mai dat un exemplu: El, marele învăţător, ne-a arătat că le poate spăla altora picioarele. Este un adevărat maestru!

Ne manifestăm destinul!

Diferenţa între cel cate caută şi cel cate găseşte este următoarea: cel care caută urmează pe cineva, o lege, un guru, o credinţă, o ideologie. Cel care găseşte îşi scrie singur propriile legi şi

conduce. El singur decide dacă vrea să îngheţe sau să-şi ardă picioarele pe cărbuni aprinşi El decide ce mâncare îi face rău şi ce băutură are spiritul divin în ea-pentru că şi-o doreşte el.

Este evoluţia de la creaţie la creator independent Este sarcina noastră să învăţăm aici pe Pământ că noi înşine putem crea, putem chiar muta munţii din loc prin credinţa noastră. No decidem dacă ceva ne va face rău, şi noi decidem ce ne face bine. Suntem o parte din creaţie şi suntem înzestraţi cu tot ceea ce are Creatorul, dar în măsură mai mică; în orice caz, în măsura în care putem înţelege. Calităţile sunt aceleaşi, aşa

cum o picătură de apă are aceleaşi calităţi ca şi oceanul imens din care face parte. Trebuie să devenim conştienţi că nu suntem numai parte din creaţie, ci şi parte din Creator, deci suntem capabili să creăm în fiecare zi.

Să uităm tot ce am citit vreodată şi ce am auzit sau ce am fost învăţaţi.

Să ne lăsăm intuiţia să lucreze. Să ne întrebăm pe noi înşine dacă îndrăznim să ne fixăm un anume scop. Dacă în noi găsim cuvântul „da”, afund trebuie să pornim spre acel ţel. Şi îl vom ajunge dacă credem în el. Nimeni altcineva nu trebuie să creadă. Ia fel cum nimeni nu ar fi crezut, atunci când Bill Gates era încă un simplu

programator, că într-o zi va deveni cel mai bogat om din lume. Potenţialul este în noi! Sămânţa a fost sădită! A venit timpul să o udăm cu apă ca să crească!

De acum trebuie să ne îndreptăm spre o nouă întrebare, care priveşte modul în care decurge devenirea noastră ca maeştri:

Îmbogăţesc eu viaţa Attor oameni, cu care intru în contact, sau din cauza mea sunt mai săraci?

Cu mulţi ani în urmă am avut un prieten foarte bun, dar care nu era foarte dotat intelectual. Un timp nu ne-am mai văzut şi următoarea dată când neam întâlnitâşi facusepropna sa

afacere. Acest luam m-a bulversat Eu eram încă în perioada în care învăţam, dar cu toate astea nu voiam să-mi câştig pâinea ca muncitor.

Datorită acestui prieten care, fără educaţie şi fără avere, devenise independent, m-am mobilizat spiritual atât de mult, încât mi-am spus: „Dacă el poate, pot şi eu”. Aşa că am mundt să devin independent, şi până la urmă a funcţionat Astăzi nu mi-aş putea imagina că lucrurile ar putea fi altfel.

Aşa se întâmplă şi cu mulţi multimilionari. Şi ei merg la toaletă ca dumneavoastră şi ca mine, mănâncă şi beau la fel de normal, iar unii dintre ei au pomit-o ca spălători de vase.

Diferenţa reală între un astfel de „om de succes” şi un muncitor din fabrică este dată de motorul interior, nu neapărat cel intelectual. Mai puţin credinţa, şi mai mult siguranţa, certitudinea, este cea care îi deosebeşte pe cei doi. El nu crede numai că poate, el ştie. În aceasta constă diferenţa decisivă.

După ce am străbătut împreună aceste pagini, ştim că astfel de cariere au fost programate dinainte ca model de viaţă şi că mai trebuie doar ca drumul vieţii noastre pământeşti să facă posibilă îndeplinirea acestui program.

Adevărul biblic Jiecăruia i se

întâmplă lucrurile în care”, ar putea să sune şi: „ßecäruia i se întâmplă lucrurile pe care le ştie, de care este convins”.

Să vă dau un exemplu concludent

Aţi citit despre cei care aleargă pe cărbuni aprinşi. Ei nu numai că „mută munţii din loc cu credinţa lor”, dar anulează şi legile naturii prin convingerea lor, cel puţin pentru scurt timp. Persoana care aleargă desculţă pe cărbunii aprinşi fără să se ardă, face înainte o pregătire mentală. Dacă persoana este convinsă cu adevărat că poate, atunci nu se va arde. Dacă simte însă doar o fărâmă de îndoială, atunci totul a fost în zadar şi va suferi răni

grave, îndoiala şi neîncrederea sunt instrumentele perfecte ale părţii întunecate, cu ajutorul cărora au fost distruse multe viziuni ale oamenilor.

Este vorba deci de convingere!

De-abia când suntem convinşi de ceva, convină cu adevărat, se pot întâmpla minunile. Nu e suficient intelectul, trebuie să intervină şi sentimentul! De-abia în această combinaţie putem să ne manifestăm.

Vă doresc plăcere în manifestările dumneavoastră şi în crearea propriului destin!

Viaţafuncţiaiieazăă după princqxul aspiraţiei

Ce este acest principiu al

aspiraţiei? Trebuie să recunosc că îmi face plăcere să vă confrunt cu lucruri pe care nu aţi vrut să le ştiţi niciodată.

Foarte simplu: există principiul presiunii sau al apăsării şi principiul aspiraţiei. Aproape toţi oamenii trăiesc după principiul presiunii, comparabil cu ambiţia, şi nici măcar nu îşi dau seama.

Conceptul de principiu al aspiraţiei provine de fapt din domeniul tehnic, şi anume de la genialul constructor austriac de discuri zburătoare Viktor Schauberger – cel care a descoperit şi tehnologia armonică a apei. Schauberger a urmărit mersul naturii în cele mai diverse forme ale sale, le-a

transpus mai târziu în procedee mecanice şi a construit după ele aparate. De exemplu a observat Cum păstrăvii sar contra cursului râului şi pot trece chiar printr-o cascadă sărind contra apei la mare înălţime. Este un lucru care nici nu poate fi demonstrat ştiinţific. S-ar putea calcula raportul dintre mărimea înotătoarelor peştelui şi puterea muşchilor săi, ţinându-se cont de diverşi parametri. Dar calculele nu pot explica săriturile enorme ale păstrăvilor contra curentului. La fel se întâmplă şi cu bondarii. Conform datelor ştiinţifice, un bondar nici nu poate să zboare – dar totuşi o face; secretul zborului său

consta în câmpul anţi-gravitational creat prin bătăi din aripi cu o anumită frecvenţă, aripile având o formă şi o mişcare speciale.

În mediul acvatic se întâmplă următorul lucru: energia vitală (Chi, Ki, eter, Od, Orgon, Vrii, Prana…) intră în apă sub forma unui vârtej care se roteşte în spirală; găsim aid un exemplu natural în care este anulată legea gravitaţiei. Vârtejul din exterior aspiră totul spre centru, iar cel din interior aspira în direcţie verticală – ca şi în cazul uraganelor; este acelaşi principiu., Uraganul aspiră prin sucţiune, ridicând lucrurile care se găsesc pe pământ, contra legii

gravitaţiei. Însă dacă un obiect se află în centrul uraganului, în „ochi”, în locul neutru, atunci el nu mai are absolut nicio greutate şi pluteşte liniştit, fără să se învârtească în aer. La fel este şi cu vârtejul din apă. Păstrăvul ştie acest lucru şi foloseşte vârtejul, ca să zic aşa, cape o catapultă; înoată pur şi simplu în partea inferioară a turbionului şi se lasă tras în sus de forţa de sucţiune a vârtejului interior. Astfel, fără să fi dat măcar o singură dată din înotătoare, păstrăvul este aspirat pe verticală, mai mulţi metri, contra curentului.

Viktor Schauberger a studiat mult acest fenomen întâlnit la păstrăvi şi

după treizeci de ani a folosit aceeaşi tehnică pentru titirezul său zburător. Principiul a fost apoi extins de către ceilalţi oameni de ştiinţă şi transpus în electromagnetism. Astfel, s-a demonstrat că un câmp energetic rotational poate anula efectele câmpului gravitaţional. Pilotul aşa-zisului disc zburător stă în centrul neutru, în „ochiul” discului şi este total independent de forţele care acţionează asupra lui. Nu este o minune! Este o copiere a legilor naturii! Acest titirez zburător este numit în zilele noastre O.Z.N.

Principiul aspiraţiei se bazează pe legea rezonanţei. Voi explica pe scurt

Aceste farfurii zburătoare (vorbesc doar de cele germane, pe care le-am văzut şi chiar am cunoscut un astfel de pilot) construiesc un câmp de vid în faţa lor şi se lasă aspirate în el-la fel cum păstrăvii se lasă atraşi de vârtej. Diferenţa este doar că acest câmp de vid al farfuriei zburătoare este creat artificial şi este proiectat continuu înaintea acesteia. Farfuria zburătoare nu are motor nici de tip Otto, nid cu explode, nid cu reacţie, ci se lasă aspirată spre ţelul ei. Acest lucru ar putea fi comparat cu un căruţaş care, cu ajutorul und undiţe, atârnă un morcov în faţa măgarului înhămat la căruţă, pentru ca acesta să-l

urmărească.

Voi încerca să fiu şi mai clar. Transpus în viaţă, principiul aspiraţiei înseamnă, în cuvinte simple: Cu cât vreau să fug mai mult de ceva, cu atât mă ajunge din urmă mai repede, şi cu cât vreau mai mult să am ceva, cu atât se îndepărtează mai mult dfe mine.

Încă un exemplu într-un alt domeniu:

Aveţi un partener. Cu cât îl întrebaţi mai mult unde merge, când vine acasă, cu cine a fost... cu atât îl îndepărtaţi mai mult de dumneavoastră. De ce? Pentru că se simte sufocat Este tema clasică a geloziei: cu cât un om este mai gelos şi

intră mai mult în spaţiul personal al partenerului, cu atât va avea mai mult parte de motive de gelozie din partea acestuia; din cauză că se enervează, partenerul, pentru a nu se simţi sufocat îşi va mări spaţiul personal.

Cu cât mai multă libertate îi dai partenerului, cu atât se simte mai atras de tine, pentru că el apreciază această libertate.

Mi se întâmplă ca zece la sută dintre cei care mă sună sau îmi scriu scrisori să-mi pună aceeaşi întrebare: cum de ajung la aceste informaţii fierbinţi pe care le ppeâlucrez în cărţile mele. De fiecare dată trebuie să le explic: „Nu eu ajung la informaţii, ci

informaţiile ajung la mine”.

Eu nu tac altceva decât ceea ce face farfuria zburătoare: creez un vid în cate, în locul farfuriei zburătoare, sunt atrase cunoştinţe sau persoane. Formez un vid în câmpul meu energetic, un gol, şi spun Universului că el trebuie să uinplă acest gol. Cunoaştem acest lucru de la orele de fizică – se poate crea un vid artificial într-un recipient Dacă deschidem apoi acel recipient, Universul are însuşirea de a umple automat acel gol. Şi eu fac acelaşi lucru. (Oamenii de ştiinţă din domeniul spiritualităţii numesc acest lucru principiul compensării.)

Dar cum funcţionează el? Ei bine,

eu îmi doresc ceva. Dar din tot sufletul! Iar apoi încerc să nu mai am doa face cu tema respectivă. Mai mult sau mai puţin fug de ea. Îmi dezvolt o aversiune faţă de ceea ce doream să am, şi mă port de parcă nu aş avea nicio legătură cu aed lucru. II las să se ducă! îi dau drumul. Şi atunci, ceea ce îmi doream se întoarce automat la mine.

Cu siguranţă aţi trăit ceva de genul acesta. De exemplu, cu cât mai mult sunteţi încolţit de martorii lui Iehova, cu atât mai puţin vreţi să aveţi legătură cu ei. Ştiţi acum la ce mă refer? Cu cât cineva vă presează mai mult, cu atât vă îndepărtaţi mai mult de acea persoană. O astfel de atitudine este întotdeauna

contra creaţiei. Trebuie doar să ne lăsăm traşi de câmpul de rezonanţă, să lăsăm să activeze fenomenul de sucţiune (să lăsăm să ni se întâmple lucrurile), şi atunci va merge totul bine automat

Ce vreau să vă explic este faptul că în ultimii o sută de ani am fost prostiţi de tot, şi asta în mod intenţionat Universul lucrează după principiul aspiraţiei, chiar şi Dumnezeu lucrează după acelaşi principiu, şi nu după principiul presiunii, respectiv al împingerii de la spate. Dumnezeu nu intervine niciodată în creaţie, El o lasă să vină.

Transpus în viaţă, principiul

presiunii ar însemna: Eu trebuie, trebuie, trebuie! iar principiul aspiraţiei: Eu las, las, las…

În zilele noastre tehnica ne cuprinde pe toţi în evoluţia ei ameţitoare, în special calculatorul şi intemetul oferit de el şi pe care eu îl consider, împotriva părerii persoaneleedin jurul meu, un blestem. Cu siguranţa îţi poţi lua o mulţime de informaţii, care sunt independente de mass-media controlată – în special când e vorba de informaţii cu substrat politic. Poate deveni palpitant Dar adevăratul pericol e la alt nivel!

Eu nu sunt de acord cu modul de gândire al majorităţii celor care

folosesc intemetul şi cu felul lor de a proceda: „Vreau această deschid calculatorul şi o iau!”. Oamenii stau nenumărate ore în faţa acestei cutii blestemate şi nici măcar nu-şi mai dau seama cât de mult s-au îndepărtat de viaţa în sine. Oamenii devin tot mai intelectualizaţi, iar modul lor de gândire intră tot mai mult sub presiunea lui „trebuie”. Această folosire a computerului se bazează pe principiul presiunii.

Repet cu cât ne dorim mai mult ceva, cu atât mai repede acel ceva ne scapă. Cu cât fogim de ceva, cu atât ne prinde mai repede din urmă. Cu cât ne este mai teamă de ceva, cu atât putem

fi mai siguri că ne prinde. Este foarte clar! Cu cât căutăm mai mult ceva, cu atât pierdem mai tare din vedere ceva ce stă chiar lângă noi, Eră să iasă în evidenţă, pentru că suntem fixaţi pe un alt obiectiv.

Din această cauză este important să încetăm căutarea, pentru a găsi în sfârşit. Mai bine spus să ne lăsăm găsiţi, pentru că după legea rezonanţei destinul vine la noi. Dacă suntem într-o permanentă căutare, pentru că wem ceva, atunci pierdem uşor din vedere rezolvarea problemei, care de multe ori se află chiar în faţa noastră.

Nu este clar?

Să revenim, după înţelegerea

acestor noi (chiar dacă şunt de fapt foarte vechi) cunoştinţe, la copiii noştri şi să ne întrebam concret

VCe vor să ne spună copia? *

pentru a putea trăi această viaţă avem nevoie de süßet şi de inimă, de Dumnezeu şi de iubire. Dacă nu le avem, murim în ßecare zi câte puţin”.

Marcos (patru ani)

Este bătător la ochi câţi oameni din lumea întreagă discută despre marile probleme ale lumii, filosofează şi se ceartă. Dar nici unuia nu îi vine ideea că am putea să găsim răspunsuri dacă le punem întrebări copiilor noştri care tocmai au venit „din Cer”.

De fiecare dată mă fasonează să-mi

dau seama cât de eficient şi raţional funcţionează totuşi creaţia. Ea ne prezintă o ştiinţă înalt spirituală şi relatări despre lumea de dincolo, reîncarnare, cauze ale bolii, existenţa spiritelor naturii, îngerii păzitori... Dar nu prin preoţi în sutană, doctori, vrăjitoare sau apostoli, filosofi şi aşa mai departe. Nu, primim mesajele direct de la copiii noştri. Şi înainte de toate – ce mesaj frumos! Un mesqj plin de bucurie şi de speranţă. Fără Diavol şi ară un Dumnezeu care ne pedepseşte şi în faţa căruia trebuie să mergem în genunchi.

Acest lucru înseamnă, bineînţeles, şi că trebuie să recunoaştem că am fi

putut face economie la o căite sau un seminar. În acelaşi timp, ne dă însă posibilitatea să putem să trecem de propriile noastre prejudecăţi neprimind impulsuri de la un guru, ci de la un omuleţ, cel care este cel mai fragil şi pe care îl putem răni atât de uşor.

Mulţi oameni studiază câte o carte despre credinţă şi sunt convină că ea conţine unicul adevăr valabil, dar, pe de altă parte îşi tratează prost soţia, copiii şi semenii şi îi presează să se schimbe prin câteva vorbe de duh luate direct dintr-o carte de rugăciuni, autorii fiind convină că prin asta le pot justifica cititorilor felul lor primitiv de

a acţiona.

Alţii meditează disciplinaţi de dimineaţă, de când se trezesc, până seara când merg în pat, iar alţii cunosc jumătate din Biblie pe dinafară şi pentru fiecare situaţie au pregătit câte un citat. Cunoaşteţi această categorie de „mi-aş dori să „care trec prin viaţă cu o jumătate de aureolă. Mulţi dintre ei îşi dau toată silinţa să facă bine, vor să-l facă în proporţie de două sute la sută, dar de prea multă „minunăţie spirituală” nu sunt în stare să transpună în fapte nici cele mai ample lucruri. Există printre ei şi unii care au ajuns atât de plictisiţi şi fanatici cu atitudinea lor, încât devin cu adevărat

scârboşi. Această „dezvoltare” a lor nu are nicio legătură cu libertatea.

Din această cauză primim ca părinţi astfel de copii, atât copiii noştri, cât şi unii cu puteri mediumice mai mari, pentru a ne aduce pe linia de plutire. Pentru ca pe această planetă trebuie să acţionăm, să simţim şi să experimentăm. Lipsa de profunzime a intelectualilor şi filosofilor pierde din teren, pentru că majoritatea oamenilor îşi dau seama de faptul că oamenii nu trăiesc, nu aplică ceea ce spun. Iar copiii simt acest lucru! Ei sunt, din acest motiv, o oglindă a tuturor slăbiciunilor şi minciunilor noastre zilnice; toate situaţiile acelea în care

ne minţim singuri! Părinţii au fost părtaşi la masacrele din şcoli pe care le pomeneam, pentru că ceea ce face din copii nişte criminali este ceea ce propriii lor părinţi i-au susţinut să facă şi ceea ce părinţii au luat cu ei în casă!

Există o lege nescrisă referitoare la copiii noştri care descrie cum copii oglindesc ceea ce părinţii lor nu vor să trăiască. Dacă părinţii sunt tot timpul ocupaţi, vor avea de obicei un copil leneş. Sau dacă părinţii sunt foarte vorbăreţi, se poate întâmpla ca unul dintre copii să fie foarte tăcut

Iată un exemplu din cercul meu de cunoscuţi:

Părinţii sunt întreprinzători şi

muncesc din greu încă din tinereţe, de dimineaţa până seara. Firma se deschide la ora şase şi după tină muncitorii se mai întorc şi mai stau până la ora zece seara. Au trei copii. În ciuda relaţiilor deschise şi a numeroaselor călătorii a existat o disciplină puternică, iar munca lea dominat întreaga viaţă. Tatăl este consilier la o bancă a cooperaţiei. Mama vorbeşte foarte mult şi este o fiinţă foarte deschisă, pe când tatăl este un tip tăcut care în timpul liber citeşte cărţi.

Toţi cei trei copii ai lor au dobândit caractere puternic impregnate de ceea ce nu trăiesc părinţii lor, fie pentru că

îşi reprimă aceste însuşiri, fie că nu li se potrivesc. Cea mai mare a avut mult succes înainte de a avea la rândul ti copii şi de a intra în rândul adulţilor. Dar ea este, spre regretul părinţilor, foarte tăcută, oglindind prin tăcere locvacitatea acestora.

Cel mijlociu este un rebel, nu lasă pe nimeni sări spună nimic şi merge tot timpul cu capul înainte. El spune întotdeauna ceea ce gândeşte, prin el părinţii lui văd oglindit felul direct de a fi.

Cea mai mică este cu totul altfel Ea este cea căreia nu-i place să facă nimic şi nu se lăsă perturbata de nimic în liniştea ei, ea oglindeşte cahnul.

Aceasta aş vrea să fie o mică introducere. Să ne urmărim un pic pe noi, familia noastră şi cea a părinţilor noştri. Putem descoperi şi noi astfel de exemple? Primim de la copiii noştri, ei oglindesc sau ne arată chiar sub nasul nostru, ceea ce noi înşine ne reprimăm. Astfel trebuie să înfruntăm aceste lucruri.

Poate că odată părinţii noştri, când n-au ştiut ce să mai facă, au zis: „Fu atent, poate căşituosâai odată copii la Mea tine, şi atunci o să vezi prin ce trecem noi din cauza ta? Şi ce se întâmplă? Acum avem într-adevăr astfel de copii şi putem să ne dăm seama cum le-a mers părinţilor noştri

atunci

Următorul fenomen este cunoscut de orice mamă. Este vorba de relaţia dintre mamă şi copil. O mamă poate fi ocupată cu ceva, e în mijlocul unei discuţii, şi dintr-o dată sare în picioare şi fuge în dormitor pentru că sa trezit copilul. Acesta nu începuse încă să ţipe, dar tocmai se pregătea să o facă. O mamă simte asta. Şi tatăl, bineînţeles, însă relaţia bebeluşului cu mama este mai intensă.

Acest fenomen al legăturii energetice cu mama este şi mai puternic atunci când copilul este bolnav. Uneori părinţii preiau ceva din boala copiilor, alteori copiii iau de la

părinţi. Orice mamă poate confirma acest lucru. Mamele şi copiii lor au-Şi o legătură telepatică foarte bună o mamă simte pur şi simplu ce îşi doreşte un copil chiar şi dacă acesta nu a spus nimic.

Nu cunoaşteţi acest lucru, că atenei când copilul dumneavoastră teşeşte, tuşiţi şi dumneavoastră? Sau că durerile de dinţi se transmit? Poate că v-a rămas vreun alt exemplu în memorie, cu mama dumneavoastră, din copilăria dumneavoastră

Toţi suntem legaţi karmic şi energetic de mamele noastre. Unul poate să preia de la-celălalt o boală, să sufere pentru el şi chiar să aibă, până

într-un anumit punct, acelaşi destin ca şi el.

Dar exact cum o mamă ştie cum ţi merge copilului ei, aşa ştie şi copilul cum le merge părinţilor săi, dacă relaţia din căsnicie este în ordine, dacă se ceartă (chiar şi atunci când nu o fac în faţa copilului) şi dacă situaţia familială este armonioasă sau nu. Copiii simt acest lucru. Şi dacă nu se pot exprima verbal atunci sentimentele lor pot fi recunoscute prin boală

Dacă o căsnicie a ajuns la puţin timp înainte de destrămare, respectiv e chiar înainte de divorţ, atunci se întâmplă adesea ca cei mai mici să se îmbolnăvească grav şi părinţii sunt

nevoiţi să îşi uite propriile probleme şi să se ocupe zi şi noapte de copil, care este posibil să fie deja la terapie intensivă

Copilul încearcă în mod inconştient să salveze prin boala sa relaţia părinţilor, ceea ce însă de multe ori nu mai este posibil. Chiar dacă relaţia nu mai poate fi salvată, această boală a copilului îi poate face ţie părinţi să se poarte altfel unul cu altul. Multe boli ale copiilor nu au de fapt de-a face cu copilul însuşi, ci sunt doar oglindârâale problemelor din căsnida părinţilor. Dacă părinţii reuşesc, chiar dacă nu pot evita destrămarea căsniciei, să se despartă în linişte, rămânând prieteni,

boala copilului va dispărea în câteva zile; acest lucru se poate vedea foarte clar în cazul neurodermatitei, al astmului sau al alergiilor.

După cum vedem, copiii noştri, chiar dacă nu sunt mediurrturi, au să ne spună o mulţime de lucruri, deşi uneori o fac numai cu ochii. Uneori îşi folosesc şi micuţii lor pumni. Şi atunci vor să ne zitră ceva.

Ne aflăm într-o perioadă deosebită, iar călătoria pe care neam propuse este şi ea una deosebita. După părerea mea ne aflăm la sfârşitul unei evoluţii spirituale, sufleteşti, pe care a începute un om deosebit acum două mii de ani prin felul său iubitor de a ne învăţa şi

de a acţiona şi care acum se găseşte în punctul culminant Ne aflăm în vremurile despre care vorbeşte Noul Testament, în care spriţul lui Iisus se revarsă peste oameni, şi lin special peste „omuleţi”, copiii noştri.

Mulţi călătoresc în toată lumea în căutarea înţelepciunii, citesc biblioteri pline de cărţi şi nu văd pădurea din cauza copacilor. Adevărurile spirituale şi legile sfinte există sub ochii noştri, în fiecare zi.

Ne aflăm într-o perioadă despre care toţi locuitorii străvechi ai tuturor continentelor, toţi înţelepţii tuturor popoarelor şi toţi profeţii au afirmat, în toate scrierile mai mult sau mai puţin

religioase ale acestei lumi, că este timpul marilor transformări pe Pământ. Ceva deosebit se întâmplă acum, exact în faţa ochilor noştri, în toată viaţa noastră. Iar mesajul este clar:

J) aca nu v-aţi comporta copilăreşte…”

Acest mesaj a fost exprimat de înţeleptul egiptean Hermes Trismegistos: „J) upa cum le irterge celor mart, le merge şi celor mici”. Aflăm că dato rită influenţelor cosmice vor avea loc mari transformări pe Pământ Omenirea, mai ales prin cei care se ocupă cu ştiinţa, a învăţat în ultimii zece ani, din punct de vedere tehnic, mai multe decât în toţi ultimii

două mii de ani, şi în ultima jumătate de an, mai înulte decât în ultimii zece ani. Ceea ce se petrece în exterior Oh spaţiu), se întâmplă şi în interior (pe Pământ). Aid găsim o schimbare a structurii ADN-ului. Iar dacă ADN-urile noastre se schimbă, atunci ne schimbăm şi noi. Aceste schimbări ale ADN-ului se produc în toată lumea.

Ele înseamnă de fapt recunoaşterea unui proces de evoluţie: naşterea unei noi rase pe aceasta planetă. Drunvalo Melchizedek vorbeşte chiar de trei rase noi şi astfel să născut o nouă omenire. Iar cel mai interesant lucra este că nu observă nimeni acest fenomen care se petrece

în interior. Nimeni din societatea noastră superficială nu se uită la asta.

Aşa cum am anunţat deja în capitolul despre copiii-indigo, mă întorc puţin la conceptul mutaţiei genetice spontane", care descrie că se poate ajunge la o transformare genetică în timpul unei vieţi, deci că un copil nu se naşte cu această mutaţie". Acesta este cel mai captivant lucru pe care l-am auzit în ultimii ani; el confirmă informaţiile pe care le-am obţinut eu însumi din lumea spiritelor. Şi anume, spiritul este cel care transformă materia! Dacă un om reuşeşte să-şi ridice potenţialul spiritual, atunci i se schimbă şi corpul!

Să explic mai detaliat

Există numeroase cărţi în care se relatează faptul că la un moment dat, în vechime, extratereştrii au intervenit în evoluţia Pământului şi au practicat manipularea genetică. A avut loc o reducere a ADN-ului de la 50 plus 2 la 44 plus 2 cromozomi. Mă gândesc la următorul lucru: dacă un suflet şi-a petrecut ultimele vieţi pe o altă planetă când corpul în care s-a încarnat acest suflet avea, de exemplu, 46 plus 2 cromozomi, atunci el a înmagazinat aceste date. Altfel spus, această informaţie de 46 plus 2 se găseşte în aură, este păstrată în câmpul energetic al sufletului respectiv.

Dacă acest suflet se încarnează într-un corp de copil de pe Pământ, unde oamenii au 44 plus 2 cromozomi, atunci copilul va transforma informaţia de 46 plus 2 din încarnarea anterioară adaptând-o la corpul de acum şi schimbând-o, dacă propria frecvenţă a sufletului este destul de puternică şi el devine conştient de el însuşi şi de sarcina lui.

Să mergem mai departe cu acest gând.

Să presupunem că şi un al doilea suflet reuşeşte să facă acest lucru şi cele două suflete se întâlnesc şi aii un copil împreună; astfel, copilul va avea automat 46 plus 2 cromozomi, pentru

că acest ADN a fost moştenit Exact acest fapt a fost descoperit de oamenii de ştiinţă, şi anume că se poate ajunge, la o schimbare de ADN în cursul vieţii.

Ei bine, nu ni se dă astfel o mare speranţă?

Încep vremuri noi

Trăim într-o noua epocă, un nou mileniu cu multe riscuri (bineînţeles), dar şi cu tot atâtea şanse! Până acum li s-a recomandat oamenilor ce să creadă şi mai ales ce să gândească. În ceea ce priveşte credinţa în „Dumnezeu”, nu era voie să te îndoieşti de ceea ce ne învaţă religiile oficiale. Dar astăzi trăim alte vremuri. Sunt vremurile în care moralitatea, tradiţia, cultura şi

altele asemănătoare nu mai au valoare. Este un mare rău pe de o parte, pentru că nimic nu mai e în ordine, dar pe de altă parte este şi cea mai maie şansă ca să dispară Vechiul şi să se nască Noul. După unii, ordinea sa născut odinioară din haos. Atunci când se naşte noul, vechiul trebuie să dispară! Starea de destrămare a lumii vechi poate fi pe de o parte cea mai mare şansă pe care a avut-o vreodată această planetă, dar pe de altă parte poate reprezenta şi o decădere absolută, depinde în ce direcţie este condusă această putere care se eliberează, spre lumină sau spre întuneric.

Pentru oamenii care sunt captivii unei tradiţii sau ai unei credinţe moştenite a venit sfârşitul. Sfârşitul midi lor imagini despre lume! Dar este începutul unei imagini noi despre lume! Tot ceea ce s-a repetat în nenumărate rânduri în trecut şi cu care şi-au bătut capul mereu generaţiile ce ne-au precedat dispare, şi noua generaţie este pusă în faţa unei probe. Va folosi ea şansa să fie lăsată liberă pentru un moment, să poată decide singură şi să scape de cătuşele spirituale? Sau va pica la acest test?

Copiii noştri, în special cei care sunt mediumuri, ne învaţă prin aptitudinile lor să accesăm veşnicul

izvor al creaţiei şi să obţinem noi informaţii. Informaţiile pe care le-am aflat în acest mod pot contrazice în multe cazuri ceea ce am fost învăţaţi de-a lungul generaţiilor. Acest lucru este valabil pentru religie, mai ales, pentru politică, medicină, credinţa despre viaţa de dincolo, despre viaţa fizică, pentru educaţie şi pur şi simplu pentru tot ce mai există.

Până acum oamenii s-au lăsat conduşi prin demonstraţii religioase care le-au fost impuse. Majoritatea au încercat să aprofundeze relatări şi învăţături pe care lean preluat de aferă. Au comparat, au preţuit-o pe una mai mult decât pe alta Ce a fost plăcut,

ce a fost neplăcut, ce a fost rău, ce a fost bine? Am încercat să aprofundăm ceea ce există cu ajutorul celor din afară. Acest lucru se numeşte exoteric: din afară spre interior.

Acum se impune acest mod diferit de gândire şi de percepţie, cel al ezotericului. Ezotericul (independent de ceea ce se vinde şi se oferă astăzi ca fiind ezoteric) ne învaţă exact opusul a ceea ce majoritatea oamenilor au trăit pană acum şi au acceptat ca „adevăr”, şi anume faptul că găsim în noi adevărul, iubirea şi siguranţa, şi mai ales ceea ce numim „Dumnezeu”. În fiecare dintre noi se trezeşte ceva!

Este-timpul să nu mai alergăm ca

mieluşeii după ce e scris în cărţile vreunei religi sau să repetăm ritualuri despre care nu mai ştie niciun om de unde provin, să nu mai repetăm şi să învăţăm pe dinafară texte, să celebrăm rugăciuni, să chemăm fiinţe de care nimeni nu ştie dacă există sau au existat vreodată.

Tot mai mulţi vor să creadă mai curând ceea ce percep în interiorul lor, decât ceea ce le este sugerat din exterior. Nu mai vor să fie „buni concetăţeni”, „buni membri ai societăţii”, „rotiţe în structura socială” şi nici măcar „oiţe în turmă Ei vor să fie un singur lucru, şi asta într-un mod foarte conştient: să fie ei înşişi

răspunzători.

Ei nu vor nici să fie salvaţi de cineva, nici să controleze pe cineva. Vor doar să fie fiinţe spirituale conştiente în corpul uman, cane să trăiască foarte constructiv, şi asta în fiecare zi, pentru a fi şi un model pentru alţii.

De la ei vine adevărata învăţătură. Dumnezeu ne vorbeşte prin inima noastră Toate religiile lumii au uitat acest lucru. În ciuda tuturor tradiţiilor şi regulilor lor, au uitat ce este iubirea. Iar copiii noştri ne prezintă din nou, în fiecare zi iubirea, respectiv inima.

Flavio comprima acest lucru Într-o propoziţie:

„Oamenii caută fericirea în exterior, pentru că au pierdut ce aveau în interior 1” (31, pag. 7)

Cea mai mare şansa este cea pe care ne-o oferă copiii noştri. Prin ei ajungem la informaţii proaspete, nefolosite, care. Vin direct din lumea de dincolo, din lumea imateriala. Şi mai ales ajungem la esenţa vieţii; ajungem la ceea ce este cu adevărat important şi real şi ceea ce oglindesc copiii noştri: iubirea şi râsull

Asta aduc cu ei copiii noştri, toţi copiii, indiferent de rasă, de religie, indiferent dacă sunt băieţi sau fete, dacă sunt bogaţi sau săraci, dacă sunt prostuţi sau inteligenţi, asta aduc cu ei

din lumea de dincolo pentru a ne crea amintiri frumoase pe care să le păstram: râsul şi iubirea! Trebuie să luăm exemplu de la ei!

Dar şi noi suntem copiii epocii de aur!

Copii tineri sau bătrâni, dar totuşi suntem copii care dăm naştere unui nou neam, unui nou popor. Nu un popor material, ci un popor al spiritelor. Cine a rămas tânăr în suflet şi a păstrat valorile interioare ale unui copil – râsul, bucuria, mărinimia, toleranţa, dăruirea acela va rămâne întotdeauna acel copil! Chiar dacă trupul său îmbătrâneşte, nu-i nimic, doar rămâne aid. Însă spiritul nostru îl

luăm cu noi în lumea de dincolo. Şi el va râde acolo mai departe!

Ne putem imagina următoarele lucruri?

O idee care m-a mişcat de la început, o viziune, este să-mi imaginez că o parte din aceşti copii vor forma cât de curând alţi copii – şi nu numai copiimedium. Să ne imaginăm că un copil în vârstă de doisprezece, treisprezece sau poate optsprezece ani stă în faţa altor copii şi le povesteşte despre aura din jurul fiinţelor, despre chakre, despre diagnosticele bolilor, despre vindecarea spirituală, despre îngeri şi despre lumea spiritelor…

Astăzi este probabil doar o viziune,

dar va veni această epocă! Dacă adulţii de acum (bineînţeles, cu unele excepţii), indiferent de rasă, religie sau naţionalitate nu sunt în stare să schimbe situaţia de pe Pământ în aşa fel încât să fie în sfârşit pace, atunci transformarea nu poate veni decât prin copiii noştri. Acesta este cel mai important mesaj al lor pentru noi, şi în acelaşi timp cea mai mare moştenire pe care o vor lăsa.

Vă puteţi imagina cum vor reacţiona oamenii care deţin puterea, nu numai cei oficiali, politicienii, conducătorii religiilor, directorii economici, istoricii şi arheologii, oamenii de ştiinţă şi profesorii, d şi

membrii organizaţiilor din culise: serviciile secrete, aşa-numitele Black Projects, Global Players… şi cum i-o mai fi chemând.

De asta le e frică! Da, fiica/Frică de a nu mai fi ascultaţi, că nimeni nu o să le mai facă jocul binelui şi al răului, jocul de stânga şi dreapta, cel al săracilor şi bogaţilor, al unei religii sau al alteia. Că nimeni nu va mai crede mindunile cu care încearcă să ne manipuleze prin mass-media, nimeni n-o va mai apuca pe drumul de neînţeles al materiei fără spirit şi al tehnicii…

Sunt convins că şi dumneavoastră, dragi dtitoare şi dtitori, cunoaşteţi aceste lucruri la fel de bine ca şi mine.

Exact de asta le e frică tuturor oamenilor puternici, şi anume că pot pierde tocmai această putere – atât puterea materială, cât şi puterea asupra gândirii majorităţii oamenilor din popor.

Şi exact din această cauză cd care deţin puterea vor să ne distrugă copiii. Nu pot să spun altfel, când văd cu ce porcării sunt bombardaţi zilnic copiii noştri. (Talk-show-uri, internet, filme violente, pornografie la televizor, filme poliţiste în care cei răi înving, muzică rock şi mesaje subliminale, droguri, jocuri video…)

Dacă un copil are acces direct la depozitul de date al Pământului, la aşa-

numita Cronicâăkasha, poate să întrebe direct dacă un politician sau altul este integru, cine a fost el în viaţa anterioară, poate întreba când s-a scufundat cu adevărat Atlantida, care a fost motivul…

Dar!

— Un lucru pe care nu trebuie în niciun caz sări subestimăm şi care ascunde un potential puternic este faptul că maselor de oameni le e teamă ca nu cumva, prin această ştiinţă pe care copiii şi clarvăzătorii o receptează din lumea spiritelor, propria lor imagine despre lume să se clatine. Toţi acei concetăţeni ai lor împotmoliti din punct de vedere religios sau politic,

oamenii de ştiinţă care au ţinut cu dinţii de teoriile lor plictisitoare timp de mai multe decenii, psihologii, profesorii…

Astfel, nu vom mai prelua din minciunile căpitanilor care sunt la cârma politicii lumii.

Să visăm puţin! Opriţi-vă un pic şi priviţi-vă în interior. Pictaţi în faţa ochilor dumneavoastră interiori culorile minunilor care vor fi posibile – da, care sunt deja posibile! Aceşti copii sunt deja aici şi pot fi întrebaţi Ş devin tot mai mulţi! Ei nu mai pot fi opriţi!

Vă puteţi imagina problemele care se nasc atunci când astfel de copii nu mai stau deoparte şi nu-şi mai reţin

relatările mediumice, d găsesc ascultare la colegii lor? Imaginaţivă următorul lucru:

Profesorul îşi ţine ora de istorie, respectiv urmăreşte un plan de lecţie şi repetă din ei După ce profesorul a terminat, copiii se întorc la colegul lor, Rank care poate citim Cronica-Akash a. Frank a devenit deja cunoscut la şcoală şi e ca un ghimpe pentru profesori. După ce l-a salvat pe un coleg de-al lui care era să se înece la ora de sport, la bazin, şi kt readus la viaţă punându-şi mâna pe el, a crescut şi mai mult în ochii colegilor săi de clasă. În aceeaşi după-amiază a descoperit şi faptul că elevul reanimat de el se înecase deja o

dată într-o viaţă anterioară şi i-a explicat acest lucru. Ar fi trebuit să vedeţi ochii celorlalţi elevi. Au rămas cu gura căscată atunci când elevul pe care l-a reanimat Frank a recunoscut că de când se ştie visează că se îneacă.

Întâmplarea a fost atât de impresionantă pentru cei care au asistat încât de atunci se întâlnesc toţi regulat, o dată pe lună şi discută pe teme spirituale. Frank răspunde la întrebările pe care i le pun prietenii şi colegii lui, direct din Cronica-Akasha. Unul dintre băieţi a povestit despre asta celor din jur şi a descoperit că la şcoala vecină este o fetiţă care îndoaie linguri. Aceasta povesteşte, la rândul

ei, că prietena sa tratează bolnavii punând mâna pe ei – dar numai în cercul familiei lor. Cele două hotărăsc să participe la întâlnirea pe care o are Frank cu colegii săi, la el acasă.

Dar să ne întoarcem la sala de clasă. Profesorul şi-a terminat lecţia, însă în loc să-i pună întrebări acestuia, copiii se întorc spre Frank şi se uită la el întrebător, JEi, Frank, se potriveşte ce a zis cu ceea ce afli tu din Cronica. Akasha?” îl întreabă o fetiţă. Iar Frank dă din cap că nu. Mai mult decât atât el îl corectează acum pe profesor şi are o mulţime de date şi cifre care îi susţin afirmaţiile, încât profesorul se înroşeşte tot

Consecinţa este clară! Cândva Frank va trebui să părăşească şcoala, pentru că „deranjează orele” Da, însă el are fir direct cu sursa, spre deosebire de profesor.

Şi acum Frank» zburat din şcoală. Dar ce se întâmplă dacă la şcoală apar tot mai mulţi astfel de băieţi ca Frank iar copiii încep să-şi descopere dintr-o dată puteri de care nu auziseră încă până atunci, nici la şcoală, nici acasă?

Copiii se simt minţiţi atât de către părinţii lor, cât şi de profesori…

Cu toate astea, fiind încurajată de Frank, fetiţa din şcoala vecină nu mai are nici ea reţineri şi îl întrerupe pe profesorul de religie, care tocmai

povesteşte despre Dumnezeu şi Vechiul Testament îl corectează. Chiar şi la biserică a întrerupt predica, pentru că îngerul ei păzitor a început dintr-o dată să vorbească prin ea. Doamne, ce murmur a fost după ce au ieşit din biserică! Cât s-a mai vorbit despre asta! Iar copiii din sat au auzit şi ei şi au devenit curioşi…

Vă puteţi imagina aceste lucruri pe care mi le imaginez eu?

Vin vremuri captivante pentru noi. Pentru că aceşti copii sunt din ce în ce mai mulţi! într-o zi o să-şi deschidă gura! Ce se va întâmpla dacă sunt exmatriculaţi dintr-o şcoală? Vor merge la alta. Şi acolo povestea va continua!

Alţi copiknedium vor zbura şi ei din şcolile lor pentru că nid ei nu mai tac din gură. Putem prevedea ce se va întâmpla, aceşti copii se vor întâlni şi vor fi uniţi…

Cu aceste gânduri vreau şa vă las să vă întoarceţi la viaţa dumneavoastră de zi cu zi în speranţa că copiii pe care îi întâlniţi – şi bineînţeles şi cei proprii – vor vedea un exemplu în dumneavoastră, o fiinţă dumnezeiască într-un corp uman, care le întinde mâna acestor copii ca să-i ajute şi întotdeauna are grijă să le răspundă la întrebări. Pentru că dacă noi nu le răspundem, atunci cine să o facă?

Vă doresc o călătorie plăcută în

etapele cât mai aventuroase ale învăţării în viaţă şi mă despart de dumneavoastră deocamdată, urându-vă din toată inima.

Toate cele bune!

1 Bis zum Jahr 2012 – Der Aufstieg der Menschheit (Evoluţia omenirii – până în mul 2012fr, Johannes Holey, Ama Deus Verlag, ISBN 3 – 9805733 – 7-O

ZDas große Handbuch der Reinkarnation-Heilung durch Riicktiihrung (Manualul reincarnării – vindecarea prin întoarcerea în timp), Trutz Hardo, München 1998, Peter Erd Verlag; mai multă literatură, CD-uri cu

întoarcerea în timp şi alte lucruri personale despre Trutz Hardo găsiţi la adresa sa de pe internet: www trutz-hardo de şi la e-mail: tom hockemeyermetronetde

3. Das kommende Goldene Zeitalter (Epoca de aur care va veni), Dr. F. W. Sumner

4. Der Himmel ist nur cinen Schritt entfemt (Cerul este doar la un pas distanţă de noQ, Paul Meek, Thanner Verlag, München, ISBN 3 – 00005070 – 1

5. Der Verkehr mit der Geisterwek Gottes (Relaţia cu hunea spiritelor lui Dumnezeu), Johannes Greber, Johannes Greber Memorial Foundation, 139

Hillside Avenue, Teaneck, NJ. 07666, U.SA.

6 Die Indigo-Kinder (Copmindigo), Lee Carroll şi Jan Tpber, Koha-Verlag, ISBN 3 – 929512 – 61-O, www indigokids com www koha-verlag de, www indigokinder de

Adresa: Bund der Freien Waldorfschulen, Heidehofstraße 32,70184 Stuttgart; Aktionsgemeinschaft deutscher Montessori-Vereine e. V., Postfach 20 01 46,53131 Bonn

7. Die andere Realität – WissenschaßSche Zeitung für Plarapsychologie, bodenständige Esoterik und spirituelle (Cealaltă

realitaterevistă de ştiinţă a parapsihologici, a ezotericului pe Pământ şi a ecologiei spirituale), Nr.5/6,2000, pg. L, Voßstraße 218,45966 Gladbeck

& Die Geheimlehre Band n, (învăţătura secretă – Helena

Blavatsky, Bauer Verlag fi Die Indigo-Schulen Chinas (Şcoffie copiilorindigo din China), Paul Dong & Thomas Rafill, Koha-Verlag, ISBN 3 – 929512 – 62 – 9

10. Dr. Böttiger Verlags GmbH, Postfach 1611,65006 Wiesbaden, Mai 2000, Studie von David Grossman über Schulmassaker (Studiul lui David Grossman despre masacrele din şcoli)

11. Dr. Elmar Gruber, United Soft Media-Verlags GmbH, C.D.-Rom „PSI-Lexikon”; relatarea despre Rupert Sheldrake este luata de pe internetwww usm de/mysteria/fw/fw6003.htm

12. Drunvah Mekhizedek şi Inge Bardor, maatresearch com

13. IDNDRInternaţional Decade for Natural Desaster Reducţion – referat de Karl Schnelting, ukunfts – Szenarien aus Geisteswissenschaft und Prophetie” 0Scenariul viitorului din ştiinţa despre spirite şi din profeţie”), adresă necunoscuta

14. Isabella din Kolbermoor

15. Jesus2000 (Esus2000),

Johannes Holey, Ama Deus Verlag, ISBN 39805733-O-3

16 Kinder ciner neuen Zeit (Copiä timpurilor not), Carolina Hehenkamp, Schimer Verlag, Darmstadt, ISBN 3 – 89767 – 089–, 5 (Cartea doamnei Hehenkamp nu apăruse încă la data la care urma să fie tipărită cartea mea, în orice caz fragmente din lucrarea ei pot fi citite pe pagina ei de pe internet)

16a: www indigdkinder de, 16b: www pranaligh t. De

17. Khiako Nedelkos, ww pranaligh Lde

18. Krankheüals Weg (Boala ca şi ca/ei, Thorwald Dethlefsen / Rüdiger Dahlke, Goldmanri, ISBN 442 – 11472

– 1

19. Magarin JJcht Forum” (Revista JJcht Forum*), Nr. 1, Herbst 1999 (Nr. L, Toamna 1999)

20. Matrix3000, Hans Andeweg, voi. 4, continuă cu: Calligaris – Vorläufer ciner neuen Ära (Calligaris – precursorul unei noi ere), Giancario Tarozzi şi Maria Pia Florentine

2L Mem wunder-volles Leben (Viaţa mea cea plină de Un

Geller, Silberschnur-Verlag, ISBN 3 – 923781 – 90 – 3

22. Reinkamation aktuell-Kinder beweisen ihre Wiedergeburt (Reîncarnarea este de actualitate – copcă* îşi dovedesc renaşterea), Trutz

Hardo, Silberschnur-Verlag, ISBN 3 – 931652 – 59 – 9

23. Rupert Sheldrake, www sheldrake com

24. Buch 3 (Cartea 3), Jan van Heising, Ama Deus Verlag, ISBN 389478 – 573iX

25. Unerklärliche Phänomene (Fenomene inexplieabile), Viktor Farkas, Umschau-Verlag, ISBN 3 – 524 – 690696

26. Wiedergeburt – Die Beweise (Renaşterea – dovezüe), Trutz Hardo, ISBN 3 – 8138 – 0484 – 4

27. Zeiger der Apokalypse (Semne ale Moira Timms.

München 1981

28. Zurück în unsere Zukunft (înapoi în viitorul nostru), Bob Frissell, E.T. Publishing Unlimited, ISBN 3 – 89538 – 260-X

29. Autorul nu îmi este cunoscut Am preluat această relatare din articolul lui Jo Conrad.

30. Der Sonnen wind (Vântul solar), 2/96

31. Ich komm aus der Sonne (Eu vin din Soare), Flavio M. Cabobianco, Ch. Falk-Verlag, ISBN 3 – 924161 – 72-O

32. Fossil Remains of Mythical Creatures, Profesor Bob Slaughter, www smilodoness com

33. Die Blume des Lebens (Floarea

vieţip, Drunvalo Melchizedek, Koha. Verlag, ISBN 3 – 92951257 – 2

Cuvânt înainte 3

Introducere 9

PARTEA I

Capitolul 1 – Diferenţa dintre practicanţii spiritismului şi mediumurile naturale 13

Capitolul 2-O viaţă de medium: exemplul clarvăzătoarei Susanne 43

Capitolul 3 – Copiii fac dovada reîncarnării 79

Capitolul 4-Fenomenul „Copiilor-Indigo” 122

Capitolul 5 – Masacrele comise de copii În şcoli 143

Capitolul 6 – Copiii chinezi super-mediumid 159

PARTEA a n-a

Capitolul 7 – Viaţa din perspectiva copiilor-medium 170

PARTEA a III-a

Capitolul 8 – Cum pot reacţiona părinţii? 267

Capitolul 9Mărirea frecvenţei 274

Capitolul 10 – Soarele influenţează conştiinţa umană 280

Capitolul 11 – Câmpurile monogenetice: 290

Capitolul 12 – Suflete vechi şi noi 294

Capitolul 13încheiere şi rezumat 300

Indice bibliografic 337

Următoarele cărţi pot fi comandate la Editura ANTET

Organigaţifift secrete şi puterea lor În secolul XXtan van Helsiner

Imaginaţi-vă că sunteţi locuitorul unei alte planete, aţi parcurs cu nava dvs. Spaţială nenumăraţi ani lumină şi vă îndreptaţi spre planeta Pământ Misiunea dvs. Este să cercetaţi această planetă, să intraţi în contact cu locuitorii pentru a schimba cunoştinţe şi informaţii de orice natură. Dacă totul sar desfăşura într-un mod pozitiv şi aţi fi convins de sinceritatea şi dorinţa de pace a locuitorilor, Pământul ar putea fi primit în comunitatea federaţiei

intergalactice. Ca urmare ar fi posibil contactul cu locuitori ai altor planeţe într-un mod deschis, ceea ce ar putea să aibă ca urmare o dezvoltare inegală în conştiinţa pământenilor, dar şi în domeniul tehnologiei şi al igienei sociale.

Constataţi că la priraa vedere niciun concept nu este vizibil în spatele războiului pentru că unii luptă împotriva credinţă lor, alţii împotriva culorii pe care o are pielea lor.

Există indivizi care nu sunt mulţumiţi de dimensiunile ţarii lor, iar alţii se luptă pentru supravieţuire, pentru că nu au ce să mănânce Alţii au în cap numai banul, dar în general,

fiecare se are în vedere numai pe a ne. Vedeţi că această planetă nu este destul de matură pentru informaţiile şi tehnologia pe care le propuneţi. În orice ţară v-aţi opri, cadourile dvs. Nu ar fi folosite pentru binele tuturor pământenilor, d numai pentru interesele egoiste ale respectivilor conducători ai ţării.

Vă veţi gândi pe cât posibil la planeta dvs. Natală şi la vremea când ea mai purta războaie. Pentru că deja de câteva mii de ani acest lucru a fost depăşit şi nu vreţi să fiţi încă o dată contemporani cu acest scenariu şi constataţi că s-a tras în direcţia navei dvs., ajungeţi la concluzia că ar fi mai

bine să vizitaţi altă planetă.

Este un lucru cert că oamenii sunt atât de prinşi de mici-le lor „probleme” personale încât nu au văzut niciodată ce se întâmplă în lume şi în jurul lor ori s-au dezobişnuit s-o facă. Cea mai mare parte a civilizaţiei contemporane suferă de „apolitică” şi nu vrea să aibă dea face cu politica lipsa de timp, de interes şi de spirit critic, lipsa informaţiilor de specialitate au dus la această „îndepărtare”. Prin absenţă nu se schimbă nimic. Din contră, este exact ceea ce vor „bărbaţii cârmuitori”. Fiecare individ care se resemnează îi ajută pe Iluminaţi să-şi atingă scopul. De aceea primul pas este de a şti cât

mai mult despre aceste procedee.

Şi după cum a constatat deja un învăţat al lumii:

„Găsiţi adevărul, pentru că el vă aduce libertatea”.

Cartea a & a – Jan van Heising

Evenimentele individuale pe care le-am descris în carte, sunt realităţi dovedite (existenţa „Comitetului celor 300”, a organizaţiei „Bilderberg” etc., înfiinţarea ONU de către francmasoni, farfuriile zburătoare germane, prezenţa lui Rothschild la încheierea tratatelor de la Versailles, împuşcarea lui Kennedy de către William Green, şoferul său, masacrul lui Begin din Palestina, principiile lui Machiavelli,

armele cu energie liberă...), care arată de la sine, fără legăturile făcute de mine, că în culise se desfăşoară un joc diabolic.

Faptele exptise de mine nu au fost şi nici nu sunt ceva nou, d ele erau pur şi simplu ascunse maselor populare. Pe de altă parte, nici Iluminaţii nu-şi ţin existenţa prea secretă. Trebuie numai să ai dispoziţia de a le conştientiza mesajele.

Neştiutorul crede că atunci când doi politirieni îşi strâng mâna, ei se salută. Iniţiatul vede în funcţie de salutul Lojii, ce poziţie ocupă, ce îşi comunică. Aceste mesaje sunt transmise tuturor fraţilor Lojei din ţară

prin fotografia publicată în dare, în care se văd politicienii strângându-şi mâna. Interpretarea acestor mesaje ţine de competenţa perceptivă a rititorului ziarului. Acest gen de comunicare este o REAIJTATE, conştientizarea acesteia însă nu depinde decât de dumneavoastră. Pentru mine este indubitabil o realitate, deoarece eu percep aceste mesaje şi ştiu să le interpretez. Dar ele sunt accesibile ORICĂRUI cititor de ziar.

(, 90% din transmiterea ştirilor se face prin texte codißcate fotografii în media, îndeosebi în presă, a constatat comitetul senatorial al Statelor Unite,

care a făcut cercetări la Central Intelligence Agency (CIA).

Nu există modalitate mai simplă, mai ieftină şi mai efeientă de transmitere a semnalelor decât publicarea codificată în ziare şi reviste larg răspândite.

Cartea a 3-a. Tan van Heising

Aproape la fiecare jumătate de an apare undeva în lume o nouă carte despre profeţii sau preziceri. O mire parte a acestor cărţi şi-au îndreptat spiritul de observaţie spte apropiata cumpănă dintre milenii (aproximativ zece ani înainte şi după anul 2000), deoarece clarvăzătorilor şi profeţilor le-au fost arătate, în viziunile lor,

evenimentele terestre schimbătoare şi aparent radicale despre această parte a istoriei. Acest lucru nu le este cunoscut tuturor. De asemenea, în Evanghelia după Ioan în N.T. Vom găsi descrieri valabile pentru această perioadă care a fost denumită de către unii drept „cea mai tânără zi”, „judecata de apoi”, sau „perioada în cate grâul este separat de neghină”. O perioadă a catastrofelor naturale, a războaielor şi tulburărilor. Unul dintre clarvăzătorii descrişi în această carte o numeşte chiar „marea curăţenie”. S-a auzit despre această perioadă. Adesea numai cu o ureche. Dar cine ascultă cu plăcere ceva despre perioade tulburi,

mai cu seamă despre „un al treilea război când tocmai au fost întoc mite asigurări pe riată şi depuneri de economii financiare. Nu au mai rămas decât câţiva ani până la binemeritata pensionare. În acest context nu este permisă apariţia unui război civil sau inundaţii. Nu, omul nu vrea să creadă în aşa ceva. „Aşa ceva au prezis deja în vom spune, „şi nimic nu s-a întâmplat. Aşadar, chiar nu s-a întâmplat într-adevăr nimic? (Referitor la indiciul că aceiaşi clarvăzători au prezis şi primul război mondial şi pe cel deal doilea, se poate vorbi de ö tăcere apăsătoare. Important, ca neplăcutul să fie înlăturat cu succes.)

Operaţiunea Aldebaran – Tan van Heising întreaga temă a OZN-urilor se situează pentru mulţi în zona speculaţiilor. Însă cu cred că cel târziu o dată cu publicarea autorilor de genul lui Erich von Däniken, masa largă a auzit câte ceva despre contactele inteligenţei extraterestre cu diverse culturi pământene şi, eventual, şi despre istoria apariţiei lor. În special, începând cu anii *40 această temă i-a captivat pe cei mai mulţi pentru că, spre deosebire de informaţiile anterioare din „cărţile moarte”, atunci s-ar fi ajuns la primele apariţii, contacte fizice şi chiar la prăbuşirea unor astfel de obiecte zburătoare

(masa largă a fost pregătită treptat pentru confruntarea cu această realitate prin seriale TV despre extraterestri, transmise tot mai des, ca de exemplu, şi aşa-numita „Prăbuşire Roswell**).

— însă, tocmai în legătură cu aceste-noi contacte dintre pământeni şi extraterestri, părerile celor care sunt preocupaţi mai mult sau mai puţin de această temă sunt împărţite. Marele secret, respectiv actualitatea temei OZN-urilor, nu are legătură cu întrebarea asupra existenţei OZN-urilor, ci asupra roENirrţii piloţilor.

www antet ro